çığlık

BECCA FITZPATRICK

PEGASUS

hush, hush
serisi

"Yılın en ateşli kitabı."
SUGAR MAGAZINE

*"Sürprizlerle dolu bir hikâye.
Harika, yeni ve farklı bir roman."*
SUNDAY EXPRESS

"Sürükleyici, heyecan verici bir kitap. Doğaüstü aşk hikâyelerinin hayranlarını kendine tutsak edecek."
PUBLISHERS WEEKLY

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-9454-42-0
9 786054 456420

Olağanüstü arkadaşlıkları için Jenn Martin
ve Rebecca Sutton'a!
Bunun yanı sıra T. J. Fritsche'e de Ecanus
ismini önerdiği için teşekkür ederim.

GİRİŞ

COLDWATER, MAINE
ON DÖRT AY ÖNCE

Alıç ağacının parmakları Harrison Grey'in arkasındaki pencere camını tırmalıyordu. Kitabının sayfasını kıvırdı; bu patırtıda daha fazla okuyamayacaktı. Hiddetli bir bahar rüzgârı, bütün gece boyunca çiftlik evine saldırıp durmuş, ıslık çalarak panjurların biteviye bir tak! tak! tak! sesi eşliğinde dış kaplamaya vurmasına neden olmuştu. Takvimler mart ayını gösteriyor olabilirdi ama Harrison baharın yolda olduğunu düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu. İçeriye böyle bir rüzgâr dolarken sabaha kırsal alanı, buz kesmiş bir beyazlıkla kaplanmış halde bulursa hiç şaşırmazdı.

Harrison, rüzgârın insanın içine işleyen çığlığını bastırmak için uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve Bononcini'nin *Ombra mai fu*'sunu açtı. Sonra şömineye bir odun daha atarken kendine dokuzu birden bir yana, küçücük bir odayı bile ısıtmak için bu kadar çok yakıt gerektiğini bilseydi bu çiftlik evini alıp almayacağını sordu. Üstelik bunu ilk defa yapmıyordu.

Telefon çalmaya başladı.

Harrison telefonu, kızının ev ödevinin teslim tarihinden bir gece önce olabilecek en geç saatte aramak gibi can sıkıcı bir alışkanlığa sahip olan en yakın arkadaşının sesini duymayı bekleyerek ikinci çalışta açtı.

Konuşma sesi hattın cızırtısını bozmadan önce, kulağına kesik ve hızlı bir nefes sesi geldi. "Buluşmamız gerek. En erken ne zaman burada olabilirsin?"

Ses geçmişinden bir hayaletmiş gibi onu iliklerine kadar ürperterek Harrison'a ulaşmıştı. Bu sesi duymayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi duymasıysa sadece bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Korkunç bir sorun. Elindeki telefonun terden kayganlaştığını ve duruşunun kaskatı kesildiğini fark etti.

Düz bir sesle, "Bir saat," diye cevapladı.

Ahizeyi yerine koyarken yavaştı. Gözlerini yumarken zihni geçmişe doğru isteksiz bir yolculuğa çıkmıştı. On beş sene önce telefonun sesiyle buz kestiği, diğer uçtaki sesin konuşmasını beklerken saniyelerin davullar misali gümbürdediği zamanlar olmuştu. Zaman içinde, huzurlu bir yıl yerini bir diğerine bıraktıkça kendini geçmişinin sırlarından kaçmayı başarmış bir adam olduğuna ikna etmişti. O normal bir hayat süren ve güzel bir ailesi olan bir adamdı. Korkacak hiçbir şeyi olmayan bir adam.

Mutfakta lavaboya eğilip kendine bir bardak su doldurdu ve bir seferde içti. Dışarısı zifiri karanlıktı ve mum gibi solgun görünen yansıması tam karşısındaki camdan ona bakıyordu. Harrison kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyler gibi başını salladı. Ama gözleri yalanlardan ağırlaşmıştı.

Âdeta tenini de geren iç daralmasını gidermek için kravatını gevşetti ve bir bardak daha doldurdu. Su, midesinin içinde huzursuzca yüzüyor ve Harrison'ı tekrar yukarı çıkmakla tehdit ediyordu. Bardağı lavabonun içine bıraktı ve bir an için fikrini

değiştirecekmiş gibi tereddüt ettikten sonra tezgâhın üstünde duran araba anahtarlarına uzandı.

Harrison arabasını kaldırımın kenarına çekti ve farları söndürdü. Karanlıkta nefesi buğu çıkarıp otururken Portland'ın yoksul kısmındaki harap, tuğladan yapılmış, birbirine bitişik evleri süzdü. Bu mahalleye adım atmayalı seneler –tam olarak on beş sene– olmuştu ve paslı hafızasına göre geldiği için doğru yerde olduğundan emin değildi. Torpido gözünü açtı ve zaman içinde sararmış bir kâğıt parçasını bulup çıkardı. *1565 Monroe*. Arabadan çıkmak üzereydi ama sokakların sessizliği onu rahatsız etmişti. Koltuğun altına uzandı ve dolu bir Smith&Wesson çıkarıp sırt boşluğuna, pantolonun beline yerleştirdi. Üniversiteden beri atış yapmamıştı ve o zaman da sadece bir poligonun içindeyken yapardı. Zonklayan başındaki tek net düşünce, bundan bir saat sonra da hâlâ aynı şeyi söyleyebilecek olma umuduydu.

Harrison'ın ayakkabıları ıssız kaldırımda güçlü bir ses çıkarıyordu ama dikkatini gümüşi ayın oluşturduğu gölgelere odaklamayı seçerek ritmi duymazdan geldi. Paltosunun içine iyice sinerek arkalarındaki karanlık ve ürkütücü bir sessizliğe gömülü evleri çevreleyen, dikenli teller arasına hapsedilmiş hırpani, pis bahçeleri geçti. İki defa izleniyormuş hissine kapıldı ama arkasına baktığında kimse yoktu.

1565 Monroe'ya varınca bahçe kapısından girdi ve evin arkasına geçti. Kapıyı tek bir kez tıklattı ve dantel perdelerin arkasında bir gölgenin kıpırdadığını gördü.

Kapı gıcırdadı.

Harrison sesini kısık tutarak, "Benim," dedi.

Kapı ancak onu içeri alabilecek kadar aralandı.

"Takip edildin mi?" diye soruldu.

"Hayır."

"Başı belada."

Harrison'ın kalp atışları hızlandı. "Ne tür bir bela?"

"On altı yaşını doldurduğu zaman peşine düşecek. Onu buradan uzaklaştırmalısın. Onun asla bulamayacağı bir yere götürmelisin."

Harrison başını salladı. "Anlamıyorum..."

Sözü tehditkâr bir bakışla kesildi. "Bu anlaşmayı yaptığımızda anlayamayacağın şeyler olacağını söylemiştim. Benim dünyamda on altı lanetli bir yaştır. Bilmen gereken tek şey bu," diyerek sözünü kabaca bitirdi.

Sonunda Harrison ihtiyatlı bir tavırla başını eğene dek iki adam birbirine baktı.

"İzlerini iyi saklaman gerek," dedi diğeri. "Her nereye gidersen git, yeniden başlaman gerek. Kimse senin Maine'den geldiğini bilmemeli. Hiç kimse. Onu aramaktan asla vazgeçmeyecek. Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum." *Ama karısı anlayacak mıydı? Ya Nora?*

Harrison'ın gözleri karanlığa alışıyordu ve karşısında duran adamın son görüşmelerinden bu yana bir gün bile yaşlanmadığını fark edince meraklı bir hayretle başını salladı. Aslında üniversite oda arkadaşı olarak tanıştıkları ve çabucak dost oldukları günden beri hiç ama hiç yaşlanmamıştı. *Gölgelerin bir oyunu mu*? diye merak etti. Bu durumu açıklayacak başka bir şey yoktu. Gerçi değişen bir şey vardı. Arkadaşının gırtlağının alt kısmında küçük bir yara izi vardı. Harrison bu değişime dikkatle baktı ve irkildi. Kabarık ve parlak, madeni paradan biraz daha büyük bir yanık izi. Sıkılmış bir yumruk biçimindeydi. Harrison şok ve dehşet

içinde arkadaşının işaretlendiğini fark etti. Sürüdeki büyükbaş hayvanlar gibi.

Arkadaşı Harrison'ın bakışlarının yönünü hissetmişti ve gözleri savunmaya geçermiş gibi çelikleşti. "Beni yok etmek isteyen insanlar var. Beni yıldırmak ve insanlığımdan ayırmak istiyorlar. Güvenilir bir dostla birlikte bir topluluk oluşturdum. Sürekli yeni üyeler alınıyor." Daha ne kadar fazlasını söylemesi gerektiğine karar veremiyormuş gibi cümlesinin ortasında durdu ve sonra telaşla sözünü tamamladı. "Bu topluluğu bize koruma sağlamaları için düzenledik ve ben sadakat yemini ettim. Beni eskisi kadar iyi tanıyorsan çıkarlarımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilirsin." Durdu ve neredeyse dalgın bir tavırla, "Ve geleceğimi..." diye ekledi.

Harrison, arkadaşının içinden geçen tiksintiyi anlamayacağını umarak, "Seni işaretlemişler," dedi.

Arkadaşı ona bakmadı bile.

Bir an sonra Harrison, kabul etmese de anladığını göstermek için başını eğdi. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olurdu. Arkadaşı bunu sayamayacağı kadar çok kez açıkça belirtmişti. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Onu güvende tut, yeter."

Harrison gözlüklerini burnundan yukarı doğru itti. Tuhaf bir sesle, "Güçlü bir şekilde ve sağlıkla büyüdüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Ona Nor..."

Arkadaşı sözünü sertçe kesti: "Adını hatırlamak istemiyorum. Zihnimden atmak için var gücümle uğraştım. Zihnimin ona dair her tür izden arınmasını istiyorum ki o piçe verecek hiçbir şeyim olmasın." Arkasını dönünce Harrison bunu konuşmalarının sonunun geldiğine dair bir işaret olarak aldı. Bir an

durdu. Dilinin ucunda bir yığın soru vardı, öte yandan daha fazla üstelemekten iyi bir sonuç çıkmayacağını biliyordu. Kızının hak etmek için hiçbir şey yapmadığı bu karanlık dünyaya bir anlam verme ihtiyacını bastırmaya çalışarak dışarı yürüdü.

Bir silah sesi geceyi delip geçtiğinde henüz yarım blok uzaklaşmıştı. Harrison içgüdüsel olarak eğildi ve hızla arkasına döndü. *Arkadaşı*. İkinci el silah sesini duyunca hiç düşünmeden son hızla eve geri koştu. Bahçe kapısından içeri dalıp yan bahçeye girdi. Tam son köşeyi dönecekken duyduğu tartışma sesleri durmasına neden oldu. Soğuğa rağmen terliyordu. Arka bahçe karanlığa gömülmüştü ve bahçe duvarı boyunca onu ele verecek gevşek taşlara ayağıyla vurmamaya özen göstererek arka kapı görüş alanına girinceye değin ağır ağır ilerledi.

Harrison'ın tanımadığı pürüzsüz ve sakin bir ses, "Son şans," dedi.

Arkadaşı, "Cehenneme git," diye cevap verdi.

Üçüncü bir silah sesi. Arkadaşı acıyla böğürdü ve silahı tutan elin sahibi, "Nerede o?" diye bağırdı.

Harrison kalbi deli gibi çarparken harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Beş saniye sonrası çok geç olacaktı. Elini sırtına uzattı ve silahını çekti. Tutuşunu sabitlemek için silahı iki eliyle kavradı ve koyu renk saçlı silahlı adamın arkasından kapıya doğru yürüdü. Harrison, adamın diğer tarafında kalan arkadaşını görmüştü ama göz teması kurdukları zaman arkadaşının yüzüne telaş doldu.

Git!

Harrison dostunun emrini zil sesi kadar yüksek duymuştu ve bir an yüksek sesle bağırdığını sandı. Ancak silahlı adam şaşkınlık

içinde arkasına dönmeyince, buz gibi bir hayretle arkadaşının sesinin başının içinde yankılandığını fark etti.

Harrison sessizce başını sallarken, *Hayır*, diye düşündü. Sadakat duygusu anlayamadığı şeyden daha ağır basıyordu. Bu, hayatının en iyi yıllarını birlikte geçirdiği adamdı. Onu karısıyla tanıştıran adam. Onu burada bir katilin eline terk etmeyecekti.

Harrison tetiği çekti. Kulakları sağır eden bir patlama sesi duydu ve silahlı adamın iki büklüm olmasını bekledi. Harrison bir atış daha yaptı. Sonra bir tane daha.

Koyu renk saçlı genç adam yavaşça döndü. Harrison hayatında ilk kez gerçekten korktuğunu hissetti. Elinde silahıyla duran karşısındaki adamdan korkmuştu. Ölümden. Ailesine ne olacağından.

Kurşunların içinden onu binlerce parçaya ayıran yakıcı bir ateşle delip geçtiğini hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü. Gözünün önünde önce karısının, sonra da kızının bulanık görüntüleri belirdi. Dudaklarında onların isimleriyle ağzını açtı ve çok geç olmadan onları ne kadar çok sevdiğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Genç adamın elleri şimdi Harrison'ın üstündeydi ve onu evin arka tarafındaki ara sokağa sürüklüyordu. Harrison ayaklarını altına çekmek için sonuçsuz bir uğraş verirken bilincinin onu yavaş yavaş terk ettiğini hissetti. Kızını yüzüstü bırakamazdı. Onu koruyacak kimse olmayacaktı. Bu siyah saçlı yabancı onu bulacak ve eğer dostu haklıysa, onu öldürecekti.

"Kimsin sen?" diye sorarken kelimeler hissettiği ateşin tüm göğsüne yayılmasına neden olmuştu. Hâlâ zaman olduğu umuduna tutunmaya çalıştı. Belki Nora'yı öteki dünyadan, siyaha boyalı binlerce kuş tüyü misali üstüne örtülen dünyadan uyarabilirdi.

Saldırgan, buz sertliğindeki yüzünde cılız bir gülümseme belirmeden önce bir an Harrison'ı süzdü. "Yanıldın. Kesinlikle çok geç."

Katilinin düşüncelerini tahmin etmesine şaşıran Harrison, ona keskin bir bakış attı ve bu genç adamın ölmek üzere olan bir adamın son düşüncelerini tahmin etmeden önce aynı konumda kimbilir kaç kez durduğunu düşünmekten kendini alamadı. Çok az olmasa gerekti.

Genç adam ne kadar tecrübeli olduğunu ispatlamak ister gibi silahını hiç tereddütsüz ona doğrulttu. Harrison kendini silahın namlusuna bakarken buldu. Atışın ışığı namlunun ucunda parladı ve bu, gördüğü son şey oldu.

1

DELPHIC SAHİLİ, MAINE
GÜNÜMÜZ

Patch, elleri kalçalarımda, vücudu gevşek bir halde arkamda duruyordu. Boyu bir seksen beşin üstündeydi ve bol kesim kot pantolonu ile tişörtünün bile gizleyemediği sıkı, atletik bir vücudu vardı. Saçlarının rengi geceyarısıyla yarışıyordu. Gülümsemesi seksiydi ve bela vadediyordu ama ben bütün belaların kötü olmadığına karar vermiştim.

Başımızın üstünde havai fişekler göğü aydınlatıyor ve bir renk yağmuru halinde Atlas Okyanusu'na yağıyordu. Kalabalıktan *vay*lar ve *ah*lar yükseliyordu. Haziran ayının son günleriydi ve Maine, güneş, kum ve zengin turistler anlamına gelen iki ayı kutlayarak yaza çivileme dalıyordu. Bense güneş, kum ve Patch'le bol bol baş başa zaman anlamına gelen iki ayı kutluyordum. Yaz okulunda tek bir derse –kimya– kayıt yaptırmıştım ve Patch'in geri kalan boş vaktimin tamamını eline geçirmesine izin vermek niyetindeydim.

İtfaiye, havai fişekleri bizim durduğumuz noktaya en çok iki yüz metre uzaktaki bir iskeleden atıyordu ve her birinin neden olduğu titreşimi ayaklarımın altındaki kumda hissedebiliyordum. Tepenin hemen aşağısında dalgalar sahili dövüyor ve karnaval müziği en yüksek perdeden çınlıyordu. Pamuk şeker, patlamış mısır ve cızırdayan et kokusu havayı sarmıştı ve midem öğle yemeğinden sonra hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyordu.

Patch'e, "Bir peynirli hamburger kapacağım," dedim. "Bir şey ister misin?"

"İstediğim şey menüde yok."

Gülümsedim. "Bak sen, yoksa benimle flört mü ediyorsun, Patch?"

Başımın üst kısmına bir öpücük kondurdu. "Henüz değil. Ben peynirli hamburger alırım. Sen son havai fişeklerin tadını çıkar."

Onu durdurmak için parmağımı kemerinin halkasına taktım. "Teşekkürler ama ben ısmarlıyorum. Vicdan azabı çekemem."

Tek kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Hamburger standındaki kız yemek için para ödemene en son ne zaman izin verdi?"

"Biraz oldu."

"*Hiç* olmadı. Burada kal. Seni görürse gecenin kalan kısmını vicdan azabıyla geçiririm."

Patch cüzdanını açtı ve yirmilik bir banknot çıkardı. "Kıza iyi bir bahşiş bırak."

Kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi. "Yoksa bedavadan yemek aldığın bütün o zamanların kefaretini mi ödemek istiyorsun?"

"Geçen sefer ödedim ve peşime düşüp parayı cebime tıktı. Yeni bir avuçlanma vakasından kaçınmaya çalışıyorum."

Kulağa biraz uydurulmuş gibi gelse de Patch'i tanıyordum, büyük olasılıkla doğruydu.

Hamburger standının etrafını dolanan uzun sıranın sonunu aradım ve kapalı atlıkarıncanın girişinin yakınında onu buldum. Kuyruğun uzunluğuna bakılırsa sadece siparişi vermem bile on beş dakikalık bir bekleme demekti. Koca kumsalda tek bir hamburger standı. Hiç Amerikalı işi değildi.

Birkaç dakikalık huzursuz bekleyişin ardından çevreme onuncu sıkkın bakışımı atarken Marcie Millar'ın iki sıra arkamda olduğunu fark ettim. Marcie ve ben anaokulundan beri aynı okula gidiyorduk ve o zamandan bu yana –on bir yıl boyunca– onu artık hatırlamanın umurumda olmayacağı kadar çok görmüştüm. Onun yüzünden bütün okul, iç çamaşırlarımı gereğinden fazla görmüştü. Ortaokuldayken Marcie'nin esas uğraşı soyunma odasındaki dolabımdan sütyenimi çalıp ana binaların dışındaki duyuru panosuna iğnelemekti ancak zamanla yaratıcılaştı ve kafeteryada sütyenimi vanilyalı pudingle doldurup kirazlarla süsleyerek masa ortası süsü olarak kullanmaya başladı. Çok tarz, biliyorum. Marcie'nin etekleri iki beden küçük ve normalden on santim kısa olurdu. Kızıl-sarı saçları ve lolilop çubuğunu andıran bir vücudu vardı; onu yan çevirdiğiniz zaman neredeyse görünmez olurdu. Aramızdaki galibiyet ve mağlubiyetlerin kaydını tutan bir skor tabelası varsa, Marcie'nin skorumu ikiye katladığına hiç şüphem yoktu.

"Selam," dedim istemeden göz göze gelince ve karşılığında en cılızından bir selam buldum.

Medeni bir tonlamanın kazıntısı gibi çıkan bir sesle, "Selam," dedi.

Marcie'yi bu akşam Delphic Sahili'nde görmek, "Bu Resimdeki Hataları Bulunuz" oynamaktan farksızdı. Marcie'nin babası

Coldwater'daki Toyota bayisinin sahibiydi, ailesi yamaçtaki lüks bir kesimde yaşıyordu ve Marcie, prestijli Harraseeket Yat Kulübü'ne Coldwater'dan kabul edilmiş tek aile olmalarıyla gurur duyardı. Marcie'nin ailesi şu anda büyük olasılıkla Freeport'ta yelken yarışı yapıp somon siparişi vermekle meşguldüler.

Oysa Delphic Sahili tam bir çöplüktü. Yat kulübünün fikri bile gülünçtü. Buradaki tek restoran ketçap ve hardal seçeneklerinin sunulduğu kireç badanalı bir hamburger standıydı. İyi günlerde bu karışımın içinde patates kızartması da sunuluyordu. Eğlence daha çok gürültülü oyun salonlarına ve çarpışan arabalara meylediyordu ve park yeri hava kararınca bir eczaneden daha çok hap satılmasıyla ünlüydü.

Kısacası Bay ve Bayan Millar'ın kızlarının kendisini kirletmesini isteyecekleri türden bir yer değildi.

Marcie sıraya, "Biraz daha yavaş hareket edebilir miyiz acaba millet?" diye seslendi. "Arka tarafta bazılarımız açlıktan ölmek üzere."

"Tezgâhta sadece bir kişi çalışıyor," dedim.

"Yani? Daha çok insan tutmalılar. Arz ve talep."

Not ortalaması göz önüne alınırsa Marcie ekonomi nutku çekecek son insan olmalıydı.

On dakika sonra ilerlemiş ve ortak kullanıma açık sıkmalık sarı şişenin üstüne siyah kalemle karalanmış HARDAL kelimesini okuyabilecek kadar hamburger standına yaklaşmıştım. Marcie arkamda ağırlığını-bir-ayağından-diğerine-vererek-iç-geçirme olayını yapmakla meşguldü.

"Büyük harflerle açlıktan ölüyorum," dedi.

Sırada önümde duran çocuk parası ödeyip yiyeceğiyle birlikte uzaklaştı.

"Bir peynirli hamburger ve kola," dedim standda çalışan kıza.

Kız siparişi hazırlamak için ızgara başına geçerken Marcie'ye döndüm. "Eee? Kiminle geldin?" Aslında ortak arkadaşımız olmadığı için kiminle geldiği pek de umurumda değildi ama nezaket duygum baskın çıkmıştı. Ayrıca Marcie haftalardır açıkça kaba sayılabilecek herhangi bir şey yapmamıştı. Hem son on beş dakikadır göreceli bir barış hali içinde aynı sırada bekliyorduk. Belki de bu bir ateşkesin başlangıcıydı. Geçmiş geçmişte kaldı, gibi.

Benimle konuşmak sırada beklemekten ve insanların enselerine bakmaktan bile daha sıkıcıymış gibi esnedi. "Alınma ama sohbet havamda değilim. Neredeyse beş *saattir* aynı anda iki hamburgeri pişirmekten aciz, beceriksiz bir kızı beklediğim bir kuyruktayım."

Tezgâhın arkasında kız başı öne eğik halde, önceden hazırlanmış hamburger köftelerini yağlı kâğıttan ayırmakla meşguldü ama duyduğunu biliyordum. Büyük olasılıkla işinden nefret ediyordu. Büyük olasılıkla arkasını dönünce hamburger köftelerine tükürüyordu. Mesaisinin sonunda arabasına gidip ağlıyorsa hiç şaşırmazdım.

Gözlerimi hafifçe kısarak Marcie'ye, "Baban Delphic Sahili'nde takılmanı sorun etmiyor mu?" diye sordum. "Saygın Millar aile itibarına gölge düşürebilir. Hele de baban Harraseeket Yat Kulübü'ne kabul edilmişken."

Marcie'nin yüz ifadesi gevşedi. "Ben de senin babanın burada olmanı sorun etmemesine şaşırdım. Ah, bir dakika. Doğru ya. Baban ölmüştü."

İlk tepkim şok oldu. İkincisiyse acımasızlığına öfkelenmek. Boğazıma bir öfke yumrusu oturdu.

Tek omzunu silkerek, "Ne var?" dedi. "Baban öldü. Bu bir gerçek. Yoksa gerçekler konusunda yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Ben sana ne yaptım?"

"Dünyaya geldin."

Bu duyarsızlığı beni öylesine altüst etmişti ki yapıştıracak bir cevap bile bulamadım. Yirmiliği yerine bırakıp peynirli hamburgeri ve kolamı tezgâhtan kaptım. Bir an önce Patch'in yanına dönmeyi istiyordum ama bu Marcie ile benim aramdaydı. Eğer hemen şimdi gidersem, yüzüm Patch'e bir şeylerin yolunda olmadığını ele verecekti. Onu bu konuya sürüklememe gerek yoktu. Kendimi toplamak için biraz zaman kazanmak adına hamburger standını görebildiğim boş bir bank buldum ve Marcie'ye gecemi mahvetme gücünü vermemek için olabildiğince zarif hareketlerle oturdum. Bu anı daha beter kılabilecek tek şey, beni izlediğini ve kendimi acımayla dolu küçük, siyah bir deliğe tıktığımı görmenin tatmin duygusunu yaşadığını bilmek olurdu. Peynirli hamburgerimden bir ısırık aldım ama ağzımda kötü bir tat bıraktı. Tek düşünebildiğim ölü etti. Ölü inekler. Kendi ölü babam.

Peynirli hamburgeri çöp kutusuna attım ve gözyaşlarının genzime aktığını hissederek yürümeye devam ettim.

Kollarımı dirseklerimden sıkıca kavrayıp kendime dolamış halde park alanının ucundaki tuvalet barakalarına yürürken gözyaşlarım dökülmeye başlamadan önce bir kabin kapısının arkasına ulaşmayı umuyordum. Kadınlar tuvaletinden dışarı taşan düzgün bir sıra vardı ama aralarından kendime yol açarak kapıya doğru ilerledim ve kendimi kirle kaplı aynalardan birinin önüne attım. Düşük voltlu ampulün ışığında bile, gözlerimin kırmızı ve cam gibi olduğunu görebiliyordum. Bir kâğıt havluyu

ıslattım ve gözlerime bastırdım. Marcie'nin derdi neydi? Ona bunu hak edecek kadar kötü ne yapmış olabilirdim?

Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim, zihnime tuğladan bir duvar örüp Marcie'yi uzak bir köşeye attım. Ne dediğini neden umursuyordum ki? Ondan hoşlanmıyordum bile. Görüşü benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kaba ve benmerkezciydi, ayrıca belden aşağı vuruyordu. Beni tanımıyordu. Hele babamı kesinlikle tanımıyordu. Onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bile gözyaşı dökmek ziyandan başka bir şey değildi.

Boş ver gitsin, dedim kendi kendime.

Tuvaletten çıkmak için göz çevremdeki kızarıkların kaybolmasını bekledim. Patch'i arayarak kalabalığın arasına daldım ve onu sırtı bana dönük halde top oynarken buldum. Rixon yanında duruyordu, büyük olasılıkla parasını Patch'in tek bir bovling kukasını devirmeyi beceremeyeceğine yatırmıştı. Rixon, Patch'le uzun bir geçmişi olan kovulmuş bir melekti ve aralarındaki bağ kardeşlik boyutundaydı. Patch hayatına çok az insanı sokar, bundan daha da azına güven duyardı ve bütün sırlarını bilen birisi varsa, o da Rixon'dı.

İki ay öncesine kadar Patch de kovulmuş bir melekti. Sonra hayatımı kurtarmış, kanatlarını geri kazanmış ve benim koruyucu meleğim olmuştu. Şimdi artık iyi adamı oynaması gerekiyordu ama gizliden gizliye, Rixon'la bağlantısının ve kovulmuş melekler dünyasının onun için daha büyük bir anlam ifade ettiğini hissediyordum. Ve her ne kadar itiraf etmek istemesem de, baş meleğin onu benim koruyucu meleğim olarak görevlendirmesinden pişman olduğunu da hissediyordum. Ne de olsa istediği bu değildi.

O insan olmak istemişti.

Cep telefonumun çalmaya başlaması beni düşüncelerimden sıyırdı. Bu en yakın arkadaşım Vee'nin melodisiydi ama telesekreterin devreye girmesine izin verdim. Suçluluk duygusuyla bunun bugün cevaplamadığım ikinci telefonu olduğunu fark ettim. Vicdanımı ertesi gün ilk iş onu göreceğimi söyleyerek rahatlattım. Diğer taraftan, Patch'i ertesi akşama kadar görmeyecektim. Onunla geçireceğim her dakikanın tadını çıkarmayı planlıyordum.

Elindeki topu bir masaya yan yana sıralanmış kukalara atışını izlerken tişörtünün yukarı sıyrılıp teninin bir kısmını ortaya serdiğini görünce midemde kelebekler uçuştu. Vücudunun her santimetrekaresinin sert ve belirgin kaslardan oluştuğunu tecrübelerimden biliyordum. Sırtı da pürüzsüz ve kusursuzdu; kovulmuşluğundan kalan yara izlerinin yerini yeniden kanatlar –benim ve diğer insan soyluların göremediğimiz kanatları– almıştı.

"Beş dolarına bahse girerim aynısını tekrar yapamazsın," dedim arkasından yaklaşırken.

Patch arkasına baktı ve sırıttı. "Paranı istemiyorum, Melek."

"Çocuklar, lütfen bu konuşma ebeveyn gözetiminde izlenebilir düzeyde kalsın," dedi Rixon.

Patch'e, "Kalan üç kuka birden," diye meydan okudum.

"Nasıl bir ödülden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Lanet olsun," dedi Rixon. "Bu iş ikiniz yalnız kalana kadar bekleyemez mi?"

Patch bana gizli bir gülümseme gönderdi ve sonra topu göğsüne bastırarak ağırlığını arkaya verdi. Sağ omzunu düşürdü ve kolunu arkaya uzatıp topu olabildiğince sert bir şekilde ileri fırlattı. Gürültülü bir takırtı duyuldu ve kalan üç kuka masaya saçıldı.

Rixon bana Patch'i alkışlayan ve ıslıklar çalan bir grup izleyicinin oluşturduğu kalabalığın üstünden, "Vay, işte şimdi başın belada ahbap," diye seslendi.

Patch standa yaslandı ve bana kaşlarını kaldırarak baktı. Hareketin anlamı belliydi: Borcunu öde.

"Şansın yaver gitti," dedim.

"Şansım asıl *şimdi* yaver gitmek üzere," dedi.

Standı işleten adam yere saçılan kukaları toplamak için eğilirken Patch'e, "Bir ödül seç," diye bağırdı.

"Mor ayı," dedi Patch ve mat mor bir kürkle kaplı, korkunç görünüşlü ayıyı aldı. Sonra da bana uzattı.

Kalbime bastırırken, "Bana mı?" dedim.

"Dökümtüleri seviyorsun. Bakkalda her zaman ezik kutuları seçiyorsun. Dikkatimden kaçmadı." Parmağını kot pantolonumun kemer halkalarından birine geçirip beni kendine çekti. "Haydi, gidelim buradan."

"Aklında ne var?" Fakat içim sıcacık ve kıpır kıpırdı çünkü aklında ne olduğunu kesinlikle biliyordum.

"Sizin ev."

Başımı salladım. "Olmaz. Annem evde. Ama *senin* evine gidebiliriz," dedim.

İki aydır birlikteydik ve Patch'in nerede yaşadığını hâlâ bilmiyordum. Üstelik nedeni denememem de değildi. Bir ilişkide iki hafta, eve davet edilmek için yeterince uzun bir zaman gibi görünüyordu. Özellikle de Patch'in yalnız yaşadığı düşünülürse. İki aysa fazlaydı. Sabırlı olmaya çalışıyordum ama merakım sürekli baskın çıkıyordu. Patch'in hayatının özel ve gizli detayları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Duvarlarının ne renk olduğu gibi mesela. Konserve açacağı elektrikli miydi, yoksa elle mi ça-

lışıyordu? Duşta hangi sabun markasını kullanıyordu? Çarşafları pamuklu muydu, ipekli mi?

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Şehrin tekinsiz bölgesindeki gizli bir sitede yaşıyorsun."

"Melek."

"Lavaboda bulaşık mı var? Yerlerde kirli iç çamaşırları? Benim evden çok daha gözlerden uzak olduğu kesin."

"Doğru ama cevap yine de hayır."

"Rixon evini gördü mü?"

"Rixon bilmesi gereken kişi sınıfına giriyor."

"Ben girmiyor muyum?"

Patch ağzını çarpıtarak, "Gizli bilgi sahibi olabilmenin karanlık bir yanı var," dedi.

"Yani gösterirsen beni öldürmen mi gerekir?" diye tahminde bulundum.

Koluyla beni sardı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sayılır. Sokağa çıkma yasağı kaçta başlıyor?"

"On. Yarın yaz okulu başlıyor." Tabii bir de annemin Patch'le aramıza nifak sokma fırsatını bulabilmek için neredeyse yarı zamanlı bir işe girmiş olması vardı. Eğer Vee'yle çıkmış olsaydım, kesin bir netlikle eve giriş saatimi on otuza kadar esnetilebileceğini söyleyebilirdim. Patch'e güvenmediği için annemi suçlamıyordum –benim hayatımda da benzer hislere kapıldığım bir dönem olmuştu– ancak arada sırada da olsa tedbirli halinden biraz taviz vermesi son derece işe yarardı.

Mesela bu akşam. Ayrıca hiçbir şey olacağı yoktu. Özellikle de koruyucu meleğim sadece birkaç santim ötede dururken.

Patch saatine baktı. "Harekete geçme zamanı."

Saat tam 22:04'te, Patch çiftlik evinin önünde bir U dönüşü yaptı ve posta kutusunun yanına park etti. Motor ile farları kapattı ve ikimizi karanlık kırlık alanda baş başa bıraktı. "Neden bu kadar sessizsin, Melek?" diye sormadan önce birkaç dakika boyunca öylece oturduk.

Hemen dikkatimi topladım. "Sessiz miyim? Sadece düşüncelere dalmıştım."

Patch'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yalancı. Sorun ne?"

"İyisin," dedim onu gözlemleyerek.

Gülümsemesi biraz daha belirginleşti. "Gerçekten iyiyim."

"Hamburger standında Marcie Millar'la karşılaştım," diye itiraf ettim. Sorunlarımı kendime saklama kararım buraya kadardı. Belli ki hâlâ yüzeyde duruyorlardı. Diğer taraftan, Patch'le konuşamazsam kiminle konuşacaktım ki? İki ay önce ilişkimiz arabalarımızın içinde ve dışında, tribünlerin altında ve mutfak tezgâhı üstünde bir anda gelişen bol miktarda öpüşme içeriyordu. Orada burada gezinen eller, dağılmış saçlar ve bulaşmış rujlar da cabasıydı. Ancak artık daha fazlası vardı. Patch'le duygusal bir bağ kurduğumuzu hissediyordum. Dostluğu benim için yüzlerce rastgele tanışıklıktan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Babam öldüğü zaman geride içimi kemirip durmakla tehdit eden kocaman bir boşluk bırakmıştı. Boşluk hâlâ yerli yerindeydi ancak sızısı eskisinin yarısı kadar bile derine işlemiyordu. *Şu anda* istediğim her şeye sahipken geçmişte donakalmakta bir fayda göremiyordum. Bunun içinse Patch'e teşekkür borçluydum. "Bana babamın öldüğünü hatırlatma nezaketini gösterdi."

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Kulağa biraz *Baba*'vari[1] geliyor."

"Aranızdaki savaşı ne başlattı?"

"Mesele de bu zaten. Bilmiyorum bile. Eskiden, öğle yemeğinde kafeteryadaki son çikolatalı sütü kimin kaptığı sorun olurdu. Sonra bir gün ortaokuldayken Marcie uygun adım okula daldı ve dolabımın kapağına sprey boyayla 'fahişe' yazdı. Bunu gizli kapaklı yapma zahmetine bile girmedi. Bütün okulun gözü önünde yaptı."

"Yani durduk yerde öfkeye kapıldı, öyle mi? Hiç sebepsiz?"

"Evet." En azından bildiğim kadarıyla bir sebebi yoktu.

Buklelerimden birini kulağımın arkasına atarken, "Savaşı kim kazanıyor?" diye sordu.

"Marcie ama açık farkla değil."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Yakala onu, Kaplan."

"Ve bir şey daha var. *Fahişe* mi? Ortaokuldayken kimseyle öpüşmemiştim bile. Marcie o kelimeyi kendi dolap kapağına yazsa daha uygun olurdu."

"Bana bayağı sorun etmişsin gibi gelmeye başladı, Melek." Parmağını bluzumun askısının altına kaydırdı; dokunuşu tenimde elektrik etkisi yaratmıştı. "Her iddiasına varım, zihnini Marcie'den uzaklaştırabilirim."

Çiftlik evinin üst katında birkaç ışık yanıyordu ancak annemin suratını pencerelerden birine bastırılmış halde görmediğim için biraz vaktimizin olduğuna karar verdim. Emniyet kemerimi çözdüm ve konsolun üstünden eğilip karanlıkta Patch'in ağzını buldum. Onu yavaş yavaş, tenindeki deniz tuzu tadının keyfini çıkararak öptüm. Daha o sabah tıraş olmuştu ama şimdi yeni

1 Mario Puzo'nun sinemaya da uyarlanan ünlü *Baba* romanına atıfta bulunuyor. (ç.n)

yeni çıkan sakalları çenemi tahriş ediyordu. Ağzı boynumu usulca dolaştı ve dilinin dokunuşu göğüs kafesimin içindeki kalbimin yerinden oynamasına neden oldu.

Öpüşü çıplak omzuma doğru kaymıştı. Bluzumun askısını indirdi ve dudaklarını kolumun aşağısına doğru kaydırdı. İşte o anda, ona olabildiğince yakın olmak istedim. Hiçbir zaman gitmemesini istedim. Ona şu anda ve yarın ve ertesi gün ihtiyacım vardı. Ona hiç kimseye duymadığım kadar ihtiyaç duyuyordum.

Konsolun üstünden emekledim ve bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Ellerimi göğsünden yukarı kaydırdım, ensesini kavradım ve onu kendime çektim. Kolları beni kendine yaslayarak belime sarıldı ve ona iyice sokuldum.

Anın büyüsüne kapılıp ellerimi tişörtünün altına soktum; tek düşündüğüm, avuç içlerime yayılan vücut ısısının verdiği hissi ne çok sevdiğimdi. Parmaklarım sırtında eskiden kanat izlerinin olduğu yere sürtündüğü anda zihnimin gerisinde uzak bir ışık patladı. Kusursuz karanlık, kör edici anlık bir parlamayla kesilmişti. Uzaydaki kozmik bir olayı milyonlarca kilometre öteden izlemek gibiydi. Zihnimin Patch'in zihninin ve orada saklanan binlerce mahrem anının içine doğru emildiğini hissederken birden elimi tuttu ve kanatlarının sırtıyla birleştiği noktadan uzağa, aşağı kaydırdı; her şey keskin bir hareketle yeniden normale döndü.

"İyi deneme," diye mırıldanırken, dudakları dudaklarıma sürtünüyordu.

Alt dudağını dişledim. "Sadece sırtıma dokunarak geçmişimi görebiliyor olsaydın sen de bu çekime direnmekte güçlük çekerdin."

"Ben, bu fazladan ödül olmadan da ellerimi senden uzak tutmakta güçlük çekiyorum."

Güldüm ancak yüz ifadem hızla ciddiyete büründü. Hatırı sayılır bir konsantrasyonla bile Patch'siz hayatın nasıl bir şey olduğunu zorlukla hatırlıyordum. Geceleri yatağıma uzanınca gülüşünün kısık tınısını, gülümsemesinin yüzünün sağ tarafta hafifçe yukarı kavis yaptığını, ellerinin tenime sıcak, pürüzsüz ve leziz dokunuşunu kusursuz bir netlikle anımsıyordum. Ancak bunlardan önceki on altı senenin anılarını ancak ciddi bir çabayla toparlayabiliyordum. Bunun sebebi belki de o anıların Patch'e kıyasla soluk olması yüzündendi. Ya da orada hiç iyi bir şey olmadığı içindi.

Parmağımı gömleğinin yakasına geçirip onu kendime doğru çekerken Patch'e, "Beni sakın terk etme," dedim.

"Sen benimsin, Melek," diye mırıldandı. Boynumu, onu her yerimi öpmeye davet edercesine yay gibi yukarı doğru gerdiğim için kelimeleri çenemi okşamıştı. "Bana sonsuza dek sahipsin."

Ciddi bir sesle, "Bana ciddi olduğunu göster," dedim.

Bir an için beni süzdü, sonra ensesine uzandı ve onunla tanıştığım günden beri boynunda taşıdığı sade gümüş zincirin kancasını çözdü. Zincirin nereden geldiği ya da nasıl bir anlam taşıdığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama onun için önemli olduğunu hissediyordum. Taşıdığı tek mücevher bu zincirdi ve onu tişörtünün altında, teninin üstünde saklıyordu. Çıkardığını hiç görmemiştim.

Elleri benim enseme kaydı ve zinciri tutturdu. Hâlâ onun sıcaklığını taşıyan metal tenime değdi.

"Bu bana baş melek olduğum zaman verilmişti," dedi. "Gerçeği yalandan ayırt edebilmem için."

Önemi karşısında duyduğum hayranlıkla parmaklarımı zincire usulca değdirdim. "Hâlâ işe yarıyor mu?"

"Benim için değil." Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve parmaklarımın boğumlarını öpmek için elimi çevirdi. "Sıra sende."

Sol elimin orta parmağındaki küçük bakır yüzüğü çıkardım ve ona uzattım. Yüzüğün alt tarafındaki düz kısımda elle oyulmuş bir kalp vardı.

Patch yüzüğü parmaklarının arasında tutup sessizce inceledi.

"Babam bu yüzüğü bana öldürülmeden bir hafta önce vermişti," dedim.

Patch'in bakışları hızla yukarı çevrildi. "Bunu alamam."

"Benim için dünyadaki en önemli şey bu. Sende durmasını istiyorum." Parmaklarını kıvırıp yüzüğün üstüne kapattım.

"Nora." Tereddütlüydü. "Bunu alamam."

"Bana onu saklayacağına dair söz ver. Aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine." Gözlerimi, bakışlarını kaçırmasına izin vermeyerek gözlerine diktim. "Sensiz kalmak istemiyorum. Bu hiç bitmesin istiyorum."

Patch'in abanoz rengi gözleri, üst üste binmiş bir milyon sırdan daha karanlıktı. Bakışlarını avucunun içindeki yüzüğe indirdi ve onu parmaklarının arasında yavaşça çevirdi.

"Beni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğine yemin et," diye fısıldadım.

Başını hafifçe eğdi.

Yakasına yapıştım ve onu kendime çekip aramızdaki sözü mühürlemek için daha büyük bir hararetle öptüm. Parmaklarımı onunkilere kilitlemiştim; yüzüğün sivri kenarı avuç içlerimize batıyordu. Yaptığım hiçbir şey beni ona yakınlaştıramıyor gibiydi; ondan ne kadar alırsam alayım yetmiyordu. Yüzük daha da derine battı. Ta ki ben cildimin berelendiğinden emin olana dek. Kan sözü.

Göğsümün havasızlıktan patlayacağını düşünmeye başlayınca geri çekildim ve alnımı alnına yasladım. Gözlerim kapalıydı ve nefes alıp verişim omuzlarımın kalkıp inmesine neden oluyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Sanırım sevmem gerekenden daha fazla."

Cevap vermesini bekledim oysa o sadece neredeyse koruyucu bir tavırla bana daha sıkı sarılmakla yetindi. Başını yolun karşı tarafında kalan ağaçlara doğru çevirdi.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Bir şey duydum."

Parmağımı ağzının kenarında dolaştırırken, "Benim 'seni seviyorum' deyişimdir," diyerek gülümsedim.

Gülümsememe karşılık vermesini bekledim ama gözleri hâlâ dallar esintiyle sallanırken hareketli gölgeler oluşturan ağaçlara sabitlenmiş durumdaydı.

Bakışlarını takip ederken, "Orada ne var?" diye sordum. "Çakal falan mı?"

"Yolunda gitmeyen bir şey var."

Kanım buz keserken kucağından kaydım. "Beni korkutuyorsun. Yoksa bir ayı mı?" Senelerdir hiç ayı görmemiştik ama çiftlik evi kasabanın en uç noktasındaydı ve ayıların kış uykusunun sonunda, aç olup yemek aradıkları zamanlarda kasaba civarlarında dolaştığı bilinirdi.

"Farları yak ve kornaya asıl," dedim. Gözlerimi ağaçların arasında dolaştırarak bir hareket bekledim. Annem ve babamla birlikte, içerideki yemek kokusunu alıp arabamızı sarsan ayıyı pencereden izlediğimiz günü hatırlayınca kalbim biraz hızlanmıştı.

Arkamda veranda ışıkları parladı. Annemin kaşları çatık halde ayağını yere vurarak kapıda durduğunu anlamak için arkama dönmem gerekmiyordu.

Patch'e bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordum. "Annem dışarı çıkıyor. Güvende mi?"

Motoru çalıştırdı ve Jeep'i araç yoluna soktu. "İçeri gir. Yapmam gereken bir şey var."

"İçeri girmek mi? *Şaka mı yapıyorsun?* Neler oluyor?"

"Nora!" Basamakları inerken seslenen annemin ses tonu ciddiydi. Jeep'ten bir buçuk metre uzakta durdu ve eliyle camı indirmemi işaret etti.

"Patch?" Bir kez daha denedim.

"Seni sonra ararım."

Annem kapıyı hızla açtı. Kısaca, "Patch," diyerek selam verdi.

"Blythe." Patch'in selamı dalgındı.

Annem bana döndü. "Dört dakika geciktin."

"Dün dört dakika erken gelmiştim."

"Yatma saati söz konusu olduğunda dakika devri *işlemiyor*. İçeri. Hemen."

Patch'ten bir yanıt alana dek gitmek istemiyordum ancak başka bir seçeneğim olmadığı için ona, "Beni ara," dedim.

Başını bir kez salladı ama gözlerindeki odaklanma aklının başka yerde olduğunun habercisiydi. Arabadan çıkıp sağlam zemine basmamla, Jeep'in hızlanmak için zaman kaybetmeyerek ileri doğru fırlaması bir oldu. Patch her nereye gidiyorsa acelesi vardı.

"Sana bir eve dönüş saati verdiğim zaman uymanı beklerim," dedi annem.

Ses tonumla aşırı tepki veriyor olabileceğini ima ederek, "Dört dakika geç," dedim.

Bu bana kınama dolu bir bakış kazandırdı. "Geçen sene baban öldürüldü. Birkaç ay önce sen kendin ölümün kıyısından döndün. Sanırım aşırı korumacı olmaya hak kazandım." Kolları göğsünde kavuşturulmuş halde, kaskatı hareketlerle eve doğru yürüdü.

Pekâlâ, ben hissiz, duyarsız bir kızdım. Mesaj alınmıştı.

Dikkatimi yolun karşı kıyısındaki ağaç dizisine çevirdim. Sıradışı görünen hiçbir şey yoktu. Bir ürpertinin beni orada, arka tarafta bir şeyin –göremediğim bir şeyin– olduğu konusunda uyarmasını bekledim ama hiçbir şey hissetmedim. Ilık bir yaz esintisi yakınımdan geçerken havayı ağustos böceklerinin sesi kapladı. Aksine, orman ayın gümüşi ışıltısı altında huzurlu görünüyordu.

Patch ormanda herhangi bir şey görmemişti. Kendimi durdurmama fırsat kalmadan ağzımdan dökülüveren çok büyük ve aptalca sözler sarf ettiğim için dönmüştü. Ne *düşünüyordum* ki? Hayır. Asıl Patch şimdi ne düşünüyordu? Cevap vermekten kaçmak için mi basıp gitmişti? Cevabı bildiğimden neredeyse emindim. Ve bu cevabın neden Jeep'inin arkasından bakakalmış bir şekilde durmamı açıkladığından da.

2

Son on bir saniyedir başımın üstündeki yastığıma sarılarak ve alarmlı saatimden gayet yüksek ve net bir sesle yayılan Chuck Delaney'nin Portland şehir merkezi trafik raporuna kulaklarımı tıkamaya çalışarak yüzüstü yatıyordum. Diğer taraftan, bana giyinmemi haykıran ve bunu yapmadığım takdirde sonuçlarına katlanacağımı vadeden beynimin mantıklı kısmını da duymazdan gelmeye çabalıyordum. Ancak zihnimin zevk peşindeki bölümü galip geldi. Rüyama –ya da daha doğrusu rüyamın öznesine– sıkı sıkı yapıştım. Dalgalı siyah saçları ve öldürücü bir gülümsemesi vardı. Tam şu anda motosikletinin üstünde ters oturuyordu, bense yüzüm ileriye dönük halde oturuyordum. Dizlerimiz birbirine değiyordu, parmaklarımla tişörtünü kavramış ve öpücük almak için onu kendime çekmiştim.

Rüyamda onu öptüğüm zaman Patch hissediyordu. Sadece duygusal düzeyde değil, gerçek ve fiziksel bir dokunuş olarak da. Rüyamda, melekten daha çok insana dönüşmüştü. Meleklerin fiziksel hisleri yoktu –bunu biliyordum– ama rüyamda Patch'in dudaklarımız birleştiği zamanki yumuşak ve ipeksi basıncı hissetmesini istiyordum. Saçlarının arasından geçen parmaklarımı

hissetsin istiyordum. Vücudundaki her bir molekülü benimkine doğru çeken o heyecan verici ve inkâr edilemez manyetik çekim alanını hissetmesine ihtiyacım vardı.

Tıpkı benim gibi.

Patch parmağını boynumdaki gümüş zincirin altında dolaştırdı; dokunuşu içimde bir zevk ürpertisinin usul usul dalgalanmasına neden olmuştu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Parmaklarımı sert karnına dayayıp eğildim ve tam öpüşecekken durdum. Konuşurken dudaklarımı dudaklarına sürterek, *Ben seni daha çok seviyorum*, dedim.

Fakat kelimeler ağzımdan çıkmadı. Boğazıma takılıp kaldılar.

Patch tepki vermemi beklerken gülümsemesi dondu.

Tekrar denedim. *Seni seviyorum*. Sözcükler bir kez daha içeride kenetli kaldı.

Patch'in ifadesi kaygıyla doldu. "Seni seviyorum, Nora," diye tekrarladı.

Başımı çılgın gibi sallıyordum ama o çoktan dönmüştü. Motosikletini çevirdi ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Seni seviyorum! Arkasından seslendim. *Seni seviyorum, seni seviyorum!*

Ancak sanki boğazımdan aşağı bataklık kumu boca edilmişti. Kelimeler, ben onları çıkarmak için kendimi zorladıkça aynı hızlı aşağı çekiliyordu.

Patch kalabalığın arasında kayıp gidiyordu. Bir anda gece çöküvermişti ve kalabalıktaki yüzlerce koyu renk giysinin arasında onun siyah tişörtünü zar zor ayırt edebiliyordum. Yetişmek için koştum fakat kolunu yakaladığım zaman bana dönen başka birisi oldu. Bir kız. Yüz hatlarını seçebilmem için fazla karanlıktı ama çok güzel olduğunu görebilmiştim.

Şoke edici kırmızı rujuyla gülümseyerek bana, "Patch'i seviyorum," dedi. "Ve bunu söylemeye korkmuyorum."

"Ben söyledim!" diye karşı çıktım. "Dün gece söyledim!"

Gözlerim, Patch'in kendine has mavi beyzbol şapkasının anlık görüntüsünü yakalayana dek kalabalığı taradı. Deliyle dönmüş gibi insanları iterek yolumu açtım ve ona ulaşınca elini yakalamak için uzandım.

Arkasına döndü ama yine o güzel kıza dönüşmüştü. "Çok geç kaldın," dedi. "Şimdi ben Patch'i seviyorum."

Chuck Delaney büyük bir neşeyle kulağımın içinde gevezelik ediyordu: "Hava durumu için Angie'ye geçiyoruz."

'Hava durumu' kelimeleriyle gözlerimin sonuna kadar açılması bir oldu. Bir dakika boyunca kötü bir rüyadan başka bir şey olmayan görüntülerin etkisinden kurtulmak ve kendimi toparlamak için yatmaya devam ettim. Hava durumu, saat başlarına yirmi dakika kala verilirdi ve hava durumunu dinliyor olmam imkânsızdı. Tabii eğer...

Yaz okulu! Uyuyakalmıştım!

Tekmelerle üstümdeki örtüleri atarak dolaba uçtum. Ayaklarımı önceki gece dolabın dibine attığım kot pantolona soktum, başımdan beyaz bir tişört geçirdim ve üzerini lavanta rengi bir hırkayla örttüm. Hızlı arama tuşuyla Patch'i aradım ama üç çalıştan sonra telesekreter devreye girdi. "Ara beni!" dedim ve yarım saniye kadar duraksayıp önceki geceki büyük itirafın ardından benden kaçıyor olabilir mi diye merak ettim. Etkisi geçene ve her şey normale dönene dek yaşananlar hiç olmamış gibi davranmayı kafaya koymuştum ancak bu sabahki rüyanın ardından bu işin peşini öyle kolayca bırakacağımdan şüphelenmeye başlamıştım. Belki Patch de konuyu bertaraf et-

mekte zorlanıyordu. Her halükârda, şu anda elimden pek bir şey gelmiyordu. Her ne kadar beni okula bırakmaya söz verdiğine yemin edebilecek olsam da...

Saçlarıma şekil vermek yerine başıma bir saç bandı geçirdim, tezgâhın üstünde duran çantamı kaptım ve kapıdan dışarı fırladım.

Eskiden 1979 model Fiat Spider'ımın durduğu yerdeki iki buçuk metreye üç metre genişliğindeki çimento plakayı görünce, hiddet dolu bir çığlık atmama yetecek kadar bir süre duraksadım. Annem üç aylık gecikme zamlı elektrik faturasını ödemek ve buzdolabımızı bizi ay sonuna kadar doyuracak yiyecek malzemesiyle doldurmak için Spider'ı satmıştı. Hatta harcamaları kısmak için bir anlamda vekil ebeveynim sayılan hizmetçimiz Dorothea'ya bile yol vermişti. Circumstance istikametine nefret dolu bir düşünce göndererek sırt çantamı omzuma attım ve yürümeye başladım. Pek çok insan annemle yaşadığımız kırsal bölgedeki çiftlik evini çekici ve hoş bulabilir ama gerçek şu ki en yakın komşulara ulaşmak için bir kilometrelik yürüyüş yapmanın çekici ve hoş bir tarafı yoktur. Ve eğer çekici ve hoş tanımı buradan kıyıya kadar bütün sisi emen atmosferik değişimin tam ortasına oturtulmuş, on sekizinci yüzyıldan kalma esintili bir para tuzağıyla eş anlamlıysa, o zaman sözümü geri alıyorum.

Hawthorne ve Beech'in köşesinde rutin sabah yolculuklarına çıkmış, vızıldayan arabalarla birlikte hayat belirtileri görmeye başladım. Tek elimi başparmağımı havaya kaldırmak için kullanırken, diğeriyle bir nefes tazeleyici ve diş macunu vazifesi üstlenen sakız paketini açtım.

Kırmızı bir Toyota 4Runner kaldırım kenarında frene bastı ve yolcu camı otomatik bir vınlama eşliğinde aşağı indi. Direksiyonda Marcie Millar oturuyordu. "Araba sorunu mu?" diye sordu.

Arabanın olmaması gibi bir araba sorunu vardı. Tabii bunu ona itiraf edecek değildim.

Cevap vermekte gecikince sorusunu sabırsız bir tavırla yineledi: "Bırakayım mı?"

Yolun bu uzantısından geçen onca araba arasında duran arabanın Marcie'ninki olduğuna inanamıyordum. Onunla gitmek istiyor muydum? Hayır. Babam hakkında söyledikleri yüzünden hâlâ sinirli miydim? Evet. Onu affetmek üzere miydim? Kesinlikle hayır. Ona yoluna devam etmesini işaret ederdim ama ortada küçük bir pürüz vardı. Söylentilere göre Bay Loucks'un periyodik tablodan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da öğrencilere geç kâğıtları dağıtmaktı.

İstemeye istemeye de olsa, "Teşekkürler," diyerek kabul ettim. "Okula gidiyordum."

"Şişko arkadaşın seni alamadı galiba?"

Elim kapı kolunda donup kaldım. Vee ve ben, dar görüşlü insanları "şişko" ile "etine dolgun" tanımının aynı şey olmadığı konusunda eğitmekten uzun zaman önce vazgeçmiştik ama bu, cehalete hoşgörüyle yaklaşacağımız anlamına gelmezdi. Ayrıca Vee'yi beni alması için memnuniyetle arardım ama okulun *eZine*'ının umutlu editörleri için düzenlenen bir eğitim toplantısına davet edilmişti ve çoktan okulda olmalıydı.

"Düşündüm de, yürüyeceğim." Marcie'nin kapısını itip yeniden kapattım.

Marcie kafası karışmış gibi bir ifade takınmayı denedi. "Ona şişko dedim diye mi alındın? Ama bu doğru. Senin sorunun ne? Söylediğim her şeyin sansürden geçmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum. Önce baban, şimdi de bu. Konuşma özgürlüğüne ne oldu?"

Kısa bir an için Spider'ın hâlâ bende olmasının çok güzel ve yerinde olacağını düşündüm. Sadece arabasız kalmayacağım için değil, ama aynı zamanda Marcie'yi ezip geçme lüksüne de sahip olacağım için. Okul park alanı ders saatlerinin bitiminde kaotik olurdu. Kazalar oluverirdi.

Marcie'yi ön çamurluğumla havaya zıplatamayacağım için en iyi ikinci şeyi yaptım. "Babamın bir Toyota bayisi olsaydı sanırım kendime bir hibrid isteyecek kadar çevre odaklı davranırdım."

"Evet ama babanın bir Toyota bayisi yok."

"Bu doğru. Benim babam öldü."

Tek omzunu kaldırdı. "Sen söyledin, ben değil."

"Şu andan itibaren birbirimizin yoluna çıkmasak daha iyi olacak diye düşünüyorum."

Manikürünü inceleyerek, "Tamam," dedi.

"İyi."

"Sadece iyi davranmaya çalıştım ve bak ne hale düştüm," dedi ağzının içinde geveleyerek.

"İyi mi? Vee'ye şişko dedin."

"Seni okula bırakmayı da teklif ettim." Marcie gazı kökleyince lastikleri yolun tozunu havalandırıp bulunduğum yere savurdu.

Bu sabah Marcie Millar'dan nefret etmek için yeni bir neden arayarak uyanmamıştım ama işte; alın size neden.

Coldwater Lisesi on dokuzuncu yüzyıl sonunda inşa edilmişti ve yapı akademik özellikler göstermekten ziyade katedrali andıran eklektik bir Gotik sanatı ile Viktorya mimarisinin karışımıydı. Pencereler dar ve kemerli, camlar kurşunluydu. Taş çok renkliydi ama ağırlıklı olarak griydi. Yazın sarmaşık dış cepheyi tırmanır

ve okula belli bir New England cazibesi katardı. Kışınsa aynı sarmaşık binayı boğan uzun iskelet parmaklarını anımsatırdı.

Cep telefonum cebimde çalmaya başladığı sırada koridor boyunca yarı hızlı yürüyerek yarı koşarak kimya sınıfına gidiyordum.

Hızımı kesmeden, "Anne?" diye cevapladım. "Seni daha sonra..."

"Dün gece kime rastladığıma inanamazsın! Lynn Parnell. Parnell'ları hatırlarsın. Scott'ın annesi."

Cep telefonumun saatine çabucak göz attım. Tamamen yabancı birisinin –spor salonuna *kickbox* yapmaya giden bir kadının– arabasına otostop çekerek okula kadar gelmeyi başarmıştım ama yine de kısa kesecektim. İkinci zilin çalmasına iki dakikadan az süre kalmıştı. "Anne? Ders başlamak üzere. Seni öğle yemeğinde arayabilir miyim?"

"Sen ve Scott iyi arkadaştınız."

Sizleri cılız bir anıyı tetiklemişti. "*Beş* yaşındayken," dedim. "Scott hep altını ıslatmaz mıydı?"

"Dün gece Lynn'le bir şeyler içtik. Boşanmasını yeni sonuçlandırmış ve Scott'la birlikte Coldwater'a geri taşınıyorlarmış."

"Bu harika. Seni sonra..."

"Onları bu akşam yemeğe davet ettim."

Müdürün ofisinin önünden geçerken kapısının üstündeki saatin yelkovanı bir sonraki çizgiye kaydı. Bulunduğum yerden 07.59 ile tam sekiz arasında duruyormuş gibi görünüyordu. Saate, *sakın erken çalmaya cüret etme!* diyen tehditkâr bir bakış attım. "Bu akşam olmaz, anne. Patch ve ben..."

"Saçmalama!" dedi annem sözümü keserek. "Scott dünyadaki en eski dostlarından birisi. Onu, Patch'i tanımadan çok daha önceden beri tanıyorsun."

"Scott beni tespih böceği yemeğe zorlardı." Hafızam canlanmaya başlamıştı.

"Sanki sen onu hiç Barbie'lerle oynamaya zorlamadın mı?"

"İkisi tamamen farklı şeyler!"

Annem bütün itirazlara set çeken bir sesle, "Bu akşam, saat yedide," dedi.

Kimya sınıfına son saniyede daldım ve ön sıradaki siyah granit laboratuvar masasının arkasındaki metal bir tabureye iliştim. Oturma düzenine göre her masaya iki kişi düşüyordu ve bilim anlayışı benimkini aşacak –ki standardıma göre çok da zor değildi– birisiyle eşleşmek için dua ediyordum. Ben gerçekçiden ziyade romantik olmaya eğilimliydim ve kör talihi soğuk mantığa tercih ederdim. İşte bu yüzden bilimle aramız en başından beri açıktı.

Marcie Millar yüksek topukluları, kot pantolonu ve benim okula dönüş dilek listemde de yer alan ipek bir Banana Republic bluzuyla içeri girdi. İşçi Bayramı[2] geldiğinde bluz indirim rafına ve benim fiyat aralığıma düşmüş olacaktı. Ben bluzu listemden zihinsel olarak silme sürecindeyken Marcie yanımdaki tabureye yerleşti.

"Saçlarına ne oldu?" dedi. "Köpüğün mü bitti? Sabrın mı?" Gülümsemesiyle ağzının kenarı yukarı kıvrılmıştı. "Yoksa buraya zamanında varmak için altı kilometre koşmak zorunda olmanla bir ilgisi olabilir mi?"

2 ABD'de eylül ayının ilk pazartesi gününe denk gelen resmî tatil. (ç.n)

"Birbirimizin yoluna çıkmama kararına ne oldu?" Önce onun taburesine sonra da kendiminkine imalı birer bakış atarak aradaki altmış santimlik mesafenin, yoluna çıkmamak kavramına uymadığını anlatmaya çalıştım.

"Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

Nefesimi sessizce bırakıp kan basıncımı sabitledim. Bilmeliydim. "Mesele şu, Marcie," dedim. "İkimiz de bu dersin deli gibi zor olacağını biliyoruz. Bir iyilik yapıp seni fen bilgisinin en kötü dersim olduğu konusunda uyarayım. Yaz okuluna gelmemin tek nedeni, kimyanın bu dönemde daha kolay olduğunu duymuş olmam. Partner olarak beni istemezsin. Bu kolay alınacak bir A olmayacak."

Bileğini sabırsız bir tavırla çevirerek, "Senin yanına not ortalamamın hayrına oturmuş gibi bir halim mi var?" diye sordu. "Sana başka bir şey için ihtiyacım var. Geçen hafta bir işe girdim."

Marcie? İş?

Yılışık bir sırıtış takındı, düşüncelerimi yüz ifademden anladığını tahmin ettim. "Ön büroda dosyalama yapıyorum. Babamın satışçılarından biri ön büro sekreteriyle evli. İnsanın bağlantıları olmasından hiçbir zaman zarar gelmez. Tabii sen bunu bilemezsin."

Marcie'nin babasının Coldwater'da etkin bir isim olduğunu biliyordum. Aslında, destek programının öyle büyük bağışçılarından birisiydi ki, lisedeki her koçluk pozisyonu için söz hakkı vardı ve bu çok saçmaydı.

"Arada sırada bir dosya açılıveriyor ve bazı şeyleri görmemek elimde olmuyor," dedi Marcie.

Ya, tabii.

"Örneğin babanın ölümünü henüz aşamadığını biliyorum. Okul psikoloğundan yardım alıyormuşsun. Aslında herkes hakkında her şeyi biliyorum. Patch dışında. Geçen hafta dosyasının boş olduğunu fark ettim. Nedenini bilmek istiyorum. Ne sakladığını."

"Neden umurunda olsun ki?"

"Dün gece araç yolumuzda durmuş yatak odamın penceresine bakıyordu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Patch sizin araç yolunuzda mı duruyordu?"

"Bir Jeep Commander kullanan, baştan aşağı simsiyah giyinen ve süper seksi başka bir tanıdığın yoksa..."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey söyledi mi?"

"Pencereden baktığımı gördü ve gitti. Bir yasaklama emri çıkarttırmayı düşünmeli miyim? Bu onun tipik davranışlarından biri miydi? Anormal olduğunu biliyorum ama ne boyutta bir anormallikten bahsediyoruz?"

Bu bilgiyi zihnimde evirip çevirmekle fazla meşgul olduğum için onu duymazdan geldim. Patch? Marcie'nin evinde? Bizim evden ayrıldıktan sonra gitmiş olsa gerekti. Benim, "Seni seviyorum," dememden ve onun basıp gitmesinden sonra.

Marcie sırtını dikleştirerek, "Sorun değil," dedi. "Bilgi edinmenin başka yolları da var. İdare gibi. Boş öğrenci dosyasının üstüne atlayacaklarını tahmin ediyorum. Hiçbir şey söylemeyecektim ama kendi güvenliğim için..."

Beni endişelendiren Marcie'nin idareye gitmesi değildi. Patch başının çaresine bakabilirdi. Beni asıl endişelendiren önceki geceydi. Patch birdenbire, yapması gereken bir şey olduğunu öne sürerek gitmişti ama ben Marcie'nin araç yolunda bir şeyler olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Marcie parmağının ucunu dudağına vurarak, "Ya da polis," diye ekledi. "Boş bir okul dosyası kulağa neredeyse yasa dışı geliyor. Patch okula nasıl girdi? Çok üzgün görünüyorsun, Nora. Önemli bir noktaya parmak mı bastım?" Yüzünde zevk dolu bir gülümseme beliriverdi. "Bastım, değil mi? Hikâye bundan ibaret değil."

Serinkanlı bakışlarımı üzerine sabitledim. "Hayatının bu okuldaki diğer bütün öğrencilerinkinden üstün olduğunu net olarak ortaya koymuş birisi için, sıkıcı ve değersiz hayatlarımızın her yönünü takip etmek gibi bir alışkanlık edindiğin kesin."

Marcie'nin gülümsemesi kayboldu. "Hepiniz yoluma çıkıp durmasaydınız edinmezdim."

"Yoluna mı? Burası senin okulun değil."

"Benimle böyle konuşma." Marcie bunu inanmazlıkla, neredeyse istem dışı bir baş hareketi eşliğinde söylemişti. "Aslında, benimle hiç konuşma."

Ellerimi kaldırdım. "Sorun değil."

"Ve bu arada, *kaybol*."

Tabureme bakarken gerçekten de söylemeye çalıştığı şeyin... "Önce ben geldim."

Marcie beni taklit ederek ellerini kaldırdı. "Benim sorunum değil."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yanında oturmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Marcie, "Kaybol," diye emretti.

"Hayır."

Zil araya girdi ve keskin sesi duyulmaz olduğunda ikimiz de sınıfın sessizleştiğini fark ettik. Etrafımıza bakındık ve ben midemde bir ekşime hissiyle sınıftaki bütün yerlerin dolu olduğunu gördüm.

Bay Loucks elindeki kâğıdı sallayarak sağ tarafımdaki koridorda durdu.

"Elimde boş bir oturma tablosu tutuyorum," dedi. "Dikdörtgenlerin her biri, sınıftaki bir sıraya denk geliyor. Bulunduğunuz dikdörtgene adınızı yazıp kâğıdı arkaya geçirin." Tabloyu önüme çarparak bıraktı. "Umarım partnerlerinizden hoşlanıyorsunuzdur," dedi bize. "Onlarla geçirecek sekiz haftanız var."

Ders sona erince öğle saatinde Vee'yle birlikte mevsime göre buzlu *mocha* ya da buharlanmış süt içmek için en sevdiğimiz mekân olan Enzo'nun Bistro'suna gittik. Park alanını geçerken güneşin yüzümü pişirdiğini hissettim ve işte onu o zaman gördüm. Penceresine satılık ilanı yapıştırılmış üstü açılabilen beyaz bir Volkswagen Cabriolet: $ 1.000 (VEİT)[3].

Vee çenemi kapatmak için parmağının ucunu kullanarak, "Ağzının suları akıyor," dedi.

"Sende borç alabileceğim bin dolar yoktur, değil mi?"

"Bende borç alabileceğin *beş* dolar bile yok. Domuz kumbaram resmen anoreksik."

3 Veya en iyi teklif. (ç.n.)

Cabriolet'den tarafa bakarak özlemle iç geçirdim. "Paraya ihtiyacım var. Bir iş bulmalıyım." Gözlerimi yumdum ve kendimi üstü açılmış Cabriolet'nin direksiyonunda, rüzgâr dalgalı saçlarımı karıştırırken hayal ettim. Cabriolet'yle bir daha asla başkalarının arabasına binmem gerekmezdi. İstediğim yere canımın çektiği anda gitme özgürlüğüm olurdu.

"Evet ama bir iş bulman gerçekten çalışman gerektiği anlamına geliyor. Demek istediğim, bütün bir yazı asgari ücretle çalışarak harcamak istediğinden emin misin? Ne bileyim, ter dökmen falan gerekebilir."

Elimi sırt çantama daldırıp bir kâğıt parçası buldum ve ilandaki numarayı karaladım. Belki de arabanın sahibini birkaç yüz dolar düşmeye ikna edebilirdim. Bu arada öğleden sonra yapılacaklar listeme yarı zamanlı iş ilanlarını taramayı da eklemiştim. Bir işimin olması Patch'ten uzak kalmak demekti ama aynı zamanda şahsi ulaşım imkânı anlamına da geliyordu. Patch'i çok sevmekle birlikte, o her zaman... bir şeylerle meşgul gibiydi. Ve bu da beni bir yere bırakması konusunda onu güvenilmez kılıyordu.

Enzo'nun Bistrosu'na girince Vee'yle birlikte buzlu *mocha* ile baharatlı ve pikan cevizli salatalarımızın siparişini verip yiyeceklerimizle birlikte bir masaya çöktük. Son birkaç hafta içinde Enzo'nun Bistrosu yirmi birinci yüzyıla ayak uydurması için geniş kapsamlı bir yenileme çalışmasından geçmiş ve sonunda Coldwater artık ilk internet salonuna sahip olmuştu. Evdeki bilgisayarımın altı yaşında olduğu göz önüne alınırsa ben bu konuda gerçekten heyecanlıydım.

Vee güneş gözlüklerini başının üstüne iterken, "Seni bilmem ama ben tatile hazırım," dedi. "İspanyolca dolu sekiz hafta daha, düşünmek istemeyeceğim kadar çok gün eder. Bizim biraz kafa-

ları dağıtmaya ihtiyacımız var. Aklımızı önümüzdeki sonsuzluğa uzanan kaliteli eğitim sürecinden uzaklaştıracak bir şeylere. Alışverişe gitmeliyiz. Portland, bekle bizi. Macy's'de büyük indirim var. Ayakkabılara ihtiyacım var. Elbiselere ve yeni bir parfüme."

"Daha yeni kıyafet aldın. İki yüz dolar değerinde. Annen kart ekstresini alınca iç kanama geçirecek."

"Evet ama bir erkek arkadaşa ihtiyacım var. Ve bir erkek arkadaş edinmek için iyi görünmen gerekir. Ayrıca güzel kokmanın da zararı olmaz."

Çatalımdaki küp biçimindeki ayvayı ısırdım. "Aklında herhangi birisi var mı?"

"Aslına bakarsan, var."

"Lütfen bana Scott Parnell deme."

"Scott kim?"

Gülümsedim. "Gördün mü? İşte şimdi mutlu oldum."

"Scott Parnell diye birisini tanımıyorum ama gözüme kestirdiğim çocuk seksi birisi. Sıradışı bir seksapel. Patch seksapelinden daha fazlası." Durdu. "Belki o kadar değildir. Hiç kimse *o kadar* seksi değil. Cidden. Günümün kalan kısmı tam bir ziyan. Ya Portland ya fiyasko diyorum."

Ağzımı açtım ama Vee benden hızlıydı.

"Olamaz," dedi. "Bu bakışı biliyorum. Bana önceden yapılmış planların olduğunu söyleyeceksin."

"Scott Parnell'a geri sar. Biz beş yaşındayken burada oturuyordu."

Vee uzun süreli belleğini yoklar gibi baktı.

Yardımcı olmak için, "İkide bir altını ıslatırdı," dedim.

Vee'nin gözleri parladı: "*Sidikli Scotty* mi?"

"Coldwater'a geri taşınıyor. Annem onu bu akşam yemeğe davet etmiş."

"Bu işin nereye gittiğini görebiliyorum," dedi Vee bilgiç bir edayla başını sallarken. "Biz buna 'şirin çocukla tanış' diyoruz. İki potansiyel romantik partnerin hayatlarının kesiştiği yer işte burası. Desi'nin kazayla erkekler tuvaletine dalıp Ernesto'yu pisuvar başında yakalamasını hatırlıyor musun?"

Çatalımı tabağım ile ağzımın arasındaki yarı yolda durdurdum. "Ne?"

"İspanyol pembe dizisi *Corazón*'da. Hayır mı? Boş ver. Annen seni Sidikli Scotty'yle baş göz etmek istiyor. Derhâl."

"Hayır istemiyor. Patch'le olduğumu biliyor."

"Biliyor olması bu konuda mutlu olduğu anlamına gelmez. Annen bu denklemi Nora artı Patch eşittir aşktan, Nora artı Sidikli Scotty eşittir aşka dönüştürmek için bir hayli zaman ve enerji harcayacaktır. Ya şuna ne dersin? Belki Sidikli Scotty, Seksi Scotty'ye dönüşmüştür. Bunu hiç düşündün mü?"

Düşünmemiştim ve düşünmeyecektim. Benim Patch'im vardı ve böyle olmasından son derece hoşnuttum.

Halihazırdaki Vee'ye daha vahşi fikirler vermeden önce konuyu değiştirme zamanının geldiğini düşünerek, "Birazcık daha acil bir konudan bahsedebilir miyiz?" diye sordum. "Kimyada yeni partnerimin Marcie Millar olmasını mesela?"

"Şu fahişe."

"Anlaşılan ön büroda dosyalama yapıyormuş ve Patch'in dosyasına bakmış."

"Hâlâ boş mu?"

"Benden onun hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı istediğine göre öyle olmalı." Önceki gece gözlerini yatak odası pence-

resine dikmiş halde araç yolunda dikilip durmasının nedeni de dâhil olmak üzere. Bir defasında, Marcie'nin belli "hizmetler" karşılığında ödeme almaya açık olduğu zamanlarda penceresine bir tenis raketi dayadığını duymuştum ama bu konuda düşünmeyecektim. Zaten dedikoduların yüzde doksanı hayal ürünü değil miydi?

Vee bana doğru eğildi. "*Ne* biliyorsun?"

Sohbetimiz rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. En iyi arkadaşlar arasında sır olmasına inanmazdım. Ama bir sırlar vardı... bir de sert gerçekler. Korkutucu gerçekler. *Hayal edilemez* gerçekler. Kovulmuştan koruyucuya dönüşmüş melek bir erkek arkadaşa sahip olmak da yukarıdaki tanıma uyuyordu.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi Vee.

"Saklamıyorum."

"Saklıyorsun."

Derin bir sessizlik.

"Patch'e onu sevdiğimi söyledim."

Vee elini ağzına örttü ama çığlığını mı, yoksa kahkahasını mı bastırmaya çalıştığını ayırt edemedim. Bu, kendimi daha da güvensiz hissetmeme neden olmuştu. *O kadar* mı komikti? Sandığımdan daha da mı aptalca bir şey yapmıştım?

Vee, "O ne dedi?" diye sordu.

Yüzüne bakmakla yetindim.

"O kadar mı kötü?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Bana peşinde olduğun şu çocuğu anlat. Demek istediğim bu uzaktan şehvet tarzı bir şey mi, yoksa onunla gerçekten konuştun mu?"

Vee ipucunu almıştı. "Onunla konuşmak mı? Dün onunla öğle yemeğinde Skippy'nin Yeri'nde sosisli yedim. Şu başka birisi tarafından ayarlanan randevulardan biriydi ve beklenenden daha iyi çıktı. Çok daha iyi. Bilgin olsun diye söylüyorum, erkek arkadaşınla hiç ara vermeden oynaşmak yerine telefonlarıma cevap verseydin bunu biliyor olurdun."

"Vee ben senin tek arkadaşınım ve bu buluşmayı ben ayarlamadım."

"Biliyorum. Erkek arkadaşın ayarladı."

Bir peynir topuyla az kalsın boğuluyordum. "*Patch* sana birisini mi ayarladı?"

"Evet, ne olmuş?" derken Vee'nin sesinde savunmaya kaçan bir tını belirmişti.

Gülümsedim. "Patch'e güvenmediğini sanıyordum."

"Güvenmiyorum."

"Ama?"

"Randevumu veto etmen için önce seni aradım ama tekrar ediyorum, artık telefonlarıma hiç cevap vermiyorsun."

"Görev başarıyla tamamlandı. Kendimi gelmiş geçmiş en kötü arkadaş gibi hissediyorum." Ona bir komplocu gülümsemesiyle baktım. "Şimdi bana geri kalan kısmı anlat."

Vee'nin inatçı ses tonu derhâl kayboldu ve gülümsememe karşılık verdi. "Adı Rixon ve İrlandalı. Aksanı ya da her neyiyse işte beni *öldürüyor*. Maksimum seviyede seksi. Benim iri kemikli oluşum göz önüne alınınca biraz sıska kalıyor ama bu yaz sekiz kilo vermeyi planlıyor ve ağustos ayında her şeyin eşitlenmiş olacağını düşünüyorum."

"Rixon mı? Olamaz! Rixon'a bayılırım!" Standart bir kural olarak kovulmuş meleklere güvenmiyordum ama Rixon bir

istisnaydı. Patch gibi onun da ahlak sınırları siyah ile beyaz arasındaki gri bölgede çekilmişti. Kusursuz değildi ama tamamen kötü de sayılmazdı.

Çatalımı Vee'ye doğru tutarak sırıttım. "Onunla çıktığına inanamıyorum. Demek istediğim, o Patch'in en iyi arkadaşı. Sen Patch'ten nefret edersin."

Vee bana kara kedi bakışını attı, saçları neredeyse diken diken olmuştu. "En iyi arkadaş herhangi bir anlama gelmez. Sana ve bana bir bak. Hiçbir alakamız yok."

"Bu harika. Dördümüz yaz boyunca birlikte takılabiliriz."

"Hayır. Asla. Senin şu kaçık erkek arkadaşınla hayatta takılmam. Bana ne söylediğin umurumda değil, hâlâ onun Jules'un spor salonundaki esrarengiz ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Sohbetimizin üstüne karanlık bir bulut çökmüştü. Jules'un öldüğü gece, spor salonunda sadece üç kişi vardı ve ben onlardan birisiydim. Vee'ye olup bitenlerin hepsini anlatmamıştım, sadece sürekli ısrar etmesine engel olacak kadarından bahsetmiştim ve kendi güvenliği için böyle kalmasını planlıyordum.

Vee ve ben günü arabayla dolaşarak ve yerel *fast food* restoranlarından iş başvuru formları toplayarak geçirdik. Eve vardığımda saat altı buçuğa yaklaşıyordu. Anahtarlarımı büfenin üstüne bıraktım ve telesekreterdeki mesajları kontrol ettim. Annemden bir tane vardı. Michaud's Market'tan sarımsaklı ekmek, lazanya ile ucuz şarap aldığını söylüyor ve eve Parnell'lardan önce ulaşacağına yemin ediyordu.

Mesajı sildim ve üst kata, odama çıktım. Sabah duşumu kaçırdığım ve saçlarım gün içinde maksimum seviyede kabardığı

için hasar kontrolü amacıyla üstümü değiştirip temiz kıyafetler giymeye karar verdim. Scott Parnell'a dair bütün anılarım nahoştu ama arkadaş arkadaştı. Ön kapı vurulduğunda hırkamın düğmelerini yarıya kadar iliklemiştim.

Kapının diğer tarafında Patch'i elleri ceplerinde buldum.

Normalde doğrudan kollarının arasına zıplardım. Bugünse kendimi tutuyordum. Dün gece onu sevdiğimi söylemiştim ve o yıldırım hızıyla fırlamış ve iddialara göre doğrudan Marcie'nin evine yollanmıştı. Ruh halim yaralanmış gurur, öfke ve güvensizlik arasında bir yerdeydi. Çekinceli sessizliğimin ona bir şeylerin yolunda olmadığı ve düzeltmek için özür dileyene ya da açıklama cinsinden bir hamle yapana dek de öyle kalacağı mesajını vereceğini umuyordum.

Rahat görünmeye çalışarak, "Selam," dedim. "Dün gece aramayı unuttun. Nereye gittin bakalım?"

"Etrafta dolaştım. Beni içeri davet edecek misin?"

Etmedim. "Marcie'nin evinin, bilirsin işte, etrafta olduğunu duyduğuma sevindim."

Gözlerine yansıyan anlık şaşkınlık ışıltısı inanmak istemediğim şeyi doğrulamıştı: Marcie gerçeği söylüyordu.

Biraz daha düşmanca bir ses tonuyla, "Bana neler olduğunu söylemek ister misin?" dedim. "Dün gece evinin önünde ne yaptığını anlatmak ister misin?"

"Kıskanmış gibisin, Melek." Bu cümlenin arkasında beni kızdırmaya yönelik bir ima olabilirdi ama her zamankinin aksine sesinde şefkat ve oyunbazlıktan eser yoktu.

"Belki bunun için bana bir sebep vermeseydin kıskanmazdım," diye cevabı yapıştırdım. "Onun evinde ne yapıyordun?"

"İşim vardı."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Marcie'yle bir iş ilişkiniz olduğunu bilmiyordum."

"Var ama hepsi bu. İş."

"Biraz açabilir misin?" Ağzımdan çıkan kelimelerin arasına ağır dozda itham sıkışmıştı.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Suçlamalı mıyım?"

Patch genelde duygularını saklamak konusunda uzmandı ama ağız çizgisi gerilmişti. "Hayır."

"Dün gece onun evinde olmanın sebebi masumsa, orada ne yaptığını açıklamakta neden bu kadar zorlanıyorsun?"

Her kelimeyi dikkatle tartarak, "Zorlandığım falan yok," dedi. "Sana anlatmıyorum çünkü Marcie'nin evinde ne yaptığımın bizimle hiçbir ilgisi yok."

Bunun bizimle hiçbir ilgisi olmadığını nasıl düşünebilirdi? Marcie bana saldırmak ve beni küçümsemek için hiçbir fırsatı kaçırmayan tek insandı. Son on bir yıl boyunca bana sataşmış, hakkımda dehşet verici dedikodular yaymış ve beni herkesin içinde aşağılamıştı. Bunun şahsi bir şey olmadığını nasıl düşünebilirdi? Bu durumu hiç soru sormadan kabulleneceğimi nasıl düşünebilirdi? Her şeyden önemlisi, Marcie'nin beni incitmek için onu kullanabileceğinden nasıl korktuğumu göremiyor muydu? Marcie, Patch'in uzaktan yakından kendisiyle azıcık ilgilendiğinden şüphelense onu çalmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Patch'i kaybetme fikrine dayanamazdım ama onu Marcie'ye kaptırmak beni öldürürdü.

Bu ani korkunun etkisine kapılarak, "Onun evinde ne yaptığını bana anlatmaya hazır olana dek buraya gelme," dedim.

Patch sabırsız bir tavırla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Buraya tartışmaya gelmedim. Sana bu öğleden sonra Marcie'nin bir tür sorun yaşadığını söylemeye geldim."

Yine mi Marcie? Yoksa henüz yeterince derin bir çukur açmadığını mı sanıyordu? Anlatacaklarını dinlememe yetecek kadar bir süre sakin kalmaya çalıştım ama içimden ona haykırmak geliyordu. Sakin bir tavırla, "Öyle mi?" dedim.

"Bir grup kovulmuş melek Bo'nun Oyun Salonu'nun erkekler tuvaletinde bir Nefil'i sadakat yemini etmeye zorlamaya çalışırken çapraz ateşte kalmış. Nefil on altı yaşında değilmiş. Bu yüzden onu zorlayamazlardı ama deneyerek kendilerince eğleniyorlarmış. Onu fena hırpalamış ve bir iki kaburgasını kırmışlar. Marcie içeri girmiş. Çok fazla içtiği için yanlış tuvalete dalmış. Nöbet tutan kovulmuş melek ona bıçak çekmiş. Şu anda hastanede ama yakında taburcu ederler. Sıyrık sadece."

Nabzım hızlanmıştı, Marcie'nin bıçaklanmasına üzüldüğümü biliyordum ama bu, Patch'e açık etmek isteyeceğim son şeydi. Kollarımı gergin bir tavırla göğsümde kavuşturdum. "Tanrım, Nefil iyi mi peki?" Patch'in bir süre önce kovulmuş meleklerin bir Nefil'i on altı yaşını doldurmadan sadakat yemini etmeye zorlayamayacaklarını anlattığını az buçuk hatırlıyordum. Aynı şekilde, ben on altı yaşımı doldurmadan kendine bir insan bedeni edinmek için beni kurban edemezdi. On altı yaşın karanlık bir büyüsü vardı; meleklerin ve Nefilim ırkının dünyasında bile kritik bir yaştı.

Patch bana içinde az da olsa tiksinti ifadesi taşıyan bir bakış attı. "Marcie sarhoş olabilir ama gördüklerini hatırlama ihtimali var. Kovulmuş meleklerin ve Nefilim ırkının gözlerden uzak kalmaya çalıştıklarını biliyorsun ve Marcie gibi koca çeneli birisi gizliliklerini tehlikeye atabilir. İsteyecekleri son şey, gördüklerini

dünyaya ilan etmesi olur. İnsanlar bilmedikleri sürece bizim dünyamız çok daha pürüzsüz işler. Bu işin içindeki kovulmuş melekleri tanıyorum." Çenesi gerildi. "Marcie'nin sessiz kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaklardır."

İçimden Marcie için korku dolu bir ürpertinin geçtiğini hissettim ama bunu hemen bastırdım. Patch ne zamandan beri öyle ya da böyle Marcie'ye ne olacağını umursuyordu? Ne zamandan beri onun için benim adıma endişelendiğinden daha fazla endişelenir olmuştu? "Kötü hissetmeye çalışıyorum," dedim. "Ama kulağa sen ikimize de yetecek kadar kaygılıymışsın gibi geliyor." Tokmağa asıldım ve kapıyı ardına dek açtım. "Belki de sıyrığının gerektiği gibi iyileştiğinden emin olmak için gidip Marcie'yi kontrol etsen iyi olur."

Patch elimi tutup tokmaktan çekti ve kapıyı ayağıyla kapattı. "Senden, benden ve Marcie'den daha büyük şeyler oluyor." Söyleyecek daha fazla sözü varmış gibi tereddüt etti ama son anda ağzını kapattı.

"Sen, ben ve *Marcie* mi? Ne zamandan beri üçümüzü aynı cümlede kullanmaya başladın? Ne zamandan beri senin için bir anlam ifade ediyor?" diye çıkıştım.

Cevap vermeden önce kelimeleri dikkatle seçmesi gerektiğini bilir gibi, elini ensesine koydu.

"Bana ne düşündüğünü söyle!" deyiverdim. "Anlat artık! Ne düşündüğün bir yana, ne hissettiğin konusunda bile hiçbir fikrimin olmaması yeterince kötü zaten!"

Patch bir başkasıyla konuşup konuşmadığımı merak eder gibi etrafına bakındı. "Nasıl anlatayım?" dedi. Ses tonunda karanlık bir hayret vardı. Hatta belki de biraz sıkılmıştı. "Ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun? Biraz sakinleşseydin konuşabilirdim. Şu anda ne dersem diyeyim sinir krizine gireceksin."

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Kızmaya hakkım var. Bana dün gece Marcie'nin evinde ne yaptığını söylemiyorsun."

Patch ellerini havaya kaldırdı. Hareketi, *İşte yine başlıyoruz*, diyordu.

Söze içimdeki titremeyi saklamak için sesime bir miktar gurur katmaya çalışarak, "İki ay önce," diye başladım. "Vee, annem –herkes– beni senin kızları fethedilecek bir şey olarak gören çocuklardan birisi olduğun konusunda uyardılar. Hanene yazılacak bir artı, kendini tatmin etmek için baştan çıkaracağın yeni bir aptal kız olduğumu söylediler. Sana âşık olacağım *anın*, gideceğin an olacağını söylediler." Güçlükle yutkundum. "Haklı olmadıklarını bilmeye ihtiyacım var."

Ne kadar hatırlamak istemesem de, önceki gecenin anısı bütün netliğiyle su yüzüne çıkmıştı. O aşağılanma sahnesinin tümünü en ince detaylarıyla hatırlıyordum. Onu sevdiğimi söylemiştim ve o bunun karşılığını havada bırakmıştı. Sessizliğini analiz etmenin yüzlerce farklı yolu vardı ve hiçbiri iyi değildi.

Patch inanamadığını göstermek ister gibi başını salladı. "Sana yanıldıklarını söylememi mi istiyorsun? Çünkü içimden bir ses, ne dersem diyeyim bana inanmayacağını söylüyor." Gözlerini bana dikmişti.

"Sen de bu ilişkiye benim kadar bağlı mısın?" Bunu sormamazlık edemezdim. Dün geceden beri her şeyin tepetaklak yuvarlanıyor olmasını izledikten sonra bunu sormak zorundaydım. Birdenbire Patch'in bana karşı gerçekten ne hissettiğini bilmediğimi fark etmiştim. Onun için her şey olduğumu sanıyordum ama ya ben sadece görmek istediklerimi görmüşsem? Ya duygularını fazlasıyla abartmışsam? İşini kolaylaştırmamayı ve bu meseleden ikinci kez kaytarmasına izin vermemeyi kafaya koymuş halde gözlerimi gözlerine diktim. "Beni seviyor musun?"

Buna cevap verememem. Düşüncelerime konuşarak beni irkiltmişti. Bu bütün meleklerin sahip olduğu bir yetenekti ama neden şimdi bunu kullanmayı seçtiğini anlamamıştım. Kapıya yönelirken kısaca, "Yarın uğrarım. İyi uyu," dedi.

"Öpüştüğümüz zaman rol mü yapıyorsun?"

Olduğu yerde durdu. Başını bir kez daha hayretle salladı. "*Rol* yapmak mı?"

"Sana dokunduğum zaman bir şey hissediyor musun? Arzun ne boyutta? Hislerin benim sana hissettiklerimin yakınından geçiyor mu?"

Patch beni sessizlikle yanıtladı. "Nora..." diye başlayacak oldu.

"Düz bir cevap istiyorum."

Bir an sonra cevap verdi. "Duygusal anlamda, evet."

"Ama fiziksel anlamda, hayır. Bunun sana ne ifade ettiğini bile bilmeden, nasıl bir ilişki yaşayabilirim? Ben her şeyi bambaşka bir seviyede mi yaşıyorum? Çünkü bana öyle geliyor. Ve bundan *nefret* ediyorum," dedim. "Beni buna mecbur olduğun için öpmeni istemiyorum. Sadece bir rolden ibaretken, anlamı varmış gibi yapmanı da."

"Sadece rol mü? Ne dediğini duyuyor musun?" Başını arkaya, duvara yasladı ve karanlık bir kahkaha daha attı. Bana yan gözle bakarak, "Suçlamaların bitti mi?" diye sordu.

Yepyeni bir öfke dalgasıyla sarsılarak, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tam aksi." Ben başka bir şey söyleyemeden kapıya döndü. "Mantıklı konuşmaya hazır olduğun zaman beni ara."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Delisin demek oluyor. İnanılmazsın."

"*Ben* mi deliyim?"

Çenemi kaldırıp dudaklarıma hızlı ve haşin bir öpücük kondurdu. "Ve buna katlanabildiğim için ben de deli olmalıyım."

Geri çekilip ondan kurtuldum ve kızgınlıkla çenemi ovuşturdum. "Benim için insan olmaktan vazgeçtin ve sonuçta elimde kalan bu mu? Marcie'nin evinin önünde takılan ve bana nedenini anlatmayan bir erkek arkadaş. İlk kavga belirtisinde dönüp giden bir erkek arkadaş. Şunu üzerine bir dene: Sen bir... pisliksin!"

Pislik mi? Yine düşüncelerime konuşuyordu. Sesi soğuk ve keskindi. *Ben kurallara uymaya çabalıyorum. Sana âşık olmamam gerekiyor. Konunun Marcie olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bu sana hissettiklerimle alakalı. Kendimi tutmak zorundayım. Tehlikeli bir çizgide yürüyorum. Daha en başında başımı belaya sokan şey âşık olmaktı. Seninle senin istediğin biçimde olamam.*

"Madem benimle olamayacağını biliyordun, neden benim için insan olmaktan vazgeçtin?" diye sorarken sesim hafifçe titriyor, avuç içlerim terliyordu. "Benimle yaşayacağın bir ilişkiden ne bekledin ki? Bunun..." Sesim tıkandı ve istemeden yutkundum. "Biz olmamızın ne anlamı var?"

Patch'le yaşanacak bir ilişkiden ne beklemiştim? Bir noktada ilişkimizin hangi yöne gittiğini ve ne olacağını düşünmüş olmalıydım. Tabii ki düşünmüştüm. Ama yaklaştığını gördüğüm şeyden o kadar çok korkmuştum ki kaçınılmaz bize çok uzakmış gibi hareket etmiştim. Patch'le bir ilişki sürdürebilirmişim gibi davranmıştım çünkü içten içe, Patch'le geçireceğim herhangi bir zaman hiç yoktan iyi görünmüştü.

Melek.

Patch düşüncelerime adımı fısıldayınca başımı kaldırdım.

Sana herhangi bir seviyede yakın olmak hiç yoktan iyi. Seni kaybetmeyeceğim. Duraksadı, ardından onu tanıdığım günden beri ilk kez gözlerinde bir endişe ışığı gördüm. *Ama bir kez kovuldum. Eğer baş meleklere sana âşık olduğum hissini verecek olursam beni cehenneme gönderirler. Sonsuza dek.*

Bu haber mideme bir yumruk gibi inmişti. "Ne?"

Ben bir koruyucu meleğim ya da en azından öyle olduğum söylendi ama baş melekler bana güvenmiyorlar. Hiçbir ayrıcalığım ya da mahremiyetim yok. Dün akşam ikisi konuşmak için beni bir kenara çekti ve yanlarından bir kez daha hataya düşmemi istedikleri hissiyle ayrıldım. Nedeni her neyse, beni kısıtlamak için şu anı seçtiler. Benden kurtulmak için bahane arıyorlar. Gözetim altındayım ve bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam hikâyemin mutlu bir sonu olmayacak.

Abartıyor olması gerektiğini, o kadar kötü olamayacağını düşünerek gözlerimi ona diktim ama tek bir bakış bile hiç olmadığı kadar ciddi olduğunu anlamam için yeterliydi.

Yüksek sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Patch cevap vermek yerine sıkıntıyla iç geçirdi. İşin aslı şuydu: Bu olayın sonu kötü bitecekti. Ne kadar geri pedal çevirsek, oyalansak ya da başka yöne baksak da, yakın zamanda bir gün hayatlarımız birbirinden koparılacaktı. Ben mezun olduğum ve üniversiteye gittiğim zaman ne olacaktı? Hayalimdeki işin peşinden ülkenin diğer ucuna gittiğimde? Evlenme ve çocuk sahibi olma zamanım geldiğinde ne olacaktı? Patch'e her gün biraz daha fazla âşık olarak kimseye iyilik etmiyordum. Sonunun sadece yıkım olacağını bile bile bu yolda daha fazla kalmayı gerçekten istiyor muydum?

Kısacık bir an için cevabı bildiğimi sandım; rüyalarımdan vazgeçecektim. Bu kadar basitti. Gözlerimi yumdum ve uzun, ince

kurdelelere tutturulmuş balonlarmış gibi hayallerimi bıraktım. O hayallere ihtiyacım yoktu. Gerçekleşeceklerinden bile emin olamıyordum. Ve gerçek olsalar bile hayatımın kalan kısmını yalnız ve yaptığım onca şeyin Patch'siz bir anlam taşımadığı bilinciyle kendime işkence ederek geçirmek istemiyordum.

Hemen ardından ikimizin de her şeyden vazgeçemeyeceği gerçeği kafama korkunç bir şekilde dank etti. Hayatım geleceğe doğru uygun adım yürümeye devam edecekti ve benim onu durduracak gücüm yoktu. Patch sonsuza dek bir melek olarak kalacaktı, kovulduğundan beri takip ettiği yola devam edecekti.

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordum.

"Üzerinde çalışıyorum."

Başka bir deyişle elinden bir şey gelmiyordu. İki taraftan da kapana kısılmıştık; bir tarafta baş melekler baskı uygularken diğer tarafta iki gelecek bambaşka yönlere doğru yol alıyordu.

"Bitsin istiyorum," dedim sessizce. Adil davranmadığımı, kendimi koruduğumu biliyordum. Başka seçeneğim var mıydı ki? Patch'e beni aksine ikna etme şansını veremezdim. İkimiz için de en iyisini yapmak zorundaydım. Tutunduğum her şey, geçen her günle biraz daha kaybolurken burada durup dayanmaya çalışamazdım. Sonunda her şeyi imkânsız derecede zor kılmaktan başka bir işe yaramayacakken onu önemsediğimi gösteremezdim. En önemlisi, Patch'in uğrunda çaba harcadığı şeyleri kaybetmesinin nedeni olmak istemiyordum. Baş melekler onu sonsuza dek sürmek için bahane peşindelerse varlığım sadece işlerini kolaylaştırırdı.

Patch bana ciddi olup olmadığımı ayırt edemez gibi bakıyordu. "Bu kadar mı? Bitsin mi istiyorsun? Kendini açıklama sırası sendeydi –bu arada dediklerine inanmıyorum– ama şimdi sıra bana geçmişken kararını yutup çıkıp gitmem mi gerekiyor?"

Ellerimle dirseklerimi sararak arkamı döndüm. "Beni istemediğim bir ilişkide kalmaya zorlayamazsın."

"Bunu konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak istiyorsan bana dün gece Marcie'nin evinde ne aradığını anlat." Ama Patch haklıydı. Konu Marcie değildi. Konu, kader ve şartların ikimizin yolumuza çıkmasından duyduğum korku ve üzüntüydü.

Yeniden arkamı döndüğüm zaman Patch'i ellerini yüzünden aşağı kaydırırken buldum. Kısa ve keyifsiz bir gülüş koyverdi.

"Ben dün gece Rixon'ın evinde olsaydım sen de neler olduğunu merak ederdin," diye saldırdım.

"Hayır," derken sesi tehlikeli sayılacak kadar kısılmıştı. "Ben sana güveniyorum."

Derhâl harekete geçmezsem kararlılığımı kaybedeceğimden korkarak ellerimi göğsüne yasladım ve onu bir adım geri ittim. "Git," derken gözyaşlarım sesimi sertleştirmişti. "Hayatımda yapmak istediğim başka şeyler var. İçinde senin olmadığın şeyler. Bir üniversite hayatım ve gelecekteki işlerim var. Hiç olmaması gereken bir şey için hepsini bir kenara atacak değilim."

Patch irkildi. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Erkek arkadaşımı öptüğüm zaman bunu onun da hissettiğini bilmek istiyorum."

Daha bunu söylediğim anda pişman olmuştum. Onu incitmek istemiyordum, sadece bu anı kendimi kaybedip hıçkırıklara boğulmadan olabildiğince çabuk aşmak istiyordum. Ama çok ileri gitmiştim. Kaskatı kesildiğini fark ettim. İkimiz de hızlı ve kesik nefesler alıp vererek karşılıklı duruyorduk.

Sonra Patch kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Kapı kapanır kapanmaz arkasına yığıldım. Gözlerim dökülmeyen yaşlarla yanıyordu ama tek bir damla bile düşmedi. Başka hiçbir şey hissetmeyecek kadar öfke ve hayal kırıklığıyla doluydum ancak bu hisler boğazıma bir hıçkırık düğümlenmesine sebep olmuştu ve beş dakika sonra, başka her şeyin bir kenara itildiği ve yaptığım şeyin tam etkisini anladığım zaman kalbimin kırıldığını hissedeceğimden emindim.

3

Gözlerim boşluğa dikili halde yatağımın köşesine çöktüm. Öfke etkisini kaybetmeye başlamıştı ama ben neredeyse sonsuza dek o ateşe mahkûm kalmayı diliyordum. Geride bıraktığı boşluk, Patch çıkıp gidince hissettiğim yakıcı ateşten daha fazla acı veriyordu. Az önce olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum ama düşüncelerim tam bir karmaşa halindeydi. Birbirimize haykırdığımız kelimeler kulaklarımda çınlıyordu ama gerçek bir sohbetten ziyade, kötü bir rüyayı hatırlıyormuşum gibi âdeta birbirlerine karışarak yankılanıyorlardı. Ondan gerçekten ayrılmış mıydım? Bunun kalıcı olacağını mı kastetmiştim gerçekten de? Kaderi ya da daha acil olarak baş meleklerin tehditlerini aşmanın hiç yolu yok muydu? Midem cevap olarak beni kusturma tehdidiyle buruldu.

Hızla banyoya gittim ve klozetin yanında diz çöktüm. Kulaklarım çınlıyor, nefesim sığ ve kesik kesik çıkıyordu. Ne yapmıştım? Kalıcı bir şey değildi, kesinlikle kalıcı değildi. Yarın yine birbirimizi görecektik ve her şey eski haline dönecekti. Bu sadece bir kavgaydı. Aptalca bir kavga. Son değildi. Yarın ne kadar abarttığımızı fark edecek ve birbirimizden özür dileyecektik. Bunu arkamızda bırakacaktık. Barışacaktık.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve lavabonun musluğunu çevirdim. Küçük bir havluyu ıslatıp yüzüme bastırdım. Zihnim hâlâ bir ip makarasından daha hızlı çözülüyor gibiydi. Hareketi durdurmak için gözlerimi sıktım. *Ya baş melekler?* Kendime yeniden sordum. Sürekli bizi izlerlerken Patch ve ben nasıl normal bir ilişki yaşayabilirdik ki? Donup kaldım. Beni şu anda da izliyor olabilirlerdi. Patch'i izliyor olabilirlerdi. Çizgiyi aşıp aşmadığına karar vermeye çalışıyorlardı belki de. Onu sonsuza dek cehenneme ve benden uzağa göndermek için bahane arıyorlardı.

Öfkemin yeniden kabardığını hissettim. Neden bizi rahat bırakamıyorlardı ki? Neden Patch'i yok etmeye bu denli azimliydiler? Patch bana kanatlarını geri alan ve koruyucu melek olan ilk kovulmuş meleğin kendisi olduğunu anlatmıştı. Yoksa baş melekler buna mı kızgındılar? Patch'in onları bir şekilde kandırdığını mı düşünüyorlardı? Yoksa en dipten yukarı tırmanmak için hile yaptığına mı inanıyorlardı? Haddini mi bildirmek istiyorlardı? Yoksa sadece ona güvenmiyorlar mıydı?

Gözlerimi yumdum ve bir gözyaşı damlasının burnumun yanından aşağı doğru indiğini hissettim. *Söylediklerimi geri alıyorum*, diye düşündüm. Umutsuzca Patch'i aramak istiyor ama onu bir tür riske atıp atmayacağımdan emin olamıyordum. Baş melekler telefon konuşmalarını dinleyebilirler miydi? Onlar sürekli kulak kesilirken Patch ve benim doğru dürüst bir konuşma yapmamız nasıl beklenirdi ki?

Ayrıca gururumu bu kadar kolay göz ardı edemezdim. Kendisinin de en az benim kadar hatalı olduğunun farkında değil miydi? Kavga etmemizin sebebi en başta dün gece Marcie'nin evinde ne aradığını bana söylemeyi reddetmesiydi. Kıskanç tiplerden değildim ama Marcie'yle geçmişimi biliyordu. Bunun neler olduğunu bilmem gereken tek olay olduğunu bildiği gibi.

İçimdeki mide bulantısı hissine neden olan başka bir şey daha vardı. Patch, Marcie'nin Bo'nun Oyun Salonu'ndaki erkekler tuvaletinde saldırıya uğradığını söylemişti. Marcie'nin Bo'nun yerinde ne işi vardı? Bildiğim kadarıyla, Coldwater Lisesi'nden kimse Bo'nun yerinde takılmazdı. Aslında Patch'le tanışmadan önce, buranın adını bile duymamıştım. Marcie'nin, Patch'in yatak odasının penceresine gözlerini dikip uzun uzun bakmasının hemen ertesi günü Bo'nun yerinden içeri girmesi tesadüf müydü? Patch aralarında işten başka bir şey olmadığını söylemişti ama bu bile ne anlama geliyordu ki? Ayrıca Marcie için pek çok şey söylenebilirdi ve bunların arasında baştan çıkarıcı ile ikna edici olmak da vardı. Hayır kelimesini cevaptan saymaması bir yana, tam olarak istediği şekilde olmayan hiçbir karşılığı kabul etmiyordu.

Ya bu kez istediği... Patch ise?

Ön kapının gürültüyle çalınması beni hayal dünyamdan uyandırdı.

Yatağımdaki yastık yığınının arasına kıvrılıp gözlerimi yumdum ve annemin numarasını çevirdim. "Parnell'lar geldi."

"Ah, Walnut'ta ışıklardayım. İki dakikaya kadar orada olurum. Onları içeri buyur et."

"Scott'ı doğru dürüst hatırlamıyorum ve annesiniyse hiç hatırlamıyorum. Onları içeri davet ederim ama havadan sudan sohbet etmem. Sen dönene kadar odamda takılacağım." Bir şeylerin yolunda olmadığını ses tonumla belli etmeye çalıştım ama anneme içimi dökemezdim. Patch'ten nefret ediyordu. Şefkat göstermeyecekti. Sesindeki mutluluk ve rahatlamayı duymayı kaldıramazdım. Şu anda olmazdı.

"*Nora.*"

"Tamam! Onlarla konuşurum." Telefonumu çarparak kapattım ve odanın karşı tarafına fırlattım.

Ön kapıya yürüyüp kilidi çevirirken işi olabildiğince ağırdan aldım. Paspasın üstünde duran çocuk uzun boylu ve iri yapılıydı; tişörtü vücudunu sarmaya meyilli olduğu ve insanın gözüne sokar gibi PLATINIUM SPOR SALONU, PORTLAND şeklinde reklam yaptığı için bunu anlayabiliyordum. Sağ kulağında gümüş bir halka vardı ve Levi's pantolonu tehlike arz edecek kadar düşük belliydi. Başında ikinci el eşyalar satan bir dükkânın rafından taze inmiş gibi görünen pembe, Hawaii baskılı bir beyzbol şapkası vardı –kendine has bir esprisi olsa gerekti– ayrıca güneş gözlükleri de bana Hulk Hogan'ı anımsatmıştı. Bütün bunlara rağmen, hatırı sayılır bir çocuksu cazibeye sahipti.

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Sen Nora olmalısın."

"Sen de Scott olmalısın."

İçeri girdi ve güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri arka taraftaki mutfağa ve oturma odasına uzanan koridoru taradı. "Annen nerede?"

"Akşam yemeğiyle birlikte yolda."

"Ne yiyoruz?"

"Biz" zamirini kullanmasından hoşlanmamıştım. "Biz" diye bir şey yoktu. Grey ailesi ve Parnell ailesi vardı. Sadece bir akşam için aynı yemek masasını paylaşacak olan iki ayrı oluşumduk.

Ben cevap vermeyince üstelemeye devam etti. "Coldwater alışık olduğumdan biraz daha küçük."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca Portland'dan biraz daha soğuktur."

Beni baştan aşağı süzdü ve sonra belli belirsiz gülümsedi. "Fark ettim." Mutfağa giderken yanımdan geçti ve buzdolabı kapağına yapıştı. "Bira var mı?"

"*Ne?* Hayır."

Ön kapı hâlâ açıktı ve dışarıdan sesler geliyordu. Annem elinde iki alışveriş torbasıyla eşiği atladı. Kısa, asimetrik tarzda kötü bir saç kesimli ve ağır pembe makyajlı yuvarlak bir kadın da peşinden içeri girdi.

"Nora, bu Lynn Parnell," dedi annem. "Lynn, bu da Nora."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Parnell ellerini kavuşturarak. "Aynı sana bana benziyor, değil mi Blythe? Ve şu bacaklara bir bak. Vegas yolundan bile uzun."

Başımı kaldırdım. "Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama pek iyi hissetmiyorum, bu yüzden biraz uzanacağım."

Annemin benden yana attığı karanlık bakışa karşılık ona en adaletsiz bakışımı yönelttim.

"Scott gerçekten de büyümüş, değil mi Nora?" diye sordu.

"Oldukça iyi bir gözlem."

Annem torbaları tezgâhın üstüne bıraktı ve Scott'a hitaben, "Nora ve ben bu sabah biraz nostalji yaptık ve ikinizin eskiden yaptığı şeyleri andık," dedi. "Nora ona böcek yedirmeye çalıştığını anlattı."

Scott kendini savunmaya geçemeden ben, "Onları canlı canlı büyütecin altında kızartırdı ve bana yedirmeye çalışmazdı. Üstüme oturup ben havasız kalana ve ağzımı açana kadar burnumu sıkardı. Sonra da onları içeri tıkardı," diye atladım.

Annem ve Bayan Parnell birbirlerine baktılar.

Bayan Parnell hızla, "Scott her zaman çok ikna edici bir çocuk olmuştur," dedi. "İnsanları hayalini bile kurmadıkları

şeyleri yapmaya ikna edebilir. Özel bir yeteneği var. Beni harika durumdaki 1966 model bir Ford Mustang almaya ikna etti. Elbette çok doğru bir zaman seçmişti. Boşanma yüzünden o kadar suçlu hissediyordum ki. Şey. Dediğim gibi. Büyük olasılıkla koca blokta en iyi sandviçleri[4] Scott yapıyordur."

Herkes onay almak için bana bakıyordu.

Sanki müthiş normal bir sohbet konusuymuş gibi bunu tartıştığımıza inanamıyordum.

"Eee," dedi Scott göğsünü kaşıyarak. Bunu yaparken kolunun üst kısmı kasılmıştı ama o büyük olasılıkla bunu biliyordu. "Yemekte ne var?"

Annem gülümseyerek "Lazanya, sarımsaklı ekmek ve jöleli meyve salatası," dedi. "Salatayı Nora yaptı."

Bu benim için yeni haberdi. "Ben mi?"

Bana, "Jöle kutularını sen aldın," diye hatırlattı.

"O sayılmaz."

Annem Scott'ı, "Salatayı Nora yaptı," diye temin etti. "Sanırım her şey hazır. Neden yemeğe oturmuyoruz?"

Masaya yerleşince el ele tutuştuk ve annem yemeğimizi kutsadı.

Bayan Parnell lazanyayı kesip ilk parçayı Scott'ın tabağına kaydırırken, "Bana yakınlardaki daireleri anlatsana," dedi. "İki odalı, iki banyolu bir ev için ne kadar ödemeyi beklemeliyim?"

Annem, "Ne kadar yenilenmiş bir yer istediğine göre değişir," diye yanıtladı. "Kasabanın bu kısmındaki her şey 1900'lerden önce inşa edilmiş ve bu belli oluyor. İlk evlendiğimizde Harrison'la birlikte pahalı olmayan iki yatak odalı dairelere çok bakmış-

4 İngilizcede *roly-poly* kelimesi aynı zamanda hem tespih böceği anlamına gelmektedir hem de bir Amerikan sandviççi zincirinin adıdır. (ed.n.)

tık. Ama her zaman bir sorun vardı. Ya duvarlarda delikler ve hamam böceği sorunları gibi şeyler vardı ya da parka yürüyüş mesafesinde değillerdi. Hamile olduğum için daha büyük bir yere ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bu ev o sırada on sekiz aydır satılıktı ve bize göre gerçek olamayacak kadar iyi bir fiyat almayı başarmıştık." Etrafına bakındı. "Harrison ve ben, zaman içinde tamamen restore etmeyi planlıyorduk ama... Şey, sonra... bildiğiniz gibi..." Başını öne eğdi.

Scott boğazını temizledi. "Baban için üzgünüm, Nora. Olayın olduğu akşam babamın beni aradığını hatırlıyorum hâlâ. Birkaç blok ötede bir markette çalışıyordum. Umarım onu öldüreni yakalayabilirler."

Teşekkür etmeye çalıştım ama kelimeler gırtlağımda paramparça olmuştu. Babamdan konuşmak istemiyordum. Patch'ten ayrılmamın yarattığı taze duygularla baş etmek yeterdi. Şu anda neredeydi acaba? Pişmanlık içini kemiriyor muydu? Söylediğim her şeyi geri almayı ne kadar istediğimi anlıyor muydu? Birden bana kısa mesaj çekip çekmediğini merak ettim ve telefonu aşağıya, yemek masasına getirmediğime pişman oldum. Ama ne kadarını söyleyebilirdi ki? Baş melekler mesajları okuyabiliyorlar mıydı? Ne kadarını görebiliyorlardı? Her yerde miydiler? Bütün bunları merak ederken, kendimi çok savunmasız hissediyordum.

Bayan Parnell, "Söylesene Nora," dedi. "Coldwater Lisesi nasıl bir yer? Scott, Portland'da güreş yapıyordu. Takımı son üç yıl üst üste eyalet şampiyonu oldu. Buradaki güreş takımı iyi mi? Daha önce Coldwater'a karşı güreştiğimizden emindim ama sonra Scott bana Coldwater'ın C Sınıfı'nda olduğunu hatırlattı."

Kendimi düşüncelerimin sisinden çekip çıkarmakta yavaştım. Bizim bir güreş takımımız var mıydı?

"Güreşi bilmem," dedim düz bir sesle. "Ama basketbol takımı bir defasında eyalet şampiyonasına gitmişti."

Bayan Parnell az kalsın şarapla boğuluyordu. "Bir defasında mı?" Gözleri, bir açıklama beklercesine annemle aramızda gidip geldi.

"Ön büronun karşısında takım fotoğrafı var," dedim. "Görüntüsüne bakılırsa altmış seneden eski."

Bayan Parnell'ın gözleri açıldı. "Altmış seneden eski mi?" Peçetesiyle ağzını sildi. "Okulda bir sorun mu var yoksa? Koç yüzünden mi? Yoksa spor direktörü mü?"

"Büyük bir mesele değil," dedi Scott. "Bu seneyi pas geçerim."

Bayan Parnell gürültülü bir çınlama sesiyle çatalını bıraktı. "Ama güreşi seviyorsun."

Scott ağzına bir lazanya lokması daha tıktı ve umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı.

"Ve bu senin son senen."

Scott dolu ağzıyla, "Yani?" dedi.

Bayan Parnell dirseklerini masaya dayadı ve öne eğildi. "Yani üniversiteye not ortalamanla girecek değilsin, bayım. Bu oyundaki tek umudun bir yüksekokulun seni seçmesi."

"Yapmak istediğim başka şeyler var."

Annesinin kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Geçen seneyi tekrarlamak gibi mi mesela?" Daha cümleyi telaffuz ettiği anda gözünde bir korku kıvılcımı gördüm.

Scott lokmasını iki defa daha çiğnedi ve güçlükle yuttu. "Salatayı uzatır mısın, Blythe?"

Annem gergin sessizliği bozarak, "Geçen sene ne oldu ki?" diye sordu.

Bayan Parnell elini boş ver der gibi salladı. "Ah, nasıldır bilirsin. Scott başını biraz belaya soktu. Her zamanki şeyler. Ergenlik çağında oğlu olan annelerin daha önce görmedikleri bir şey değil." Güldü ama sesi keyifsizdi.

"Anne." Scott bunu fazlasıyla uyarı kokan bir tonla söylemişti.

Bayan Parnell, "Oğlanlar nasıldır bilirsin," deyip çatalıyla işaret ederek gevezeliğini sürdürdü. "Düşünmezler. Anı yaşarlar. Cüretkârdırlar. Kızın olduğuna sevin, Blythe. Ah, Tanrım. Bu sarımsaklı ekmek ağzımı sulandırıyor. Bir dilim uzatır mısın?"

Annem ekmeği uzatırken, "Bir şey dememeliydim," diye mırıldandı. "Coldwater'a döndüğünüz için ne kadar sevindiğimizi anlatamam."

Bayan Parnell başını hızlı hızlı salladı. "Biz de tek parça halinde geri döndüğümüze seviniyoruz."

Yemek yemeği bırakmıştım; bakışlarım, neler olduğunu çözmeye çalışarak Scott ile Bayan Parnell arasında gidip geliyordu. Oğlanlar oğlanlıklarını her zaman yaparlardı, buna inanabilirdim. Ama Bayan Parnell'ın oğlunun bulaştığı belayı tipik kategorisine sokma yönündeki kaygılı ısrarına inanmıyordum. Ayrıca Scott'ın annesinin ağzından çıkan her kelimeye nezaret etmesi de fikrimi değiştirmeme pek yardımcı olmuyordu.

Hikâyenin arkasında anlattıklarından daha fazlasının olduğunu düşünerek elimi kalbime koydum ve, "Hey, Scott, geceleri ortalıkta dolaşıp odana asacak yol işaretleri falan çalmadın ya?" diye sordum.

Bayan Parnell samimi ve neredeyse rahatlamış bir kahkaha attı. Bingo. Scott'ın bulaştığı bela her neyse, yol tabelaları çalmak kadar zararsız bir şey değildi. Elli dolarım yoktu ama

olsaydı Scott'ın belasının olağan olaylarla alakası olmadığına bahse girebilirdim.

Gülümsemesi fazlasıyla genişleyen annem, "Her ne olduysa geçmişte kaldığından eminim," dedi. "Coldwater taze bir başlangıç için harika bir yer. Scott, derslere kaydını yaptırdın mı? Bazıları hemen doluveriyor. Özellikle de ileri seviye programları."

Scott bunu komik bulmuş gibi bir homurtu çıkararak, "İleri seviye programları," dedi. "Hani şu AP'ler[5] mi? Alınmayın ama o kadar yukarıları hedeflemiyorum. Annemin de..." Yana doğru uzandı ve annesinin omzunu arkadaşça olmak için biraz fazla sert kaçan bir tutuşla kavrayarak, "... kibarca belirttiği gibi, üniversiteye gidersem bu, notlarım sayesinde olmayacak," dedi.

Masadaki hiç kimsenin bizi Scott'ın önceki belaları konusunda uzaklaştırmasına izin vermek istediğim için, "Ah, yapma Scott," dedim. "Beni meraktan öldürüyorsun. Geçmişinde bu kadar kötü olan ne? Eski dostlara anlatmak istemeyeceğin kadar korkunç olamaz ya."

Annem, "Nora..." diye başladı.

"Birazcık uyuşturucu madde mi aldın? Araba mı çaldın? Birisinin arabasıyla izinsiz gezintiye mi çıktın?"

Masanın altında annemin ayağının benimkinin üstüne indiğini hissettim. Bana, *Sana ne oluyor böyle?* diyen keskin bir bakış attı.

Scott sandalyesini sürterek geri itti ve ayağa kalktı. Anneme, "Banyo?" diye sordu. Yakasını çekiştirdi. "Hazımsızlık."

"Merdivenleri çıkınca." Annemin sesi özür diler gibiydi. Bu saçma sapan akşamı organize eden kendisiyken ciddi ciddi

5 AP-Advanced Placement: İleri seviye programı. Amerika'da üniversitelerin lisans derslerine eşdeğer sayılan, liselere yönelik ders programları. (ed.n.)

benim davranışım için özür diliyordu. Birazcık algı yeteneği olan herkes, bu akşam yemeğinin amacının eski dostlarla yemeğimizi paylaşmak olmadığını anlardı. Vee haklıydı, annem bizi ayarlamaya çalışıyordu. Pekâlâ, anneme bazı haberlerim vardı. Scott ve ben? Öyle bir şey olmayacaktı.

Scott izin isteyip masadan ayrılınca Bayan Parnell son beş dakikayı silip yeni bir başlangıç yapmak ister gibi yayvan bir gülümseme takındı. Biraz fazla neşeli bir sesle, "Anlatın bakalım," dedi. "Nora'nın erkek arkadaşı var mı?"

Annemin, "Sayılır," cevabıyla aynı anda, "Hayır," dedim.

Bayan Parnell bir çatal dolusu lazanyasını çiğneyerek bir anneme bir bana bakarken, "Biraz kafa karıştırıcı oldu," dedi.

Annem, "Adı Patch," dedi.

"Tuhaf bir isim," dedi Bayan Parnell. "Annesi ve babası ne düşünmüşler acaba?"

Annem, "Bu bir takma ad," diye açıkladı. "Patch bir yığın kavgaya bulaşan birisi. Her zaman *yamalanması*[6] gerekiyor."

Birden Patch'in onun takma adı olduğunu anneme anlattığıma bin pişman oldum.

Bayan Parnell başını salladı. "Bence bir çete ismi. Bütün çeteler takma ad kullanır. Bıçkı, Cani, Sakatlayıcı, Balyoz, Biçici. Patch."

Gözlerimi devirdim. "Patch çetede falan değil."

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Bayan Parnell. "Çeteler şehir merkezi suçluları değil midir? Sadece geceleri ortaya çıkan hamam böcekleri." Sessizleşti, gözlerinin Scott'ın boş sandalyesine kaydığını düşündüm. "Zaman değişiyor. Birkaç hafta

6 Patch aynı zamanda yamamak anlamına da gelir. (ç.n.)

önce *Law&Order*'ın[7] yeni türeyen varlıklı banliyö çeteleriyle ilgili bir bölümünü seyrettim. Kendilerine gizli cemiyetler, kan toplulukları ya da onun gibi saçma sapan adlar veriyorlar ama sonuçta hepsi aynı yere çıkıyor. Bunun tipik sansasyonel Hollywood çöplüklerinden biri olduğunu düşünmüştüm ama Scott'ın babası bu tür şeylere sürekli tanık olduğunu söyledi. Polis olduğu için bunu biliyor."

"Eşiniz polis mi?" diye sordum.

"Eski eşim, ruhu çürüsün."

Bu kadarı yeter. Scott'ın sesi karanlık koridordan süzüldü ve yerimden sıçradım. Tam banyoya gerçekten gitmiş miydi, yoksa yemek odasının dışında bize kulak vererek bekliyor muydu diye merak ediyordum ki birden kafama yüksek sesle konuştuğunu sanmadığım dank etti. Aslında... Düşüncelerime konuştuğundan neredeyse emindim. Hayır. Benim düşüncelerime değil. Annesininkilere. Ve ben bir şekilde onu duymuştum.

Bayan Parnell avuçlarını yukarı doğru çevirdi. "Tek söylediğim ruhu çürüsündü ve bunu geri almayacağım çünkü tam olarak böyle hissediyorum."

"Sana konuşmayı kes dedim." Scott'ın sesi alçak ve ürperticiydi.

Annem, Scott'ın odaya girdiğini henüz fark etmiş gibi hızla döndü. Sersemletici bir hayretle gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten annesinin düşüncelerine konuştuğunu duymuş olamazdım. Demek istediğim, Scott insandı... değil mi?

Bayan Parnell oğluna parmağını sallayarak, "Annenle böyle mi konuşuyorsun?" dedi. Ancak bunun Scott'a haddini bildirme amacından çok, bizim için yapılmış bir hareket olduğunu hissetmiştim.

7 Bir polisiye dizi. (ç.n.)

Scott'ın soğuk bakışı bir an daha annesine üzerinde dolaştı, sonra ön kapıya yürüdü ve arkasından çarparak kapattı.

Bayan Parnell ağzını sildi. Pembe ruju peçeteyi lekelemişti. "Boşanmanın pis tarafı," dedi. Uzun, sıkkın bir iç çekiş koyverdi. "Scott eskiden hiç sinirli bir çocuk değildi. Tabii bunun nedeni babasının oğlu olma yolunda ilerliyor olması da olabilir. Neyse. Bu nahoş bir konu ve akşam yemeği için uygun değil. Patch güreş yapıyor mu, Nora? Her iddiasına girerim Scott ona bir şeyler öğretebilir."

"Patch bilardo oynuyor," dedim yavan bir sesle; Patch'ten bahsetmek gibi bir arzum yoktu. Burada ve şimdi değil. Adının anılması bile gırtlağımda bir kayanın şişmesine neden olmuşken... Cep telefonumu masaya getirmiş olmayı hiç istemediğim kadar istiyordum. Öfkemin yarısı bile kalmamıştı ve bu büyük olasılıkla Patch'in de sakinleşmiş olacağı anlamına geliyordu. Kısa mesaj gönderecek ya da beni arayacak kadar affetmiş olabilir miydi? Her şey karmakarışık bir hal almıştı ama bir yolu olmalıydı. Göründüğü kadar kötü değildi. Bu işi halletmenin bir yolunu bulurduk.

Bayan Parnell başını salladı. "Beyzbol. İşte gerçek bir Maine sporu."

"Bilardo, hani şu *bilardo salonlarında* oynananlardan," diye düzeltti annem biraz solgun bir sesle.

Bayan Parnell doğru duyduğundan emin değilmiş gibi başını yana eğdi. "Çete faaliyetlerinin yuvası," dedi sonunda. "İzlediğim şu *Law&Order* var ya? Varlıklı, üst sınıfa mensup genç adamlar mahallelerindeki bilardo salonlarını Las Vegas kumarhaneleri gibi işletiyorlardı. Gözünü senin şu Patch'ten ayırmasan iyi olur, Nora. Senden sakladığı bir yönü olabilir. Karanlıkta tuttuğu bir tarafı."

Bana göre milyonuncu kez, "Patch çete üyesi değil," derken nazik ses tonumu elden bırakmamak için kendimi zorluyordum.

Ama daha cümle ağzımdan çıkar çıkmaz Patch'in *herhangi* bir çeteye dâhil olup olmadığını bilmemin imkânsız olduğunu fark ettim. Düşmüş melekler de çeteden sayılır mıydı? Geçmişi –özellikle de benimle tanışmadan önceki geçmişi– hakkında çok fazla bilgim yoktu.

Bayan Parnell şüpheci bir tavırla, "Göreceğiz," dedi. "Göreceğiz."

Bir saat sonra yemekler bitmiş, bulaşıklar yıkanmış, Bayan Parnell nihayet Scott'ın peşine düşmüş ve ben odama çekilmiştim. Cep telefonum yerde, yeni kısa mesajımın ya da cevapsız çağrımın olmadığını göstermek üzere yüzü yukarı dönük halde duruyordu.

Dudağım titredi ve gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına mani olmak için avuçlarımın alt kısmını gözlerime bastırdım. Patch'e söylediğim bütün o berbat sözler üzerinde düşünüp durmaktan kendimi alıkoymak için zihnimde her şeyi tamir etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Baş melekler bize konuşmamızı ya da birbirimizi görmemizi yasaklayamazlardı. Hele de Patch koruyucu meleğimken. Hayatımda kalması gerekiyordu. Her zaman yaptıklarımızı yapmaya devam edecektik. Birkaç güne kalmaz, ilk gerçek kavgamızdan silkindiğimiz zaman her şey normal haline dönecekti. Hem geleceğim kimin umurundaydı ki? Her şeyi daha sonra yoluna koyabilirdim. Bütün hayatımı tam şu anda planlamam gerekmiyordu ya.

Ancak bir şey kafama yatmıyordu. Patch ve ben son iki ayı duygusal yakınlığımızı açıkça ortaya koyarak, hiçbir çekince duymadan geçirmiştik. Bu durumda baş melekler konusunda şimdi birdenbire endişelenmesi nedendi?

Annem başını odamdan içeri uzattı. "Yarınki seyahatim için birkaç kozmetik malzemesi almaya gidiyorum. Birazdan dönerim. Senin bir şeye ihtiyacın var mı?"

Scott'ı potansiyel erkek arkadaş adayı olarak gündeme getirmediğini fark etmiştim. Görünüşe bakılırsa Scott'ın belirsiz geçmişi annemin çöpçatanlık arzusunu söndürmüştü. "Hayır yok ama yine de sağ ol."

Tam kapıyı kapatırken durdu. "Bir problemimiz var gibi. Lynn'le konuşurken arabanın olmadığını ağzımdan kaçırdım. Scott'ın seni yaz okuluna götürmesi için gönüllü oldu. Buna gerçekten gerek olmayacağını söyledim ama sanırım Scott'ı rahatsız etmemizden endişelendiğim için hayır dediğimi sandı. Sana ayırdığı vakit için ona yarın bir Coldwater turuyla teşekkür edebileceğini söyledi."

"Vee beni okula götürüyor."

"Bunu belirttim ama hayır cevabını kabul etmiyor. Scott'a bazı şeyleri doğrudan izah etmen daha iyi olabilir. Ona teklifi için teşekkür et ve seni okula götürecek bir arkadaşının olduğunu söyle."

Scott'la biraz daha iletişim kurmak. Tam da istediğim şey.

Annem yavaşça, "Vee'yle gitmeyi sürdürmeni istiyorum," diye ekledi. "Aslında Scott bu hafta ben şehirde yokken eve uğrayacak falan olursa mesafeni koruman belki de en doğrusu olabilir."

"Ona güvenmiyor musun?"

Dikkatle, "Onu çok iyi tanımıyoruz," dedi.

"Ama Scott ve ben eskiden en iyi arkadaşlardık, unuttun mu?"

Bana anlayışlı gözlerle baktı. "Bu uzun zaman önceydi. Bazı şeyler değişiyor."

Benim söylemeye çalıştığım da tam olarak buydu.

"Sen Scott'la çok fazla zaman geçirmeye başlamadan önce hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak istiyorum o kadar," diye devam etti. "Döndüğüm zaman neler öğrenebileceğime bakacağım."

Bu beklenmedik bir gelişmeydi. "Yoksa kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye mi çalışacaksın?"

"Lynn ve ben iyi arkadaşız ve o büyük stres altında. İçini açabileceği birisine ihtiyaç duyabilir." Şifonyerime doğru bir adım attı, avucuna el losyonumdan bir parça sıkıp ellerini ovalamaya başladı. "Scott'tan bahsedecek olursak dinlememezlik etmeyeceğim."

"Hâlâ kötü bir şeyler çevirdiği tezini güçlendirmene yardımı olacaksa, yemekte gerçekten tuhaf davrandığını düşündüm."

Annem aynı dikkatli, doğal ses tonuyla, "Anne ve babası boşanmadan yeni çıktılar," dedi. "Pek çok karmaşa yaşadığından eminim. Bir ebeveyn kaybetmek zordur."

Bana mı söylüyordu?

"Açık artırma çarşamba öğleden sonra sona erecek ve akşam yemeğine evde olmam gerek. Vee yarın akşam bizde kalıyor, değil mi?"

Bu konuyu Vee'yle konuşmam gerektiğini o anda hatırlayarak, "Doğru," dedim. Gerçi sorun olması için bir neden göremiyordum. "Bu arada, işe girmeyi düşünüyorum." Ortaya atmak en iyisiydi; hele de şansımın yaver gitmesi durumunda, annem eve dönmeden bir iş bulmuş olmayı umarken.

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir arabaya ihtiyacım var."

"Vee'nin seni getirip götürmek konusunda sorunu olmadığını sanıyordum."

"Kendimi parazit gibi hissediyorum." Vee'yi aramadan acil durum tamponu almak için eczaneye bile gidemiyordum. Daha da kötüsü bugün okula Marcie Millar'ın arabasına çektiğim otostopla gitmenin ucundan dönmüştüm. Anneme gereksiz taleplerde bulunmak istemiyordum. Özellikle de para durumumuz bu kadar sıkışıkken. Ama bu sabahın tekrarını yaşamak da istemiyordum. Annemin Fiat'ı satmasından bu yana araba özlemi çekiyordum ve bu öğleden sonra o Cabriolet'yi görmek beni harekete geçmeye itmişti. Arabanın parasını kendim ödemek bana iyi bir uzlaşma gibi gelmişti.

Annem, "Sence işe girmen okula mani olmaz mı?" diye sordu. Ses tonunda bu fikre bayılmadığı belliydi. Gerçi zaten bunu beklemiyordum.

"Sadece bir ders alıyorum."

"Evet ama o ders kimya."

"Alınma ama aynı anda iki işi becerebiliyorum."

Bu sözüm üstüne yatağın ucuna oturdu. "Bir sorun mu var? Bu akşam çok ters cevaplar veriyorsun."

Cevap vermeden önce fazladan bir saniye bekledim, gerçeği söylemeye çok yaklaşmıştım. "Hayır, iyiyim."

"Stresli gibisin."

"Uzun bir gündü. Ah, ayrıca Marcie Millar'ın kimya partnerim olduğundan bahsettim mi?"

Yüzündeki ifadeden bunun beni ne kadar derinden yaraladığını görebildiğini anlamıştım. Ne de olsa son on bir yılın büyük kısmında Marcie'nin bana her diş geçirmesinin ardından eve, anneme koşmuştum. Parçaları toplayan, beni yeniden bir araya getiren ve okula daha güçlü, daha bilge ve kendime has birkaç hileyle silahlanmış halde dönmemi sağlayan da annemdi.

"Sekiz hafta boyunca onu çekeceğim."

"Bak sana ne diyeceğim; sekiz haftayı onu öldürmeden atlatabilirsen sana bir araba alma konusunu konuşabiliriz."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun, anne."

Alnımı öptü. "Seyahatimden dönünce ilk birkaç güne dair tam teşekküllü bir rapor bekliyor olacağım. Ben yokken çılgın partiler yok."

"Söz vermiyorum."

Beş dakika sonra annem Taurus'unu araç yolundan çıkarıyordu. Perdeyi tekrar örttüm, kanepeye kıvrıldım ve gözlerimi cep telefonuma diktim.

Ama arayan olmadı.

Patch'in hâlâ boynumda asılı duran kolyesine uzandım ve beklediğimden daha sert bir şekilde sıktım. Ondan bana kalan tek şeyin bu olduğunun korkunç düşüncesiyle sarsıldım.

4

Rüya üç renkliydi: Siyah, beyaz ve soluk gri.

Soğuk bir geceydi. Toprak yolda çıplak ayaklarımla duruyordum; yağmur yol üstündeki çukurları doldurarak yüzeydeki bozuklukları gözler önüne seriyordu. Yer yer kayalar ve iskeleti andıran otlar beliriyordu aniden. Tek bir nokta dışında bütün kırlık alan karanlığa gömülmüştü. Yoldan birkaç yüz metre ötede taş ve ahşaptan yapılma bir han yükseliyordu. Pencerelerde mumlar titreşiyordu ve uzaktan gelen zil seslerini duyduğum sırada sığınmak için hana doğru ilerliyordum.

Zillerin sesi gittikçe güçlenirken yoldan güvenli sayılacak bir mesafede uzaklaşmıştım. Bir atın çektiği arabanın karanlığın içinden sarsılarak çıktığını ve birkaç dakika önce benim bulunduğum noktada durduğunu gördüm. Tekerleklerin durmasıyla arabacının çamurları çizmesinin yarısına kadar sıçratarak arabadan atlaması bir oldu. Kapıya asıldı ve bir adım geri çekildi.

İçeriden karanlık bir silüet çıktı. Bir adam. Omuzlarından sarkan pelerin rüzgârda dalgalanıyordu ama pelerinin başlığı yüzünü örtecek şekilde çekilmişti.

Arabacıya, "Burada bekle," dedi.

"Efendim, çok yağmur yağıyor."

Pelerinli adam başıyla hanın olduğu tarafı işaret etti. "İşim var. Uzun sürmez. Atları hazır tut."

Arabacının gözleri hana kaydı. "Ama efendim... orada hırsızlar ve serseriler takılıyor. Üstelik bu akşam havada kötü bir şeyler var. Kemiklerimde hissedebiliyorum." Soğuğu savmak ister gibi hızla kollarını ovaladı. "Efendim eve, Leydime ve küçüklere dönmek için elini çabuk tutsa iyi olur."

"Bundan karıma bahsetme." Pelerinli adam kasıldı ve bakışlarını hana sabitlerken eldivenli ellerini açtı. "Onu kaygılandıracak yeterince çok şey var zaten," diye mırıldandı.

Dikkatimi hana, küçük ve eğimli pencerelerinde titreşen uğursuz mum ışıklarına çevirdim. Çatısı inşasında kullanılmış malzemeler yeterli olmaktan çok uzakmış gibi sağa doğru hafifçe eğimliydi. Dışını yabani otlar bürümüştü ve arada sırada kaba bir haykırış ya da kırılan bir cam sesi duvarlarından dışarı taşıyordu.

Arabacı paltosunun kolunu burnunun altına sürttü. "Oğlum vebadan öleli iki sene olmadı. Leydim ile sizin çektiğiniz, korkunç bir şey..."

Bunu izleyen gergin sessizlikte atlar toynaklarını sabırsızca yere vurdu; derilerinden buhar çıkıyor, burun deliklerinden buğu yükseliyordu. Görüntü o kadar hakikiydi ki birden ürktüm. Daha önce hiçbir rüyam bu kadar gerçek gelmemişti.

Pelerinli adam hana uzanan parke taşlı yolda ilerlemeye başlamıştı. Rüyanın kenarları onun arkasından siliniyordu ve eğer yakınında kalmazsam kendimin de kaybolacağımdan korkarak anlık bir tereddüdün ardından peşinden yürüdüm. Hemen arkasından han kapısından içeri süzüldüm.

Arka duvara uzanan yolun yarısında tuğla bacalı dev bir ocak vardı. Ocağın iki yanındaki büyük çivilerde çeşit çeşit ahşap kâseler, teneke fincanlar ve mutfak eşyaları asılıydı. Bir köşeye üç varil yuvarlanmıştı. Önlerinde top gibi kıvrılmış uyuyan uyuz bir köpek vardı. Zemin demeye bin şahit istenecek yerde tepetaklak edilmiş tabureler ile rastgele dizilmiş kirli tabak ve fincan yığınları vardı. Zemin düzleştirilmiş toprak ve üzerine serpiştirilmiş talaşımsı bir şeyden ibaretti. Üzerine adım attığım anda çoktan topuklarımı kaplayan çamur, tozlu zemini sünger gibi emdi. Tam sıcak bir duş almayı dilerken hanın etrafındaki masalarda oturan on kadar müşteri olduğunun bilincine vardım.

Erkeklerin çoğunun tuhaf, sivri sakalları ve omuz hizasında saçları vardı. Bol pantolonları çizmelerinin içine tıkılmıştı; kolları şişkindi. Bana seyyahları anımsatan geniş kenarlı şapkalar giymişlerdi.

Kesinlikle çok geçmişte kalmış bir zamanın rüyasını görüyordum ve detayları çok canlı olduğuna göre kendimi hangi döneme ait bir rüyaya attığım konusunda en azından bir fikrim olmalıydı. Büyük olasılıkla İngiltere'ydi ama on beş ila on sekizinci yüzyıl arası bir yer olabilirdi. Bu sene dünya tarihinden A almıştım ama dönemlere ait kıyafetler sınavlarımızın hiçbir yerinde yoktu. Gözlerimin önündeki sahneye dair hiçbir şeyin de olmadığı gibi.

Pelerinli adam tezgâh işlevi gördüğünü tahmin ettiğim bel hizasındaki bir masanın arkasında duran hancı, "Bir adam arıyorum," dedi. "Onunla bu akşam burada buluşmam söylendi ama korkarım adını bilmiyorum."

Kısa boylu ve başının arka tarafındaki birkaç diken diken tel dışında kel olan hancı, pelerinli adamı süzdü. Dudaklarını

dişlerinin yerindeki sivri, siyah kalıntıları gösterecek şekilde yayarak, "İçecek bir şey?" diye sordu.

Dişlerinin görüntüsüyle midemden yükselen bulantıyı geri yutarak bir adım geriledim.

Pelerinli adam aynı tiksintiyi göstermemişti. Sadece başını sallamakla yetindi. "Bu adamı olabildiğince çabuk bulmam gerek. Sizin yardım edebileceğiniz söylendi."

Hancının çürük içindeki gülümsemesi, dudaklarının arkasında solup gitti. "Evet, onu bulmanıza yardım edebilirim efendim. Ama bu yaşlı adama güvenin ve önce bir ya da iki içki için. Bu soğuk gecede kanınızı ısıtacak bir şey." Küçük bir bardağı adama doğru itti.

Adam başlığının altındaki başını bir kez daha salladı. "Korkarım biraz acelem var. Onu nerede bulabileceğimi söyleyin." Masanın üstünden eğri büğrü birkaç madeni para itti.

Hancı paraları cebine tıktı ve başıyla arka kapıyı işaret ederek, "Şu taraftaki ormana göz kulak oluyor. Ama efendim, dikkatli olun. Bazıları ormanın uğursuz olduğunu söylüyor. Bazıları ormana bir defa girenin bir daha çıkamadığını söylüyor."

Pelerinli adam onları birbirinden ayıran masanın üstüne eğildi ve sesini alçalttı. "Özel bir soru sormak istiyorum. İbranilerin Heşvan ayı sana bir şeyi ifade ediyor mu?"

Hancı düz bir sesle, "Ben Yahudi değilim," dedi ama gözlerindeki bir şey, bu sorunun ona ilk kez sorulmadığını anlatıyordu.

"Bu akşam görmeye geldiğim adam, Heşvan ayının ilk gecesi onunla burada buluşmamı söylemişti. Tam on beş gün boyunca onun için bir hizmeti yerine getirmem gerektiğini söylemişti."

Barmen çenesini sıvazladı. "On beş gün uzun zaman."

"Çok uzun. Gelmezdim ama gelmezsem adamın yapacaklarından korktum. Ailemden ismen bahsetti. Onları *tanıyordu*. Güzel bir karım ve dört oğlum var. Zarar görmelerini istemiyorum."

Barmen önemli bir dedikoduyu paylaşmak ister gibi sesini alçalttı. "Görmeye geldiğiniz adam..." Şüpheci bakışlarını handa gezdirirken sustu.

Pelerinli adam, "Sıradışı bir *gücü* var," dedi. "Gücünü daha önce gördüm ve çok da azametli bir adam. Onunla anlaşmaya geldim. Görevlerimi ve ailemi bu kadar uzun bir süre için boşlamamı herhalde bekleyemez. Sağduyulu davranacaktır."

"O adamda sağduyu var mı bilmiyorum," dedi barmen.

Pelerinli adam, "En küçük oğlum vebaya yakalandı," diye açıklarken sesi umutsuzlukla titremişti. "Doktorlar uzun süre yaşayacağını düşünmüyorlar. Ailemin bana ihtiyacı var. Oğlumun bana ihtiyacı var."

Barmen sükûnetle, "Bir içki için," dedi. Bardağı ikinci kez ileri doğru itti.

Pelerinli adam ani bir hareketle döndü ve arka kapıya doğru kararlı adımlarla yürüdü. Peşinden gittim.

Dışarıda, buz gibi çamura bata çıka arkasından yürüdüm. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu ve kaymamak için çok dikkatli yürümem gerekiyordu. Gözlerimi sildim ve adamın pelerininin ormanın kıyısındaki ağaç sırası arasında gözden kaybolduğunu gördüm.

Peşinden tökezleyerek ilerledim, ağaç sırasına gelinceyse tereddüde düştüm. Islak saçlarımı arkada tutmak için ellerimle onları geriye çektim ve önümdeki karanlık gölgeye baktım.

Anlık bir hareketlilik oldu ve birden pelerinli adam bana doğru geri koşmaya başladı. Ayağı kaydı ve düştü. Dallar pele-

rinine takıldı ve delicesine bir telaşla onu boynundan çözmek için debelenmeye başladı. Dehşet dolu bir çığlık attı. Kolları çılgınca inip kalkıyor, tüm bedeni eğilip bükülerek kıvranıyor, seğiriyordu.

Hızla ona doğru koşmaya başladım. Ağaç dalları kollarımı çiziyor, kaya parçaları çıplak tabanlarıma batıyordu. Yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Pelerini başını büyük ölçüde örtüyordu ama ağzının bir çığlıkla donakalmış halde hafifçe aralık olduğunu görebiliyordum.

"Dön!" diye emrederken, altına sıkışıp kalan kumaşı kurtarmak için var gücümle çektim.

Ama beni duyamıyordu. Rüya ilk kez tanıdık bir hal almıştı. İçinde hapsolduğum bütün kâbuslarda olduğu gibi, ben debelendikçe istediğim her şey ulaşamayacağım kadar uzağa kayıp gidiyordu.

Omuzlarını kavrayıp onu sarstım. "Dön! Seni buradan kurtarabilirim ama yardım etmen gerek."

"Adım Barnabas Underwood," dedi. "Hanın yolunu biliyor musun? Aferin kızıma." Hayalî bir yanağı sıvazlar gibi havayı okşuyordu.

Gerildim. Beni görebilmesi imkânsızdı. Başka bir kızın halüsinasyonunu görüyordu. Öyle olmalıydı. Beni duyamıyorsa, nasıl görebilirdi ki?

"Koş ve bardaki adama yardım göndermesini söyle," diye devam etti. "Ona insan olmadığını söyle. Ona bunun bedenimi ele geçirmek ve ruhumu alıp götürmek isteyen şeytanın meleklerinden biri olduğunu anlat. Ona bir rahip, kutsal su ve güller göndermesini söyle."

Şeytanın melekleri tabiri kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına yetmişti.

Boynunu gererek başını hızla arkaya çevirdi. Panik içinde, "Melek!" diye fısıldadı. "Melek geliyor!"

Ağzı çarpıldı, kendi bedeni üstündeki kontrolünü korumak için mücadele verir gibi bir hali vardı. Geriye doğru şiddetli bir şekilde yay gibi gerildi ve başlığı tamamen düştü.

Ben hâlâ pelerine yapışmış haldeydim ama ellerim refleks olarak gevşemişti. Adama boğazıma takılan bir şaşkınlık çığlığıyla bakıyordum. Karşımdaki Barnabas Underwood değildi.

Hank Millar'dı.

Marcie'nin babası.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım.

Yatak odamın penceresinden içeri güneş ışınları süzülüyordu. Pencere çerçevesi çatlaktı ve hafif bir esinti tenime sabahın ilk nefesini üflüyordu. Kâbusun etkisiyle kalbim iki kat hızla çarpmaya devam ediyordu ama derin bir nefes aldım ve kendime bunun gerçek olmadığını telkin ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, ayaklarım artık kendi dünyama sıkı sıkı bastığı için rüyamda Marcie'nin babasını görmüş olmak beni her şeyden daha çok rahatsız ediyordu. Unutmak için duyduğum telaşla rüyayı bir kenara ittim.

Cep telefonumu yastığımın altından çıkardım ve mesajları kontrol ettim. Patch aramamıştı. Yastığı kendime çekerek iyice kıvrıldım ve içimdeki boşluk hissini görmezden gelmeye çalıştım. Patch çıkıp gideli kaç saat olmuştu? On iki. Onu tekrar görmeme daha kaç saat vardı? Bilmiyordum. Beni gerçekten endişelen-

diren de buydu. Zaman geçtikçe aramızdaki buz tabakasının kalınlaştığını hissediyordum.

Boğazımdaki çakıl taşını yutmaya çalışarak kendi kendime, *Bugünü atlat yeter*, dedim. Aramızdaki tuhaf mesafe sonsuza dek süremezdi. Gün boyunca yatağımda saklanarak hiçbir şeyi çözemezdim. Patch'i yine görecektim. Hatta belki okuldan sonra uğrardı. Ya da ben onu arardım. Bu saçma sapan düşünceleri sürdürürken kendime baş melekleri düşünme izni vermeyi reddediyordum. Cehennemi. Patch ve benim çözebileceğimiz kadar güçlü olmadığımız bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu.

Yataktan kalktım ve banyo aynasına yapıştırılmış sarı bir yapışkanlı not kâğıdı buldum.

İyi haber: Lynn'i bu sabah Scott'ı yeni almaya göndermeye ikna ettim. Kötü haber: Lynn şehir turunu kafaya koymuş. Bu noktada hayır demenin işe yarayacağından emin değilim. Onu dersten sonra gezdirmek senin için sorun olur mu? Kısa kes. Gerçekten kısa. Telefon numarasını mutfak tezgâhına bıraktım.

XOXO - Annen

Not: Bu akşam yeni otelden ararım.

İnledim ve başımı tezgâha eğdim. Scott'la birkaç saat değil, on dakika bile geçirmek istemiyordum.

Kırk dakika sonra duş almış, giyinmiş ve bir kâse çilekli yulaf ezmesini mideye indirmiştim. Ön kapı vuruldu, açtığımda Vee'yi karşımda gülümserken buldum. "Yeni bir eğlence dolu yaz okulu gününe hazır mıyız?" diye sordu.

Sırt çantamı portmanto askısından aldım. "Bugünü bir atlatalım yeter, tamam mı?"

"Vay canına. Keyfine kim limon sıktı?"

"Scott Parnell." *Patch.*

"Anladığım kadarıyla bel gevşekliği sorunu zamanla geçmemiş."

"Dersten sonra ona şehir turu attırmam gerekiyor."

"Bir erkekle baş başa zaman... Bunda nefret edilecek ne var?"

"Dün gece burada olmalıydın. Akşam yemeği acayipti. Annesi bize Scott'ın sorunlu geçmişini anlatmaya başladı ama Scott sözünü kesti. Sadece o kadar da değil, annesini tehdit eder gibiydi. Sonra banyoyu kullanmak için izin istedi ama sonunda bizi koridordan dinlediği ortaya çıktı." *Ardından annesinin düşünceleriyle konuştu. Galiba.*

"Özel hayatını kendine saklamak istiyor gibi görünüyor. Bunu değiştirmek için bir şeyler yapmamız gerekebilir sanırım."

Çıkışa Vee'den iki adım daha yakındım ve olduğum yerde durdum. Ani bir ilham parlaması yaşamıştım. "Harika bir fikrim var," dedim arkama dönerken. "Neden Scott'a turu sen attırmıyorsun? Ciddiyim, Vee. Ona bayılacaksın. Şu aldırmaz, kural karşıtı, kötü çocuk tavrından onda bolca var. Hatta biramız olup olmadığını sordu, tam bir skandal değil mi? Bence senin için biçilmiş kaftan."

"İmkânsız. Rixon'la öğle yemeği randevum var."

Kalbimin yakınına beklenmedik bir hançer darbesinin indiğini hissettim. Bugün için Patch'le benim de öğle yemeği planımız vardı ama nedense gerçekleşeceğinden şüpheliydim. Ne yapmıştım böyle? Onu aramalıydım. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydım. Her şeyi böyle sonlandırmayacaktım. Saçmaydı. Ancak nefret ettiğim iç sesim neden önce onun

aramadığını sorguluyordu. Onun da en az benim kadar özür dileyecek şeyi vardı.

"Scott'ı gezdirmen için sana sekiz dolar otuz iki sent öderim, son teklifim bu," dedim.

"Çekici ama hayır. Ve bir şey daha var. Büyük olasılıkla Patch, Scott ve senin bu baş başa zaman geçirme olayını alışkanlığına dönüştürmenizden pek mutlu olmayacaktır. Beni yanlış anlama. Patch'in ne düşündüğü daha az umurumda olamazdı ve onu delirtmek istiyorsan sana daha çok güç diliyorum. Yine de bu noktanın altını çizmek istedim."

Veranda basamaklarının yarısındaydım ve Patch'in düşüncesi ayağımın kaymasına neden olmuştu. Vee'ye her şeyi bitirdiğimi söylemeyi düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemeye henüz hazır değildim. İçinde Patch'in resminin de kayıtlı olduğu telefonumun cebimde yandığını hissediyordum. Bir tarafım telefonu yolun karşı tarafındaki ağaçların arasına fırlatmak istiyordu. Diğer tarafımsa onu bu kadar çabuk kaybedemezdi. Ayrıca Vee'ye söyleyecek olursam eninde sonunda bana ayrılığın bizi diğer insanlarla çıkmak konusunda özgürleştirdiğini belirtecekti ki bu yanlış bir çıkarımdı. Ben başka şeyler peşinde değildim. Patch de öyle. Umarım. Bu sadece bir tümsekti. İlk gerçek kavgamız. Ayrılık kalıcı değildi. Anın etkisine kapılıp ikimiz de ciddi olmadığımız şeyler söylemiştik.

Vee on santimlik topuklularıyla basamakları inerken, "Yerinde olsam tüyerdim," dedi. "Ne zaman bir kargaşanın içine düşsem öyle yaparım. Scott'ı ara ve kedinin fare bağırsağı kustuğunu ve okuldan sonra onu veterinere götürmen gerektiğini söyle."

"Dün gece buradaydı. Kedim olmadığını biliyor."

"O zaman beyninin yerinde fazla pişmiş spagetti yoksa ilgilenmediğini anlayacaktır."

Bunu düşündüm. Scott'a tur attırma olayından yırtarsam belki Vee'nin arabasını ödünç alıp izini sürebilirdim. Dün gece duyduklarımı mantık çerçevesine oturtmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımı kurcalayan Scott'ın annesinin düşüncelerine konuşmuş olduğu şüphesini yok sayamıyordum. Bir sene önce olsa bu düşünceyi saçma bulup bir kenara iterdim. Ama şimdi durum farklıydı. Patch sayısız kez düşüncelerime konuşmuştu. Tıpkı geçmişimden gelen Chauncey –namıdiğer Jules– gibi. Kovulmuş melekler yaşlanmadıkları ve Scott'ı beş yaşımdan beri tanıdığım için bu ihtimalin üstünü çizerdim. Ama Scott kovulmuş bir melek değilse de bir Nefil olabilirdi.

Peki, eğer bir Nefil ise Coldwater'da ne arıyordu? Sıradan bir ergen hayatı yaşayarak ne yapıyordu? Nefil olduğunu biliyor muydu? Ya Lynn? Scott henüz kovulmuş bir meleğe bağlılık yemini etmiş miydi? Eğer etmemişse onu neyin beklediği konusunda uyarmak benim sorumluluğum muydu? Scott'a daha ilk andan itibaren kanım kaynamamıştı ama bu her yılın iki haftası boyunca bedeninden olmayı hak ettiği anlamına gelmezdi.

Gerçi belki de Nefil falan değildi. Belki de annesinin düşüncelerine konuştuğu yönündeki hayalî inancıma kendimi fazla kaptırmıştım.

Kimya dersinden sonra dolabıma gittim, ders kitabımı, sırt çantam ve cep telefonumla değiş tokuş ettikten sonra öğrenci park alanını net bir şekilde görmemi sağlayan yan kapılara doğru yürüdüm. Scott gümüşi mavi Mustang'inin kaputu üstünde oturuyordu. Başında yine Hawaii şapkası vardı ve şapkayı çıkarması halinde onu tanıyamayacağım kafama dank etti. Başka bir deyişle, saç rengini bile bilmiyordum. Annemin bana bıraktığı yapışkanlı not kâğıdını cebimden çıkarıp numarasını tuşladım.

"Bu Nora Grey olmalı," diye cevapladı. "Umarım beni ekmiyorsundur."

"Kötü haber. Kedim hasta. Veteriner beni iki buçuk randevusu için araya sıkıştırdı. Turu ertelemek zorundayım. Üzgünüm," dedikten sonra bu kadar suçlu hissetmeyi beklemiyordum. Ne de olsa sadece küçük bir yalandı. Ayrıca Scott'ın Coldwater turu atmak istediğine gerçekten inanan bir yanım da yoktu. En azından vicdanımı yatıştırmak için kendi kendime böyle söylüyordum.

"Tamam," dedi Scott ve bağlantıyı kesti.

Tam cep telefonumu kapatmıştım ki Vee arkamdan yaklaştı. "Ona haddini bildir, işte benim kızım."

Scott'ın Mustang'inden kayarak inmesini ve cep telefonundan birisini aramasını izlerken, "Bu öğleden sonra Neon'unu ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Olay ne?"

"Scott'ı izlemek istiyorum."

"Ne için? Bu sabah tam bir sülük olduğuna inandığını açıkça belirtmiştin."

"Onda... bir tuhaflık var."

"Evet ve biz ona güneş gözlüğü diyoruz. Hulk Hogan yahu. Her halükârda, arabamı veremem. Rixon'la randevum var."

"Evet ama benim Neon'u alabilmem için Rixon seni bırakabilir," derken Scott'ın henüz Mustang'in direksiyonuna geçmediğinden emin olmak için pencereden dışarı bir bakış attım. Vee'yi Neon'un anahtarlarını bana vermeye ikna etmeden gitmesini istemiyordum.

"Tabii ki bırakabilir. Ama o zaman ihtiyaç sahibi bir kız gibi görünürüm. Erkekler bugün güçlü, bağımsız kadın istiyorlar."

"Neon'u almama izin verirsen deposunu doldururum."

Vee'nin yüz ifadesi bir nebze yumuşamıştı. "Tamamını mı?"

"Tamamını." Ya da sekiz dolar otuz iki sentin satın alabileceği kadarını.

Vee dudağını dişledi. Yavaşça, "Pekâlâ," dedi. "Ama belki de ben de seninle gelip yanında olmalıyım. Kötü bir şeyin olmayacağından emin olmak için."

"Rixon ne olacak?"

"Kendime seksi bir erkek arkadaş kapmış olmam en yakın arkadaşımı kaderine terk edeceğim anlamına gelmez. Ayrıca içimden bir ses, yardımıma ihtiyacın olacağını söylüyor."

"Kötü bir şey olmayacak. Sadece izleyeceğim. Orada olduğumu bilmeyecek." Ama teklifini takdir etmiştim. Son birkaç ay beni değiştirmişti. Eskisi kadar saf ve pervasız değildim ve Vee'yi yanımda götürmek bana bir başka açıdan daha cazip geliyordu. Özellikle Scott'ın bir Nefil olması ihtimali varken. Tanıdığım diğer Nefil beni öldürmeye yeltenmişti.

Vee Rixon'ı arayıp randevularını iptal ettikten sonra binadan çıkmak için Scott'ın direksiyonun başına geçmesini ve park alanını geri geri terk etmesini bekledik. Park yerinden çıkınca sola saptı ve Vee'yle birlikte 1995 model mor renkli Dodge Neon'una koştuk. Vee anahtarları bana atarak, "Sen kullan," dedi. Birkaç dakika sonra Mustang'i yakalamıştık. Üç araba geride kaldım. Scott kıyıya uzanan doğu istikametinde otobana çıktı ve ben de peşine düştüm.

Yarım saat sonra Scott rıhtımda otobandan çıktı ve okyanusa uzanan dükkân sırasının kenarındaki park alanına saptı. Kapıları kilitleyip gitmesine zaman tanımak için yavaşladım ve ardından iki sıra ötesine park ettim.

"Sidikli Scotty alışverişe gidiyor gibi görünüyor," dedi Vee. "Alışveriş demişken, Rixon kızların fular takmasından hoşlandığını söyledi ve gardırobumda tek bir fular yok."

"Keyfine bak."

Scott'ın yarım blok gerisinde kalarak son moda bir giysi mağazasına girmesini ve on beş dakika sonra elinde bir torbayla çıkmasını izledim. Başka bir dükkâna daha girdi ve on dakika sonra geri çıktı. Sıradışı ya da onun Nefil olduğunu düşündürecek bir şey yoktu. Üçüncü dükkândan sonra Scott'ın dikkati yolun karşı tarafında öğle yemeği yiyen ve üniversiteye gidecek yaşlarda görünen bir grup kıza yöneldi. Kısa şortlar ve bikini üstleriyle restoranın açık terasında şemsiyeli bir masada oturuyorlardı. Scott kameralı telefonunu çıkardı ve gizli gizli birkaç fotoğraf çekti.

Yüzümü buruşturmak için hemen yanımdaki kahve dükkânının cam vitrinine döndüm ve onu içeride bir masada otururken gördüm. Keten bir pantolon, mavi bir gömlek ve fildişi rengi, blazer bir ceket giymişti. Dalgalı sarı saçları artık daha uzundu ve ensesinde atkuyruğuyla toplanmıştı. Gazete okuyordu.

Babam.

Gazeteyi katladı ve dükkânın arka tarafına yürüdü.

Kaldırımdan aşağı, dükkânın girişine doğru koştum ve içeri daldım. Babam kalabalığın arasında kaybolmuştu. Çılgın gibi etrafa bakınarak dükkânın dip tarafına koştum. Siyah beyaz seramik döşeli koridorun sonunda sol tarafta erkekler, sağ tarafta kadınlar tuvaleti kalıyordu. Başka çıkış olmadığına göre babam erkekler tuvaletinde olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" Scott omzumun üstünden konuşmuştu.

Hızla döndüm. "Nasıl... Ne... Senin burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Beni takip ettiğini biliyorum. Şaşırmış gibi bakma. Adına dikiz aynası diyorlar. Beni gizli gizli takip etmenin özel bir nedeni var mı?"

Düşüncelerim ne dediğine aldırmayacak kadar allak bullak haldeydi. "Erkekler tuvaletine gir ve bana içeride mavi gömlekli bir adam olup olmadığını söyle."

Scott alnıma vurdu. "Uyuşturucu mu? Davranış bozukluğu mu? Şizofren gibi davranıyorsun."

"Dediğimi yap."

Scott kapıyı ayağıyla itip açtı. Kabin kapılarının açılıp kapandığını duydum ve birkaç saniye sonra geri geldi.

"*Nada*."

"Mavi gömlekli bir adamın buraya yürüdüğünü gördüm. Başka çıkış yok." Dikkatimi koridorun karşı tarafındaki kapıya –tek kapıya– çevirdim. Bayanlar tuvaletine girdim ve kalbim boğazımda atarken kabin kapılarını tek tek açtım. Üçü de boştu."

Nefesimi tuttuğumu fark edince bıraktım. İçimde sayısız duygu boğuşuyordu ama hayal kırıklığı ve korku listenin en başındaydılar. Babamı canlı gördüğümü sanmıştım. Ama hayal gücümün zalim bir oyunu çıkmıştı. Babam gitmişti. Asla geri dönmeyecekti ve bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm ve bütün bedenimin gözyaşlarıyla sarsıldığını hissettim.

5

Scott kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde girişte duruyordu. "Demek kadınlar tuvaleti böyle bir yermiş. Çok daha temiz olduğunu söylemem gerek."

Başımı eğdim ve burnumu elimin tersiyle sildim. "İzin verir misin?"

"Beni neden takip ettiğini söylemeden seni bırakmam. Büyüleyici bir adam olduğumu biliyorum ama bu bana sağlıksız bir saplantı gibi gelmeye başladı."

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve yüzüme soğuk su çarptım. Scott'ın aynadaki yansımasına bakmamaya özen göstererek bir kâğıt havlu koparıp kurulandım.

"Ayrıca erkekler tuvaletinde ne aradığını da söyleyeceksin."

İçimi dağlayan acıyı maskelemek için bütün öfkemi toplayarak cevabı yapıştırdım. "Babamı gördüğümü sandım. İşte. Tatmin oldun mu?" Havluyu buruşturdum ve çöp kutusuna attım. Tam çıkışa yürürken Scott kapıyı kapattı ve sırtını yaslayarak yolumu tıkadı.

"Bunu yapan adamı buldukları ve müebbete mâhkum ettikleri zaman daha iyi hissedeceksin."

Kendimi daha iyi hissetmemin tek yolunun babamı geri almak olduğunu düşünerek buruk bir sesle, "Bugüne dek aldığım en berbat tavsiye için teşekkürler," dedim.

"Bana güven. Babam polis. Hayatta kalan aile üyelerine katili bulduklarını söylemek için yaşıyor. Aileni yok eden adamı bulacak ve bunu ona ödetecekler. Hayata karşı hayat. Huzura o zaman kavuşacaksın. Haydi, çıkalım buradan. Kızlar tuvalette kendimi ucube gibi hissediyorum." Bekledi. "Bunun seni güldürmesi gerekiyordu."

"Havamda değilim."

Parmaklarını başının üstüne kenetleyip omuz silkerken tuhaf anları çözmek bir yana, varlıklarından bile nefret ediyormuş gibi rahatsız görünüyordu. "Dinle, bu akşam burada, Springvale'da bilardo oynayacağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır." Bilardo oynayacak havada da değildim. Bu, zihnimi istenmeyen Patch anılarıyla doldurmaktan öteye geçmezdi. Biyoloji ödevini bitirmek için izini sürdüğüm ve onu Bo'nun yerinin bodrumunda bilardo oynarken bulduğum o ilk akşamı hatırlamıştım. Bana nasıl bilardo öğrettiğini. Arkamda, aramızdaki elektriği hissedebileceğim kadar yakınımda duruşunu.

Dahası ona ne zaman ihtiyacım olsa çıkagelişini hatırlamıştım. Fakat ona şimdi de ihtiyacım vardı. Neredeydi? Beni düşünüyor muydu?

Ön verandada durmuş, anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırıyordum. Yağmurdan sırılsıklam olmuş ayakkabılarım tahtaların üstünde gıcırdıyor, ıslak kot pantolonum bacaklarımın iç tarafını kaşındırıyordu. Scott'ı takibimin ardından Vee fularlar hakkında görüşümü almak için beni bir yığın butiğe sürüklemişti ve ben

doğal renklerdeki el boyaması eşarba karşılık menekşe rengi ipek bir tanesi hakkındaki görüşlerimi bildirirken denizde bir fırtına kopmuştu. Yıldırım hızıyla park alanına koşup kendimizi Neon'a attığımızda kurudan sırılsıklama geçiş yapmıştık. Eve dönüş yolu boyunca kaloriferi sonuna kadar açmış olmamıza rağmen dişlerim birbirine vuruyor, kıyafetlerimse tenime yapışmış buz hissi yaşatıyordu ve hâlâ babamı gördüğüme inanmanın sarsıntısını yaşıyordum.

Nemle şişen kapıyı omuzladım ve parmaklarım elektrik düğmesini bulana kadar duvarı yokladım. Üst kattaki banyoya çıkınca üzerimden sıyırdığım kıyafetlerimi kurumaları için duşun kapısına astım. Pencerenin diğer tarafındaki gökyüzünde şimşekler yanıp sönüyor ve fırtına çatının üstünde tepiniyormuş gibi bir gümbürtü çıkarıyordu.

Daha önce çiftlik evinde sayısız fırtınayı tek başıma atlatmıştım ama bütün bu tecrübeler alışkanlık kazanmama yetmemişti. Bu öğleden sonraki fırtına da istisna değildi. Vee'nin yatıya kalmak üzere burada olması gerekiyordu ama daha önceki randevularını iptal ettiği için birkaç saatliğine Rixon'la buluşmaya karar vermişti. Keşke zamanda yolculuk edebilsem ve ona bu akşam çiftlik evinde bana arkadaşlık edeceğine söz verdiği takdirde Scott'ın izini tek başıma süreceğimi söyleyebilseydim.

Banyonun ışıkları iki kez titreşti. Tamamen sönüp beni gölgeli karanlıkla baş başa bırakmadan önce aldığım tek uyarı bu oldu. Yağmur kendini camlara vuruyor, aşağı doğru küçük dereler halinde akıyordu. Elektriğin geri gelmesini bekleyerek bir süre olduğum yerde durdum. Yağmur doluya döndü ve pencereye öyle sert vurmaya başladı ki camın çatlamasından korktum.

Vee'yi aradım. "Az önce elektrik kesildi."

"Evet, sokak lambaları da söndü. Tembeller."

"Geri dönüp bana arkadaşlık etmek ister misin?"

"Bir düşüneyim. Pek istemem."

"Yatıya kalacağına söz vermiştim."

"Rixon'a onunla Taco Bell'de buluşacağıma da söz verdim. Randevumuzu aynı gün içinde iki kez iptal edecek değilim. Bana birkaç saat ver, sonra tamamen seninim. İşim bitince seni ararım. Geceyarısından önce kesin gelmiş olurum."

Telefonu kapattım ve kibritleri en son nerede gördüğümü hatırlamak için hafızamı yokladım. Görmek için muma ihtiyaç duyacağım kadar karanlık değildi ama içerisini olabildiğince aydınlatma fikri, özellikle de yalnız olduğum için hoşuma gitmişti. Işığın hayal gücümün canavarlarını belli bir mesafede tutmak gibi bir yeteneği vardı.

Yemek odasındaki masanın üstünde şamdanlar olduğunu hatırladım ve bir havluya sarınıp alt kata indim. Dolapta mumlar vardı. Peki kibritler neredeydi?

Evin arka tarafındaki arazide bir gölge hareket edince başımı hızla mutfak penceresine çevirdim. Sicim gibi yağan yağmur camdan aşağı süzülürken dışarıdaki dünyayı çarpıtıyordu. Daha iyi görebilmek için yaklaştım. Gördüğüm şey her neyse, gitmişti.

Ani bir adrenalin patlaması hissederek kendi kendime, *Bir çakal,* dedim. *Sadece bir çakal.*

Mutfak telefonu çalmaya başladı, biraz irkildiğim biraz da insan sesi duymak istediğimden âdeta üzerine atıldım. Vee'nin fikrini değiştirdiğini söylemek üzere arıyor olması için dua ettim.

"Alo?"

Bekledim.

"*Alo?*"

Cızırtı kulağıma doldu.

"Vee? Anne?" Göz ucuyla, araziden sessizce geçen bir karaltı daha gördüm. Sakinleşmek için derin nefes alırken kendime gerçek bir tehlike altında olmam için hiçbir neden olmadığını hatırlattım. Patch erkek arkadaşım olmayabilirdi ama hâlâ koruyucu meleğimdi. Ortada bir bela olsaydı o da burada olurdu. Ancak daha bunu düşünürken bile artık Patch'e herhangi bir şey için güvenebileceğimden emin değildim.

Benden nefret ediyor olmalı, diye düşündüm. Benimle alakalı hiçbir şey istemiyor olmalı. Hâlâ kızgın olmalı ve benimle iletişim kurmak için çaba harcamaması da bu yüzden.

Bu düşünce dizisinin sorunu beni yeniden öfkelendirmekten başka bir işe yaramamasıydı. Ben burada durmuş onun için endişelenirken onun –her neredeyse– benim için endişelenmiyor olması olasıydı. Ayrılık kararıma kolay kolay inanmayacağını söylemişti ama yaptığı şey kelimenin tam anlamıyla buydu. Ne aramış ne de mesaj atmıştı. Hiçbir şey yapmamıştı. Üstelik bunun için bir nedeni de yoktu. Kapımı tam şu anda çalabilir ve bana iki gece önce Marcie'nin evinde ne aradığını söyleyebilirdi. Onu sevdiğimi söylediğimde neden çekip gittiğini açıklayabilirdi.

Evet, kızgındım. Ancak bu defa, bu konuda bir şeyler yapacaktım.

Ev telefonunu çarparak kapattım ve cep telefonumda Scott'ın numarasını tuşladım. Temkini bir yana bırakacak ve teklifini kabul edecektim. Nedenlerinin baştan aşağı yanlış olduğunu bilmeme rağmen Scott'la çıkmak istiyordum. Patch'e hareket çekmek istiyordum. Evde oturup onun için gözyaşı dökeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Ayrılmıştık; başka çocuklarla çıkma özgürlüğüm vardı. Patch'in beni güvende tutabilme yeteneğini sınayacaktım. Belki Scott gerçekten Nefil'di. Belki de baş belasıydı. Belki de gerçekten uzak durmam gereken türde bir çocuktu. Ne yaptığı-

mın ya da Scott'ın ne yapabileceğinin bir önemi olmadığını ve Patch'in beni koruması gerektiğini fark ederken yüzüme zalim bir gülümseme yayıldı.

Numarasını aradıktan sonra Scott'a, "Springvale'a gitmek üzere yola çıktın mı?" diye sordum.

"Benimle takılma fikri o kadar kötü gelmemeye mi başladı?"

"Kurcalayacaksan gelmiyorum."

Gülümsemesini duydum. "Sakin ol Grey, seninle sadece oynuyorum."

Anneme Scott'la aramdaki mesafeyi koruyacağıma söz vermiştim ama endişeli değildim. Scott başıma iş açarsa Patch devreye girerdi.

"Eee?" dedim. "Beni alacak mısın, yoksa?.."

"Yedi gibi uğrarım."

Springvale küçük bir balıkçı kasabasıydı ve büyük kısmı ana caddede toplanmıştı: Postane, birkaç balık ve patates büfesi, balıkçılık malzemesi satan dükkânlar ve Z Bilardo Salonu.

Z tek katlı, bilardo salonu ile barın dışarıdan görülmesine olanak sağlayan boydan boya cam vitrinli bir binaydı. Dış süslemeleri çöplerden ve yabani otlardan ibaretti. Başları tıraşlı ve keçi sakallı iki adam kapının hemen dışındaki kaldırımda sigara içiyordu. Sigaralarını ezerek söndürdüler ve içeride gözden kayboldular.

Scott kapıların yakınındaki bir köşeye park etti. Motoru durdururken, "Birkaç blok yürüyüp bir ATM bulacağım," dedi.

Pencerenin üstünde asılı duran tabelayı süzdüm. Z BİLARDO SALONU. İsim hafızamı gıdıklamıştı.

"Burası bana neden bu kadar tanıdık geliyor?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce adamın birisi masalardan birinin üstünde kan kaybından öldü. Bar kavgası. Haberlerdeydi."

Ah.

Aceleyle, "Seninle geliyorum," dedim.

Arabadan indi, ben de peşinden gittim. Yağmurun altında, "Hayır," diye seslendi. "Sırılsıklam olacaksın. İçeride bekle. On dakikaya kalmaz dönerim." Bana yanında gitme fırsatı bırakmadan yağmura karşı omuzlarını eğip ellerini ceplerine soktu ve kaldırım boyunca koşar adımlarla uzaklaştı.

Yüzümdeki yağmur damlalarını silerek bina çıkıntısının altına sığındım ve seçeneklerimi değerlendirdim. İçeri tek başıma girebilir ya da burada Scott'ı bekleyebilirdim. Henüz beklemeye başlayalı beş saniye olmamıştı ki tenim karıncalanmaya başladı. Kaldırımda tek tük yaya trafiği olsa da etraf tamamen ıssız değildi. Bu havada dışarıda olanlar pazen gömlek ve işçi çizmeleri giymişlerdi. Coldwater'ın ana caddesinde takılan erkeklerden çok daha iri, sert ve kaba görünüyorlardı. Birkaçı beni süzüp geçti.

Kaldırımda Scott'ın uzaklaştığı yöne baktım ve binanın köşesini dönüp yan sokakta kaybolduğunu gördüm. İlk düşüncem Z'in yanındaki ara sokakta bir ATM bulmakta zorlanacağıydı. İkinci düşüncemse belki de bana yalan söylemiş olduğuydu. Belki de ATM falan aramıyordu. Peki o zaman bu yağmurda ara sokaklarda ne işi vardı? Onu takip etmek istiyor ama kendimi belli etmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. En son ihtiyaç duyacağım şey bir kez daha onu gözetlerken yakalanmaktı. Bunun aramızdaki güveni güçlendirmeyeceği kesindi.

Ne yaptığını Z'in içindeki camlardan birinden izleyerek çözebileceğimi düşünerek kapı koluna asıldım.

İçerideki hava serindi; duman ve erkek teriyle ağırlaşmıştı. Tavan alçak, duvarlar betondu. Dekorasyon birkaç spor araba posteri, bir *Sports Illustrated* takvimi ve bir Budweiser aynasından ibaretti. Beni Scott'tan ayıran duvarda tek bir pencere yoktu. Karanlık holde ilerleyerek ortaya doğru yürürken kanserojen alımımı süzme çabasıyla sığ nefesler alıyordum. Z'in arka tarafına ulaşınca gözlerimi arka sokağa açılan çıkış kapısına sabitledim. Pencere kadar elverişli olmasa da idare etmek zorundaydı. Scott beni onu izlerken yakalarsa masum havasına bürünüp dışarı temiz hava almak için çıktığımı iddia edebilirdim. Hiç kimsenin izlemediğinden emin olunca kapıyı açtım ve başımı dışarı uzattım.

Bir çift el kot ceketimin yakasına yapıştı ve beni dışarı çekip tuğla duvara yasladı.

Patch, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Arkasındaki metal tenteden dökülen yağmur damlaları tıslamaya benzer bir ses çıkarıyordu.

"Bilardo oynuyorum," diye kekeledim. Kalbim ayaklarımın yerden kesilmesinin yarattığı şaşkınlıkla donmuş haldeydi.

Buna kanmanın yakınından bile geçmediğini ifade eden bir sesle, "Bilardo oynuyormuş," dedi.

"Buraya bir arkadaşımla geldim. Scott Parnell."

İfadesi sertleşti.

"Yoksa bununla bir derdin mi var?" diye çıkıştım. "Ayrıldık, hatırlıyor musun? İstersem başkalarıyla çıkarım." Kızgındım; meleklere, kadere ve sonuçlara. Burada Patch değil, Scott'la birlikte olmama. Ve beni kollarının arasına çekip son yirmi dört saatte aramızda geçen her şeyi bir kenara bırakmak istediğini söylemeyen Patch'e. Bizi ayıran her şeyin kaybolduğunu ve şu andan itibaren sadece o ve benim olduğumuzu.

Patch bakışlarını yere indirdi ve burun kemerini sıktı. Derinlerden sabır toplamaya çalıştığını anlamak zor değildi. "Scott bir Nefil. Birinci nesil safkan. Tıpkı Chauncey gibi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Demek doğruydu. "Bilgi için teşekkürler. Ama ben zaten şüphelenmiştim."

Tiksintisini belli eden bir hareket yaptı. "Cesaret gösterisini bir yana bırak. O bir *Nefil*."

"Her Nefil, Chauncey Langeais değildir," dedim hırçın bir tavırla. "Scott'a bir şans versen onun aslında..."

Patch, "Scott yaşlı bir Nefil değil," diyerek sözümü kesti. "Gittikçe güçlenen bir Nefilim kan topluluğunun üyesi. Bu topluluk Heşvan ayında Nefilleri kovulmuş meleklerle aralarında bulunan bağlardan kurtarmak istiyor. Kovulmuş meleklerle mücadele etmek için deli gibi üye alımı yapıyorlar. İki taraf arasında bir çete savaşı kopmak üzere. Eğer bu topluluk yeterince güçlenirse kovulmuş melekler geri çekilecek ve hizmetli olarak insan soyluları kullanmaya yönelecekler."

Dudağımı ısırdım ve ona huzursuz bir bakış attım. İstemeden de olsa önceki geceki rüyamı hatırlamıştım. Heşvan. Nefilim. Kovulmuş melekler. Hiçbirinden kaçışım yoktu.

"Kovulmuş melekler neden genelde insanları ele geçirmiyorlar?" diye sordum. "Neden Nefilleri seçiyorlar?"

Patch, "İnsan bedeni Nefillerinki kadar güçlü ya da esnek değil," diye yanıtladı. "İki haftalık bir ele geçirilme onları öldürür. Her Heşvan'da on binlerce insan ölür."

"Ve bir insanı ele geçirmek çok daha zor," diye devam etti. "Kovulmuş melekler insanları bağlılık yemini etmeye zorlayamaz, onları bedenlerini teslim etmeye ikna etmeleri gerekir. Bu zaman alır ve ikna gerektirir. Ayrıca insan bedeni daha kolay

bozulur. Hiçbir kovulmuş melek bir hafta içinde ölecek bir insan bedenini ele geçirme zahmetine girmek istemez."

İçimde kötü bir önsezinin neden olduğu ürpertiyi hissettim ama yine de, "Bu hüzünlü bir hikâye ama Scott'ı ya da herhangi bir Nefil'i bunun için suçlamak zor. Kovulmuş bir meleğin her yılın iki haftası boyunca bedenimin kontrolünü ele geçirmesini ben de istemezdim. Ama bu kulağa pek de Nefilim sorunuymuş gibi gelmiyor. Daha çok bir kovulmuş melek sorunu gibi," dedim.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Z sana göre bir yer değil. Evine git."

"Daha yeni geldim."

"Burasıyla karşılaştırınca Bo'nun yeri zarif kalır."

"İpucu için teşekkürler ama gerçekten bütün gece evde tek başıma takılıp kendime acıyacak havada değilim."

Patch kollarını kavuşturdu ve beni süzdü. "Benden intikam almak için kendini tehlikeye mi atıyorsun?" diye fikir yürüttü. "Unuttuysan diye söylüyorum, her şeyi bitiren ben değildim."

"Kendine pay çıkarma. Bunun seninle ilgisi yok."

Patch anahtarını çıkarmak için elini cebine attı. "Seni eve götürüyorum." Sesi bende büyük bir külfet olduğum hissini uyandırmıştı, atlatmanın bir yolunu görebilseydi uzak durmayı memnuniyetle tercih eder gibiydi.

"Eve bırakılmak istemiyorum. Yardımına ihtiyacım yok."

Güldü ama kahkahasında keyiften eser yoktu. "Seni içeri sürüklemem gerekse bile Jeep'e bineceksin. Çünkü burada kalmıyorsun. Çok tehlikeli."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Benden tarafa bakmıyordu bile. "Ve madem konuyu açtın, Scott'la takılmaktan da vazgeçeceksin."

Öfkemin köpürmeye başladığını hissettim. Zayıf ve çaresiz olduğum sonucuna hangi cüretle varabilmişti? Nereye gidebileceğim, nereye gidemeyeceğim ve kiminle zaman geçireceğim konusunda beni kontrol etmeyi hangi cüretle deneyebilirdi? Hangi cüretle onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuşum gibi davranabilirdi?

Ona kendinden emin bir meydan okuma bakışı attım. "Artık bana iyilik yapma. Bunu hiç istemedim. Ve artık koruyucu meleğim olmanı da istemiyorum."

Patch üzerime doğru eğildi ve saçından kayan bir yağmur damlası köprücük kemiğime düşerek buz etkisi yarattı. Tenimden kaydığını ve tişörtümün yakasının altında kaybolduğunu hissettim. Gözleri yağmur damlasını takip etti ve içten içe titremeye başladım. Ona söylediğim her şey için üzgün olduğumu belirtmek istiyordum. Ona Marcie'nin ya da baş meleklerin ne düşündüğünün umurumda olmadığını, önemsediğim tek şeyin biz olduğunu anlatmak istiyordum. Ancak acı gerçek şuydu ki, söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey yıldızları yeniden aynı hizaya sokmayacaktı. Bizi önemseyemezdim. Tabii Patch'i yakınımda tutmak ve cehenneme sürülmemesini istiyorsam. Ne kadar çok kavga edersek öfkenin içine gömülmem ve kendimi onun benim için hiçbir anlam ifade etmediğine ve hayatıma onsuz devam edebileceğime inandırmam o kadar kolaylaşacaktı.

Patch alçak sesle, "Sözünü geri al," dedi.

Bir türlü ona bakamıyordum. Bir türlü sözümü geri alamıyordum. Çenemi dikleştirdim ve gözlerimi omzunun üstünden yağmurun bulanıklığına sabitledim. Gururumun canı cehennemeydi; tabii onunkinin de.

Patch daha sert bir sesle, "Geri al, Nora," diye tekrarladı.

"Hayatımda sen olduğun sürece doğru şeyi yapamam," derken çenemin titremesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. "Eğer biz... Böylesi daha iyi olacak. Temiz bir başlangıç istiyorum. Bunu derinlemesine düşündüm." Oysa düşünmemiştim. Bunu derinlemesine hiç düşünmemiştim. Niyetim bu sözleri söylemek değildi. Ama küçük, dehşet verici ve nefret edilesi bir yanım Patch'in de benim kadar acı çekmesini istiyordu. "Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Tamamen."

Ağır bir sessizlik anının ardından Patch arkama uzandı ve kot pantolonumun arka cebine bir şey soktu. Elinin orada geçirdiği kendenden yarım saniye daha uzun kaldığını hayal edip etmediğimi ayırt etmek güçtü.

"Nakit para," diye izah etti. "İhtiyacın olacak."

Parayı çıkardım. "Parana ihtiyacım yok." Uzattığım nakit tomarını almayınca yanından geçip gitmek niyetiyle göğsüne çarptım ama Patch bileğimi yakaladı ve beni bedenine hapsetti.

"Al bunu." Ses tonu hiçbir şey bilmediğimi anlatıyordu. Onu anlamıyordum. Ya da dünyasını. Ben bir yabancıydım ve hiçbir zaman uyum sağlayamayacaktım. "İçerideki adamların yarısı bir tür silah taşıyor. Bir şey olursa parayı masaya at ve kapıya yönel. Kapacak bir tomar nakit varken hiç kimse seni takip etmez."

Marcie'yi hatırladım. Birisinin beni bıçaklayabileceğini mi söylemeye çalışıyordu? Neredeyse gülecektim. Bunun beni korkutacağını gerçekten düşünüyor muydu? Onu koruyucu meleğim olarak isteyip istememem önemsizdi. İşin aslı benim söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey görevini değiştirmeyecekti. Güvenliğimi sağlamak zorundaydı. Şu anda burada olması bunu ispatlıyordu.

Elimi bıraktı ve kapı kolunu çekerken kol kasları boylu boyunca gerildi. Kapı menteşelerinden gıcırdayarak arkasından kapandı.

Scott'ı ön tarafa yakın bir masanın başında bilardo istekasına yaslanmış halde buldum. Yanına gittiğimde masaya yayılmış bilardo toplarını inceliyordu.

"ATM buldun mu?" diye sorarken ıslak kot ceketimi duvara yaslanmış metal bir katlanabilir sandalyenin üstüne attım.

"Evet ama önce on galon yağmur suyu yutmam gerekti." Hawaii şapkasını kaldırdı ve sözünü vurgulamak için saçlarındaki suyu silkindi. Belki bir ATM bulmuştu ama önce yan sokaktaki işi her neyse onu halletmişti. Ve her ne kadar o işin ne olduğunu bilmek istesem de büyük olasılıkla yakın bir zamanda öğrenmeyecektim. Patch beni bir kenara çekip burada, Z'te boyumu aşan bir belanın ortasında olduğumu ve evimin yolunu tutmamın daha doğru olacağını söylerken bu fırsatı kaçırmıştım.

Ellerimi bilardo masasının kenarına yasladım ve tamamen normal göründüğümü umarak rahat bir tavırla öne eğildim ama işin aslı kalbim çok hızlı atıyordu. Patch'le yüzleşmemden henüz çıkmam bir yana, yakın çevremdeki hiç kimse dost canlısı görünmüyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, birisinin bu masalardan birinin üstünde kan kaybından öldüğü anısını

zihnimden kovamıyordum. O masa bu masa mıydı acaba? Hızla doğruldum ve ellerimi temizlemek için birbirine sürttüm.

Scott, "Oyuna başlamak üzereyiz," dedi. "Elli doların varsa sen de girebilirsin. Bir isteka kap."

Oynayacak havada değildim ve izlemeyi tercih ederdim ama odayı hızla tarayınca Patch'in arka taraftaki bir poker masasında oturduğunu gördüm. Her ne kadar bedeni doğrudan bana dönük olmasa da beni izlediğini biliyordum. Odadaki herkesi izliyordu. Hiçbir yere çevresini dikkatli ve detaylı bir şekilde değerlendirmeden gitmezdi.

Bunu bildiğim için o anda içimde olan en göz alıcı gülümsemelerimden birini denedim. "Bayılırım." Patch'in ne kadar üzgün olduğumu, ne kadar acı çektiğimi bilmesini istemiyordum. Scott'la iyi vakit geçirmediğimi düşünmesini de istemezdim.

Ancak ben isteka askısına yönelmeden tel çerçeveli gözlükleri ve hırkası olan bir adam Scott'ın yanına yaklaştı. Her şeyiyle mekâna aykırı görünüyordu. Bakımlıydı; pantolonu ütülü, ayakkabıları cilalıydı. Scott'a neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle, "Ne kadar?" diye sordu.

Scott biraz sıkıntıyla, "Elli," dedi. "Her zamanki gibi."

"Oyunda minimum yüz var."

"Ne zamandan beri?"

"Cümleyi yeniden kurayım. Senin için minimum yüz var."

Scott'ın yüzü kıpkırmızı oldu, masanın kenarında duran içkisine uzanırken bardağı devirdi. Sonra cüzdanını çıkardı ve adamın gömleğinin ön cebine bir tomar para tıktı. "Al sana elli. Diğer yarısını oyundan sonra ödeyeceğim. Şimdi o pis nefesini yüzümden çek ki konsantre olabileyim."

Adam elindeki kurşun kalemi alt dudağına vurdu. "Önce Dew'la hesabını halletmen gerekecek. Sabırsızlanıyor. Sana çok cömert davrandı ama sen iyiliğinin karşılığını vermedin."

"Ona gecenin sonunda parayı bulmuş olacağımı söyle."

"Bu cümle inandırıcılığını bir hafta önce kaybetti."

Scott bir adım atıp adamın burnunun dibine girdi. "Dew'a birazcık borcu olan tek insan ben değilim."

"Ama Dew'un geri ödemeyeceğinden endişe duyduğu sensin." Kısa boylu adam, Scott'ın cebine tıktığı parayı çıkardı ve banknotları yere savurdu. "Dediğim gibi, Dew huzursuzlaşıyor." Kaşını kaldırıp Scott'a manidar bir bakış attı ve dönüp uzaklaştı.

"Dew'a ne kadar borçlusun?" diye sordum.

Bana dik dik baktı.

Pekâlâ, sıradaki soru. Farklı bilardo masalarına yayılmış diğer oyuncuları süzerek fısıltıya yakın bir tonla, "Rekabet nasıl işliyor?" diye sordum. Her üç kişiden ikisi sigara içiyordu. Her üç kişiden üçünün kollarında bıçak, tabanca ya da başka bir silah dövmesi vardı. Başka bir gece olsa ürker ya da en azından rahatsız olurdum ama Patch hâlâ köşedeydi. O orada olduğu sürece güvende olduğumu biliyordum.

Scott bir homurtu çıkardı. "Bu adamlar amatör. Onları en kötü günümde bile yenerim. Gerçek rakibim şu tarafta." Bakışlarını ana salondan ayrılan bir koridora çevirmişti. Koridor dar ve loştu, ucu turuncu ışıkla parlayan bir odaya açılıyordu. Kapısında boncuklardan oluşan bir perde asılıydı. Girişin hemen arkasına oymalı bir bilardo masası yerleştirilmişti.

"Büyük para orada mı dönüyor?" diye tahminde bulundum.

"Oradayken burada on beş oyunda toplayacağım hasılatı bir oyunda kazanırım."

Göz ucuyla bakınca Patch'in bakışının bana kaydığını gördüm. Fark etmemişim gibi davranarak arka cebime uzandım ve Scott'a bir adım daha yaklaştım. Patch'in bana verdiği iki yirmilik ve bir onluğu hızla sayarak, "Bir sonraki oyun için toplamda yüze ihtiyacın var, doğru mu? Al sana... elli," dedim. Kumar meraklısı değildim ama Patch'e Z'in beni çiğ çiğ yiyip tüketemeyeceğini ispatlamak istiyordum. Ya da en azından birisinin beni bir şeylere zorlayamayacağını. Eğer bu arada Scott'la flört ediyormuşum gibi görünüyorduysa da öyle olsun. Patch'in beni duyamayacağını bilmeme rağmen odanın karşı tarafına doğru, *Canın cehenneme*, şeklinde bir düşünce gönderdim.

Scott bir bana bir de elimdeki paraya baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Kazanırsan kârı paylaşırız."

Scott parayı beklemediğim bir şehvetle değerlendirdi. Paraya *ihtiyacı* vardı. Bu akşam Z'e eğlence olsun diye gelmemişti. Kumar onun için bir bağımlılıktı.

Parayı kaptı ve kurşun kalemi titizlikle diğer oyuncular için sayılar ve hesaplar karalayan kısa boylu, hırkalı adama koştu. Biraz önce yaptığım şeye tepkisini ölçmek için Patch'e bir bakış attım ama gözleri poker oyunundaydı ve ifadesiyse çözülmezdi.

Hırkalı adam Scott'ın parasını saydı ve banknotları becerikli hareketlerle hepsi aynı yöne bakacak şekilde düzenledi. İşi bitince Scott'a çizgi halinde gerilmiş bir gülümsemeyle baktı. Oyuna alınmışız gibi görünüyordu.

Scott istekasını tebeşirleyerek geri döndü. "İyi şans hakkında ne derler bilirsin. İstekamı öpmen gerek." Sopayı yüzüme tuttu.

Bir adım geri çekildim. "İstekanı öpecek değilim."

Scott kollarını kanat gibi çırparak muzip tavuk sesleri çıkardı.

Patch'in bu aşağılayıcı sahneyi izlemediğini doğrulamak için salonun arka tarafına baktım ve işte o anda Marcie Millar'ın arkasından yaklaşıp öne eğildiğini ve kollarını Patch'in boynuna doladığını gördüm.

Kalbim dizlerime kadar indi.

Scott istekasını alnıma vurarak bir şeyler söylüyor ama sözcükler havada uçuşuyordu. Nefesimi geri kazanmak için mücadele verirken şoka girmiş halimi ve ihanet hissimi sindirebilmek için tam karşımdaki bulanık halde görünen beton görüntüsüne odakladım. Demek Marcie'yle aralarında işten başka bir şey olmadığını söylerken bunu kastetmişti. Çünkü bana kesinlikle öyle görünmüyordu! Ayrıca Bo'nun yerinde bıçaklandıktan sonra Marcie'nin burada ne işi vardı? Patch'le birlikte olduğu için kendini güvende mi hissediyordu yoksa? Saniyenin onda birlik diliminde Patch'in bunu beni kıskandırmak için yapıp yapmadığını merak ettim. Ama öyle olması için bu akşam Z'te olacağımı bilmesi gerekirdi. Eğer beni gizli gizli izlemiyorsa bilmesi imkânsızdı. Yoksa ortalıkta özgürce takılması benim sandığım gibi son yirmi dört saatle sınırlı değil miydi?

İçimde yükselen boğuk ve küçük düşürücü his yerine acıya odaklanmaya çalışarak tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Uyuşmuş halde ve gözyaşlarına boğulma tehdidi altında bir süre olduğum yerde durduktan sonra dikkatim koridora uzanan kapı girişine yöneldi. Üzerinde daracık kırmızı tişört olan bir adam kapı pervazına yaslanmıştı. Gırtlağının alt kısmındaki deri parçasında bir tuhaflık vardı; neredeyse deforme olmuş gibi görünüyordu. Daha yakından bakma fırsatını bulamadan bir dejavu hissiyle taş kesildim. Daha önce hiç karşılaşmadığımızdan emin olsam da, adamda beni ürpertecek kadar tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Güçlü bir kaçma dürtüsüyle dolmuştum ama aynı zamanda kim olduğunu çıkarma isteği her şeye baskın geliyordu.

En yakınındaki masadan beyaz topu aldı ve rahat tavırlarla birkaç kez havaya atıp tuttu.

Scott istekayı görüş alanım içinde ileri geri sallayarak, "Haydi," dedi. Masanın çevresindeki diğer adamlar güldüler. "Yap şunu, Nora. Minik bir öpücük. Şans için."

İstekayı tişörtümün ucuna takıp kaldırdı.

Sopayı elimle ittim. "Kes şunu."

Kırmızı tişörtlü adamın harekete geçtiğini gördüm. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki gerçekleşmek üzere olan şeyi idrak etmem kalbimin iki vuruşu kadar sürdü. Adam kolunu havaya kaldırdı ve beyaz topu odanın karşısına fırlattı. Bir an sonra duvarda asılı duran ayna çatladı ve cam kırıkları yere yağdı.

Hoparlörlerden yayılan klasik *rock* dışında salon derin bir sessizliğe gömüldü.

"Sen," dedi kırmızı tişörtlü adam. Tabancasını hırkalı adama doğrultmuştu. "Parayı bana ver." Tabancasını sallayarak yaklaşmasını işaret etti. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Scott kalabalığın önüne çıktı. "İmkânsız ahbap. O bizim paramız." Odadan onaylama belirten birkaç haykırış yükseldi.

Kırmızı tişörtlü adam silahını hırkalı adamın üstünden ayırmamıştı ama gözleri Scott'a doğru yana kaymıştı. Dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla, "Artık değil," dedi.

"Parayı alırsan seni öldürürüm." Scott'ın sesinde sakin bir hiddet vardı. Ciddiye benziyordu. Olduğum yerde donakalmıştım; olabilecekler karşısında dehşete düşmüş halde güçlükle nefes alıyordum. Zira o silahın dolu olduğundan en ufak bir şüphem yoktu.

Silahlı adamın gülümsemesi daha da genişledi. "Öyle mi diyorsun?"

"Buradaki hiç kimse paramızı almana izin vermez," dedi Scott. "Kendine bir iyilik et ve silahını indir."

Odadan yeni bir onaylama nidası yükseldi.

İçerideki hararetin artıyor gibi görünmesine rağmen tişörtlü adam rahat bir tavırla silahın namlusuyla boynunu kaşıdı. Bir nebze bile endişeli görünmüyordu. "Hayır." Silahını Scott'a nişan alacak şekilde çevirirken, "Masaya çık," diye emretti.

"Kaybol."

"Masaya çık!"

Kırmızı tişörtlü adam tabancayı iki eliyle kavramış, Scott'ın göğsüne nişan almıştı. Scott çok yavaş hareketlerle ellerini omuzlarının hizasına kaldırdı ve geri geri hareket ederek bilardo masasının üstüne çıktı. "Buradan sağ çıkmayacaksın. Otuza karşı birsin."

Kırmızı tişörtlü adam üç adımda Scott'ın yanına ulaştı. Bir an parmağı tetiğin üstünde, tam Scott'ın karşısında durdu. Scott'ın yüzünün yanından bir ter damlası düştü. Silahı kendisinden öteye çevirmek için hamle yapmadığına inanamıyordum. Ölemeyeceğini bilmiyor muydu? Nefilim ırkından olduğunun farkında değil miydi? Ama Patch onun Nefillerden oluşan bir kan topluluğuna üye olduğunu söylemişti; nasıl bilmezdi ki?

"Büyük bir hata yapıyorsun," derken sesi hâlâ sakindi ama ilk panik belirtisi baş göstermişti.

Neden hiç kimsenin ona yardım etmeye yeltenmediğini merak ettim. Scott'ın da belirttiği gibi, tişörtlü adam kalabalık karşısında sayıca ezilmeye mâhkumdu. Ancak adamın hırçın ve korkutucu derecede kuvvetli bir yanı vardı. Başka bir dünyaya

ait bir şey... Onların da adamdan benim kadar ürküp ürkmediklerini merak ediyordum.

Ayrıca içimdeki tatsız ve rahatsız edecek kadar tanıdık duygunun adamın kovulmuş bir melek olduğu anlamına geldiğinden şüpheleniyordum. Ya da Nefil.

Kalabalıktaki onca yüz arasında kendimi birden Marcie Millar'la bakışlarımız kenetlenmiş halde buldum. Ancak şaşkın bir büyülenme olarak tanımlayabileceğim bir şey bütün ifadesine yansımış halde kalabalığın diğer tarafında duruyordu. İşte o zaman olacaklar hakkında en ufak bir fikrinin olmadığını fark ettim. Scott'ın Nefil olduğunun ve tek elinde bir insanın bütün bedeninde taşıdığından daha fazla güç olduğunun farkında değildi. Tanıdığım ilk Nefil olan ve cep telefonumu avucunun içinde ezen Chauncey'yi görmemişti. Chauncey'nin beni lisemin koridorlarında takip ettiği gece orada yoktu. Ya kırmızı tişörtlü adam? İster Nefil ister kovulmuş melek olsun, onun da en az Scott kadar güçlü olması olasıydı. Gerçekleşmek üzere olan şey her neyse, yumrukların konuşacağı basit bir kavga değildi.

Marcie'nin Bo'nun yerinde dersini almış olması ve evinde kalması gerekirdi. Tabii benim de.

Kırmızı tişörtlü adam tabancasıyla itince Scott sırtüstü masanın üzerine uçtu. Korku ve şaşkınlık içinde el yordamıyla istekasını ararken kırmızı tişörtlü adam ondan önce davrandı. Hiç duraksamadan masanın üstüne sıçradı ve istekanın ucunu Scott'ın yüzüne doğru tuttu. Ve çubuğu Scott'ın kulağının sadece iki santim ötesine masaya sapladı. İsteka öyle bir kuvvetle inmişti ki, masanın çuha yüzeyini delip geçti. Sopanın yirmi beş santim kadarlık kısmı masanın altından çıkmıştı.

Çığlığımı yutkunarak bastırdım.

Scott'ın âdemelması titriyordu. "Sen delisin," dedi.

Birden havada bir bar taburesi uçtu ve kırmızı tişörtlü adama yan tarafından çarptı. Dengesini sağlamıştı ama ayakta kalabilmek için masadan aşağı atlamak zorunda kalmıştı.

Kalabalıktan birisi, "Yakalayın!" diye bağırdı.

Savaş çığlığını andıran bir sesin ardından daha fazla insan bar taburelerine hücum ettiler. Ellerimin ve dizlerimin üstüne inip bacaklardan oluşan ormanın arasından en yakın çıkışı aramaya başladım. Birkaç vücut ötede, ayak bileğine kayışla tabanca tutturulmuş bir adam duruyordu. Silaha uzandı ve birkaç saniye sonra ortalığı kırıp döken silah sesleri yankılanmaya başladı. Bunu sessizlik değil, daha fazla karmaşa izledi. Küfürler, bağrışmalar ve ete indirilen yumruk sesleri. Ayağa kalktım ve iki büklüm halde arka kapıya doğru koştum.

Tam kendimi dışarı atmıştım ki birisi parmağını kot pantolonumun kemerine geçirip beni çekerek doğrulttu. Patch.

Anahtarları elime tutuştururken, "Jeep'i al," diye emretti. Kısa bir duraksama. "Ne bekliyorsun?"

Gözlerim yaşarmıştı ama onları öfkeyle savuşturdum. "Koca man bir ayak bağıymışım gibi davranmaktan vazgeç! Yardımını hiçbir zaman istemedim!"

"Bu akşam gelmemeni söylemiştim. Beni dinleseydin ayak bağı olmazdın. Bu senin değil, benim dünyam. Baş edebileceğini göstermeye kafayı öylesine takmış durumdasın ki bir aptallık yapıp kendini öldürtmen an meselesi."

Bu sözlerinden nefret etmiştim ve nefretimi dile getirmek için ağzımı açtım.

"Kırmızı tişörtlü adam bir Nefil," dedi Patch beni sohbet dışı bırakarak. "Damga izi, sana biraz önce bahsettiğim kan topluluğunun üyesi olduğunu gösteriyor. Onlara bağlılık yemini etmiş."

"Damga izi mi?"

"Köprücük kemiğinin yakınındaki."

Yani cildindeki bozukluk bir damga mıydı? Gözlerimi kapının üstündeki küçük pencereye çevirdim. İçeride masaların üstünde bedenler uçuşuyor, her yöne yumruklar savruluyordu. Kırmızı tişörtlü adamı artık göremiyordum ama bana neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım. Nefil'di. Bana Scott'ın yakınından bile geçemediği bir şekilde Chauncey'yi anımsatmıştı. Bunun bir şekilde onun da Chauncey gibi kötü olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etmiştim. Ve bu durumun Scott'ın kötü olmadığı anlamına gelip gelmediğini de.

Büyük bir gürültü kulak zarımı yırtar gibi oldu ve Patch beni yere çekti. Etrafımıza cam parçacıkları yağdı. Arka kapıdaki pencere havaya uçmuştu.

"Git buradan!" dedi Patch beni sokak yönünde iterken.

Arkama döndüm. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Marcie hâlâ içeride. Onunla döneceğim."

Ciğerlerim kilitlenmiş gibiydi, hava ne giriyor ne de çıkıyordu. "Ya ben? Sen benim koruyucu meleğimsin."

Patch gözlerini gözlerime dikti. "Artık değil, Melek." Ardından bana itiraz etme şansı bırakmadan kapıdan içeri girdi ve karmaşanın ortasında kayboldu.

Sokağa ulaşınca Jeep'in kilidini açtım ve ön koltuğu ileri çekip park alanından fırladım. Artık koruyucu meleğim değil miydi? Ciddi miydi? Hepsi ona böyle olmasını istediğimi söylediğim için miydi? Yoksa bunu beni korkutmak için mi söylemişti? Onu istemediğime beni pişman etmek için mi? Pekâlâ, eğer koruyucu meleğim değilse bunun tek nedeni benim doğru olanı yapmaya çalışmamdı! Bu işi ikimiz için de kolaylaştırmaya

çalışıyordum. Onu baş meleklerden korumaya uğraşıyordum. Neyi neden yaptığımı kelimesi kelimesine söylemiştim ve şimdi, sanki bütün bu kargaşa bir şekilde benim kabahatimmiş gibi yüzüme vuruyordu. İstediğim buymuş gibi! Bu benden çok onun hatasıydı. Geri dönüp ona çaresiz olmadığımı haykırma isteğiyle dolmuştum. Ben onun o kocaman ve kötü dünyasındaki bir rehine değildim. Ayrıca kör de değildim. Marcie'yle aralarında bir şeyler olduğunu anlayabilecek kadar iyi görebiliyordum. Aslında bir şeyler olduğundan emindim. Unut gitsin. Onsuz daha iyiydim. O, sümükten başka bir şey değildi. Pisliğin tekiydi. Güvenilmez bir pislik. Ona ihtiyacım yoktu. Hiçbir şey için.

Jeep'i çiftlik evinin önünde durdurdum. Bacaklarım hâlâ zangırdıyor ve soluduğumda nefesim hafifçe titriyordu. Etrafın ne kadar sessiz olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Jeep her zaman sığınılacak bir yer olmuştu; oysa bu akşam bana yabancı ve ıssız geliyordu. Bir kişi için fazla büyüktü. Başımı direksiyona dayadım ve ağlamaya başladım. Patch'in Marcie'yi arabasıyla eve bırakacağını düşünmedim. Sadece havalandırmadan gelen sıcak havanın tenimi okşamasına izin verdim ve Patch'in kokusunu içime çektim.

Benzin ibresi bir çizgi alçalana dek orada öyle başım öne eğik halde ve hıçkırarak oturdum. Gözlerimi kuruladım ve uzun, dertli bir iç çektim. Tam motoru durdurmak üzereyken Patch'in verandada, kirişlerden birine yaslanmış halde durduğunu gördüm.

Bir an beni kontrol etmeye geldiğini sandım ve rahatlamanın etkisiyle gözlerime yaşlar hücum etti. Oysa onun Jeep'ini kullanıyordum. Geri almaya gelmiş olması olasıydı. Bana bu akşamki davranış şeklinden sonra başka bir nedenle geldiğine inanamazdım.

Araç yoluna indi ve sürücü kapısını açtı. "İyi misin?"

Gergin bir tavırla başımı salladım. "Evet," derdim ama sesim hâlâ midem civarlarında bir yerde saklanıyordu. Soğuk gözlü Nefil zihnimde taptazeydi ve Z'ten ayrıldıktan sonra neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Scott çıkabilmiş miydi? Ya Marcie?

Marcie elbette ki çıkmıştı. Patch bunu sağlamakta bir hayli kararlı görünüyordu.

Yan tarafa yolcu koltuğuna geçerken, "Kırmızı tişörtlü Nefil neden para istiyordu?" diye sordum. Yağmur çiselemeye devam ediyordu ve Patch'in yağmurun nemli soğuğunu hissetmediğini bilmeme rağmen onu yağmurun altında dikmek bir şekilde yanlış geliyordu.

Bir anlık tereddüdün ardından direksiyonun başına geçti ve bizi Jeep'in içine kapattı. İki gece önce olsa bu hareketi çok samimi gelirdi. Oysa şimdi sadece gergin ve tuhaf gelmişti. "Nefilim kan topluluğu için para topluyordu. Keşke ne planladıkları konusunda daha fazla fikir sahibi olsaydım. Paraya ihtiyaçları varsa bu büyük olasılıkla kaynaklar içindir. Ya da kovulmuş melek satın almak için. Ama nasıl, kim, neden bilmiyorum." Başını salladı. "İçeride olan birisine ihtiyacım var. Melek olmak beni ilk kez dezavantajlı duruma düşürüyor. Beni bu operasyonun bir kilometre yakınına yaklaştırmazlar."

Bir an benim yardımımı isteyebiliyor olabileceğini sandım ama ben bir Nefil değildim. Damarlarımda izi dört yüzyıl geriye, Nefil atam Chauncey Langeais'ye kadar sürülebilecek son derece az miktarda Nefilim kanı taşıyordum. Her yönden insandım. İçeriye Patch'ten daha hızlı ulaşamazdım.

"Scott ve kırmızı tişörtlü Nefil'in aynı kan topluluğuna üye olduğunu söylemiştin ama birbirlerini tanıyor gibi değillerdi. Scott'ın olaya dâhil olduğundan emin misin?"

"Evet."

"O zaman nasıl olur da birbirlerini tanımazlar?"

"En iyi tahminim şu anda topluluğu her kim yönetiyorsa, bireysel üyeleri kimliklerini gizlemek için birbirinden ayrı tuttuğu yönünde. Dayanışma olmadan darbe ihtimali çok düşük. Daha da önemlisi, Nefiller ne kadar güçlü olduklarını bilmezlerse düşmana bilgi sızdıramazlar. Topluluğun üyeleri bir şey bilmediği sürece kovulmuş melekler bilgi edinemezler."

Duyduklarımı hazmetmeye çalışırken kimin tarafında olduğumdan emin değildim. Bir yanım kovulmuş meleklerin Nefilim ırkına ait bedenleri her Heşvan ayında ele geçirmeleri fikrinden nefret ediyordu. Daha az soylu yanımsa insanları değil, Nefilleri hedef aldıkları için minnettardı. Beni ya da sevdiğim herhangi birisini hedeflemedikleri için.

Sesimin doğallığını korumaya çalışarak, "Ya Marcie?" diye sordum.

"Pokeri seviyor," dedi Patch kaçamak bir tavırla. Jeep'i geri vitese taktı. "Gitmem gerek. Bu akşam iyi olacak mısın? Annen gitti mi?"

Yüzüne bakmak için koltukta yan döndüm. "Marcie kollarını boynuna dolamıştı."

"Marcie'de kişisel alan duygusu diye bir şey yok."

"Sen de artık Marcie konusunda uzmansın, öyle mi?"

Gözleri karardı; bu konuya girmemem gerektiğini biliyordum ama umurumda değildi. Hem de öyle bir girecektim ki. "İkinizin arasında neler oluyor? Gördüklerim pek iş ilişkisine benzemiyordu."

"Arkamdan geldiğinde bir oyunun ortasındaydım. Bir kızın bunu ilk yapışı değildi ve büyük olasılıkla son da olmayacak."

"Onu itebilirdin."

"Kollarını boynuma dolamasıyla o Nefil'in topu savurması bir oldu. Marcie'yi düşünmüyordum. Nefil'in yalnız olmaması ihtimaline karşılık etrafı kolaçan etmek için dışarı koştum."

"Onun için neden geri döndün?"

"Onu orada bırakacak değildim."

Bir an için midemde acı verecek kadar büyük bir yumruyla koltuğumda kaldım. Ne düşünmem gerekiyordu? Sırf kibarlık olsun diye Marcie için geri döndüğünü mü? Ya da görev duygusundan mı? Ya da bambaşka ve çok daha fazla endişe gerektirecek bir şey yüzünden mi?

"Dün gece Marcie'nin babasıyla ilgili bir rüya gördüm." Bunu neden söylediğimden emin değildim. Büyük olasılıkla duyduğum acının rüyalarıma girecek kadar taze olduğunu Patch'e anlatmak içindi. Bir defasında rüyaların hayatlarımıza olup bitenlerle uzlaşmanın bir yolu olduğuna dair bir şeyler okumuştum ve eğer bu doğruysa rüyam kesinlikle bana Patch ile Marcie arasındaki şey her neyse, onunla henüz uzlaşmadığımı anlatıyordu. Hele ki rüyamda kovulmuş melekleri ve Heşvan'ı görüyorsam. Ya da Marcie'nin babasını.

"Rüyanda Marcie'nin babasını mı gördün?" Patch'in sesi her zamanki kadar sakindi ama bana attığı keskin bakışta bu habere şaşırdığını anlatan bir şeyler vardı. Hatta belki de sinirlenmişti.

"Sanırım İngiltere'deydim. Uzun zaman önce. Marcie'nin babası bir ormanda takip ediliyordu. Ama pelerini ağaçlara takıldığı için kaçmayı başaramıyordu. Kovulmuş bir meleğin kendisini ele geçirmeye çalıştığını söyleyip duruyordu."

Patch bunu bir an düşündü. Sessizliği bana bir kez daha ilgisini çeken bir şey söylediğimi düşündürttü. Ama ne olduğunu tahmin edemiyordum.

Saatine baktı. "Seninle evde bir tur atmama ihtiyacın var mı?"

Karanlıkta çiftlik evinin boş pencerelerine baktım. Çöken gece ve çiseleyen yağmur kombinasyonu etrafa kasvetli ve davetkârlıktan uzak bir duygu saçıyordu. Hangisinin daha az çekici olduğuna karar vermek güçtü. Tek başıma içeri girmek mi yoksa burada, yoluna devam etmek üzere olduğundan korkarak Patch'in yanında oturmak mı? Marcie Millar'la olan yoluna...

"Islanmak istemediğim için tereddüt ediyorum. Ayrıca belli ki senin şu anda olman gereken bir yer var." Kapıyı ittim ve tek bacağımı aşağı sarkıttım. "Tabii bir de ilişkimizin bitmiş olması var. Bana iyilik borcun yok."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Bunu onu yaralamak için söylemiştim ama boğazına bir yumru oturan bendim. Saçlarımı yağmurdan korumak amacıyla kollarımı başımın üstünde kavuşturup yarayı derinleştirecek bir şey daha söylememek için son hızla verandaya koştum.

İçeri girince sırtımı ön kapıya yasladım ve Patch'in Jeep'inin uzaklaşmasını dinledim. Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı, gözlerimi yumdum. Keşke Patch geri gelseydi. Onu burada istiyordum. Beni kendine çekmesini ve beni içten içe donduran soğuk ve boşluk duygusunu, öpüşüyle alıp götürmesini istiyordum. Ama dışarıdan lastiklerin ıslak yolda fren yapan sesi hiç gelmedi.

Her şey yerle bir olmadan önce birlikte geçirdiğimiz son akşamın anısı hiç uyarı yapmadan bir anda hafızamdan süzülüverdi. İstemsizce engellemeye çalıştım. Ama sorun şuydu ki hatırlamak istiyordum. Patch'i yakınımda tutacak bir şeye ihtiyacım

vardı. Gardımı indirdim ve kendime dudaklarını dudaklarımda hissetme izni verdim. Önce hafifti ama giderek ciddileşti. Ilık ve sert vücudunu vücudumun üstünde hissediyordum. Elleri ensemdeydi, gümüş kolyenin kancasını takıyordu. Beni sonsuza dek seveceğine söz veriyordu.

Sürgüyü çekip anıyı birdenbire dağıtıverdim. *Canı. Cehenneme.* Bu kelimeyi gerektiği kadar tekrarlayacaktım.

Mutfakta ışıklar düğmeye basmamı karşılıksız bırakmayıp yanınca elektriğin gelmiş olmasından dolayı derin bir nefes aldım. Telefonun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Mesaj düğmesine bastım.

Annemin sesi, "Nora," dedi. "Boston'da bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve açık artırmanın kalan kısmını ileri bir tarihe ertelemeye karar verdiler. Eve dönüş yolundayım ve on bir gibi orada olurum. İstersen Vee'yi eve gönderebilirsin. Seni seviyorum, birazdan görüşürüz."

Saate baktım. Ona birkaç dakika vardı. Sadece bir saat daha yalnız olacaktım.

7

Ertesi sabah kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve banyoya göz altı kapatıcısı sürmek ile saçıma bukle canlandırıcı sıkmayı içeren hızlı bir ziyaretin ardından yavaş adımlarla mutfağa yürüyüp annemi çoktan masaya yerleşmiş halde buldum. Ellerinin arasında bir fincan bitki çayı vardı, yataktan yeni çıkmış ve saçları dağınık –oklu kirpiye benzediğinin kibar bir ifadesi– bir görüntüye sahipti. Fincanının üstünden bana bakarak gülümsedi. "Günaydın."

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve bir kâseye buğday gevreği döktüm. Annem çilek ve küçük bir sürahi süt hazırlamıştı. Her ikisini de kâseme ekledim. Yediklerim konusunda vicdan sahibi birisi gibi davranmaya çalışıyordum ama annem evde olduğunda yediğim miktarın on saniyede ağzıma tıkıştırabileceğim kadarını aşması çok daha kolay oluyordu sanki.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Ağzıma bir kaşık tahıl tıktığım için başımı salladım.

Annem, "Dün gece sormayı unuttum," dedi. "Sonuç olarak Scott'ı şehir turuna çıkardın mı?"

"İptal ettim." Büyük olasılıkla böyle bırakmak en iyisi olacaktı. Scott'ı rıhtıma kadar takip ettiğimi ve akşamı onunla

birlikte Springvale'daki batakhaneye benzer bir bilardo salonunda geçirdiğimi öğrendiği takdirde nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Annem burnunu kırıştırdı. "Bu aldığım... sigara kokusu mu?"

Ah, lanet olsun.

"Bu sabah odamda bir iki mum yaktım," derken duş almaya vakit ayırmadığıma bin pişmandım. Z'in kıyafetlerime, çarşaflarıma ve saçlarıma sindiğinden emindim.

Kaşlarını çattı. "Bu kesinlikle sigara kokusu," dedi. Sandalyesini arkaya itti ve araştırmak üzere ayağa kalkmaya yeltendi.

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu artık. Gergin bir tavırla alnımı kaşıdım. "Dün gece bilardo salonuna gittim sayılır."

"Patch?" Annem burada yokken, Patch'le hiçbir şekilde dışarı çıkmayacağımı kesin bir kurala bağlayalı çok uzun süre olmamıştı.

"O da oradaydı, evet."

"Ve?"

"Patch'le gitmedim. Scott'la gittim." Yüzündeki ifadeye bakılırsa bunun daha beter olduğundan emindim. "Ama sen sinirlenmeden önce," diye aceleyle devam ettim, "sadece merakımın beni öldürdüğünü söylemek istiyorum. Parnell'ların Scott'ın geçmişini saklamak için mümkün olan her şeyi yaptıkları gerçeğini görmezden gelmekte zorlanıyorum. Bayan Parnell'ın ağzını her açışında Scott'ın beş santim ötesinde bitmesi ve onu atmaca gibi izlemesi neden? Bu kadar kötü ne yapmış olabilir?"

Annemin ayağa fırlayıp bugün okuldan eve adım atacağım andan başlayarak 4 Temmuz'a kadar cezalı olacağımı haykırmasını bekledim ama sadece, "Bunu ben de fark ettim," dedi.

Annemin akşamımı sefil bir bilardo salonunda geçirdiğim için alacağım cezadan ziyade Scott konusunu tartışmakla ilgilenmesi karşısında rahatlayarak sözüme devam ettim. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa Bayan Parnell oğlundan korkuyor mu?"

Annem merakını yüksek sesle dile getirdi. "Nasıl bir anne oğlundan korkar ki?"

"Bence sırrını biliyor. Ne yaptığını. Ve Scott da onun bildiğini biliyor." Belki de Scott'ın sırrı Nefil olmasından ibaretti ama hiç sanmıyordum. Dün gece kırmızı tişörtlü Nefil'in saldırısına uğradığı zaman verdiği tepkiye dayanarak kim ya da nelere muktedir olduğu gerçeğinden habersiz olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. İnanılmaz gücünü ya da insanların düşüncelerine konuşabilme yeteneğini fark etmiş olabilirdi ama büyük olasılıkla bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Peki Scott ve annesinin gizlemeye çalıştıkları şey onun Nefilim kanı değilse neydi? Bu kadar gizlenmeye ihtiyaç duyacak ne yapmıştı?

Otuz dakika sonra kimya sınıfından içeri girince Marcie'yi sıramıza yerleşmiş, cep telefonuyla –beyaz tahtanın üstündeki CEP TELEFONU İSTİSNASIZ YASAKTIR uyarısını görmezden gelerek– konuşurken buldum. Beni görünce arkasını döndü ve elini ağzının üstüne kapattı. Belli ki mahremiyet istiyordu. Umurumdaydı sanki. Masamıza ulaştığım zaman konuşmadan duyabildiğim tek şey baştan çıkarıcı bir, "Ben de seni seviyorum," oldu.

Cep telefonunu sırt çantasının ön cebine attı ve bana gülümsedi. "Erkek arkadaşım. Liseye gitmiyor."

Hemen bir anlık şüphe yaşadım ve hattın diğer ucundaki Patch miydi diye merak ettim ama önceki akşam Marcie'yle aralarında geçen şeyin hiçbir anlam ifade etmediğine yemin

etmişti. Kendimi yeni bir kıskançlık krizine sürükleyebilir ya da ona inanabilirdim. Sempatik bir tavırla başımı salladım. "Liseyi bırakmış birisiyle çıkmak zor olsa gerek."

"Ha, ha. Sırf bilesin diye söylüyorum, bugün okuldan sonra salı akşamı vereceğim geleneksel yaz partime davet edeceğim herkese birer mesaj göndereceğim." Rahat bir tavırla, "Sen de listedesin," diye ekledi. "Partimi kaçırmak sosyal hayatını sabote etmenin en kesin yolu. Gerçi senin olmayan bir şeyi sabote etmek konusunda endişe duymana gerek yok ya, neyse."

"Geleneksel yaz partisi mi? Hiç duymamıştım."

Kot pantolonunun arka cebinde daire şeklinde bir çıkıntıya neden olan sıkıştırılmış pudra kutusunu çıkardı ve burnunu pudralamaya başladı. "Daha önce hiç davet edilmedin de ondan."

Pekâlâ, durun biraz. Marcie beni neden davet ediyordu? Her ne kadar IQ'm onunkini ikiye katlasa da aramızdaki soğukluğu o da fark etmiş olmalıydı. Tabii bir de ortak arkadaşımız olmaması vardı. Ya da ilgi alanı. "Vay canına, Marcie. Beni davet etmen büyük incelik. Biraz beklenmedik ama yine de hoş. Kesinlikle gelmeye çalışacağım." Ama çok fazla değil.

Marcie bana doğru eğildi. "Seni dün gece gördüm."

Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı ama sesimin seviyesini korumayı ve hatta umursamaz görünmeyi bile başarabildim. "Ya, evet, ben de seni gördüm."

"Biraz... deliceydi." Konuyu onun yerine benim derinleştirmemi bekliyormuş gibi cümlenin ucunu açık bırakmıştı.

"Sanırım."

"Sanırım mı? İstekayı gördün mü? Daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Adam istekayı masaya sapladı. O şeyler arduazdan yapılmıyor mu?"

"Kalabalığın gerisindeydim. Çok fazla bir şey görmedim. Üzgünüm." Bilerek yardımcı olmamak gibi bir niyetim yoktu. Bu kesinlikle girmek istemediğim bir sohbet konusuydu. Beni partisine davet etmesinin nedeni bu muydu? En azından ona önceki gece yaşananlar hakkında bildiklerimi anlatayım diye ilişkimize güven ve dostluk hissi katmak için miydi?

Marcie alnında beliren bir şüphe çizgisiyle birlikte, "Hiçbir şey görmedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bugünkü teste çalıştın mı? Periyodik cetvelin büyük kısmını ezberledim ama en alt satırda takılıp duruyorum."

"Patch seni hiç oraya bilardo oynamaya götürmüş müydü? Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?"

Onu duymazdan gelerek defterimi açtım.

Yeni bir açı deneyerek, "Patch'le ayrıldığınızı duydum," dedi.

İçime bir miktar nefes çektim ama biraz geç kalmıştım çünkü yüzüm şimdiden ısınmıştı.

Marcie, "Kim bitirdi?" diye sordu.

"Bir önemi var mı?"

Marcie yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun? Eğer konuşmayacaksan partime gelmeyi de unutabilirsin."

"Zaten gelmeyecektim."

Gözlerini devirdi. "Dün gece Z'te Patch'le birlikte olmama mı kızdın? Çünkü o benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Biz sadece eğleniyoruz. Ciddi bir şey değil."

Sesime kıvamında bir şüphenin karışmasına izin vererek, "Evet, *gerçekten* öyle görünüyordu," dedim.

"Kıskançlık etme, Nora. Patch ve ben gerçekten ama gerçekten iyi arkadaşız. Ama eğer ilgini çekiyorsa annem çok iyi bir

ilişki terapisti tanıyor. Referansa ihtiyacın olursa haberim olsun. Aslında düşününce, ücreti bir hayli yüksek. Demek istediğim annenin gösterişli bir işi olduğunu biliyorum ama..."

"Sana bir sorum olacak, Marcie." Sesim serinkanlı bir tavırla uyarıyordu ama buna karşın ellerim kucağımda titriyordu. "Yarın sabah uyandığında babanın öldürüldüğünü öğrensen ne yaparsın? Sence annenin JC Penney'deki yarı zamanlı işi faturalarınızı ödemeye yeter mi? Bir dahaki sefere, ailemin durumunu gündeme getirmeden önce kendini bir dakikalığına benim yerime koy. Sadece küçücük, minicik, kısacık bir dakikalığına."

Bana uzun uzun baktı ama ifadesi o kadar duygusuzdu ki bunu ikinci bir defa düşüneceğinden şüpheliydim. Marcie'nin empati kurabileceği tek insan kendisiydi.

Dersten sonra Vee'yi park alanında buldum. Neon'un kaputuna yayılmış, tişörtünün kollarını omuzlarına dek kıvırmış bir halde güneşleniyordu. Ben yaklaşınca, "Konuşmamız gerek," dedi. Oturur pozisyona geçti ve güneş gözlüklerini benimle göz teması kurabileceği bir seviyeye indirdi. "Sen ve Patch Ayrılıklar Şehri oldunuz, değil mi?"

Kaputun üstüne, yanına tırmandım. "Kim söyledi?"

"Rixon. Kayda geçmesi için söylüyorum, kırıldım. Ben senin en yakın arkadaşınım ve bu tarz şeyleri bir arkadaşın arkadaşından öğrenmemem gerek." Biraz düşündükten sonra, "Ya da eski bir erkek arkadaşın arkadaşından," diye ekledi. Elini omzuma koyup sıktı. "Nasılsın?"

Özellikle iyi olduğum söylenemezdi. Ama bu, kalbimin derinliklerine gömmeye çalıştığım şeylerden biriydi ve hakkında konuşursam gömülü tutmayı sürdüremezdim. Ön cama yaslandım

ve güneşe siper etmek için defterimi havaya kaldırırken, "En kötü kısmı ne, biliyor musun?" dedim.

"Başından beri benim haklı olmam ve 'Sana söylemiştim,' nutkuma katlanacak olman mı?"

"Komik."

"Patch'in bela olduğu sır değil. Onda şu toplanmaya ihtiyacı olan kötü çocuk durumu var ama işin zor kısmı şu ki, kötü çocukların çoğu toparlanmak istemez. Kötü olmayı severler. Dört bir yandaki anne kalplerine korku ve panik salmaktan aldıkları güçten hoşlanırlar."

"Bu... oldukça içgörüsel bir yorumdu."

"Ne zaman istersen, bebeğim. Ve dahası var."

"Vee..."

Kollarını savurdu. "Bırak bitireyim. En iyisini sona sakladım. Sanırım erkekler konusundaki önceliklerini yeniden düşünme zamanın geldi. Yapmamız gereken sana hayatında iyi bir adam olmasının kıymetini bilmeni sağlayacak hoş bir izci çocuk bulmak. Mesela Rixon gibi."

Vee'ye bir, *Şaka yapıyor olmalısın*, bakışı attım.

"Bu bakıştan nefret ediyorum," dedi Vee. "Rixon gerçekten düzgün bir adam."

Üçe kadar sayılacak bir süre boyunca birbirimize dik dik baktık.

"Tamam, belki de izci çocuk biraz zorlama oldu," dedi Vee. "Ama söylemek istediğim, iyi bir adamdan, gardırobu baştan aşağı siyahtan ibaret olmayan bir adamdan fayda görebilirsin. O siyah olayı da neyin nesi bu arada? Patch kendini komando falan mı sanıyor?"

"Dün gece Marcie ve Patch'i birlikte gördüm," dedim iç geçirerek. İşte. İçimdekini dökmüştüm.

Vee bu haberi sindirirken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Çenesi gevşerken, "*Ne*?" dedi.

Başımı salladım. "Onları gördüm. Kollarını Patch'in boynuna doladı. Springvale'daki bir bilardo salonunda birlikteydiler."

"Onları takip mi ettin?"

Hakkımı yeme, demek istedim ama sıradan bir, "Scott beni bilardo oynamaya davet etti," ile yetinmek zorunda kaldım. "Onunla gittim ve orada karşılaştık." O andan sonra olup biten her şeyi Vee'ye anlatmak istiyordum ama tıpkı Marcie'ye olduğu gibi, ona da açıklayamayacağım bazı şeyler vardı. Ona kırmızı tişörtlü Nefil'i ya da masaya sapladığı bilardo istekasını nasıl anlatabilirdim ki?

Vee yüzüme bir cevap arar gibi bakıyordu. "Şey, dediğim gibi, belki bir kez ışığı görünce bir daha geri dönmezsin. Belki Rixon'ın bir arkadaşı falan vardır. Yani Patch dışında..." Beceriksizce sustu.

"Benim erkek arkadaşa ihtiyacım yok. Bir işe ihtiyacım var."

Vee yüzünü buruşturdu. "Yine iş muhabbeti, ıyyk. Cazibesinin nerede olduğunu göremiyorum."

"Bir arabaya ihtiyacım var ve bir araba edinebilmek için para gerek. Ve bir iş." Volkswagen Cabriolet'yi alma nedenlerimi zihnimde sıralamıştım: Araba küçüktü, dolayısıyla park etmesi kolaydı. Bunun yanı sıra benzin açısından da uygundu ve bu âdeta bir lütuftu çünkü arabanın kendisi için bin dolar bayıldıktan sonra benzin için pek fazla param kalmayacaktı. Ayrıca araba gibi cansız ve faydalı bir şeyle aramda bir bağ hissetmenin aptalca olduğunu bilmeme rağmen, o arabayı hayatımdaki değişimin bir

metaforu olarak görüyordum. İstediğim zaman istediğim yere gitme özgürlüğü. Yeni bir başlangıç yapma özgürlüğü. Patch'ten ve kapıyı yüzlerine nasıl çarpacağımı henüz çözemediğim paylaştığımız anılardan kurtulma.

Vee, "Annem, Enzo'nun yerinin gece müdürlerinden birisiyle arkadaş. Ayrıca *barista*[8] arıyorlar," diye önerdi.

"Ben *barista*'lık hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki."

Vee omuz silkti. "Kahve yaparsın. Dökersin. Hevesli küçük müşterilere taşırsın. Ne kadar zor olabilir ki?"

Kırk beş dakika sonra Vee'yle birlikte kıyıdaki kaldırım boyunca, ev ödevlerimizi erteleyerek ve mağazaların vitrinlerine kaçamak bakışlar atarak yürüyorduk. İkimizin de işi ve sonuç olarak da parası olmadığı için vitrinlere bakma yeteneklerimizi tazeliyorduk. Kaldırımın sonuna varınca gözlerimiz bir pastaneye takıldı. Yüzünü cama bastırıp şekerli çörek kutusuna bakarken neredeyse Vee'nin ağzının sulandığını işitecektim.

"Sanırım bir şeyler yemeyeli tam bir saat oldu," dedi. "Kremalı çörekler, bekleyin biz geliyoruz. Ben ısmarlıyorum." Benden dört adım öndeydi ve kapıya asılmıştı bile.

"Bikini sezonu için kilo vermeye çalıştığını sanıyordum. İri kemikli olduğunu ve Rixon'la eşitlenmek istediğini sanıyordum."

"İnsanın tadını nasıl kaçıracağını çok iyi biliyorsun. Her neyse, küçük bir çörekten ne zarar gelebilir ki?"

Vee'nin tek bir çörekle yetindiğini hiç görmemiştim ama çenemi tuttum.

Tam yarım düzine kremalı çörek siparişi verip pencere kenarındaki masalardan birine yerleşmiştik ki, camın diğer tarafında

8 (İt.) Kafe, bar tarzı yerlerde kahve yapan kişilere verilen isim. (ç.n.)

Scott'ı gördüm. Alnını cama yaslamıştı ve gülümsüyordu. Bana. İrkilerek yerimde zıpladım. Parmağını kıvırarak dışarı çıkmamı işaret etti.

Vee'ye, "Hemen dönerim," dedim.

Bakışlarımı takip etti. "Şu Seksi Scotty değil mi?"

"Ondan bu şekilde bahsetmekten vazgeç. Sidikli Scotty'ye ne oldu?"

"Büyüdü. Seninle ne konuşmak istiyor ki?" Yüzünde vahiy inmiş gibi bir ifade belirdi. "Ah, hayır, sakın. Teselliyi onda aramana izin yok. O belanın teki, kendin söyledin. Sana cici bir izci çocuk bulacaktık, unuttun mu?"

Çantamı omzuma astım. "Teselli aradığım yok." Bana attığı bakışa karşılık, "Ne?" dedim. "Burada oturup onu görmezden gelmemi mi bekliyorsun?"

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Acele et, yoksa çöreğin nesli tükenen türler listesine giriş yapacak."

Dışarı çıkınca köşeyi döndüm ve Scott'ı en son gördüğüm yere yürüdüm. Başparmaklarını ceplerine sokmuş, kaldırımdaki bir banka serilmişti. "Dün geceden sağ çıktın demek," dedi.

"Hâlâ buradayım, öyle değil mi?"

Gülümsedi. "Alışık olduğundan biraz fazla heyecan vardı, değil mi?"

Bilardo masasına yatırılıp kulağının iki santim ötesine isteka saplanan kişinin kendisi olduğunu hatırlatmadım.

"Seni ortada bıraktığım için üzgünüm," dedi Scott. "Görünüşe bakılırsa seni eve bırakacak birisini bulmuşsun."

"Bunun için endişelenme," dedim sıkıntımı saklama zahmetine girmeden hırçın bir tavırla. "Bu bana seninle bir daha asla çıkmamam için iyi bir ders oldu."

"Telafi edeceğim. Bir şeyler atıştıracak vaktin var mı?" Başparmağıyla kaldırımın aşağısındaki turistik bir restoranı işaret etti. Alfeo'nun Yeri. Yıllar önce babamla birlikte orada yemek yemiştik ve bir hayli pahalı olduğunu hatırlıyordum. Beş doların altında alabileceğim tek şey suydu. Şansım varsa bir kola. Fahiş fiyatları ve yemek arkadaşımı –ne de olsa Scott'a dair son anım, istekanın ucuyla tişörtümü sıyırmaya çalışmasıydı– göz önünde bulundurunca, gidip çöreğimi bitirmekten daha fazla isteyebileceğim bir şey yoktu.

"Yapamam. Burada Vee'yle birlikteyim," dedim. "Dün gece Z'te ne oldu? Ben çıktıktan sonra."

"Paramı geri aldım." Söyleyiş biçiminde bunun o kadar da basit olmadığını düşündüren bir şeyler vardı.

"Paramızı," diye düzelttim.

"Senin payın evde duruyor," diye geveledi. "Bu gece bırakırım."

Evet, tabii. İçimden bir ses bütün parayı çoktan kaptırdığını söylüyordu.

"Ya kırmızı tişörtlü adam?" diye sordum.

"Gitti."

"Gerçekten güçlü görünüyordu. Sana da öyle geldi mi? Onda... farklı bir şey vardı."

Onu sınıyor, ne kadarını bildiğini kestirmeye çalışıyordum ama tek yorumu dalgın bir, "Şey, sanırım," oldu. "Annem dışarı çıkmam ve yeni arkadaşlar edinmem için başımın etini yiyor. Alınma ama Grey, sen onlardan birisi değilsin. Eninde sonunda kendime ayrı bir yol çizmem gerekecek. Ah, ağlama. Paylaştığımız güzel anları düşün, eminim teselli bulacaksın."

"Beni buraya arkadaşlığımızı sona erdirmek için mi sürükledin? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Scott güldü. "Erkek arkadaşınla başlarım diye düşündüm. Bir adı vardır, değil mi? Hayalî birisi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Demek istediğim, ikinizi hiç bir arada görmedim."

"Ayrıldık."

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi. "Evet, ben de öyle duydum ama senin itiraf edip etmeyeceğini görmek istedim."

"Ben ve Patch'ten nasıl haberin oldu?"

"Marcie adında seksi bir piliç söyledi. Benzin istasyonunda karşılaştık ve özellikle yanıma gelip kendini tanıttı. Bu arada senin zavallının teki olduğunu söyledi."

"Marcie sana ben ve Patch'ten mi bahsetti?" Omurgam kasılmıştı.

"Biraz tavsiye ister misin? Gerçek bir erkekten bir kıza tavsiye. Patch'i unut. Hayatına devam et. Seninle aynı kumaştan birisini bul. Ders çalışan, satranç oynayan, ölü böcek koleksiyonu yapan... Ayrıca saçlarını boyatma konusunu da ciddi ciddi düşün."

"Efendim?"

Scott yumruğuna öksürdü ama bunu gülümsemesini saklamak için yaptığı gözümden kaçmamıştı. "Dürüst olalım. Kızıl saçlılar bela demektir."

Gözlerimi kıstım. "Benim saçlarım kızıl değil."

Sırıtıyordu. "Daha beter olabilirdi. Turuncu da olabilirdi. Kötü kalpli cadı turuncusu."

"Herkese böyle pislik gibi mi davranırsın? Çünkü arkadaş edinememenin nedeni bence bu."

"Biraz sert köşeliyim, o kadar."

Güneş gözlüklerimi başımın üzerine ittim ve doğrudan göz teması kurdum. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, ben satranç oynamam ve haşere koleksiyonu yapmam."

"Ama ders çalışırsın. Çalıştığını biliyorum. Bu tipleri tanırım. Karakterin iki kelimeyle tanımlanabilir. Anal kişilik[9]. Standart bir OKB[10] vakasısın."

Ağzım açık kalmıştı. "Tamam, pekâlâ, biraz ders çalışırım. Ama sıkıcı değil, o kadar değil." En azından olmadığımı umuyordum. "Belli ki beni hiç tanımıyorsun."

"Dooooğru."

"Tamam," dedim savunmaya geçerek. "Senin ilgini çeken ve benim asla yapmayacağımı düşündüğün bir şey söyle. Gülmeyi kes. Ciddiyim. Bana tek bir şey söyle."

Scott kulağını kaşıdı. "Hiç gruplar savaşına katıldın mı? Yüksek ve provasız müzik. Gürültülü, başkaldıran kalabalıklar. Tuvaletlerde yapılan bol miktarda rezilce seks. Z'tekinin on katı adrenalin."

"Hayır," dedim biraz tereddütle.

"Pazar akşamı seni alırım. Yanına sahte kimlik al." Kaşlarını kaldırdı ve bana bencilce, âdeta alaycı bir gülümsemeyle baktı.

Tekdüze bir ifade takınmaya çalışarak, "Sorun değil," dedim. Teknik olarak Scott'la bir kez daha çıkarsam sözümü çiğnemiş olacaktım ama burada öylece durup bana sıkıcı demesine izin verecek değildim. Ayrıca bana kızıl kafa demesine de izin vermeyecektim. "Ne giymeliyim?"

9 Freud'un Anal Dönem olarak adlandırdığı 1 ila 3 yaş arası dönemle ilgili bir kavram. Zorlayıcı tuvalet eğitimi sonucu kişide oluşan kızgınlıkla duygularını (dışkıyı) tutma çabası tüm duygusal tepkilerin kilitlenmesine neden olabilir. Bu gibi özellikler gösterenlere anal kişilik adı verilir. (ç.n.)

10 OKB (Obsesif Kompulsif Bozukluk): Kısaca takıntı ve bir davranışı sürekli tekrarlama olarak tanımlanabilecek davranış bozukluğu. (ç.n.)

"Kanunun izin verdiği en az şeyi."

Neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Nefesimi geri kazanır kazanmaz, "Müzik gruplarına meraklı olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Portland'dayken, Geezer adında bir grupta bas çalardım. Yerel halktan birilerinin beni keşfetmesini umuyorum. Planım pazar akşamı yetenek avına çıkmak."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yalan söyledim. "Varım." Daha sonra geri adım atabilirdim. Hızlı bir kısa mesaj icabına bakardı. Umurumda olan tek şey, Scott'ın yüzüme bakarak anal kişilikli bir ödlek olduğumu söylemesine izin vermemekti.

Scott'la ayrıldıktan sonra Vee'yi masamızda, çöreğimin yarısı yenmiş halde beni beklerken buldum.

Bakışlarımın çöreğime kaydığını görünce, "Seni uyarmadığımı söyleme," dedi. "Scotty ne istiyordu?"

"Beni gruplar savaşına davet etti."

"Ah, Tanrım."

"Son kez söylüyorum. Teselli falan aramıyorum."

"Sen nasıl diyorsan..."

"Nora Grey?"

Vee'yle birlikte başımızı kaldırınca pastane çalışanlarından birisini masamızın başında dikilirken bulduk. İş üniforması lavanta rengi polo yakalı bir tişört ve üzerinde MADELINE yazan aynı tondaki bir isim kartından oluşuyordu. İkinci kez, "Affedersiniz, siz Nora Grey misiniz?" diye sordu.

Adımı nereden bildiğini çözmeye çalışarak, "Evet?" dedim.

Göğsüne bastırdığı kahverengi zarfı şimdi bana uzatıyordu. "Bu sizin için."

Zarfı alırken, "Nedir bu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Az önce bir adam geldi ve size vermemi söyledi."

Vee başını çevirip bakışlarıyla pastaneyi tararken, "Hangi adam?" diye sordu.

"Gitti bile. Nora'nın zarfı almasının önemli olduğunu söyledi. Belki de erkek arkadaşınızdır diye düşünmüştüm. Bir defasında bir çocuk buraya çiçek göndermiş ve kız arkadaşına iletmemizi istemişti. Arka köşedeki masadaydı." Kız masayı işaret ederken gülümsedi. "Hâlâ hatırlıyorum."

Parmağımı zarfın yapışkan kısmının altından kaydırıp içine baktım. Büyük bir yüzüğün yanında bir kâğıt parçası vardı. O kadar.

Yanağına biraz un bulaşmış olan Madeline'e baktım. "Benim için olduğuna emin misiniz?"

"Adam sizi işaret etti ve 'Bunu Nora Grey'e verin,' dedi. Siz Nora Grey'siniz, değil mi?"

Zarfın içine uzanacak oldum ancak Vee elini elimin üstüne koydu. "Alınma ama," dedi Madeline'e bakarak, "baş başa kalmayı tercih ederiz."

Madeline bizi duyamayacağı kadar uzaklaşınca Vee'ye, "Sence kimden olabilir?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama kız zarfı sana verirken tüylerim diken diken oldu."

Vee bu sözleri söylerken benim ensemden aşağı da soğuk parmaklar yürüyordu. "Sence Scott olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Zarfın içinde ne var?" Daha yakından bakmak için yanımdaki sandalyeye kaydı.

Yüzüğü çıkardım ve sessizce inceledim. Başparmağıma bile bol geleceğini daha ilk bakışta anlamak mümkündü; kesinlikle bir

erkek yüzüğüydü. Demirden yapılmıştı ve genelde taşın durduğu üst kısmında çıkıntılı bir el şekli vardı. El sıkı ve tehditkâr bir yumruk halinde sıkılmıştı. Yüzüğün üst kısmı kapkara olacak kadar islenmişti; bir noktada ateşe tutulmuş gibi görünüyordu.

Vee, "Bu da neyin..." diyecek oldu.

Ben kâğıdı çıkarınca durdu. Siyah keçeli kalemle bir not karalanmıştı.

BU YÜZÜK KARA EL'E AİT. BABANI O ÖLDÜRDÜ.

8

Sandalyesinden ilk fırlayan Vee oldu.

Onun peşinden kendimizi göz alıcı güneşe atacağımız kapıya koştum. Elimizi gözlerimize siper ederek kaldırımda bir aşağı bir yukarı baktık. Koşar adımlarla sahile indik ve aynı şeyi orada da yaptık. Kumsala yayılmış insanlar vardı ama aralarında tanıdık tek bir yüz göremedim.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Vee'ye, "Sence bir şaka olabilir mi?" diye sordum.

"Ben gülmüyorum."

"Scott mıydı acaba?"

"Belki. Ne de olsa buradaydı."

"Ah, Marcie?" Aklıma böyle bir şey yapabilecek kadar düşüncesiz davranabilecek tek bir isim gelmişti.

Vee bana keskin bir bakış attı. "Eşek şakası olarak mı? Belki."

Ancak Marcie o kadar acımasız mıydı? Ayrıca bu zahmete girer miydi? Bu işin içinde yanımdan geçerken yapılmış incitici bir yorumdan daha fazlası vardı. Not, yüzük, hatta teslimat.

Planlama gerektirirdi. Marcie beş dakikalık bir planlama sonunda sıkılacak türden bir insana benziyordu.

Vee, "Şu işin derinliğine inelim," dedi pastane kapısına doğru yürürken. İçeri girince Madeline'e eliyle işaret etti. "Konuşmamız gerek. Adam nasıl birisiydi? Kısa? Uzun? Kahverengi saçlı? Sarışın?"

Madeline, Vee'ye dikkat etmeye başlayan diğer pastane çalışanlarına kaçamak bakışlar atarken, "Bir şapkası ve güneş gözlükleri vardı," diye cevapladı. "Neden? O zarfta ne vardı ki?"

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedi Vee. "*Tam olarak* ne giymişti? Şapkasında bir takım logosu var mıydı? Yüzünde tüyler falan?"

Madeline, "Hatırlamıyorum," diye kekeledi. "Siyah bir şapka. Belki de kahverengiydi. Sanırım kot pantolonluydu."

"*Sanırım* mı?"

"Haydi," dedim Vee'nin kolunu çekiştirirken. "Hatırlamıyor işte." Gözlerimi Madeline'inkilere çevirdim. "Yardımınız için teşekkürler."

"*Yardım mı*?" dedi Vee. "Yardımcı falan olmadı. Yabancı adamların verdikleri zarfları kabul edip neye benzediklerini hatırlamamazlık edemez!"

"Erkek arkadaşım olduğunu sanmış."

Madeline telaşla başını salladı. "Öyle sandım. Üzgünüm! Hediye sanmıştım. Zarfta kötü bir şey mi vardı? Polis çağırmamı ister misiniz?"

Vee, "O psikopatın neye benzediğini hatırlamanı isteriz," diye çıkıştı.

Madeline birdenbire, "Siyah kot pantolon!" deyiverdi. "Siyah bir kot pantolonu olduğunu hatırlıyorum. Demek istediğim, öyle olduğundan neredeyse eminim."

Vee, "*Neredeyse* eminim mi?" diye sordu.

Onu dışarı çektim ve kaldırım boyunca sürüklemeye başladım. Sakinleşmesine yetecek kadar bir zaman bekledikten sonra, "Bebeğim, özür dilerim," dedi. "Zarfa önce ben bakmalıydım. İnsanlar çok aptallar ve zarfı sana her kim verdiyse o aptallar içindeki en aptal kişi. Elimde olsa onları bir ninja yıldızıyla biçmek isterdim."

Havayı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum ama düşüncelerim ondan beş adım öndeydi. Artık babamın ölümünü düşünmüyordum. Dükkânlar arasında bulunan dar bir aralığa gelmiştik. Onu binaların arasına çektim. "Dinle, seninle konuşmam gerek. Dün babamı gördüğümü sandım. Burada, rıhtımda."

Vee bana dik dik baktı ama tek kelime etmedi.

"Oydu Vee. *Babamdı*."

Şüpheci bir tavırla, "Bebeğim..." diye fısıldadı.

"Bence o hâlâ yaşıyor." Babamın cenazesi kapalı bir tabutla yapılmıştı. Belki de bir hata, bir yanlış anlaşılma olmuştu ve o gece ölen babam değildi. Belki bir hafıza kaybı yaşıyordu ve eve dönmemesinin nedeni buydu. Belki de onu engelleyen başka bir şey vardı. Ya da birisi...

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum." Vee'nin bakışları bir aşağı bir yukarı –benden başka her yere– gidip geldi. "Ama baban geri dönmeyecek."

Özellikle de onun bana inanmamasına gücenmiştim. Savunmaya geçerek, "O zaman gördüğüm şeyi nasıl açıklıyorsun?" diye sordum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu, hızla sildim.

"Başkasıydı. Babana benzeyen başka bir adam."

"Sen orada yoktun! Onu gördüm." Çıkışmak istememiştim. Ama kendimi gerçeklerle sınırlamayacaktım. Yaşadığım onca şeyden sonra. İki ay önce kendimi spor salonunun tavan kirişlerinden aşağı atmıştım. Öldüğümü biliyordum. O geceye dair hatırladıklarımı inkâr edemezdim. Yine de...

Yine de hayattaydım işte.

Babamın da hayatta olma ihtimali vardı. Dün onu görmüştüm. Görmüştüm. Belki benimle iletişim kurmaya, bir mesaj göndermeye çalışıyordu. Hâlâ hayatta olduğunu bilmemi istiyordu. Ondan vazgeçmememi istiyordu.

Vee başını salladı. "Bunu yapma."

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim. Gerçeği öğrenene dek. O gece ne olduğunu öğrenmek zorundayım."

"Hayır, değilsin," dedi Vee sertçe. "Bırak babanın ruhu huzura kavuşsun. Bu işi kurcalaman geçmişi değiştirmeyecek. Sadece senin o günleri yeniden yaşamana neden olacak."

Huzura kavuşması için babamın ruhunu bırakmak mı? Gerçeği öğrenemeden ben nasıl huzur bulacaktım? Vee anlamıyordu. Babası açıklanamaz bir şekilde kendisinden vahşice koparılıp alınan o değildi. Onun ailesi parçalanmamıştı. Hâlâ her şeyi vardı.

Bendeyse umuttan başka bir şey kalmamıştı.

Pazar günü öğleden sonramı Enzo'nun Bistrosu'nda elementlerin periyodik tablosu eşliğinde, bütün konsantrasyonumu ödevlerime yöneltip babama ve ölümünden Kara El'in sorumlu olduğunu söyleyen zarfa dair her tür düşünceyi zihnimden uzak tutmaya çalışarak geçirdim. Kötü bir şaka olmalıydı. Zarf, yüzük, not;

hepsi, birisinin acımasız espri anlayışının ürünüydü. Belki Scott, belki Marcie. Ama dürüst olmam gerekirse, ikisi olduğunu da sanmıyordum. Scott bana ve anneme baş sağlığı dileklerini iletirken samimi görünmüştü. Ve Marcie'nin acımasızlığı neredeyse her zaman acemice ve anlıktı.

Bilgisayar başında ve çevrim içi olduğum için internette Kara El araştırmasına soyundum. Notun hiçbir geçerliliği olmadığını kendime ispatlama peşindeydim. Belki de birisi o yüzüğü bir ikinci el mağazasında bulup zekice bir isim olan Kara El'i uydurarak beni rıhtım yolunda takip etmiş ve Madeline'den zarfı bana iletmesini rica etmişti. Geriye dönüp bakınca, Madeline'in adamın neye benzediğini hatırlamamasının bile bir önemi yoktu çünkü büyük olasılıkla bu eşek şakasının arkasındaki kişi o değildi. Şakanın arkasındaki isim, kaldırımda rastgele birisini durdurmuş ve zarfı yerine ulaştırması için birkaç dolar ödemişti. Ben olsam öyle yapardım. Başkalarını incitmekten haz alan hasta ve sapkın birisi olsaydım.

Monitörde Kara El bağlantılarını içeren bir sayfa açıldı. İlk bağlantı, kaynaklara göre 1914'te dünyayı I. Dünya Savaşı'na sürükleyen olaydaki Avusturya Arşidük'ü Franz Ferdinand'ı öldüren gizli bir örgütle alakalıydı. İkincisiyse bir *rock* grubuyla. Kara El aynı zamanda farklı rollere bürünülen bir oyundaki vampir grubunun adıydı. Son olarak 1900'lerin başında New York'ta fırtına estiren bir İtalyan çetesi de Kara El olarak adlandırılmıştı. Tek bir bağlantı bile Maine'den bahsetmiyordu. Üzerinde yumruk şeklinde mührü olan tek bir demir yüzük fotoğrafına dahi rastlamamıştım.

Kendi kendime, *Gördün mü?* dedim. *Kötü bir şaka.*

Üzerinde düşünmemem gereken konuya saptığımı fark ederek gözlerimi önümde serili duran ev ödevime çevirdim. Kimya

formüllerini ve atomik kütle hesabını öğrenmem gerekiyordu. İlk kimya sınavım yaklaşıyordu ve Marcie gibi bir partnerin ağırlığını da yanımda sürükleyebilmek için, ders dışı birkaç saatimi çalışmaya ayırarak kendimi en kötüsüne hazırlıyordum. Hesap makineme birkaç rakam girdim ve sonra cevabı, Kara El'le ilgili düşünceleri dışarıda tutmak için zihnimde yüksek sesle tekrar ederek büyük bir dikkatle açık duran defterime aktardım.

Saat beşte New Hampshire'da olan annemi aradım. "Rapor ver bakalım," dedim. "İş nasıl gidiyor?"

"Bildiğin gibi. Sen nasılsın?"

"Enzo'nun yerinde çalışmaya çalışıyorum ama mango *smoothie* bana seslenip duruyor."

"Beni de acıktıracaksın."

"Eve dönecek kadar acıktın mı?"

Bana şu "benim elimde değil" tadındaki iç çekişlerinden birini gönderdi. "Keşke dönebilseydin. Cumartesi günü *brunch* için *waffle* ve *smoothie* yapalım."

Saat altıda Vee aradı ve beni spor salonunda pedal çevirirken onunla buluşmaya ikna etti. Saat yedi otuzda beni çiftlik evine bıraktı. Duşumu aldıktan sonra buzdolabının önünde annemin önceki gün çıkmadan önce depoladığı sebzeli et kavurmadan arta kalanları ararken ön kapı gürültüyle vuruldu.

Gözetleme deliğinden baktım. Kapının diğer tarafında barış işareti yapan Scott Parnell duruyordu.

Avucumu alnıma vurarak yüksek sesle, "Gruplar savaşı!" dedim. İptal etmeyi tamamen unutmuştum. Pijama altıma bakarak inledim.

Islak saçlarımı kabartmak için başarısız bir girişimde bulunduktan sonra, sürgüyü çekip kapıyı açtım.

Scott pijamalarımı süzdü. "Unuttun."

"Şaka mı yapıyorsun? Sabahtan beri sabırsızlıkla bunu bekliyorum; sadece biraz geç kaldım." Omzumun üstünden merdivenleri işaret ettim. "Giyineyim. Bu arada neden sen de biraz kavurma ısıtmıyorsun? Dolaptaki mavi saklama kabının içinde."

Basamakları ikişer ikişer çıktım, yatak odamın kapısını kapattım ve Vee'yi aradım.

"Hemen şimdi buraya gelmen gerek," dedim. "Scott'la birlikte gruplar savaşına gidiyorum."

"Bu telefonu açma amacın beni kıskandırmak mı?"

Kulağımı kapıya dayadım. Seslere bakılırsa Scott mutfaktaki dolapları açıp kapatıyordu. Onu birazcık olsun tanıyorsam reçeteli ilaç ya da bira arıyordu. Her iki açıdan da hayal kırıklığına uğrayacaktı. Tabii demir haplarımla kafayı bulmak gibi gerçek dışı hayalleri yoksa. "Seni kıskandırmaya falan çalışmıyorum. Yalnız gitmek istemiyorum."

"O zaman ona gidemeyeceğini söyle."

"Konu şu ki... bir yanım gitmek istiyor." Bu arzunun nereden geldiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, geceyi tek başıma geçirmek istemediğimdi. Bütün günü ev ödevine ayırmış, bunun haricindeyse pedal çevirmiştim ve bu gece yapmak isteyeceğim son şey evde kalıp hafta sonu angaryaları listemi gözden geçirmekti. Gün boyu uslu durmuştum. Şunu *hayat* boyu yapalım. Biraz eğlenmeyi hak ediyordum. Scott dünyanın en iyi erkek arkadaşı değildi ama en azından ölü de değildi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"İtiraf etmeliyim ki kulağa bütün gece odamda oturup İspanyolca fiil çekimi yapmaktan daha cazip geliyor. Rixon'ı arayayım, belki o da gelmek ister."

Telefonu kapattım ve dolabımın hızlı bir dökümünü çıkardım. Açık renk ipekli bir bluz, mini etek, opak çoraplar ve babet ayakkabılarda karar kıldım. Havaya parfüm sıktım ve hafif, greyfurtumsu bir koku içinden geçtim. Zihnimin gerisinde neden Scott için temizlenme zahmetine girdiğimi merak ediyordum. Hayatı hiçbir yere gitmeyen birisiydi, tek bir ortak yanımız yoktu ve kısa sohbetlerimizin çoğu birbirimize hakaretler savurmakla geçiyordu. Sadece o kadar da değil; Patch bana ondan uzak durmamı söylemişti. İşte o anda kafama dank etti. Scott'a duyduğum çekimin arkasında, derinlere kök salmış ve meydan okuma ile intikam içeren psikolojik bir neden olması ihtimali vardı. Üstelik bütün bunlar Patch'i işaret ediyordu.

Bana göre, yapabileceğim iki şey vardı: Evde oturup Patch'in hayatımı yönetmesine izin verebilir ya da uslu-Pazar okulu-kızı halimden kurtulup biraz eğlenebilirdim. Ve bunu itiraf etmeye hazır olmasam da, Patch'in Scott'la birlikte gruplar savaşına gittiğimi öğrenmesini istiyordum. Bir başkasıyla olduğum düşüncesinin onu deli etmesini.

Kararımı vermiş halde başımı öne eğdim ve saçlarımı buklelerime şekil vermeye yetecek kadar kurutup hızla mutfağa daldım.

Scott'a, "Hazırım," dedim.

Bana gecenin ikinci baştan aşağı süzme bakışını attı ama bu kez kendimi çok daha az sıkılgan hissettim. "İyi görünüyorsun, Grey," dedi.

"Sen de öyle." Samimi görünmeye çalışarak gülümsedim ama gergin hissediyordum. Burada Scott'tan bahsettiğimiz için gergin olmam aptalcaydı. Biz arkadaştık. Arkadaş bile değildik. Sadece tanıdıktık.

"Giriş ücreti on dolar."

Bir an olduğum yerde durdum. "Ah, doğru. Biliyordum. Yolda bir ATM'ye uğrayabilir miyiz?" Hesabımda elli dolarlık doğum günü param vardı. Parayı Cabriolet yolunda ilk adım olarak ayırmıştım ama on dolarını çekmek işi bozacak değildi. Bu para biriktirme hızıyla Cabriolet'yi yirmi beşinci doğum günümden önce alamazdım zaten.

Scott üzerine yıllıktaki fotoğrafımın kopyalanmış olduğu bir Maine ehliyetini mutfak tezgâhının üstüne attı. "Hazır mısın, Marlene?"

Marlene mi?

"Sahte kimlik konusunda şaka yapmıyordum. Geri adım atmayı düşünmüyorsun ya?" Yasa dışı kimlik kullanma fikriyle kan basıncımın ne kadar yükseldiğini çok iyi biliyormuş ve bütün parasını beş saniyede geri adım atmama yatırmış gibi sırıttı. *Dört, üç, iki...*

Kimliği tezgâhtan aldım. "Hazırım."

Scott, Mustang'i Coldwater'ın merkezinden geçirip dolambaçlı arka yollardan ve tren yolunun üstünden şehrin karşı tarafına sürdü. Dış cephesi yabani otlarla sarılı, dört katlı tuğla bir binanın önünde durdu. Kapıların dışında uzun bir sıra vardı. Görebildiğim kadarıyla pencereler içeriden siyah kâğıtlarla kaplanmıştı ama bantların aralarındaki boşluklardan bir spot ışığının yansımasını gördüm. Kapının üstündeki mavi neon ışıklar, ŞEYTANIN EL ÇANTASI kelimeleriyle parlıyordu.

Şehrin bu bölümüne daha önce de gelmiştim. Dördüncü sınıftayken annem ve babam Vee ile beni Cadılar Bayramı için hazırlanmış perili bir eve getirmişlerdi. Şeytanın El Çantası'na hiç gelmemiştim ama bir bakışta, annemin öyle kalmasını tercih

edeceğinden emin olmuştum. Scott'ın mekân tarifi hafızamda canlandı. Gürültülü, prova edilmemiş müzik. Kalabalık ve başkaldıran kalabalıklar. Tuvaletlerde yapılan bol miktarda rezilce seks.

Ah, Tanrım.

Scott kaldırıma yanaşırken, "Seni burada indireyim," dedi. "Bize iyi birer yer kap. Sahneye yakın yerde, orta kısımdan."

Arabadan indim ve kuyruğun en sonuna geçtim. Dürüst olmam gerekirse daha önce giriş ücreti olan bir kulübe hiç gelmemiştim. Daha önce hiçbir kulübe gelmemiştim, nokta. Gece hayatım sinemalardan, dondurmacılardan ve Vee'den ibaretti.

Cep telefonumdan Vee'ye atadığım melodi yükseldi.

"Isınma müziğini duyabiliyorum ama tek görebildiğim tren yolu ve terk edilmiş vagonlar."

"Birkaç sokak ötedesin. Neon'da mısın yoksa yaya mı?"

"Neon'da."

"Gelip seni bulacağım."

Her dakika biraz daha kalabalıklaşan sıradan çıktım. Sokağın sonunda köşeyi döndüm ve Scott'ın buraya ulaşmak için Mustang'le üzerinden geçtiği tren raylarına doğru yürüdüm. Kaldırım uzun seneler tamir görmediği için kırık dökük ve engebeliydi; sokak lambalarının arasındaki mesafe yüzünden takılıp düşmemek için attığım her adıma dikkat etmem gerekiyordu. Sokağın aşağısındaki depolar karanlık, pencereleri boş gözler gibiydi. Depolar yerini duvar yazılarıyla kaplı terk edilmiş evlere bıraktı. Yüz yıl kadar önce, burası Coldwater'ın merkezi olsa gerekti. Ama artık bununla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ay, binalardan oluşan mezarlığın üstüne ürkütücü ve parlak bir ışık saçıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup adımlarımı hızlandırdım. İki sokak ötede, puslu karanlığın içinde bir karaltı belirdi.

"Vee?" diye seslendim.

Karaltı, başı öne eğik ve elleri ceplerinde bir şekilde bana doğru yaklaşıyordu. Vee değildi; uzun boylu, ince yapılı, geniş omuzlu ve bana tanıdık gelen bir yürüyüşe sahipti. Yalnız başıma bir adamla karşı karşıya kalmak konusunda özellikle rahat hissetmediğim için cebimdeki telefona uzandım. Tam Vee'yi arayıp bulunduğu yeri net olarak öğrenmek üzereyken adam sokak lambasının altından geçti. Üzerinde babamın deri montu vardı.

Olduğum yerde durdum.

Benden tamamen bihaber şekilde sağ tarafında kalan birkaç basamağı tırmandı ve terk edilmiş evlerden birinin içinde gözden kayboldu.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Baba?"

Otomatik olarak koşmaya başladım. Trafiği kontrol etme zahmetine bile girmeden –olmadığını biliyordum– yolun karşı tarafına geçtim. Girdiğinden emin olduğum eve varınca çift kanatlı kapıyı yokladım. Kilitliydi. Tokmakları çevirdim, kapıları sarstım ama açılmadı. Ellerimi gözlerimin iki yanına kapatarak kapının yan tarafında kalan pencerelerden birinden içeri baktım. Işıklar sönüktü ama açık renk çarşaflarla örtülü mobilya silüetlerini seçebilmiştim. Kalbim kulaklarımdan çıkacakmış gibi çarpıyordu. Babam *hayatta* mıydı? Bunca zamandır *burada* mı yaşıyordu?

Camdan, "Baba!" diye seslendim. "Benim, Nora!"

Evin içinde, basamakların en üstünde görünen ayakkabıları koridorda kayboldu. Camı yumruklayarak, "Baba!" diye haykırdım. "Burada, dışarıdayım!"

Başımı arkaya eğerek geri çekildim ve ikinci kata bakıp gölgesinin pencerelerin önünden geçmesini bekledim.

Arka kapı.

Bu düşüncenin zihnimin yüzeyine süzülmesiyle harekete geçmem bir oldu. Basamakları koşarak indim ve iki evin arasında kalan dar geçide daldım. Arka kapı. Eğer kilitli değilse içeri girip babama ulaşabilirdim...

Ensemde buzdan bir öpücük hissettim. Soğuk, omurgamdan aşağı doğru beni bir an için felç ederek parmak uçlarında indi. Geçidin girişinde, gözlerim arka bahçeye sabitlenmiş halde durdum. Çalılıklar esintiyle usul usul sallanıyordu. Açık bahçe kapısının menteşeleri gıcırdıyordu. Bu durağanlığa güvenemeyerek çok yavaş adımlarla geri çekildim. Yalnız olduğuma inanmıyordum. Bunu daha önce de hissetmiştim ve her defasında yaklaşan tehlikenin habercisi olmuştu.

Nora, yalnız değiliz. Burada bir başkası daha var. Geri dön!

Zihnim hızla çalışırken, "Baba?" diye fısıldadım.

Git, Vee'yi bul. Gitmen gerek. Seni tekrar bulacağım. Acele et!

Ne dediği umurumda değildi. Hiçbir yere gitmiyordum. Neler olduğunu öğrenmeden, onu görmeden. Gitmemi nasıl beklerdi? O buradaydı. İçimdeki bütün o korkuyu gölgeleyecek bir rahatlama ve gergin heyecanın yükseldiğini hissediyordum.

"Baba? Neredesin?"

Cevap yoktu.

Bir kez daha denedim. "Baba? Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu defa bir cevap geldi.

Arka kapı kilitli değil.

Kelimelerinin yansımasını orada hissederek başıma dokundum. Bu defa sesinde bir farklılık vardı ama ne olduğunu ayırt edebileceğim kadar fark edilir bir farklılık değildi. Belki birazcık daha soğuktu. Ya da keskin? En cılız sesimle, "Baba?" diye fısıldadım.

İçerideyim.

Şimdi sesi daha yüksek ve gerçekti. Bu defa sadece kafamın içinde değil, kulaklarımdaydı da. Pencereden konuştuğuna emin olarak bu kez eve döndüm. Taş döşeli yolda yürüdüm ve elimi çekinerek cama yasladım. O olmasını umutsuzca istiyordum ama tenimdeki ürperti beni bunun bir oyun olabileceği konusunda uyarıyordu. Bir tuzak.

"Baba?" Sesim titremişti. "Korkuyorum."

Camın diğer tarafında parmakları benimkilerle aynı hizada olan bir el belirdi. Sol elinin yüzük parmağında babamın alyansı vardı. Kanım o kadar hızlı pompalanıyordu ki sersemledim. Oydu. Babam sadece birkaç santim ötemde ve hayattaydı.

İçeri gel. Sana zarar vermeyeceğim. Gel, Nora.

Kelimelerindeki telaş beni korkutmuştu. Sürgüsünü bulmak için pencereyi kurcalamaya başladım. Kollarımı babama dolamak ve beni tekrar bırakmasına mani olmak için umutsuzca bir ihtiyaç duyuyordum. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyordu. Arka kapıya koşmayı düşündüm ama onu birkaç saniyeliğine bile olsa bırakamazdım. Onu bir kez daha kaybedemezdim.

Ellerimi iyice açıp cama bu defa biraz daha sert dayadım. "Buradayım, baba!"

Bu kez, cam dokunuşumla birlikte buz kesti. Camın üzerinde bir çıtırtı sesi eşliğinde incecik buz kristalleri dallanmaya başladı. Kolumdan yukarı tırmanan ani soğuk hissi karşısında

geriye sıçradım ama tenim cama yapışmıştı. Donmuştu. Çığlık atarak diğer elimin yardımıyla kurtulmaya çalıştım. Babamın eli camı eritti ve kaçmamam için benimkini sıkıca kavradı. Kaba bir hareketle beni öne doğru çekti; tuğlalar kıyafetlerime takılıyor, kolum inanılması güç bir şekilde pencerenin içine doğru yok oluyordu. Dehşete kapılmış, ağzı şaşkınlık dolu bir çığlıkla açılmış yansımam bana bakıyordu. Zihnimde dolaşan tek düşünce, bunun benim babam olamayacağıydı.

"İmdat!" diye bağırdım. "Vee? Beni duyabiliyor musun? İmdat!"

Bedenimi iki yana doğru savurarak kurtulmak için ağırlığımı kullanmayı denedim. Sıkıca tuttuğu kolumun alt kısmı yakıcı bir acıyla dağlandı ve bir bıçak görüntüsü zihnime öyle şiddetli bir yoğunlukla süzüldü ki bir an başımın ortadan ikiye ayrıldığını sandım. Ateş kolumun alt kısmını âdeta yalıyordu. Kolumu bıçakla kesip açıyordu!

"Dur!" diye bağırdım. "Canımı yakıyorsun."

Varlığının yüzümün karşısında büküldüğünü ve kendi görüntüsünün benimkini bastırdığını hissettim. Her yerde kan vardı. Siyah, kaygan... ve bana aitti. Safra gırtlağıma kadar yükseldi.

"*Patch!*" Gecenin içinde dehşet ve katıksız çaresizlik yüklü bir haykırış kopardım.

Elimi tutan el çözüldü ve arkaya doğru düştüm. Kanamayı durdurmak için yaralı kolumu hiç düşünmeden göğsüme bastırdım ama ortada kan falan yoktu. Ya da kesik.

Yutkunarak pencereye baktım. Sapasağlamdı ve gecenin karanlığında öne arkaya sallanan bir ağacın görüntüsünü yansıtıyordu. Telaşla ayağa kalktım ve sendeleyerek kaldırıma çıktım. Her birkaç adımda bir omzumun üstünden arkamı kolaçan ederek

Şeytanın El Çantası istikametinde koştum. Babamın –ya da kötü kalpli ikizinin– elinde bir bıçakla evlerin arasından çıkıvermesini bekliyordum ama kaldırım boştu.

Caddeyi geçmek için yüzümü çevirince, çarpmadan önce birisini görür gibi oldum.

Ben çığlığımı güçlükle bastırırken Vee beni tutmak için elini uzatarak, "İşte buradasın," dedi. "Sanırım birbirimizi kaçırdık. Şeytanın El Çantası'nı bulmayı başardım ve seni bulmak için geri döndüm. Sen iyi misin? Kusmak üzere gibi görünüyorsun."

Sokağın köşesinde daha fazla dikilmek istemiyordum. Az önce evde olanları düşünürken Neon'la Chauncey'ye çarptığım zamanı hatırlamamak elimde değildi. Birkaç dakika sonra araba geride kazaya dair tek bir kanıt dahi bırakmadan normale dönmüştü. Ancak bu defaki kişisel bir şeydi. Bu defaki babamdı. Konuşurken gözlerim yanıyor, çenem titriyordu. "Ben... ben yine babamı gördüğümü sandım."

Vee beni kollarıyla sardı. "Bebeğim."

"Biliyorum. Gerçek değildi. Gerçek değildi." Kendimi inandırmaya çalışarak tekrarlıyordum. Gözlerimi peş peşe birkaç kez kırpıştırdım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. *Ama gerçek gibi gelmişti. Fazlasıyla gerçek gibi.*

"Bunu konuşmak ister misin?"

Konuşacak ne vardı ki? Bir şey bana musallat olmuştu. Birisi zihnimi altüst ediyordu. Benimle oynuyordu. Kovulmuş bir melek mi? Bir Nefil mi? Babamın hayaleti mi? Yoksa kendi aklım mı bana ihanet ediyordu? Bu, babamı gördüğümü ilk hayal edişim değildi. Benimle iletişim kurmaya çalıştığını düşünmüştüm ama belki de bu bir tür savunma mekanizmasıydı. Belki de zihnim sonsuza dek gittiklerini kabul etmeyi reddettiğim şeyleri görmemi

sağlıyordu. Boşlukları dolduruyordu çünkü bu kabullenmekten ve peşlerini bırakmaktan çok daha kolaydı.

Orada olan her neyse, gerçek değildi. Babam değildi. O beni asla incitmezdi. Beni seviyordu.

"Şeytanın El Çantası'na geri dönelim," dedim titrek nefesimi bırakırken. Kendimi o evden olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istiyordum. Kendi kendime bir kez daha orada gördüğüm kişinin babam olmadığını hatırlattım.

Gösteri için ısınan bateri ve gitarlardan yükselen tıngırtılar giderek artarken her ne kadar paniğim geri çekilmeyi ağırdan alsa da, kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. Kendimi deponun içine tıkışmış yüzlerce vücuttan oluşan kalabalığın arasında kaybetme fikrinde güven veren bir şey vardı. Olanlara rağmen eve gitmek ve yalnız kalmak istemiyordum. Kalabalığın merkezinde kalmak istiyordum. Sayılarda kuvvet vardı.

Vee bileğimi tuttu ve beni durdurdu. "Bu, tahmin ettiğim kişi mi?"

Yarım blok ötemizde Marcie Millar bir arabaya biniyordu. Vücudu siyah dantel çoraplarını ve jartiyerlerini gösterecek kadar kısa, minik bir siyah kumaş parçasının içine sıkıştırılmış gibi duruyordu. Kıyafetini diz üstüne kadar çıkan topuklu çizmeleri ve siyah bir fötr şapka tamamlıyordu. Ama dikkatimi çeken, kıyafeti değil, arabaydı. Parlak, siyah Jeep Commander. Motor çalıştı ve Jeep köşeyi dönüp gözden kayboldu.

9

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Vee. "Az önce gördüğüm şeyi gerçekten gördüm mü? Marcie'nin Patch'in Jeep'ine bindiğini gerçekten gördüm mü?"

Bir şey söylemek üzere ağzımı açtım ama sanki birisi boğazımdan aşağı bir avuç çivi boca etmişti.

"Sadece ben miydim?" dedi Vee. "Yoksa elbisesinin altından bakan kırmızı minik tangasını sen de gördün mü?"

Destek almak için binaya yaslanırken, "O bir elbise değildi," dedim.

"İyimser olmaya çalışıyordum ama haklısın. O bir elbise değildi. Kemikli kıçının altına kadar çekilmiş askısız bir bluzdu. Eteğin beline kadar sıyrılmasına mani olan tek şey, yer çekimi."

Boğazımdaki çivi hissinin mideme yayıldığını hissederek, "Sanırım kusacağım," dedim.

Vee beni omuzlarımdan bastırıp kaldırım taşlarından birine oturmaya zorladı. "Derin nefes al."

"Marcie'yle çıkıyor." Bu inanılamayacak kadar dehşet vericiydi.

"Marcie veriyor," dedi Vee. "Tek nedeni bu. O bir domuz. Sıçanın teki."

"Bana aralarında hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Patch pek çok şey olabilir ama dürüst değil."

Jeep'in gözden kaybolduğu sokağın alt kısmına gözlerimi kırpıştırarak baktım. Peşlerine düşüp daha sonra pişman olacağımı umduğum bir şey –Marcie'yi küçük kırmızı tangasıyla boğmak gibi– yapmak için açıklanamaz bir istek duyuyordum.

"Senin hatan değil," dedi Vee. "Senden istifade eden pislik Patch."

"Eve gitmem gerek," derken sesim uyuşmuştu.

Tam o anda bir polis aracı kulüp girişinin yakınında durdu. Siyah pantolonlu, şık beyaz gömlekli, uzun boylu ve ince yapılı bir polis dışarı çıktı. Sokak bir hayli kalabalıktı ama onu hemen tanımıştım. Dedektif Basso. Mesleğini icra etmesine bir kez şahit olmuştum ve tekrar performansını görmek için en ufak bir arzu duymuyordum. Hele de en sevdiği insanlar listesinde olmadığımdan neredeyse eminken.

Dedektif Basso omuz darbeleriyle yolunu açarak sıranın ön tarafına ilerledi, rozetini kapıdaki korumaya gösterdi ve hızını kesmeden içeri daldı.

"Vay canına," dedi Vee. "Aynasız mıydı o?"

"Evet ve çok yaşlı. Bu yüzden aklından bile geçirme. Eve gitmek istiyorum. Nereye park ettin?"

"Otuzunu çok geçmiş gibi görünmüyor. Otuz ne zamandan beri yaşlı sayılıyor?"

"Adı Dedektif Basso. Jules'un okuldaki olayından sonra beni sorguya çekmişti." O geceden, asıl olduğu şey –cinayete teşebbüs– yerine basitçe "olay" diye bahsedebilmeme bayılıyordum.

"Basso. Bunu sevdim. Kısa ve seksi, tıpkı benim adım gibi. Üzerini aradı mı?"

Ona yan yan baktım ama Vee'nin gözleri hâlâ Basso'nun gözden kaybolduğu kapıya dikiliydi. "Hayır. İfademi aldı."

"Ellerimi kelepçelemesine hayır demezdim. Sakın Rixon'a söyleme."

"Haydi gidelim. Polis buradaysa kötü bir şey olacak demektir."

Vee kolunu koluma geçirip beni deponun girişine doğru çekerken, "Kötü benim ikinci adım," dedi.

"Vee..."

"İçeride büyük olasılıkla iki yüz kişi vardır. Karanlık. Seni hatırlasa bile, o kalabalıkta seni seçecek değil ya. Ayrıca seni tutuklayacağı da yok; kanuna aykırı bir şey yapmıyorsun. Yani şu sahte kimlik olayı dışında. Onu da herkes yapıyor. Bütün yeri kırıp geçirecek olsa yanında destek getirirdi. Tek bir polis bütün mekânı elden geçirecek değil ya."

"Sahte kimliğim olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana, *Göründüğüm kadar salak değilim*, bakışı attı. "Buradasın, değil mi?"

"Sen içeri nasıl girmeyi planlıyorsun?"

"Senin gibi."

"Senin de mi sahte kimliğin var?" Buna inanamıyordum. "Ne zamandan beri?"

Vee göz kırptı. "Rixon öpüşmekten fazlasına yarıyor. Haydi, gidelim. Sen çok iyi bir arkadaş olduğun için benden evden kaçıp ev cezası kurallarımı bir hiç uğruna çiğnememi istemeyi aklından bile geçirmezsin. Özellikle de Rixon'ı çoktan aradığım ve yolda olduğu için..."

İnledim. Ama bu Vee'nin hatası değildi. Bu akşam buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen bendim. "Beş dakika, hepsi o kadar."

Sıra hızla ilerliyor ve binanın içine akıyordu; bunun bir hata olduğunu bile bile giriş ücretini ödedim ve Vee'nin peşinden karanlık, yapış yapış ve kulakları sağır edecek kadar gürültülü depoya girdim. Bir açıdan, etrafımın kalabalık ve gürültüyle sarılmış olması tuhaf biçimde iyi gelmişti. Müzik, düşünmek için fazla yüksekti ve bu, ne kadar çok istesem de Patch'in tam şu anda Marcie'yle neler yapıyor olabileceğine konsantre olamayacağım anlamına geliyordu.

Arka tarafta siyaha boyanmış, metal tabureler ve tavandan sarkan lambalarla tamamlanmış bir bar vardı. Vee'yle birlikte boş kalan son iki tabureye yerleştik.

Barın arkasındaki adam, "Kimlikler?" dedi.

Vee başını salladı. "Sadece diyet kola, lütfen."

"Ben de kirazlı kola alayım," diye ekledim.

Vee dirseğiyle kaburgamı dürttü ve yana eğildi. "Şunu gördün mü? Kimliklerimizi sordu. Ne müthiş, değil mi? Her iddiasına girerim isimlerimizi öğrenmek istedi ama sormaya utandı."

Barmen doldurduğu bardakları tezgâhın üstünden kaydırdı. İki bardak da tam önümüzde durdu.

Vee müziğin üstünden, "Sıkı numara," diye seslendi.

Barmen, Vee'ye hareket çekti ve sıradaki müşterisiyle ilgilenmek üzere barın diğer tarafına döndü.

"Zaten benim için fazla kısaydı," dedi Vee.

Kalabalığın üstünden etrafı görmeye çalışarak taburemin üstünde sırtımı dikleştirdim ve, "Scott'ı gördün mü?" diye sordum. Şimdiye kadar park edecek bolca zamanı olmuş olmalıydı ama

onu görememiştim. Belki de parkomatlı bir park yeri kullanmak istememiş ve ücretsizini bulmak için daha uzağa gitmişti. Yine de... eğer üç kilometre öteye park etmediyse, ki bu olasılık dışı görünüyordu, çoktan dönmüş olması gerekirdi.

"Olamaz. Tahmin et içeri kim girdi?" Vee'nin gözleri omzumun üstünden uzağa bakıyordu, yüzü asılmıştı. "Marcie Millar'dan başkası değil."

"Gittiğini sanıyordum." İçimde bir öfke kıvılcımı parlamıştı. "Patch de yanında mı?"

"Hayır."

Omuzlarımı dikleştirdim ve daha da dik oturdum. "Sakinim. Üstesinden gelebilirim. Büyük olasılıkla bizi görmeyecektir bile. Görse bile, yanımıza gelip konuşmaz." Her ne kadar söylediğime hiçbir şekilde inanmıyor olsam da ekledim: "Büyük olasılıkla neden Jeep'e bindiğine dair çarpık bir açıklaması vardır."

"Neden onun şapkasını taktığının çarpık bir açıklaması olduğu gibi mi?"

Ellerimi bara yasladım ve arkama döndüm. Evet, Marcie kalabalığın arasında dirsekleriyle yolunu açarak ve başında Patch'in beyzbol şapkasıyla ilerliyordu. Bu da birlikte olduklarının kanıtı değilse, ne olabilirdi bilmiyordum.

Yüzümü yeniden bara dönüp kirazlı kola bardağıma sarılırken yanaklarımın ısısı yükselmeye başlamıştı. "Onu öldüreceğim."

"Tabii ki öldüreceksin. Üstelik fırsat ayağına geliyor. Marcie dosdoğru bu tarafa yürüyor."

Bir saniye sonra Marcie yanımdaki adamı taburesinden edip yerine tünedi. Patch'in şapkasını çıkardı, saçlarını savurdu ve şapkayı yüzüne bastırıp kokusunu içine çekti. "İnanılmaz kokmuyor mu?"

"Hey, Nora," dedi Vee. "Patch'in daha geçen hafta biti yok muydu?"

Marcie cevap beklemeden sorularına devam etti. "Ne acaba? Taze biçilmiş çim mi? Egzotik bir baharat mı? Yoksa... nane mi?"

Bardağımı biraz fazla sert bırakınca kirazlı kolamın bir kısmı bara sıçradı.

Vee Marcie'ye, "Ne kadar da çevre dostusun," dedi. "Nora'nın eski çöplerini yeniden dönüştürüyorsun."

"Seksi çöpler, şişko çöplerden iyidir," dedi Marcie.

Vee, "Şişko diye buna derler," dedi ve kirazlı kola bardağımı alıp Marcie'ye doğru eğdi. Ancak kalabalıktan birisi Vee'ye arkadan bindirince, kola doğrudan Marcie'nin üstüne boca olmak yerine üçümüzün üstüne saçıldı.

Marcie taburesini devirecek bir hızla yere atlarken, "Ne yaptığına bir bak!" dedi. Eliyle kucağına dökülmüş kolayı silkti. "Bu elbise Bebe! Kaç para olduğunu biliyor musun? *İki yüz dolar!*"

"Artık o kadar etmez," dedi Vee. "Ayrıca niye söyleniyorsun bilmem. Her iddiasına girerim mağazadan yürütmüşsündür."

"Eee? Yani? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sen söz konusu olduğun zaman elde edilecek şey görünen şeydir. Ben ucuz bir şey görüyorum. Ve hiçbir şey, mağazadan hırsızlık yapmak kadar ucuz olamaz."

"Ve hiç kimse, kocaman gıdılı bir çeneden daha iyi şişko diyemez."

Vee'nin gözleri kısıldı. "Öldün sen. Beni duydun mu? *Öldün.*"

Marcie bakışlarını bana çevirdi. "Bu arada Nora, bilmek istersin diye düşündüm. Patch senden yeterince *kaltak* olmadığın için ayrıldığını söyledi."

Vee, Marcie'nin başına çantasıyla vurdu.

Marcie başını tutarak, "Bu da neyin nesiydi?" diye cırladı.

Vee bu kez diğer kulağına vurdu. Marcie arkaya doğru sendeledi. Bakışları sersemlemişti ama sesi kısıktı. "Seni küçük..." diye başlayacak oldu.

Aralarına girip kollarımı iki yana açarak, "Kesin şunu!" diye bağırdım. Kalabalığın dikkatini çekmiştik ve bir kız dövüşüne ilgi duyan insanlar beklentiyle bize yaklaşmaya başlamışlardı. Marcie'ye ne olduğu umurumda değildi ama Vee başkaydı. Kavgaya tutuşması halinde Dedektif Basso'nun onu kulağından tuttuğu gibi merkeze sürüklemesi kuvvetle muhtemeldi. Evden gizlice sıvışmak ve nezarete atılmak kombinasyonunun anne babasına uyacağını pek sanmıyordum. "Hepimiz biraz geri adım atalım. Vee, sen git Neon'u getir. Seninle dışarıda buluşuruz."

"Bana şişko dedi. Ölmeyi hak ediyor. Sen kendin de söyledin." Vee burnundan soluyordu.

Marcie, "Beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun?" diye tısladı. "Üstüme oturarak mı?"

İşte o anda her şey kontrolden çıktı. Vee kendi kolasını bardan aldı ve atmak üzere kolunu kaldırdı. Marcie kaçmak için döndü ama o telaş içinde devrilmiş bar sandalyesine takılıp sırtüstü yere serildi. Daha fazla şiddete engel olmayı umarak dönerken dizime arkadan bir tekme yedim. Yere düştüm ve bir an sonra Marcie üstüme tırmanmıştı.

"Bu, beşinci sınıfta Tod Bérot'yu benden çaldığın için," dedi gözüme bir yumruk indirirken.

Acıyla haykırdım ve elimi gözüme götürdüm. "Tod Bérot mu?" diye bağırdım. "Sen neden bahsediyorsun? O beşinci sınıftaydı!"

"Ve bu da geçen sene çenemde kocaman bir sivilcenin olduğu fotoğrafımı *eZine*'ın ön sayfasına yapıştırdığın için."

"O ben değildim!"

Pekâlâ. Belki fotoğraf seçiminde biraz söz hakkım olmuştu ama bunu tek başıma yapmamıştım ki. Hem her neyse, Marcie *bunu* mu yüzüme vuruyordu? Bir yıl, kin gütmek için fazla uzun bir süre sayılmaz mıydı?

Marcie bağırdı. "Ve bu da senin fahişe..."

"Sen delisin!" Bu defa darbesini durdurdum ve en yakındaki bar taburesini bacağından tutup Marcie'nin üstüne devirmeyi başardım.

Marcie tabureyi itti. Ben ayağa kalkmayı başaramadan, yanından geçen birisinin içkisini kaptı ve üstüme boca etti.

"Göze göz, dişe diş," dedi. "Sen beni küçük düşürürsen ben de seni küçük düşürürüm."

Gözlerime dolan kolayı sildim. Marcie'nin yumruğunu indirdiği sağ gözüm acıyla sızlamaya başlamıştı. Morluğun tenimin altına yayıldığını ve beni mavi-mor bir dövmeyle süslediğini hissedebiliyordum. Saçlarımdan kola damlıyordu ve en iyi bluzum yırtılmıştı. Moralim bozulmuş, yenilmiş ve... reddedilmiş hissediyordum. Patch, Marcie Millar'la yoluna devam etmişti. Marcie de bu gerçeği biraz önce ortaya koymuştu.

Duygularım bir sonraki hareketim için bahane olamazdı ama kesinlikle çözücü etki yaptılar. Nasıl kavga edileceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama ellerimi yumruk yaptım ve Marcie'nin çenesine bir darbe indirdim. Bir an için şaşkınlıktan yüzü donakaldı. İki elini birden çenesine götürdü ve bakışlarını bana sabitleyerek üstümden kalktı. Küçük zaferimin etkisiyle

üste çıkarak saldırıya geçtim ama birisi beni koltuk altlarımdan yakalayıp geri çekince durmak zorunda kaldım.

Patch kulağıma, "Hemen buradan çık!" diyerek beni kapıya doğru sürükledi.

Elinden kurtulmak için debelenerek, "Onu öldüreceğim!" dedim.

Kalabalık etrafımızı sarmış, "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" tezahüratları yapıyordu. Patch onları bir kenara itip yolunu açtı ve beni aradan geçirdi. Patch'in hemen arkasında Marcie ayağa kalkmış, bana orta parmağıyla hareket çekiyordu. Sırıtışı kibirli, kaşları havadaydı. Mesaj açıktı: Hiç durma.

Patch beni Vee'ye teslim ettikten sonra geri döndü ve Marcie'yi kolunun üst kısmından sıkıca kavradı. Vee onu nereye götürdüğünü görmeme fırsat bırakmayarak beni en yakın çıkışa sürükledi. Kendimizi binalar arasındaki bir aralıkta bulduk.

"Seni Marcie'yle kavga ederken görmek çok eğlenceli olsa da geceyi nezarethanede geçirdiğini görmeye değmeyeceğine karar verdim," dedi Vee.

"Ondan *nefret* ediyorum!" derken sesim hâlâ isterikti.

"Patch seni Marcie'nin üstünden kaldırırken Dedektif Basso kalabalığı yararak geliyordu. O noktada araya girmem gerektiğine karar verdim."

"Onu nereye götürdü? Patch'in Marcie'yi kolundan tutup çektiğini gördüm."

"Bir önemi var mı? Umarım ikisi de gözaltına alınır."

Ara sokakta Vee'nin arabasını park ettiği yere koşarken çakıl taşları ayakkabılarımızın altında çıtırdıyordu. Sokağın ağzından mavi-kırmızı ışıklar saçan bir devriye arabası geçiyordu. Vee'yle birlikte deponun duvarına sindik.

Kendimizi Neon'un içine atmayı başarınca, "İşte bu heyecan vericiydi," dedi Vee.

"Ah, tabii ya," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Vee kolumu yaladı. "Tadın pek hoş. Böyle kirazlı kola kokuları saçarak susamama neden oluyorsun."

"Hepsi senin hatan!" dedim. "Kolamı Marcie'nin üstüne döken sendin. Sen olmasaydın kavgaya girmezdim."

"Kavga mı? Sen öylece yattın ve darbeleri aldın. Patch'ten ayrılmadan önce sana birkaç hareket göstermesini istemeliydin."

Cep telefonum çalıyordu. Çantamdan çıkarıp, "Ne?" diye bağırdım. Cevap gelmeyince, fazla sinirli olduğum için kısa mesaj sinyalini gerçek bir aramayla karıştırdığımı anladım.

Bilinmeyen numaradan gelen okunmamış bir mesaj bekliyordu beni. BU GECE EVDE KAL.

Vee okumak için yana doğru eğilmişti. "Korkutucu," dedi. "Numaranı kimlere veriyorsun?"

"Büyük olasılıkla yanlışlıkla gönderilmiştir. Başkasınadır." Tabii ki akşamki evi, babamı ve onu kolumu keserken görüşümü hatırlıyordum.

Cep telefonumu açık duran çantama attım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Gözüm zonkluyordu. Korkuyordum, yalnızdım, kafam karışmıştı ve kontrolsüz bir ağlama krizinin eşiğindeydim.

"Belki de Patch'tendir," dedi Vee.

"Numarası daha önce hiç bilinmeyen numara olarak çıkmadı. Yine bir eşek şakası." Keşke kendimi buna ikna edebilseydim. "Gidebilir miyiz? Bir ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Sanırım Dedektif Basso'yu aramalıyız. Polis böyle ürkütücü gizli takip olaylarına bayılır."

"Onu sadece flört edebilmek için aramak istiyorsun."

Neon'u vitese geçirdi. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Belki de yardımcı olmayı on dakika önce, içeceğimi Marcie'nin üstüne boca etmeden önce düşünsen daha iyi olurdu."

"En azından bunu yapacak cesaretim vardı."

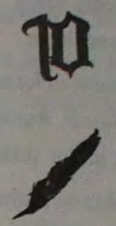
Koltuğumda yan döndüm ve ona en sağlam bakışımı attım. "Yoksa beni Marcie'ye diklenmemekle mi suçluyorsun?"

"Erkek arkadaşını çaldı, değil mi? Tamam, adam beni ölesiye korkutuyor ama eğer Marcie benim erkek arkadaşımı çalsaydı bunu ona ödetirdim."

Parmağımla sokağı işaret ettim. "Sür!"

"Biliyor musun? Senin *gerçekten* yeni bir erkek arkadaşa ihtiyacın var. Sana yumuşatacı bir eski usul öpüşme-koklaşma seansı gerek."

Neden herkes bir erkek arkadaşa ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ki? Benim yeni bir erkek arkadaşa ihtiyacım yoktu. Erkek arkadaşlardan bana bir ömür boyu yetecek kadar bıkmıştım. Erkek arkadaş dediğin paramparça bir kalbe neden olmaktan başka işe yaramazdı.

Bir saat sonra *graham* krakerinin[11] üstüne sürdüğüm krem peynirle hazırladığım geceyarısı atıştırmalıklarımı mideye indirmiş, mutfağı toplamış ve biraz TV seyretmiştim. Beni evde kalmam için uyaran kısa mesajı zihnimin kuytu bir köşesinde unutmayı başaramamıştım. Vee'nin arabasında güvende ve sapasağlamken mesajı yanlışlık ya da eşek şakası olarak bir kenara itmek kolaydı ama şimdi yalnız olduğumdan özgüven duygusu yakınımdan bile geçmiyordu. Sessizliği bozmak için biraz Chopin açmayı düşündüm ama duyma yeteneğimi engellemek istemiyordum. İhtiyaç duyacağım en son şey, birisinin sessizce arkamdan sokulmasıydı.

Kendi kendime, *Toparlan*, diye emrettim. *Kimsenin sana sessizce sokulduğu falan yok.*

Televizyonda iyi bir şey kalmayınca üst kata, odama çıktım. Odam her anlamda temizdi, bu yüzden kendimi uyuyakalmanın cazibesine kaptırmamak için gardırobumu renk kodlarına göre düzenleyerek oyalamaya çalıştım. Hiçbir şey beni sızıp kalmak

11 Beyaz ve kepekli un karışımından yapılma, tatlımsı bir kraker türü. (ç.n)

kadar savunmasız hale sokamazdı ve bunu olabildiğince ertelemek istiyordum. Masamın tozunu aldım ve ciltli kitaplarımı alfabetik sıraya göre dizdim. Kendi kendime kötü bir şey olmayacağını telkin ettim. Büyük olasılıkla yarın ne kadar aptalca paranoya yaptığımı düşünerek uyanacaktım.

Ama yine de, o kısa mesaj uykumda gırtlağımı kesmek isteyen birisinden gelmiş olabilirdi. Bunun gibi ürkütücü bir gecede hiçbir şey inanılamayacak kadar ihtimal dışı olmazdı.

Bir süre sonra karanlıkta uyandım. Odanın diğer ucundaki perdeler elektrikli pervanenin oluşturduğu esintiyle dalgalanıyordu. İçerisi sıcaktı ve vücudumu saran askılı bluzum ile erkek iç çamaşırımdan bozma pijamam üzerime yapışmıştı ama kendimi en kötü durum senaryolarını gözümde canlandırmaya o kadar kaptırmıştım ki pencereyi aralamayı düşünemiyordum bile. Yan gözle baktım ve saatimdeki rakamları görünce gözlerimi kırpıştırdım. Henüz üç bile değildi.

Kafatasımın sağ tarafında öfkeli bir zonklama hissediyordum, gözümse şişip kapanmıştı. Evdeki bütün ışıkları yakarak çıplak ayaklarımla buzluğa kadar gittim ve buz küpleri ile ağzı kapanabilen bir buzdolabı poşeti alıp kendime buz torbası yaptım. Banyo aynasına bakma cesaretini gösterdim ve inledim. Kaşımdan elmacık kemiğime doğru kırmızıya çalan vahşi görünümlü bir morluk yayılmıştı.

Aynadaki yansımama, "Bunun olmasına nasıl izin verebildin?" dedim. "Marcie'nin seni dövmesine nasıl seyirci kaldın?"

Aynalı dolapta duran şişedeki son iki Tylenol jel kapsülü avucuma döküp yuttum ve yatağıma kıvrıldım. Buz göz çevremdeki deriye batıyor ve içimi ürpertiyordu. Tylenol'ün etkisini göstermesini beklediğim sırada, zihnimde beliren Marcie'nin Patch'in Jeep'ine binme görüntüsüyle boğuşuyordum. Sahne

gözümün önünde canlanıyor, başa sarıyor, âdeta yeni baştan yaşanıyordu. Yattığım yerde dönüp durdum ve hatta görüntüyü boğmak umuduyla yastığı başımın üstüne katladım ama o ulaşamayacağım bir yerde dans ederek beni taciz etmeye devam etti.

Bir saat kadar sonra zihnim Marcie ve Patch'i öldürme amaçlı yaratıcı yöntemler bulmaktan bitkin düştü ve yeniden uykuya daldım.

Bir kilidin açılma sesiyle birlikte uyandım.

Gözlerimi açtım ancak görüşüm, yüz yıl öncesinin İngilteresini rüyamda gördüğüm zamanki gibi düşük kalite siyah beyaza bulanmıştı. Gözlerimi kırpıştırıp normal görüşümü geri kazanmayı denedim ama dünyam duman ve buz rengi kalmayı sürdürdü.

Aşağıda, ön kapı kısık sesli bir gıcırtıyla açıldı.

Annemi cumartesi sabahına kadar beklemiyordum ve bu, bir başkası olduğu anlamına geliyordu. İçeriye ait olmayan birisi.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için odamda göz gezdirdim. Komodinimin üstünde marketten alınma ucuz bir baş ucu lambasının yanı sıra birkaç küçük resim çerçevesi duruyordu.

Ayak sesleri girişin ahşap parke zemininde yavaşça ilerledi. Birkaç saniye sonra merdivendeydiler. Yabancı ayak seslerinin duyulup duyulmadığına dair işaretlere kulak vermek için durakşamadı. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Yavaşça yatağımdan çıktım ve yere bıraktığım çorabımı kaptım. Ellerimin arasında gerdim ve alnımda beliren ter damlacıklarıyla yatak odamın kapısının hemen arkasına sindim. O kadar sessizdi ki, kendi nefes alıp verişimi bile duyabiliyordum.

Kapıdan içeri girdiği anda çorabımı boynuna dolayıp var gücümle arkaya çektim. Ağırlığım öne doğru düşmeden ve kendimi Patch'le burun buruna bulmadan önce anlık bir mücadele yaşadık.

Bir elimden aldığı çoraba, bir de bana baktı. "Açıklamak ister misin?"

"Burada ne işin var?" diye sorarken nefesim hızlanmıştı. İki ile ikiyi topladım. "Mesajı çeken sen miydin? Bana bu akşam bir yere kıpırdamamamı söyleyen mesajı? Ne zamandan beri gizli numara kullanıyorsun?"

"Yeni bir hat almam gerekti. Daha güvenli bir hat."

Bilmek istemiyordum. Nasıl bir insan bunca gizliliğe ihtiyaç duyardı ki? Patch yaptığı konuşmalara kimlerin kulak misafiri olmasından korkuyordu? Baş meleklerin mi?

Nabzım deli gibi atarken, "Kapıyı çalmak hiç aklına gelmedi mi?" diye sordum. "Seni başkası sandım."

"Başka birisini mi bekliyordun?"

"Aslına bakarsan, evet!" Bana isimsiz mesajlar çekerek varlığımı kolayca ulaşılabileceği bir konumda tutmamı isteyen bir psikopatı.

"Saat üçü geçti," dedi. "Beklediğin her kimse, uyuyakaldığına göre o kadar da heyecan verici olmasa gerek." Gülümsedi. "Hâlâ da uyuyorsun." Bunu söylerken tatmin olmuşa benziyordu. Hatta belki de kafasını kurcalayan bir şey nihayet çözüme ulaşmış gibi rahatlamış görünüyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ uyuyor muydum? Neden bahsediyordu? Bir dakika. Tabii ya. Bu, bütün renklerden yoksun olmamızı ve hâlâ siyah beyaz görmemi izah ediyordu. Patch gerçekten odamda değildi. *Rüyamdaydı.*

Fakat ben mi onu rüyamda görüyordum yoksa o da burada olduğunu biliyor muydu? Aynı rüyayı mı paylaşıyorduk?

"Bilgin olsun diye söylüyorum, beklerken uyuyakaldığım kişi... Scott." Bunu neden söylediğim konusunda –ağzımın beynimin yoluna çıkması dışında– en ufak bir fikrim yoktu.

"Scott," diye tekrarladı.

"Başlama lütfen. Marcie'yi senin Jeep'ine binerken gördüm."

"Bir yere bırakılması gerekiyordu."

Eller kalçalarda pozu takındım. "Nasıl bir yere?"

Ağır ağır, "Düşündüğün gibi bir yere değil," dedi.

"Ah, tabii ya! Tangası ne renkti?" Bu bir sınavdı ve başarısız olmasını gerçekten umuyordum.

Cevap vermedi ama tek bir bakışı başarısız olmadığını anlamam için yeterliydi.

Kararlı adımlarla yatağa yürüdüm, bir yastık kaptım ve ona fırlattım. Kenara çekildi ve yastık yere düştü. "Bana yalan söyledin," dedim. "Bana Marcie'yle aranda hiçbir şey olmadığını söyledin ama aralarında hiçbir şey olmayan insanlar gardırop değiş tokuşu yapmaz ve gecenin köründe iç çamaşırından bozma bir kılıkla birbirlerinin arabalarına binmezler!" Birden kendi kılığımın –daha doğrusu kılığımdaki noksanlığın– farkına varmıştım. Askılı bir bluz ve bir erkek iç çamaşırı içinde Patch'in birkaç adım uzağında duruyordum. Pekâlâ, artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu, öyle değil mi?

"Gardırop değiş tokuşu mu?"

"Başında senin şapkan vardı!"

"Kötü saç günlerinden biriydi."

Ağzım açık kalmıştı. "Sana böyle mi söyledi? Ve sen de kandın mı?"

"O senin düşündüğün kadar kötü birisi değil."

Patch bunu söylemiş olamazdı.

Parmağımla gözümü işaret ettim. "O kadar kötü değil, öyle mi? Şunu görüyor musun? Bunu bana o yaptı! Burada ne arıyorsun?" Öfkem tüm zamanları aşacak bir boyuta tırmanırken tekrar sordum.

Patch çalışma masama yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl olduğunu görmek için uğradım."

"Bir kez daha söylüyorum, gözüm morardı; sorduğun için teşekkürler," diye cevabı yapıştırdım.

"Buza ihtiyacın var mı?"

"Senin rüyamdan çıkmana ihtiyacım var!" Yataktan ikinci bir yastık kapıp hızla fırlattım. Bu defakini yakaladı.

"Şeytanın El Çantası. Mor bir göz. Bu ikisi birlikte olmazsa olmaz." Fikrini vurgulamak istermiş gibi, yastığı geri bana attı.

"Marcie'yi savunuyor musun yoksa?"

Başını salladı. "Buna gerek yok. O başının çaresine bakabildi. Diğer taraftan, sen..."

Kapıyı işaret ettim. "Dışarı."

Hareket etmediğini görünce kapsama alanına girdim ve yastığı ona doğru savurdum. "Sana rüyamdan çık dedim, seni yalancı hain!"

Yastığı elimden kaptı ve beni, motosiklet çizmeleri ayak parmaklarımın ucunda, sırtım duvara yaslanana dek geri geri gitmek zorunda bıraktı. Cümlemi tamamlamak ve ona düşünebildiğim en kötü sözleri sarf etmek için derin bir nefes alırken

Patch iç çamaşırımın lastiğini tuttu ve beni iyice kendine çekti. Gözleri sıvı siyah renginde, nefes alıp verişi ağır ve derindi. Onunla duvarın arasında öylece durup vücudu ile teninden yayılan deri ve nane karışımı erkeksi kokunun giderek daha fazla farkına vardıkça nabzım hızlanıyordu. Direncimin beni terk etmeye başladığını hissettim.

Ansızın, kendi arzum dışında hiçbir şeye aldırmadan parmaklarımı tişörtüne geçirip onu iyice kendime çekerek arada kalan mesafeyi kapattım. Ona bir kez daha yakın olmak iyi gelmişti. Onu özlemiştim ama şu ana kadar ne kadar çok özlemiş olduğumu fark etmemiştim.

"Beni buna pişman etme," dedim nefesim kesilmiş halde.

"Daha önce benim yüzümden hiç pişman olmadın." Beni öptü ve öylesine büyük bir açlıkla karşılık verdim ki, dudaklarımın moraracağını sandım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu iyice kendime yaklaştırdım. Ağzım ağzının her yerindeydi; kaotik, vahşi ve aç. Kendimi onunla olmak için hissettiğim bu delice ve zorlayıcı ihtiyaçta boğarken ayrıldığımız andan beri yaşadığım bütün o allak bullak ve karmaşık duygular yok olup gitti.

Elleri bluzumun altındaydı ve beni kendine yaslanmış bir halde tutmak için ustalıkla bel boşluğuma doğru kayıyordu. Duvar ile bedeni arasında esir olmuş halde gömleğinin düğmeleriyle boğuşurken parmak boğumlarım kumaşın altındaki sert kaslara sürtünüyordu.

Beynimdeki kapıyı çarparak kapatırken –ki bu ses beni büyük bir hata yapmakta olduğum konusunda uyarıyordu– gömleğini omuzlarından aşağı çektim. Karşımda ne bulacağımdan korktuğum için kendimi dinlemek istemiyordum. Kendimi daha fazla acıya sürüklediğimi biliyordum ama ona karşı koyamıyordum. Tek düşünebildiğim, eğer Patch gerçekten rüyamdaysa bu gecenin

bizim sırrımız olabileceğiydi. Baş melekler bizi göremezlerdi. Burada onların bütün kuralları havaya karışıyordu. Canımızın istediğini yapabilirdik; asla haberleri olmazdı. Hiç kimse bilmezdi.

Patch benimle yarı yolda buluşup kollarını gömleğinden kurtardı ve gömleği bir kenara attı. Ellerimi kusursuz kaslarında dolaştırırken içimde bir çılgınlık dalgasının kıpırdandığını hissettim. Bunların hiçbirini fiziksel olarak hissedemeyeceğini biliyordum ama kendime şu anda onu yönlendiren şeyin aşk olduğunu söyledim. Bana duyduğu aşk. Kendime Patch'in dokunuşumu hissetmekten aciz olduğunu ya da bu buluşmanın onun için aslında ne kadar az şey ifade ettiğini düşünme iznini vermiyordum. Onu istiyordum, o kadar. Hem de hemen.

Beni havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline sardım. Bakışlarının önce tuvalet masasına, sonra da yatağa kaydığını gördüm ve kalbim arzuyla yerinden oynadı. Sağduyu beni çoktan terk ermişti. Tek bildiğim, bir yere bağlı olmadan durduğumuz bu yükseklikte asılı kalabilmek için ne gerekiyorsa yapacağımdı. Her şey çok hızlı gelişiyordu ancak girdiğimiz yolun kesinliği, son bir haftadır yüzeyin altında kaynadığını hissettiğim soğuk ve yıkıcı öfkeye merhem etkisi yapmıştı.

Parmak ucum kanatlarının sırtına bağlı olduğu yere sürtünmeden önce zihnimdeki son düşünce buydu.

Ama durdurma fırsatı bulamadan bir anda hafızasının içine çekiliverdim.

Deri kokusu ve bacaklarımın altında hissettiğim pürüzsüz, kaygan his, gözlerim karanlığa tamamen uyum sağlamadan önce bile bana Patch'in Jeep'inde olduğumu söyledi. Arka koltuktaydım; Patch direksiyonda, Marcie ise ön koltuktaydı. Üç saatten daha

az bir zaman önce üstünde gördüğüm dar elbise ve topuklu çizmeler içindeydi.

Demek bu akşamdaydık. Patch'in hafızası beni sadece birkaç saat öncesine atmıştı.

Marcie kalçalarına yapışan kumaşı çekiştirerek, "Elbisemi mahvetti," dedi. "Şimdi donuyorum. Üstelik leş gibi kirazlı kola kokuyorum."

Patch gözünü yoldan ayırmadan, "Ceketimi ister misin?" dedi.

"Nerede?"

"Arka koltukta."

Marcie emniyet kemerini çözdü ve tek dizini konsola dayayıp Patch'in arka koltukta, yanımda duran ceketini aldı. Yüzünü yeniden ön tarafa çevirince elbiseyi başının üstünden çekip çıkardı ve yere, ayaklarının dibine attı. İç çamaşırları dışında tamamen çıplaktı.

Gırtlağımdan küçük, boğuk bir ses yükseldi.

Kollarını Patch'in ceketine sokup fermuarı çekti. "Bir sonraki sola sap," diye talimat verdi.

Patch Jeep'i sağa yönlendirirken, "Evinin yolunu biliyorum," dedi.

"Eve gitmek istemiyorum. İki sokak sonra sola dön."

Ancak Patch iki blok sonra da dümdüz devam etti.

"Pekâlâ, hiç eğlenceli değilsin," dedi Marcie yorgun bir tavırla yüzünü asarken. "Bizi nereye götüreceğimi azıcık da olsa merak etmiyor musun?"

"Geç oldu."

Şımarık bir tavırla, "Yani beni geri mi çeviriyorsun?" diye sordu.

"Seni bırakıyorum, sonra da kendi evime dönüyorum."

"Neden ben de gelemiyorum?"

"Belki bir gün," dedi Patch.

Ah, *gerçekten* mi? Patch'e bir tokat patlatmak istedim. Ben bu kadarını bile duymamıştım!

Marcie, "Çok net olmadı," deyip yılışık yılışık sırıtırken santimetrelerce çıplak bacak sergileyerek topuklarını torpidoya yasladı.

Patch hiçbir şey demedi.

"O zaman yarın akşam," dedi Marcie. Duraksadı ve kadifemsi bir sesle devam etti: "Gideceğin bir yer yok. Nora'yla ayrıldığınızı biliyorum."

Patch'in elleri direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Şimdi Scott Parnell'la birlikteymiş diye duydum. Biliyorsun, şu yeni çocuk. Şirin ama Nora çaptan düşmüş."

"Gerçekten Nora'dan bahsetmek istemiyorum."

"İyi çünkü ben de istemiyorum. Bizden bahsetmek istiyorum."

"Bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Bu cümledeki anahtar sözcük 'olduğunu'. Eskiden."

Patch sağa keskin bir dönüşle Jeep'i Marcie'nin evinin araç yoluna soktu ama motoru durdurmadı. "İyi geceler, Marcie."

Marcie bir an koltuğunda durduktan sonra gülerek, "Beni kapıya kadar götürmeyecek misin?" diye sordu.

"Sen güçlü ve becerikli bir kızsın."

Marcie, Patch'in yakasını düzeltmek için uzanırken, "Babam izliyorsa hiç hoşnut kalmayacaktır," dedi. Eli orada gereğinden fazla oyalandı.

"İzlemiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana güven."

Marcie sesini baştan çıkarıcı ve pürüzsüz bir seviyeye indirdi. "Biliyor musun, iradene gerçekten hayranım. Beni sürekli merakta bırakıyorsun ve bu çok hoşuma gidiyor. Ama izin ver, bir şeyi açıkça ortaya koyayım. Ben ilişki peşinde değilim. Karışık, karmaşık şeyleri sevmem. İncinmiş duygular, kafa karıştırıcı işaretler ya da kıskançlık istemem. Sadece eğlence isterim. İyi vakit geçirmenin peşindeyim. Bunu bir düşün."

Patch yüzünü ilk kez Marcie'ye çevirdi. En sonunda, "Bunu aklımda tutarım," dedi.

Profilinden Marcie'nin gülümsediğini gördüm. Konsolun üstünden eğildi ve Patch'e yavaş, seksi bir öpücük verdi. Patch geri çekilmeye yeltendi ama durdu. İstediği anda öpüşmelerine son verebilirdi ama bunu yapmadı.

Marcie nihayet geri çekilirken, "Yarın akşam," diye mırıldandı. "Senin evde."

Patch yerdeki ıslak kumaş yığınını işaret ederek, "Elbisen," dedi.

"Yıka, yarın akşam verirsin," Marcie Jeep'ten indi ve ön kapıya kadar koşup gözden kayboldu.

Patch'in boynunu saran kollarım gevşemişti. Gördüklerim, beni tek bir kelime dahi edemeyecek kadar fena tokatlamıştı. Patch başımdan aşağı bir kova dolusu buzlu su boca etmişti sanki. Dudaklarım öpüşünün sertliğiyle şişmişti, kalbimse bir o kadar öfkeliydi.

Patch rüyamdaydı. Rüyayı paylaşıyorduk. Bir şekilde gerçekti. Düşüncenin tamamı ürkütücü sayılacak kadar doğaüstü

ve imkânsızlığın sınırındaydı ama gerçek olmalıydı. Eğer burada olmayıp kendini rüyama sessiz ve gizlice zerk etmeseydi yara izlerine dokunamaz ve hafızasına giremezdim.

Ama girmiştim. Anı hâlâ canlı, güçlü ve fazlasıyla gerçekti.

Patch verdiğim tepkiden gördüğüm şeyin pek de iyi olmadığını anlamıştı. Kollarını omuzlarıma kenetledi ve tavana bakmak için başını arkaya attı. Sakince, "Ne gördün?" diye sordu.

Kalbimin sesi aramızda gümbürdüyordu.

Gözlerime biriken yaşlara engel olmak için dudağımı sertçe ısırarak, "Marcie'yi öptün," dedim.

Ellerini yüzünden aşağı kaydırdı ve burun kemerini sıktı.

"Bana bunun bir zihin oyunu olduğunu söyle. Bir oyun olduğunu. Üzerinde bir tür gücü olduğunu ve onunla birlikte olmak söz konusu olduğunda başka seçeneğinin olmadığını."

"Karmaşık."

Başımı hararetle sallayarak, "Hayır," dedim. "Sakın bana karmaşık olduğunu söyleme. Artık hiçbir şey karmaşık değil; özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra. Onunla ilişkinden ne elde etmeyi umuyorsun ki?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Aşk değil."

Keskin bir boşluk duygusu içimi kemirerek yolunu açıyordu. Bütün parçalar yerlerine oturuyordu ve birden anladım. Marcie'yle olmak ucuz tatminle ilgili bir şeydi. *Kendini* tatmin etmekle. Bizi gerçekten fethedilecek varlıklar olarak görüyordu. O bir oyuncuydu. Her kız yeni bir meydan okumaydı; ufkunu genişletmek için kısa vadeli bir gönül eğlendirme. Başarıyı baştan çıkarma sanatında buluyordu. Hikâyenin ortası ya da sonu değil, sadece başlangıcı umurundaydı. Ben de tıpkı diğer bütün kızlar gibi ona âşık olma hatasını yapmıştım. Bunu yaptığım andaysa

kaçmıştı. Neyse ki Marcie'nin aşkını itiraf etmesinden hiçbir zaman endişe duyması gerekmeyecekti. Marcie'nin âşık olduğu tek insan, yine kendisiydi.

"Midemi bulandırıyorsun," derken sesim suçlamayla titriyordu.

Patch yere çöktü, dirseklerini dizlerine yaslayıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Buraya seni incitmeye gelmedim."

"Neden geldin? Baş meleklerin arkasından iş çevirmeye mi? Beni şu ana kadar incittiğinden daha fazla incitmeye mi?" Cevap beklemedim. Boynuma uzandım ve bana birkaç gün önce verdiği gümüş zinciri kopararak çıkardım. Yüzümü buruşturmama neden olacak kadar sert kopmuştu ama daha fazlasını algılayamayacak kadar çok acı çekiyordum zaten. Zinciri ona aramızdaki ilişkiyi bitirdiğim gün vermiş olmam gerekirdi ama biraz geç de olsa, şu ana dek umut etmekten vazgeçmediğimi fark etmiştim. Bize hâlâ inanıyordum. Yıldızlarla Patch'i bana geri getirecek bir anlaşma yapmanın yolu olduğu inancına sıkı sıkıya tutunmuştum. Ne büyük bir kayıptı.

Zinciri ona fırlattım. "Yüzüğümü geri istiyorum."

Karanlık gözleri bir an daha üzerimde kaldı. Sonra eğildi ve yerdeki gömleğini aldı. "Hayır."

"Ne demek hayır? Geri istiyorum!"

Sakin fakat kibar olmayan bir sesle, "Onu bana verdin," dedi.

"İyi, fikrimi değiştirdim!" Yüzüm kıpkırmızıydı ve bütün bedenim öfkeyle ısınmıştı. Yüzüğü benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını bildiğinden tutuyordu. Yüzüğü tutuyordu çünkü koruyucu melek statüsüne yükselmiş olmasına rağmen ruhu en az onunla tanıştığım günkü kadar siyahtı. Yaptığım en büyük hata kendimi bunun aksine inandırmak olmuştu. "Onu sana, seni sevdiğimi düşünecek kadar aptalken vermiştim."

Elimi uzattım. "Geri ver. Şimdi!" Babamın yüzüğünü Patch'e vererek kaybetme fikrine dayanamazdım. Onu hak etmiyordu. Gerçek sevginin bana kalan tek elle tutulur hatırasını saklamayı hak etmiyordu.

Patch isteğimi duymazdan gelerek çıkıp gitti.

Gözlerimi açtım.

Baş ucu lambamın düğmesine bastığımda görüşüm yeniden renkli haline dönmüştü. Tenimi ısıtan sıcak bir adrenalin hücumuyla doğruldum. Boynuma uzanıp Patch'in zincirini aradım ama orada değildi. Ben uyurken düşmüş olabileceğini düşünerek elimi kırışmış çarşafların üstünde dolaştırdım.

Ama zincir gitmişti.

Rüya gerçekti.

Patch beni uyurken ziyaret etmenin bir yolunu keşfetmişti.

11

Pazartesi günü okuldan sonra Vee beni kütüphaneye bıraktı. Günlük kontrolümüzü yerine getirmek amacıyla annemi aramak için girişte oyalandım. Her zamanki gibi, işinin onu bir hayli meşgul ettiğini söyledi. Ben de ona okulun bana aynı şeyi yaptığını söyledim.

İçeri girince üçüncü kattaki medya laboratuvarına gitmek için asansöre bindim. E-postamı kontrol ettim, Facebook'ta dolaştım ve Perez Hilton'ın sitesine bir göz attım. Kendime işkence etmek için Kara El'i bir kez daha Google'da arattım. Ekranda aynı bağlantılar belirdi. Gerçekten yeni bir şeyler çıkmasını beklemiyordum, değil mi? Sonunda erteleyecek bir sebep kalmayınca kimya kitabımı açtım ve kendimi çalışmaya verdim.

Yiyecek otomatı bulmak için paydos ettiğimde saat geç olmuştu. Kütüphanenin batıya bakan pencerelerinde güneş ufukta gözden kaybolmuştu ve gece hızla çöküyordu. Biraz egzersiz yapma ihtiyacı duyarak asansörü beklemek yerine merdivenlere yürüdüm. O kadar uzun süredir oturuyordum ki bacaklarım karıncalanmaya başlamıştı.

Lobideki otomatı birkaç dolarla besledim ve bir paket kraker ile bir kutu kızılcık suyunu tekrar üçüncü kata taşıdım. Medya laboratuvarına döndüğümde Vee parlak sarı renkli yüksek topuklu ayakkabılarını sandalyeme dayamış halde masamın üstünde oturuyordu. Yüzünde kibirli bir muziplik ile can sıkıntısı karışımı bir ifade vardı. İki parmağının arasına sıkıştırdığı siyah zarfı havada tutuyordu.

Zarfı masaya atarken, "Bu sana," dedi. "Ve bu da." Ağzı kıvrılarak kapatılmış bir pastane paketini kaldırdı. "Aç olabilirsin diye düşündüm."

Vee'nin yüzündeki küçümseyici ifade kart hakkında kötü duygulara kapılmama neden oldu. Bu yüzden dikkatimi paketin içindeki şeye vermeyi tercih ettim. "Küçük kekler!"

Vee sırıttı. "Pastanedeki bayan organik olduklarını söyledi. Organik küçük kek nasıl yapılır ve neden daha fazla para ödersin emin değilim ama al bakalım."

"Sen benim kahramanımsın."

"Sence işin daha ne kadar sürer?"

"En fazla otuz dakika."

Neon'un anahtarlarını sırt çantamın yanına bıraktı. "Rixon ve ben bir şeyler yemeğe gidiyoruz. Bu yüzden bu akşamlık kendi kendinin şoförüsün. Neon'u yer altı garajına park ettim. B sırası. Deponun sadece çeyreği dolu. Bu yüzden deli gibi gitme sakın."

Anahtarları alırken kalbimdeki kıskançlık olduğunu hemen fark ettiğim nahoş batma hissini yok saymaya çalıştım. Vee'nin Rixon'la yeni ilişkisini kıskanıyordum. Akşam yemeği planlarını. Şimdi Patch'e benden daha yakın olmasını kıskanıyordum çünkü Vee hiç bahsetmemiş olsa da, Rixon'la birlikteyken Patch'e rastladığından emindim. Bildiğim kadarıyla üçü geceleri birlikte

film izliyordu. Ben çiftlik evinde tek başına otururken Rixon'ın kanepesine seriliyorlardı. Vee'ye Patch'i sormayı deli gibi istiyordum ama işin aslı şuydu ki, soramazdım. Ondan ayrılmıştım. Ne ektiysem onu biçecektim.

Yine de, biraz araştırmadan kime zarar gelirdi ki?

"Hey, Vee?"

Kapıdayken döndü. "Evet?"

Ağzımı açtım ve o anda gurur denen şeyi anımsadım. Vee en yakın arkadaşımdı ama aynı zamanda kocaman bir çenesi vardı. Patch'i sormam halinde ikinci elden haberdar olması riskine neden olurdum. Onu unutmakta ne kadar zorlandığımı öğrenirdi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Kekler için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, bebek."

Vee çıkınca küçük keklerden birinin kâğıdını sıyırdım ve laboratuvarın mekanik uğultusu eşliğinde tek başıma yedim.

Görüş alanımın ucunda duran siyah zarfa bakma cesaretini ancak yarım saat daha ev ödevi yaptıktan ve iki keki daha mideye indirdikten sonra buldum. Bütün gece kaçamayacağımı biliyordum.

Yapışkanını açtım ve ortasına küçük bir kalp işlenmiş siyah kartı çıkardım. Kalbin üstüne üzgünüm kelimesi karalanmıştı. Kartın acı tatlı bir kokusu vardı. Burnuma götürdüm ve bu tuhaf biçimde baş döndürücü kokunun ne olduğunu anlamak için içime çektim. Yanık meyve ve kimyasal baharat kokusu soluk borumdan aşağı indi. Kartı açtım.

Dün gece pislik gibi davrandım.
Beni affeder misin?

İstemsizce kartı bir kol boyu mesafede tuttum. *Patch.* Özrünü nereye koymam gerektiğini bilmiyordum ama içimde uyandırdığı karmaşayı sevmemiştim. Evet, pislik gibi davranmıştı. Marketten alınma bir kartın bunu telafi edeceğini mi sanıyordu? Eğer öyleyse, neden olduğu hasarı küçümsüyor demekti. Marcie'yi öpmüştü. Onu öpmüştü! Sadece o kadar da değildi. Rüyamı istila etmişti. Bunu nasıl yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sabah uyandığımda orada olduğunu anlamıştım. Bu, birazdan daha fazla sinir bozucuydu. Rüyalarımın mahremiyetini istila edebiliyorsa, başka neler yapabilirdi kimbilir.

Kütüphane görevlisi kapı girişinden, "Kapanma saatine on dakika," diye fısıldadı.

Üç paragraflık amino asit denememi yazıcıya gönderdikten sonra kitaplarımı toplayıp sırt çantama tıktım. Patch'in kartını aldım ve bir anlık tereddüdün ardından defalarca yırtıp parçaları çöp kutusuna attım. Özür dilemek istiyorsa bunu şahsen de yapabilirdi. Vee ya da rüyalarım aracılığıyla değil.

Yazıcıdan çıktımı almak üzere yolu yarılamıştım ki, dengemi sağlamak için en yakındaki masaya uzandım. Vücudumun sağ tarafı sol tarafından daha ağır gibiydi ve dengem bozulmuştu. Bir adım daha attım ve sağ bacağım sanki kâğıttan yapılmaymış gibi bükülüverdi. Masaya iki elimle birden tutunarak yere çöktüm ve beynime yeniden kan gitmesini sağlamak için başımı dirseklerimin arasına soktum. Damarlarımda ılık ve uyuşturucu bir his dolaşıyordu.

Bacaklarımı güçlendirerek biraz titrek de olsa ayağa kalkabilmiştim ama duvarlarda bir sorun vardı. Anormal derecede uzun ve dar biçimde uzanıyorlardı, sanki onlara yansımaların biçimlerini bozan şu garip aynalardan bakıyordum. Görüşümü odaklayabilme gayretiyle gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

Kemiklerim demirle dolmuştu ve hareket etmeyi reddediyordu. Gözlerim güçlü floresan ışığı karşısında kapanıyordu. Panik içinde açık durmaları emrettim ama vücudum hâkimiyeti ele geçirmişti. Ilık parmakların zihnimi uykuya sürükleme tehdidiyle birlikte üstüme kapandığını hissettim.

Hayal meyal, *Parfüm*, diye düşündüm. *Patch'in kartındaki.*

Artık ellerim ve dizlerimin üstündeydim. Dört bir yanda tuhaf dikdörtgenler dalgalanıyor, önümde bir anafor halinde dönüyorlardı. Kapılar. Yan yana sıralanmış açık kapılar vardı. Ama ben ne kadar hızlı emeklersem, onlar da o kadar hızlı geri sıçrıyorlardı. Uzakta bir yerde, kasvetli bir tik tak sesi duydum. Saatin odanın ters tarafında, kapının karşısında olduğunu bilecek kadar aklım başımda olduğu için sesten uzaklaştım.

Birkaç saniye sonra kol ve bacaklarımın artık hareket etmediğini fark ettim. Emekleme hissi zihnimdeki bir yanılsamadan başka bir şey değildi. Sanayi tipi kaşındıran halı yanağıma yastık olmuştu. Kendimi bir kez daha kalkmaya zorladım, sonra gözlerimi yumdum ve ışık dönerek uzaklaştı.

Karanlıkta uyandım.

Yapay serin hava tenimi gıdıklıyor, makinelerin sessiz vızıltısı dört bir yana fısıldıyordu. Ellerimi üzerinde yattığım zemine koydum ama kendimi doğrultmaya yeltenince görüş alanımda mor ve siyah noktalar dans etmeye başladı. Ağzımdaki uyuşma hissinden yutkunarak kurtulmaya çalışarak sırtüstü döndüm.

Hâlâ kütüphanede olduğumu o zaman anladım. En azından nerede olduğumdan emindim. Kütüphaneden ayrıldığımı hatırlamıyordum. Ama yerde ne yapıyordum? Oraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım.

Patch'in kartı. Keskin, acımtırak kokusunu içime çekmiştim. Ve kısa süre sonra yere yığılmıştım.

Uyuşturulmuş muydum?

Beni *Patch* mi uyuşturmuştu?

Orada kalbim hızla çarparak ve gözlerimi hiç aralıksız kırparak yattım. Kalkmayı ikinci defa denedim ama sanki birisi göğsüme çelikten bir çizme dikmiş gibiydi. İkinci ve daha kararlı bir çabayla, kendimi oturur konuma getirdim. Bir masaya sıkıca tutunarak tamamen ayağa kalkmayı başardım. Beynim baş dönmesine isyan ediyordu ama gözlerim medya laboratuvarının kapısındaki bulanık görünen yeşil çıkış işaretini bulmuştu. Sendeleyerek ilerledim.

Kapı kolunu çevirdim. İki santim aralanıp takıldı. Daha sertçe itmek üzereyken kapıdaki pencerenin diğer tarafındaki bir şey gözüme takıldı. Kaşlarımı çattım. *Çok tuhaf.* Birisi uzunca bir ipin bir ucunu kapının dış taraftaki koluna, diğerini de karşı çaprazdaki kapının koluna bağlamıştı.

Elimi cama vurdum. "Merhaba?" Mahmur bir sesle seslendim. "Beni duyan kimse var mı?"

Kapıyı bir kez daha yokladım ve var gücümle çektim ama kaslarım onları devreye sokmayı denediğim anda sıcak tereyağı misali eridiği için pek fazla gücüm yoktu. İp iki kapı kolu arasında öylesine gerilmişti ki, laboratuvarın kapısını ancak on santim kadar oynatabilmiştim. Aradan geçilecek gibi değildi.

"Orada kimse var mı?" Kapının aralığından seslendim. "Üçüncü katta mahsur kaldım!"

Kütüphane bana sessizlikle karşılık verdi.

Gözlerim karanlığa tamamen alışmıştı ve duvardaki saati gördüm. On bir mi? Doğru olabilir miydi? Gerçekten iki saatten uzun süre mi uyumuştum?

Cep telefonumu çıkardım ama sinyal yoktu. İnternete girmeye çalıştım ama sürekli kullanılabilir bir ağ olmadığı uyarısıyla karşılaştım.

Medya laboratuvarında çılgın gibi etrafa bakınırken gözlerimle dışarı çıkmak için kullanabileceğim bir şey aramaya başladım. Bilgisayarlar, dönen koltuklar, dosya dolapları... Gözüme çarpan bir şey yoktu. Yerdeki havalandırma deliğinin yanına çömeldim ve "Kimse beni duyabiliyor mu?" diye bağırdım. "Üçüncü kattaki medya laboratuvarında mahsur kaldım!" Bir cevap duymak için dua ederek bekledim. Tek umudum, çıkmadan önce son dakika işlerini halletmeye çalışan bir kütüphane görevlisinin olmasıydı. Ama saat geceyarısına yaklaşıyordu ve şansın benden yana olmadığının farkındaydım.

Holün sonundaki asansör zemin kattan yükselince dışarıda, ana kütüphanedeki dişliler hareket geçti. Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim.

Dört ya da beş yaşındayken bir defasında babam beni destek tekerlekleri olmayan bir bisiklete binmeyi öğretmek için parka götürmüştü. Öğleden sonra en sonunda, yarım kilometrelik parkurun tamamını yardımsız dolaşabilir hale gelmiştim. Babam beni sıkıca kucaklamış ve eve gidip anneme ne yaptığımı gösterme zamanının geldiğini söylemişti. İki tur daha atmak için yalvarmış ve sonunda bir turda anlaşmıştık. Turun yarısındayken dengemi kaybedip devrilmiştim. Bisikletimi düzeltirken çok uzak sayılmayacak bir noktada kocaman, kahverengi bir köpek görmüştüm. Köpek bana dik dik bakıyordu. O anda birbirimizi seyrederken bir sesin, *Kıpırdama*, diye fısıldadığını duymuştum.

Bacaklarım babamın güvenli kollarına var güçle koşmak istese de, yutkunmuş ve nefesimi tutmuştum.

Köpek kulaklarını havaya dikmiş ve saldırgan adımlarla bana doğru gelmeye başlamıştı. Korkudan titriyordum ama ayaklarım yere kök salmış gibiydi. Köpek yaklaştıkça koşma isteğim güçleniyordu ama kıpırdadığım anda, köpeğin peşime düşme içgüdüsünün devreye gireceğini biliyordum. Köpek yolun yarısındayken heykel misali taş kesilmiş bedenime ilgisini kaybetti ve başka bir yöne saptı. Babama bana kıpırdamamamı söyleyen sesi onun da duyup duymadığını sordum ama bana içgüdü olduğunu söyledi. İçgüdüme kulak verdiğim takdirde on defanın dokuzunda en iyi hamleyi yapardım.

İçgüdüm şimdi de konuşuyordu. *Hemen buradan çık!*

En yakın masadan bir monitör kaptım ve pencereye fırlattım. Cam ortasında kocaman bir delik bırakarak tuzla buz oldu. Kapının hemen iç tarafındaki ortak kullanım masasından delgeci kaptım ve bunu geri kalan camlardan kurtulmak için kullandım. Sonra bir sandalye çektim, üstüne tırmandım ve ayakkabımı pencerenin çerçevesine dayayıp hole atladım.

Asansör tıslayıp titreyerek yükseliyordu, ikinci katı geçmişti.

Son hızla koşarak holü geçtim. Asansörün hemen yanındaki merdiven boşluğuna asansör yükselmeden ve içindeki her kimse beni görmeden ulaşmam gerektiğini bildiğim için kollarımla hız kazanmaya çalışıyordum. Merdiven boşluğunun kapısını açtım ve arkamdan sessizce kapatmak için birkaç kıymetli saniyeyi gözden çıkardım. Kapının diğer tarafında asansör durdu. Çekilebilir kapısı zangırdayarak açıldı ve birisi kabinden çıktı. Ayakkabılarımı basamaklara olabildiğince hafif değdirerek kendimi daha hızlı itmek için tırabzanı kullandım. İkinci kata inen yolun yarısını katetmiştim ki, yukarıda merdiven boşluğunun kapısı açılıverdi.

Oradaki her kimse, nerede olduğumu fark etmesini istemediğim için ayağım havada durdum.

Nora?

Elim tırabzanın üstünde kaydı. Bu, babamın sesiydi.

Nora? Orada mısın?

Ona seslenme isteğiyle yutkundum. Ardından deponun yakınındaki evi anımsadım.

Saklanmaktan vazgeç. Bana güvenebilirsin. Seni görebileceğim bir yere çık.

Ses tonu tuhaf ve talepkârdı. Babam o evde benimle ilk kez konuştuğunda sesi yumuşak ve nazikti. Aynı ses bana yalnız olmadığımızı ve gitmem gerektiğini söylemişti. Yeniden konuştuğundaysa, ses tonu değişmişti. Zorlayıcı ve kandırmaya çalışır gibiydi. Ya babam benimle gerçekten temas kurmaya çalışmışsa? Ya birisi onu takip etmiş ve ikinci, tuhaf ses bana babammış izlenimini vermeye çalışan o kişiye aitse? Birisinin beni kendine çekmek için babamın kimliğine bürünüyor olması ihtimali beni sarsmıştı.

Ağır ayak sesleri basamakları koşarak ve beni içine düştüğüm düşüncelerden sıyırarak indi. Peşime düşmüştü.

Artık sessiz olmaya dair en ufak bir endişe duymayarak merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştım. *Daha hızlı!* Kendi kendime haykırıyordum. *Daha hızlı koş!*

Arkamdaki her kimse arayı kapatıyordu ve benden en çok birkaç basamak gerideydi. Ayakkabılarım zemin kata bastığı anda, merdiven boşluğunun kapısını ittim, lobiyi geçtim ve kendimi ön kapıdan dışarı, geceye attım.

Hava ılık ve durgundu. Sokağın aşağısına uzanan beton basamaklara koşarken ani bir plan değişikliği yaptım. Kapıların

sol tarafında kalan tırabzanların üstüne tırmandım ve üç metre kadar yüksekten aşağıdaki küçük, çimenlik avluya atladım. Hemen üstümde, kütüphane kapıları açıldı. Ayaklarım çöpler ve kurumuş otları karıştırırken sırtımı beton duvara yasladım.

Ayakkabıların beton merdivenleri inerken çıkardığı tıkırtıyı duyduğum anda, bloktan aşağı son hızla koştum. Kütüphanenin kendine ait bir park alanı yoktu; adliye binasıyla aynı otoparkı paylaşıyorlardı. Park rampasından aşağı koştum, başımı eğip bariyerin altından geçtim ve Neon'u bulmak için otoparkı taradım. Vee nereye park ettiğini söylemişti.

B sırası...

Bir sonraki koridora koştum ve Neon'un bir boşluktan dışarı taşmış tamponunu gördüm. Anahtarı kapıya yerleştirdim, direksiyona geçtim ve motoru çalıştırdım. Tam ben Neon'u çıkış rampasına yönlendirirken koyu renk bir cip köşeyi döndü. Sürücüsü gaza basıp doğrudan üstüme gelmeye başladı.

Neon'u ikinci vitese attım, gaza bastım ve cip çıkışı kapatıp beni garajın içine hapsetmeden birkaç saniye önce önünden geçtim.

Zihnim nereye gittiğimi düşünmek için fazla bitkindi. İki blok daha gazı kökledim, bir dur işaretini geçtim ve sonra Walnut'a saptım. Cip tam arkamda, kuyruğuma yapışarak Walnut'a doğru hızlandı. Hız limiti yetmişe çıktı ve yol iki şeritli oldu. Neon'u elliye zorlarken gözlerim yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyordu.

Sinyal vermeden direksiyonu kırdım ve yan sokaklardan birine daldım. Cip peşim sıra kaldırımın üstünden döndü. Üst üste iki sağa dönüşle bloğun etrafını dolaştım ve yeniden Walnut'a çıktım. Beyaz, tek kapılı bir arabanın önüne kırıp onu Neon ile cipin arasına hapsettim. Biraz ilerideki trafik lambası sarıya döndü ve ışık tam kırmızıya geçerken hızlanarak kavşağa

daldım. Gözlerim dikiz aynasına yapışık halde, beyaz arabanın durmasını izledim. Arkasından cip de gürültüyle fren yaptı.

Birkaç derin nefes aldım. Nabzım kollarımda atıyordu ve ellerim direksiyonu sımsıkı kavramıştı.

Walnut yokuşuna saptım ama tepenin diğer tarafına geçer geçmez trafikten çıkıp sola döndüm. Tren raylarının üstünden zıpladım ve tek katlı tuğla binalardan oluşan karanlık ve harap bir mahallede yol almaya başladım. Nerede olduğumu biliyordum: Kıyım Şehri. Mahalle bu lakabı on yıldan uzun süre önce üç ergen bir oyun parkında birbirini öldürünce kazanmıştı.

Sokaktan biraz içeriye inşa edilmiş bir ev dikkatimi çekince yavaşladım. Hiç ışık yoktu. Evin arka tarafında açık ve boş bir garaj göze çarpıyordu. Neon'u geri geri araç yoluna, oradan da garaja soktum. Kapıların kilitli olduğunu tam üç kez kontrol ettikten sonra farları söndürdüm. Cipin farlarının her an sokaktan aşağı çıkmasından korkarak bekledim.

Elimi çantama daldırdım ve cep telefonumu çıkardım.

"Hey," dedi Vee.

"Patch'in kartına başka kim dokundu?" diye sorarken kelimeler üst üste biniyordu.

"Ha?"

"Patch kartı doğrudan sana mı verdi? Yoksa Rixon mıydı? Karta başka kim dokundu?"

"Bana neden bahsettiğini söylemek ister misin?"

"Sanırım uyuşturuldum."

Sessizlik.

"Yani kartın ilaçlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Vee sonunda şüpheci bir ses tonuyla söylediklerimi yineledi.

Sabırsızlıkla, "Kâğıt parfümle kaplıydı," diye açıkladım. "Bana onu sana kimin verdiğini söyle. Eline tam olarak nasıl geçtiğini."

Vee ağır ağır anlattı. "Kekleri bırakmak için kütüphaneye gelirken Rixon arayıp nerede olduğumu sordu. Kütüphanede buluştuk, Patch de yolcu koltuğundaydı. Kartı bana verdi ve sana iletmemi rica etti. Kartı, kekleri ve Neon'un anahtarlarını sana getirdim ve sonra da Rixon'la buluşmaya gittim."

"Yani karta başka kimse dokunmadı."

"Hiç kimse."

"Kartı koklamamın üstünden yarım saat geçmeden kütüphane zeminine yığıldım. İki saat boyunca da kendime gelemedim."

Vee hemen cevap vermedi. Olayı sindirmek için her şeyi etraflıca düşündüğünü duyar gibiydim. Sonunda, "Yorgunluktan olmadığına emin misin?" dedi. "Kütüphanede çok uzun kaldın. Ben bir ödev üstünde şekerleme yapmadan o kadar uzun süre çalışamazdım."

"Uyandığımda," diye üsteledim, "kütüphanede benden başka birisi daha vardı. Sanırım beni uyuşturan kişiydi. Beni kütüphanenin içinde takip ettiler. Dışarı çıktım ama beni Walnut'a kadar izlediler."

Sersem bir sessizlik daha. "Patch'ten ne kadar hoşlanmasam da sana şunu söylemek zorundayım ki, seni uyuşturduğunu hayal edemiyorum. Delinin teki ama sınırları olduğu kesin."

"O zaman kim?" Sesim biraz hırçındı.

"Bilmiyorum. Şu anda neredesin?"

"Kıyım Şehri'nde."

"Ne? Soyulmadan oradan bir an önce uzaklaş! Bana gel. Bu gece burada kal. Bu işi konuşuruz. Ne olduğunu çözeriz." Ancak

sözcükler bana boş bir teselli gibi geliyordu. Vee de en az benim kadar afallamıştı.

Yeniden sokaklara dönecek cesareti toplamadan önce yirmi dakika kadar garajda saklanmaya devam ettim. Sinirlerim gerilmişti ve zihnim hiç durmadan işliyordu. Cipin şu anda izimi bulmak için bir aşağı bir yukarı geziniyor olabileceğini düşünerek Walnut'tan geçme seçeneğinin üstünü çizdim. Yan sokaklara bağlı kalıp hız sınırına aldırmayarak umursamaz bir telaşla Vee'nin evine yöneldim.

Dikiz aynasından mavi-kırmızı ışıkları fark ettiğimde eve çok da uzak sayılmazdım.

Neon'u yolun kenarına çekip ellerimi direksiyonun üstüne koydum. Hız yaptığımı biliyordum ve bunu yaptığım için kendime kızgındım ama bunca akşam arasında durdurulmak için bu akşamı bulmam...

Birkaç saniye sonra bir elin boğumları pencereye vurdu. Camı indirmek için düğmeye bastım.

"Bakın şu işe," dedi Dedektif Basso. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Neden başka bir polis memuru değil, diye düşündüm. *Herhangi birisi.*

İçinde ceza makbuzlarının bulunduğu koçanı çıkardı. "Ehliyet, ruhsat, uygulamayı biliyorsun."

Cezadan kurtulmamın –söz konusu polis Dedektif Basso olduğunda– yolunun olmadığını bildiğim için pişman ayağına yatmaya gerek duymuyordum. "Dedektiflerin görevleri arasında hız cezası kesmenin de olduğunu bilmiyordum."

Jilet inceliğinde bir gülümsemeyle, "Yangın nerede?" diye sordu.

"Cezamı alıp eve gidebilir miyim?"

"Arabada alkol var mı?"

Ellerimi iki yana açarak, "Etrafa bir bakın," dedim.

Benim için kapıyı açtı. "Dışarı."

"Neden?"

"Dışarı." Yolu ikiye bölen kesikli şeridi işaret etti. "Çizginin üstünde yürü."

"Sarhoş olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Deli olduğunu düşünüyorum ama hazır elime geçirmişken ayıklığını kontrol ediyorum."

Dışarı çıktım ve kapıyı çarparak kapattım.

"Nereye kadar?"

"Ben sana dur diyene kadar."

Ayaklarımı çizginin üstünde tutmaya konsantre oldum ama aşağı baktığım anda görüşüm eğilip bükülüyordu. İlacın etkisinin koordinasyonumu gagalamaya devam ettiğini hissedebiliyordum ve ayaklarımı çizginin üstünde tutmak için konsantre oldukça, kendimi yoldan dışarı daha fazla kayarken buluyordum. "Bana cezayı verip azarladıktan sonra eve gönderseniz olmaz mı?" Ses tonum itaatkârdı ama içim soğumuştu. Eğer çizgiyi yürüyemezsem Dedektif Basso beni içeri tıkardı. Zaten yeterince sarsılmıştım ve bunca şeyden sonra parmaklıkların ardında bir gece geçirmeyi kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum. Ya kütüphanedeki adam yine peşime düşerse ne olacaktı?

"Pek çok küçük kasaba polisi seni kolayca salıverirdi, eminim. Hatta bazıları rüşvet bile alırdı. Ben onlardan birisi değilim."

"İlaçla uyuşturulmuş olmamın bir önemi var mı?"

Karanlık bir kahkaha attı. "Uyuşturulmuş."

"Eski erkek arkadaşım bu akşam bana parfümlü bir kart verdi. Kartı açtım ve kendimi baygın halde buldum."

Dedektif Basso sözümü kesmeyince devam ettim. "İki saatten fazla uyumuşum. Uyandığımda kütüphane kapanmıştı. Medya laboratuvarında kilitli kalmıştım. Birisi kapı kolunu bağlamıştı..." Susup ağzımı kapattım.

Daha fazlası için işaret etti. "Haydi ama. Beni en heyecanlı yerde merakta bırakma."

Biraz önce kendimi zan altına soktuğumu geç de olsa fark etmiştim. Bu akşam kütüphanede, medya laboratuvarında olduğumu söylemiştim. Yarın kütüphane açıldığı zaman ilk iş olarak kırık camı polise rapor edeceklerdi. Dedektif Basso'nun da önce kimin peşine düşeceği konusunda şüphe yoktu.

"Medya laboratuvarındaydın," diye üsteledi. "Sonra ne oldu?"

Artık geri çekilmek için çok geçti. Sözümü tamamlamak ve olabileceklerin en iyisini ummak zorundaydım. Belki de söyleyeceğim bir şey Dedektif Basso'yu bunun benim hatam olmadığına ve yaptığım her şeyin makul bir nedeni bulunduğuna ikna ederdi. "Birisi medya laboratuvarının kapısını bağlamış. Dışarı çıkmak için bir bilgisayar monitörünü pencereden atmak zorunda kaldım."

Başını arkaya atıp güldü. "Senin gibi kızların bir adı var, Nora Grey. Deli ediciler. Sen hiç kimsenin kovalayamadığı bir sinek gibisin." Devriye arabasına yürüdü ve telsizi sürücü tarafındaki kapıdan dışarı çekti. Telsize çağrıda bulundu ve, "Birinin kütüphaneye gidip medya laboratuvarına göz atmasına ihtiyacım var," dedi. "Bulduklarınızı bana bildirin."

Sırtını arabasına yaslarken bakışları kolundaki saate kaydı. "Sence bana dönmeleri kaç dakika sürer? Elimde itirafın var, Nora. Seni haneye tecavüz etmek ve kamu malına zarar vermekten içeri tıkabilirim."

"Haneye tecavüz, laboratuvarın içinde kendi rızam dışında *bağlı* olmadığımı ima eder." Sesim gergindi.

"Birisi seni ilaçla uyutup laboratuvara kapattıysa şu anda burada, saatte seksen kilometre hızla Hickory'den aşağı uçman nasıl açıklanabilir?"

"Kaçmam beklenmiyordu. Adam asansörle beni bulmaya çıkarken odadan kaçtım."

"Adam mı? Onu gördün mü? Haydi, bir tarif alalım."

"Onu görmedim ama bir erkekti. Peşimden merdivenleri inerken ağır ayak sesleri çıkarıyordu. Bir kız için fazla ağır."

"Kekeliyorsun. Genellikle bu yalan söylediğin anlamına gelir."

"Yalan söylemiyorum. Laboratuvara bağlanmıştım ve birisi asansörle beni bulmaya geliyordu."

"Pekâlâ."

"O kadar geç bir saatte binada başka kim olabilir ki?" diye çıkıştım.

Rahat bir tavırla, "Bir hademe olmasın?" dedi.

"Hademe kılığında değildi. Merdivenlerden yukarı bakınca koyu renk pantolon ve koyu renk spor ayakkabılar gördüm."

"Seni mahkemeye çıkardığım zaman hâkime hademe üniformaları konusunda uzman olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Adam beni kütüphanenin dışına kadar takip etti, arabasına bindi ve peşime takıldı. Bir hademe bunu yapmaz."

Telsizden bir hışırtı yükseldi ve Dedektif Basso alıcıya uzanmak için arabaya eğildi.

Bir erkek sesi, "Kütüphane turumu tamamladım," dedi. "Hiçbir şey yok."

Dedektif serinkanlı ve şüpheci gözlerini bana dikti. "Hiçbir şey mi? Emin misin?"

"Tekrar ediyorum: Hiçbir şey."

Hiçbir şey mi? Rahatlama yerine panikle dolmuştum. Laboratuvarın camını kırmıştım. Bu hayal gücümün ürünü değildi. Değildi...

Kendi kendime, *Sakin ol!* diye emrettim. Bu daha önce de olmuştu. Yeni bir şey değildi. Geçmişte, bu gibi şeyler her zaman bir akıl oyununun sonucunda olmuştu. Sahne gerisinde çalışan, zihnimi manipüle etmeye çalışan birisi vardı. Yoksa sil baştan aynı şey mi oluyordu? Ama... *neden?* Bu işi etraflıca düşünmeye ihtiyacım vardı. Yaptığım hareketin bir cevap bulmamı sağlamasını saçma bir şekilde dileyerek başımı salladım.

Dedektif Basso ceza makbuzu koçanının en üst yaprağını yırtıp elime tutuşturdu.

Gözlerim en alttaki toplam tutara takılmıştı. "İki yüz yirmi dokuz dolar mı?"

"Hız limitinin elli kilometre üstünde seyrediyor ve sana ait olmayan bir araba kullanıyordun. Ya cezayı ödersin ya da mahkemede görüşürüz."

"Benim... Benim bu kadar param yok."

"Kendine bir iş edin. Belki böylece başın beladan uzak durur."

Sahip olduğum bütün yalvarma yeteneğini sesime yansıtarak, "Lütfen bunu yapmayın," dedim.

Dedektif Basso beni süzdü. "İki ay önce kimliği, ailesi ve izi sürülebilir bir geçmişi olmayan bir çocuk lisenin spor salonunda ölü bulundu."

Otomatik olarak, "Jules'un ölümü kayıtlara intihar olarak geçti," dedim ama ensemde bir ter damlası belirmişti. Bunun benim cezamla ne ilgisi vardı ki?

"Ortadan kaybolduğu gece, okuduğun lisenin psikolojik danışmanı evini ateşe verdi ve sonra kendisi de ortadan kayboldu. Bu iki tuhaf olay arasında bir bağ var." Koyu kahverengi gözleri beni yerime çivilemişti. "Sen."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bana o gece gerçekten ne olduğunu anlat, cezanı yok edeyim."

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledim çünkü alternatifim yoktu. Gerçeği söylemek beni cezayı ödeme mecburiyetinden daha beter bir duruma düşürürdü. Dedektif Basso'ya kovulmuş melek ve Nefillerden bahsedemezdim. Dabria'nın bir ölüm meleği olduğunu itiraf edersem hikâyeme asla inanmazdı. Ya da Jules'un bir kovulmuş meleğin soyundan geldiğini.

Dedektif Basso arabasına yerleşmeden önce kartvizitini bana uzatırken, "Karar senin," dedi. "Fikrini değiştirirsen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

O uzaklaşırken kartvizite baktım. DEDEKTİF ECANUS BASSO. 207-555-3333.

Ceza makbuzu elimde ağırlık yapıyordu. Hem ağır hem sıcaktı. İki yüz doları nasıl bulacaktım? Parayı annemden borç alamazdım, mutfak masraflarını bile güç bela karşılıyordu. Patch'te para vardı ama ona kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim. Hayatımdan çıkmasını. Başımın belaya girdiği

ilk anda ona koşmam beni nasıl gösterirdi? Başından beri haklı olduğunu itiraf etmek olurdu.

Ona ihtiyacım olduğunu itiraf etmek.

Salı günü dersten sonra, Rixon'la takılmak için okulu kıran ama öğle vakti bana eve kadar şoförlük etmek üzere geleceğine söz veren Vee'yle buluşmak için binadan çıkarken cep telefonum çalmaya başladı. Vee sokakta adımı haykırırken kısa mesajı açtım.

"Hey, bebek! Bu tarafa!"

Kaldırıma paralel bir şekilde park ettiği tarafa yürüdüm ve kollarımı açık pencereye yasladım. "Ee? Değdi mi?"

"Dersi asmaya mı? Evet, hem de nasıl. Rixon ve ben sabahı onun evinde Xbox oynayarak geçirdik. *Halo İki*." Uzanıp yolcu kapısının kilidini açtı.

Arabaya binerken, "Kulağa romantik geliyor," dedim.

"Denemeden bilemezsin. Şiddet, adamları gerçekten havaya sokuyor."

"Havaya mı? Yoksa bilmem gereken bir şey mi var?"

Vee yüz vatlık bir gülümsemeyle, "Öpüştük," dedi. "Ah, Tanrım. İyiydi. Önce çok yavaş ve nazik başladı ama Rixon sonra gerçekten de..."

Yüksek sesle, "Tamam!" diyerek sözünü kestim. Patch'le birlikteyken ve Vee de dış kapının mandalıyken ben de bu kadar budala mıydım? Olmadığımı umuyordum. "Şimdi nereye?"

Vee yeniden trafiğe daldı. "Ders çalışmaktan yoruldum, hayatıma biraz heyecan katmam gerek ve bu, burnumu bir kitaba gömmüşken olamaz."

"Aklından ne geçiyor?"

"Old Orchard Sahili. Biraz güneş ve kum havasındayım. Ayrıca cildimin de biraz renk değiştirmesi iyi gelebilir."

Old Orchard Sahili kulağa çok hoş geliyordu. Suyun üstüne uzanan uzun bir iskelesi ve bir eğlence parkı vardı. Hava kararıktan sonra havai fişekler ve dans da oluyordu. Ne yazık ki kumsalın beklemesi gerekecekti.

Cep telefonumu salladım. "Bu gece için zaten bir planımız var."

Vee kısa mesajı okumak için yan gözle baktı ve yüzünü buruşturdu. "Marcie'nin parti hatırlatması mı? Cidden mi? Siz ikinizin 'Sonsuza Dek En İyi Dost' olduğunuzdan habersizdim."

"Partisini kaçırmanın sosyal hayatımı sabote etmenin en kesin yolu olduğunu duydum."

"Kız tam bir sürtük. Partisini kaçırmak büyük olasılıkla hayatımın eksiksiz hale gelmesinin en kesin yolu olur."

"Tavrını yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin çünkü ben gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun."

Vee sırtını koltuğuna yasladı; direksiyona uzanan kolları kaskatı gerilmişti. "Amacı ne ki?" diye sordu. "Seni neden davet etti?"

"Kimyada partneriz."

"Bana öyle geliyor ki onu mor gözün için berbat bir hızla affetmişsin."

"Ona en azından bir saat ortalıkta görünmeyi borçluyum," dedim ve, "kimya dersi partneri olarak," diye ekledim.

"Yani bu akşam kendimizi Marcie'nin partisine sürükleme nedenimizin, her sabah kimya dersinde onun yanında oturman olduğunu mu söylüyorsun?" Vee bana işin aslının bu kadar olmadığını bilen birisinin gözleriyle bakıyordu.

Bunun boş bir bahane olduğunu biliyordum ama gerçeğin kendisi kadar boş değildi. Patch'in yoluna Marcie'yle devam ettiğinden kesinlikle emin olmam gerekiyordu. İki gece önce yara izlerine dokunup hafızasına gönderildiğimde Marcie'ye karşı mesafeli davranır gibiydi. Öpüştükleri ana kadar ona karşı soğuk ve kaba davrandığı bile söylenebilirdi. Marcie için ne hissettiğine karar verebilmiş değildim. Ama eğer Patch beni unutmuşsa, bu benim de aynı şeyi yapmamı kolaylaştırırdı. Patch ve Marcie arasındaki onaylanmış bir ilişki ondan nefret etmemi kolaylaştırırdı. Ve ondan nefret etmek istiyordum. İkimizin de iyiliği için.

"Nefesin yalancı gibi kokuyor, seni yalancı," dedi Vee. "Bunun sen ve Marcie'yle alakası yok. Konu Patch ve Marcie. Aralarında neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pekâlâ! Yanlış bunun neresinde?"

"Tanrım," dedi Vee başını sallayarak. "Zoru gerçekten seviyorsun."

"Belki odasına bir göz atabiliriz diye düşündüm. Birlikte olduklarını ispatlayacak herhangi bir şey bulacak mıyız diye bakmak için."

"Kullanılmış prezervatif gibi mi mesela?"

Birden kahvaltımın yemek borumdan yükseldiğini hissettim. Bunu düşünmemiştim. Birlikte oluyorlar mıydı ki? Hayır. Buna inanmıyordum. Patch bunu bana yapmazdı. En azından Marcie'yle.

"Biliyorum!" dedi Vee. "Günlüğünü çalabiliriz."

"Okuldaki ilk yılından beri yanında taşıdığı günlüğü mü?"

Vee tuhaf kaçacak kadar neşeli bir sesle, "Yazdıklarının yanında *National Enquirer*'ın[12] sıkıcı kalacağına yemin ettiği günlüğünü," dedi. "Patch'le aralarında bir şeyler varsa günlükte yazıyordur."

"Bilmiyorum."

"Ah, haydi ama. İşimiz bitince geri veririz. Kimsenin kılına bile dokunmayız."

"Nasıl? Defteri verandasına atıp kaçacak mıyız? Bizim aldığımızı öğrenirse ikimizi de öldürür."

"Tabii ki. Ya verandasına atarız ya da parti sırasında alıp bir yerlerde okur ve çıkmadan önce yerine bırakırız."

"Bana çok yanlış geliyor."

"Okuduklarımızı kimseye söylemeyiz. Bizim sırrımız olur. Zarar gören olmazsa yanlış da sayılmaz."

Günlüğü çalmaya ikna olmamıştım ama Vee'nin vazgeçmeyeceği her halinden belliydi. En önemlisi ona benimle birlikte partiye gelmeyi kabul ettirmekti. Tek başıma gidecek kadar cesur olduğumdan emin değildim. Özellikle de orada tek bir arkadaşımın dahi olacağına güvenemezken. Bu yüzden, "O zaman bu akşam beni evden alırsın, değil mi?" dedim.

"Anlaştık. Hey, çıkmadan önce yatak odasını ateşe verebilir miyiz?"

12 Bir magazin ve dedikodu dergisi. (ç.n.)

"Hayır, bizim odasına girdiğimizi bilmemeli."

"Evet ama incelik gerçekten tarzım değil."

Ona kaşlarımı kaldırıp yan yan baktım. "Ciddi olamazsın."

Vee'yle birlikte Marcie'nin oturduğu semte çıkan tepeye tırmanmaya başladığımızda saat dokuzu biraz geçiyordu. Coldwater'ın sosyoekonomik haritası basit bir testle kolayca belirlenebiliyordu. Şehirdeki herhangi bir sokağa bilye atın. Eğer bilye yokuş aşağı yuvarlanırsa üst sınıfın alanındasınızdır. Bilye olduğu yerde durursa orta sınıftasınızdır. Bilyeyi daha yuvarlanıp yuvarlanmadığını anlayamadan sisin ortasında kaybederseniz o zaman... Şey, o zaman benim mahallemde yaşıyorsunuz demektir. Taşrada.

Vee, Neon'u yokuşa sürdü. Marcie'nin oturduğu semt, sokağın üstünü kaplayan ve bütün ay ışığını kapatan olgun ağaçlarıyla daha eskice bir yerdi. Evlerin profesyonelce düzenlenmiş bahçeleri ve araç girişi olarak kullanılan yarım daireleri vardı. Evler, George dönemi mimarisi tarzında inşa edilmişti; her biri beyaza, çerçeveleriyse siyaha boyalıydı. Vee, Neon'un camlarını tamamen indirmişti ve uzaktan *hip hop* gürültüsü geliyordu.

Vee ön camdan gözlerini kısarak bakarken, "Adresi neydi?" diye sordu. "Bu evler yoldan o kadar gerideler ki garajların üstündeki numaraları okuyamıyorum."

"1220 Brenchley Sokağı."

Bir kavşağa geldik ve Vee, Brenchley'e saptı. Bloktan aşağı doğru yol alırken müzik sesi arttı, bunun doğru yolda olduğumuz anlamına geldiği sonucuna vardım. Yolun her iki tarafına tampon tampona park edilmiş arabalar sıralanmıştı. Zarafetle restore edilmiş araba garajının önünden geçerken müzik en yüksek seviyeye ulaştı ve arabayı titretmeye başladı. İnsanlar

gruplar halinde çimenlerin üstünden kestirme yapıp evin içine akıyordu. Marcie'nin evine. Tek bir bakış bile neden mağaza hırsızlığı yaptığını merak etmeme yetmişti. Heyecan için mi? Anne babasının dikkatle ve kusursuzca işlediği imajından kaçmak için mi?

Bu konuya daha fazla kafa yormadım. Mideme derin bir sancı yayıldı. Araç yoluna Patch'in siyah Jeep Commander'ı park edilmişti. Belli ki ilk o gelmişti. Büyük olasılıkla partinin başlamasından saatler öncesinden beri içeride Marcie'yle yalnızdı. Derin bir nefes aldım ve kendi kendime bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim. Üstelik aramaya geldiğim kanıt da bu değil miydi?

Vee yanından geçerken bakışları Commander'a yapışmış halde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kusmak istediğimi."

"Marcie'nin salonuna kusman hoş olurdu. Ama ciddiyim. Patch'in burada olmasının senin için bir sakıncası yok ya?"

Çenemi hafifçe kaldırıp başımı dikleştirdim. "Bu akşam beni Marcie davet etti. Burada olmaya Patch kadar hakkım var. Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bana dikte etmesine izin vermeyeceğim." Komikti çünkü yaptığım tam olarak buydu.

Marcie'nin koyu renk mermer kaplı ve Jay-Z'yi andıran cüsselerle dolu holüne girilen ön kapısı açıktı. Hol, yüksek tavanlı ve Viktorya tarzı koyu renk mobilyalarla döşenmiş geniş bir oturma odasıyla birleşiyordu. Sehpa da dâhil, mobilyaların tümü oturmak için kullanılıyordu. Vee eşikte duraksadı.

Müziğin üstünden, "Buna hazırlanmak için birkaç saniyeye ihtiyacım var," diye seslendi. "Demek istediğim, her yere Marcie bulaşmış olacak. Marcie portreleri, Marcie mobilyaları, Marcie

kokuları. Portre demişken, birkaç eski aile fotoğrafı bulmayı denemeliyiz. Marcie'nin babasının bundan on yıl önce neye benzediğini görmek isterim. Bayi reklamları ekranda belirince onu bu kadar genç gösteren şeyin estetik cerrahi mi yoksa bol miktarda makyaj mı olduğuna karar veremiyorum."

Onu dirseğinden tuttum ve kendime doğru çektim. "Beni şu anda yüzüstü bırakamazsın."

Vee kaşlarını çatarak içeri baktı. "Tamam ama seni uyarıyorum. Ortalıkta tek bir külot görürsem hemen giderim. Aynı şey kullanılmış prezervatifler için de geçerli."

Ağzımı açtım ama sonra yeniden kapadım. Her ikisini de görme ihtimalimiz bir hayli yüksekti. Şartlarını resmen kabul etmemek yararıma olurdu.

Karanlıktan elinde bir punç kâsesiyle kıvırtarak çıkagelen Marcie sayesinde, Vee'yle daha fazla tartışmaktan kurtuldum. Eleştiri dolu bakışları aramızda gidip geldi. "Seni davet ettim," dedi. "Ama *onu* etmedim."

"Seni görmek de güzel," dedi Vee.

Marcie, Vee'yi küçümseyici bakışlarla baştan aşağı ağır ağır süzdü. "Sen bir ara aptal bir renk diyeti yapmıyor muydun? Bana daha başlamadan pes etmişsin gibi geldi." Dikkatini bana çevirdi. "Ve sen. Mor gözün çok hoş."

Vee, "Bir şey duydun mu, Nora?" dedi. "Bana bir şey duymuşum gibi geldi."

"Kesinlikle bir şey duydun," diye onayladım.

Vee bana, "Bir köpek osurmuş olabilir mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Marcie'nin gözleri iki çizgiye dönüştü. "Ha ha."

"İşte yine oldu," dedi Vee. "Görünüşe bakılırsa köpeğin oldukça kötü bir gazı var. Belki de onu Tums'la[13] beslemeliyiz."

Marcie punç kâsesini bize uzattı. "Bağış. Hiç kimse bağış yapmadan giremez."

Vee ve ben aynı anda, "Ne?" dedik.

"Ba-ğış. Herhalde sizi buraya amaçsız davet ettiğimi düşünmediniz, değil mi? Nakdinize ihtiyacım var. Basit ve net."

Vee ve ben içinde dolar banknotları yüzen kâseye bakakalmıştık.

"Para ne için?" diye sordum.

"Yeni amigo kız formaları için. Takım göbeği açık kıyafetler istiyor ama okul yenilerine kaynak sağlamayacak kadar ucuzcu. Bu yüzden bağış topluyorum."

"İlginç olmalı," dedi Vee. "Sürtük Takımı kavramı yepyeni bir anlam kazanacak."

Yüzünün rengi kanla koyulaşan Marcie, "Bu kadarı yeter!" dedi. "İçeri girmek istiyor musunuz? Yirmi papeliniz olsa iyi olur. Tek bir yorum daha yaparsanız giriş ücretini kırkar papele çıkaracağım."

Vee beni koluyla dürttü. "Bu işe ben girmedim. Sen öde."

"Adam başı onar?" diye önerdim.

"İmkânsız. Bu senin fikrindi. Parayı da sen ödeyeceksin."

Marcie'ye döndüm ve bir gülümseme takınarak, "Yirmi dolar çok fazla," diye akıl yürüttüm.

"Evet ama o formanın içinde ne kadar müthiş görüneceğimi bir düşün," dedi. "Okul başlamadan belimi üç santim inceltebilmek için her akşam beş yüz mekik çekmek zorundayım. Göbeği açık bir forma giyeceksen bir gıdım bile yağın olmamalı."

13 Hazımsızlık için kullanılan reçetesiz bir ilaç. (ç.n.)

Zihnimi Marcie'nin edepsiz bir amigo kız forması içindeki görüntüsüyle kirletmeye cesaret edemeyerek, "On beşe ne dersin?" diye sordum.

Marcie tek elini kalçasına yerleştirdi, bu haliyle kapıyı çarpmaya hazır görünüyordu.

Vee sırt çantasına uzanırken, "Tamam, sakin ol, ödeyeceğiz," dedi. Kâseye bir tomar banknot bıraktı ama karanlık olduğu için ne kadar olduğunu göremedim. Bana dönüp, "Bana fena borçlusun," dedi.

Marcie, "Önce parayı saymama izin vermeniz gerek," diyerek Vee'nin bağışını almak üzere kâsenin içine uzandı.

Vee, "Yirminin sayman için çok yüksek olmadığını düşünmüştüm," dedi. "Özrümü kabul et."

Marcie'nin gözleri bir kez daha kısıldı, topuklarının üstünde döndü ve kâseyi yeniden eve soktu.

"Ona ne kadar verdin?" diye sordum.

"Vermedim. Bir prezervatif attım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen ne zamandan beri yanında prezervatif taşıyorsun?"

"Yürürken çimenlerin üstünden bir tane kaptım. Kimbilir, belki Marcie kullanır. O zaman genetik malzemesini gen havuzundan uzak tutarak üzerime düşeni yapmış olurum."

Vee'yle birlikte içeri adım attık ve sırtımızı duvara verdik. Oturma odasındaki Kleopatra tarzı kadife bir koltuk üzerine yayılmış birkaç çift bir ataç yığını gibi birbirine girmişti. Odanın ortası dans eden bedenlerle doluydu. Oturma odasının ucundaki kemerli geçit insanların içip güldükleri mutfağa açılıyordu. Hiç

kimse bana ya da Vee'ye dikkat etmiyordu ve Marcie'nin odasına fark edilmeden girmenin sandığım kadar zor olmayacağını anlayarak neşemi yerine getirmeye çalışıyordum. Sorun şuydu ki, bu akşam buraya gizlice Marcie'nin odasına süzülmek ve Patch'le birlikte olduğuna dair kanıt bulmak üzere gelmediğimi düşünmeye başlıyordum. Aslında bakılırsa Patch'in burada olacağını bildiğim için geldiğimi düşünmeye tehlikeli derecede yakındım. Onu görmek istiyordum.

Bu fırsatı bulacakmışım gibi görünüyordu. Patch, üzerinde siyah polo bir tişört ve koyu renk kot pantolonuyla Marcie'nin mutfağının girişinde belirdi. Onu uzaktan incelemeye alışkın değildim. Gözleri gece rengiydi ve kulaklarının altında kıvrılan saçları, tıraş olması gereken zamanı altı hafta geçirmiş gibi görünüyordu. Karşı cinsi anında kendine çeken bir vücudu vardı ama duruşu, *sohbete açık değilim*, mesajı veriyordu. Şapkasını takmamış olması, büyük ihtimalle onun hâlâ Marcie'nin elinde olduğu anlamına geliyordu. Kendi kendime, *Önemli değil*, diye hatırlattım. Bu artık beni ilgilendiren bir konu değildi. Patch beyzbol şapkasını canının istediğine verebilirdi. Bana hiç ödünç vermemiş olması duygularımı incitmiyordu.

Birinci sınıfta birlikte matematik dersi aldığım Jenn Martin adında bir kız onunla konuşuyordu ama Patch dalgın görünüyordu. Gözleri, orada bulanan tek bir ruha dahi güvenmiyormuş gibi oturma odasının içinde dolaşıyordu. Duruşu rahat fakat her an bir şeylerin olmasını bekler gibi temkinliydi.

Gözleri bana ulaşmadan önce bakışlarımı kaçırdım. Ona pişmanlık ve özlemle dik dik bakarken yakalanmamam daha iyi olurdu.

Anthony Amowitz odanın arka tarafından gülümseyerek el salladı. Ben de otomatik olarak gülümsedim. Bu sene beden

eğitimini birlikte alıyorduk ve aramızdaki sohbet henüz on kelimeyi aşmasa da beni ve Vee'yi burada gördüğü için heyecanlanan birisini görmek güzeldi.

Vee, "Anthony Amowitz sana neden pezevenk gülümsemesiyle bakıyor?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Ona sırf burada, Marcie'nin evinde olduğu için pezevenk diyorsun."

"Evet, ne olmuş?"

"Kibarlık ediyor." Vee'ye dirsek attım. "Sen de gülümse."

"Kibarlık mı ediyor? Bence sadece azgınlığını sergiliyor."

Anthony plastik kırmızı bardağını bana doğru kaldırırken seslendi ama müziğin arasında duymak çok zordu.

"Ne?" diye seslendim.

"Harika görünüyorsun!" Yüzünde ahmakça bir sırıtış vardı.

"Ah, Tanrım," dedi Vee. "Sadece pezevenk değil, ezik bir pezevenkmiş."

"Belki birazcık sarhoştur."

"Sarhoş ve seni üst kattaki bir yatak odasında köşeye sıkıştırmak konusunda umutlu."

Iyyk.

Beş dakika sonra kapının iç tarafındaki yerimizi hâlâ koruyorduk. Ayakkabılarıma kazayla yarım kutu bira dökülmüştü ama neyse ki kusmuk yoktu. Vee'ye açık kapıdan –herkesin midelerindeki boşaltmadan önce koşar gibi göründüğü yönden– uzaklaşmayı önermek üzereyken Brenna Dubois yanımıza geldi ve bana plastik bir kırmızı bardak uzattı.

"Senin için, odanın karşı tarafındaki çocuktan."

Vee ağzının kenarıyla, "Sana söylemiştim," diye fısıldadı.

Anthony'ye bir bakış attım. Göz kırptı.

"Ah, teşekkürler ama ilgilenmiyorum," dedi Brenna'ya. Partiler konusunda çok tecrübeli değildim ama ne idüğü belirsiz içkileri kabul etmemek gerektiğini biliyordum. GHB[14] dolu olabilirdi pekâlâ. "Anthony'ye söyle, kapalı kutular dışında hiçbir şey içmem." Vay canına, kulağa hissettiğimden bile daha salak geliyordum.

"Anthony mi?" Brenna kafası karışmış gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Evet, Anthony Zeki-Pezevenk," dedi Vee. "Sana teslimatçı kız rolü oynatan çocuk."

"Bana bardağı Anthony'nin verdiğini mi sandınız?" Brenna başını salladı. "Odanın *diğer* tarafındaki çocuğu dene." Birkaç dakika önce Patch'in durduğu tarafa döndü. "Şey, oradaydı. Sanırım gitmiş. Bir yardımı olacaksa, seksiydi ve siyah bir tişörtü vardı."

Vee bir kez daha –bu kez ağzının içinden–, "Ah Tanrım," diye geveledi.

Bardağı almaktan başka bir seçenek görmeyerek Brenna'ya, "Teşekkürler," dedim. Kalabalığın arasında kaybolunca da kirazlı kola gibi kokan bardağı arkamdaki giriş sehpasına bıraktım. Patch bir mesaj göndermeye mi çalışıyordu? Marcie'nin beni kirazlı kolayla yıkadığı Şeytanın El Çantası'ndaki kavgamı mı hatırlatıyordu?

Vee elime bir şey tutuşturdu.

"Bu da ne?" diye sordum.

14 Bir tür uyuşturucu. (ed.n.)

"Bir telsiz. Kardeşimden ödünç aldım. Ben merdivenlerde oturup nöbet tutacağım. Birisi gelirse de telsizle sana haber vereceğim."

"Marcie'nin odasına şimdi mi girmemi istiyorsun?"

"Günlüğü çalmanı istiyorum."

"Evet, o mesele. Sanırım biraz fikrimi değiştirdim."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Vee. "Artık cayamazsın. Günlükte neler olduğunu bir hayal et. Bu senin, Marcie ve Patch arasında neler geçtiğini öğrenme fırsatın. Bunu elinin tersiyle itemezsin."

"Ama yanlış."

"Eğer o günlüğü suçluluk duygusunun üstüne sinmeyeceği kadar hızlı çalmayı başarırsan yanlış gelmez."

Ona sert bir bakış attım.

"Kendi kendine konuşmak da faydalı olabilir," dedi. "Kendine bunun yanlış olmadığını yeterince tekrarlarsan sen de inanmaya başlarsın."

"Günlüğü almayacağım. Ben sadece... etrafa bakınmak istiyorum. Bir de Patch'in şapkasını geri çalmak."

"Eğer o günlüğü otuz dakika içinde bana getirirsen sana *eZine*'in yıllık bütçesinin tamamını öderim," derken Vee'nin sesi çaresizleşmeye başlamıştı.

"Günlüğü bunun için mi istiyorsun? *eZine*'da yayımlamak için mi?"

"Bir düşünsene. Kariyerimin önünü açar."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Ve dahası, kötü Vee."

İç geçirdi. "Şey, denemeye değerdi."

Elimdeki telsize baktım. "Neden sadece mesajlaşamıyoruz?"

"Casuslar mesajlaşmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen mesajlaştıklarını nereden biliyorsun?"

Tartışmaya değmeyeceği sonucuna vararak telsizi kot pantolonumun beline sıkıştırdım. "Marcie'nin yatak odasının ikinci katta olduğundan emin misin?"

"Eski erkek arkadaşlarından birisi, İspanyolca dersinde arkamda oturuyor. Bana Marcie'nin her gece saat tam onda, ışıklar açıkken soyunduğunu söyledi. Bazen o ve arkadaşları sıkılınca arabaya atlayıp şovu izlemeye gidiyorlarmış. Marcie'nin hiçbir zaman acele etmediğini ve işi bittiğinde yukarı bakmaktan ensesine kramp girdiğini anlattı. Ayrıca bir defasında..."

Ellerimi kulaklarıma bastırdım. "Kes!"

"Hey, benim beynimin bu tarz detaylarla kirlenmesi gerekiyorsa bence seninki de kirlenmeli. Bütün bu kusma isteği uyandıran bilgilere sahip olmamın en baştaki nedeni sana yardım etmeye çalışmamdı."

Bakışlarımı merdivenlere çevirdim. Midem üç dakika öncesine göre iki kat daha ağır gibiydi. Hiçbir şey yapmamıştım ama daha şimdiden suçluluk duygusuyla hasta gibi olmuştum. Ne zaman Marcie'nin odasına gizlice girecek kadar alçalmıştım? Patch'in beni yolumdan çıkarıp bu yöne saptırmasına ne zaman izin vermiştim? İkna edicilikten uzak bir sesle, "Sanırım yukarı çıkıyorum," dedim. "Arkamı kollayacaksın, değil mi?"

"Anlaşıldı, tamam."

Basamakları tırmandım. Yukarıda seramik zeminli, tavanında kartonpiyer süslemeleri olan bir banyo vardı. Koridorda sol tarafıma doğru yürüdüm ve misafir odası hissi uyandıran bir oda ile içinde koşu bandı ve eliptik bir bisikletin durduğu egzersiz salonunun önünden geçtim. Geri döndüm ve bu kez

sağ taraftaki koridora saptım. İlk kapı aralıktı, içeriye bir göz attım. Odada kullanılan renk ağırlıklı olarak köpüğümsü bir pembeydi. Pembe duvarlar, pembe perdeler ve pembe süs yastıklarıyla tamamlanmış pembe bir yatak örtüsü. Dolap kendini yatağın üstüne, yerlere ve diğer mobilya yüzeylerine kusmuştu. Duvarlara poster ölçüsünde büyütülmüş sayısız fotoğraf asılmıştı ve hepsi de Razorbills amigo kız forması içinde seksi pozlar vermiş Marcie'ye aitti. Hafif bir mide bulantısı hissettim ve hemen ardından Patch'in şapkasının şifonyerin üstünde durduğunu gördüm. Kendimi odaya kapatıp şapkayı dar bir koni biçiminde kıvırıp arka cebime soktum. Şapkanın altında bir araba anahtarı duruyordu. Yedekti ama üstünde Jeep logosu vardı. Patch, Marcie'ye Jeep'inin yedek anahtarını vermişti.

Anahtarı şifonyerin üstünden kaptığım gibi diğer arka cebime attım. Hazır işe koyulmuşken ona ait olan başka şeyler de arayabileceğime karar vermiştim.

Birkaç şifonyer çekmecesini açıp kapattım. Yatağın altına, sandığın içine ve Marcie'nin dolabının en üst rafına baktım. Sonunda elimi döşek ile somyanın arasına kaydırdım ve günlüğü çekip çıkardım. Dedikodulara göre bir magazin dergisinden daha fazla skandal içeren Marcie'nin küçük, mavi günlüğü. Ellerimin arasında tutarken açmak için karşı konulmaz bir arzuya kapıldım. Patch hakkında ne yazmıştı? Sayfaların arasında hangi sırlar saklıydı?

Telsizim cızırdadı.

"Ah, lanet olsun," dedi Vee.

Telsizi sıkıştırdığım yerden çıkardım ve konuşma düğmesine bastım.

"Sorun ne?"

"Köpek. Büyük köpek. Oturma odasına ya da bu devasa yere ne deniyorsa işte, oraya daldı. Bana dik dik bakıyor. Gözlerini bana sabitlemiş gibi."

"Nasıl bir köpek?"

"Köpek türleri konusunda en son bilgilere sahip değilim ama sanırım bir doberman. Sivri, hırlayan bir yüz. Bir yardımı olacaksa, Marcie'ye biraz fazla benziyor. Olamaz. Kulakları havaya kalktı. Bana doğru geliyor. Sanırım şu psişik köpeklerden biri. Burada kendi işime bakarak oturmadığımı biliyor."

"Sakin ol..."

"Hoşt, köpek, sana hoşt dedim."

Büyük köpeğin başka bir sesle karıştırılması imkânsız uluması telsizden duyuluyordu.

Vee bir an sonra, "Şey, Nora? Bir sorunumuz var," dedi.

"Köpek gitmedi mi?"

"Daha kötüsü. Üst kata fırladı."

O anda kapıda bir havlama duyuldu. Havlama durmuyor, gittikçe daha gürültülü ve hırıltılı bir hal alıyordu.

Telsize, "Vee," diye tısladım. "Köpekten kurtul!"

Cevap olarak bir şey söyledi ama köpeğin havlamaları arasında duyamadım. Elimi kulağıma bastırdım. "Ne?"

"Marcie geliyor. Hemen oradan çık!"

Günlüğü döşeğin altına sokmaya çalıştım ama beceremedim. Sayfaların arasından bir yığın dolusu not ve fotoğraf saçıldı. Dökülenleri panik halinde bir araya topladım ve yineden günlüğün arasına attım. İçerdiği varsayılan sır sayısına göre bir hayli ufak olan günlüğü ve telsizi belime tıkıp ışığı söndürdüm. Günlüğü

yerine bırakma işini daha sonra halledecektim. Şu anda buradan çıkmam gerekiyordu.

Sinekliği kaldırmam gerekeceği düşüncesiyle pencereyi açtım ama zaten kaldırılmıştı. Büyük ihtimalle Marcie evden gizlice sıvışırken sıkıntı yaratmasın diye sinekliği uzun zaman önce çıkarmıştı. Bu düşünce bana az da olsa umut verdi. Eğer Marcie daha önce camdan kaçmışsa, bunu ben de yapabilirdim. Düşüp kendimi öldürecek değildim ya. Tabii Marcie amigo kız lideriydi, ayrıca benden çok daha esnek ve kondisyonluydu.

Başımı pencereden dışarı uzatıp aşağı baktım. Ön kapı, dört sütunla desteklenen sundurmasıyla birlikte tam altımdaydı. Tek bacağımı aşağı sarkıtıp çatı kaplamasına dayadım. Eğimli sundurmadan kaymayacağımdan emin olunca diğer bacağımı da dışarı çıkardım. Dengemi sağlayarak pencereyi kapadım. Camda yeniden ışık belirdiğinde pencerenin altına henüz eğilmiştim. Köpeğin tırnakları cama vurdu ve öfkeli bir havlama koyverdi. Elimden geldiğince midemin üstüne yapıştım ve Marcie'nin pencereyi açıp aşağı bakmaması için dua ettim.

"Ne var?" Marcie'nin boğuk sesi pencereden dışarı taşıyordu. "Sorun ne, Boomer?"

Omurgamdan aşağı bir damla ter süzüldü. Marcie aşağı bakacak ve beni görecekti. Gözlerimi yumdum ve evinin önümüzdeki iki yıl boyunca birlikte okula gitmek zorunda kalacağım insanlarla dolu olduğunu unutmaya çalıştım. Marcie'nin odasına gizlice girişimi nasıl açıklayacaktım? Günlüğünün bende olmasını? Düşüncesi bile katlanılamayacak kadar küçültücüydü.

Marcie, "Kapa çeneni, Boomer!" diye bağırdı. "Ben pencereyi açarken birisi köpeğimi tutabilir mi? Onu tutmadığınız takdirde aşağı atlayacak kadar aptaldır. Sen, koridordaki. Evet, sen. Köpeğimin tasmasını tut ve sakın bırakma. Dediğimi yap."

Köpeğin havlamasının çıkaracağım herhangi bir sesi bastırmasını umarak yuvarlandım ve sırtımı çatı kaplamasına yasladım. Boğazıma çöreklenen korku hissini yutkunarak geçiştirmeye çalıştım. Bir tür yükseklik fobim vardı ve bulunduğum yer ile zemin arasındaki onca boşluğu düşünmek, vücudumdan ter fışkırmasına neden oluyordu.

Ağırlığımı kenardan olabildiğince uzağa itmek için topuklarımı çatıya bastırıp telsizi bin bir güçlükle de olsa belimden almayı başardım. "Vee?" diye fısıldadım.

Arka planda gümbürdeyen müzik eşliğinde, "Neredesin?" dedi.

"Sence o köpekten şu aralar kurtulman mümkün mü?"

"Nasıl?"

"Yaratıcı ol."

"Zehirlemek gibi mi mesela?"

Elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. "Ben daha çok dolaba kilitlemek tarzı bir şey düşünmüştüm."

"Yani ona dokunmaktan mı bahsediyorsun?"

"Vee!"

"Tamam tamam, bir şeyler düşünürüm."

Vee'nin sesinin Marcie'nin yatak odası penceresinden süzüldüğünü duymam için aradan otuz saniye geçmesi gerekti.

Havlama sesinin üstünden, "Hey, Marcie?" diye seslendi. "Rahatsız etmek istemem ama ön kapıda polis var. Gürültü şikâyeti için geldiklerini söyledi. İçeri davet etmemi ister misin?"

"Ne?" Marcie'nin sesi tam üstümde cırlamıştı. "Ben hiç polis arabası görmüyorum."

"Büyük ihtimalle birkaç blok öteye park etmek zorunda kalmışlardır. Her neyse, dediğim gibi, birkaç misafirin elinde kanuna aykırı bazı maddeler gördüm."

Marcie, "Yani?" diye çıkıştı. "Bu bir parti."

"Alkol yirmi bir yaş altı için yasa dışı."

Marcie, "Harika!" diye bağırdı. "Şimdi ne yapacağım?" Duraksadı ve sonra sesini yeniden yükseltti. "Büyük olasılıkla onları *sen* çağırmışsındır."

"Kim, ben mi?" dedi Vee. "Polis çağırıp onca beleş yemekten mi olayım? Asla."

Bir an sonra Boomer'ın çılgın havlaması evin içinde kayboldu ve yatak odasının ışığı söndü.

Bir süre daha hiç kıpırdamadan durup dinledim. Marcie'nin yatak odasının boş olduğundan emin olunca, midemin üstüne döndüm ve karnımın üstüne pencereye tırmandım. Köpek gitmişti, Marcie gitmişti. Bir de...

Yukarı itmek için avuç içlerimi pencereye bastırdım ama yerinden kıpırdamadı. Ellerimi kaldıraç olarak kullanma niyetiyle camın alt kısmına yaslayıp bütün gücümü verdim. Hiçbir şey olmadı.

Pekâlâ, diye düşündüm. *Çok önemli değil*. Marcie pencereyi kilitlemiş olmalıydı. Tek yapmam gereken parti bitene kadar bir beş saat daha dayanmak ve Vee'nin bir merdivenle geri dönmesini sağlamaktı.

Aşağıdaki yürüyüş yolunda ayak sesleri duydum ve başımı uzatıp şans eseri Vee beni kurtarmaya gelmiş olabilir mi diye görmek için aşağı baktım. Ne yazık ki Patch sırtı bana dönük halde Jeep'ine doğru yürüyordu. Cep telefonuna bir numara girdi, ardından kulağına götürdü. İki saniye sonra, cebimdeki telefon

ötmeye başladı. Ben daha telefonu evin kıyısındaki çimenliğin üstüne fırlatamadan, Patch olduğu yerde durdu.

Omzunun üstünden arkasına baktı ve gözleri yavaşça yukarı tırmandı. Bakışları üzerime sabitlenince, *Boomer beni canlı canlı parçalasaydı daha iyi olurdu,* diye düşündüm.

"Ben de röntgencilerin erkek olduğunu sanırdım." Yüzünde bir gülümseme olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

"Gülmeyi kes," derken yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu. "Beni aşağı indir."

"Atla."

"*Ne?*"

"Seni yakalarım."

"Deli misin sen? İçeri gir ve camı aç. Ya da bir merdiven getir."

"Merdivene ihtiyacım yok. Atla. Seni düşürmeyeceğim."

"Ah, tabii ya... Ben de buna inandım."

"Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

Öfkeyle tısladım. "Sen buna yardım mı diyorsun? Bu yardım falan değil."

Arabasının anahtarını parmağında çevirdi ve dönüp yürümeye başladı.

"Tam bir pisliksin! Buraya geri dön!"

"Pislik mi?" diye tekrarladı. "Pencerede casusluk yapan sensin."

"Ben casusluk yapmıyordum. Ben... ben..." *Bir şey düşün!*

Patch'in bakışları hemen üstümdeki pencereye kaydı, neler olduğunu anlaması yüzüne yansırken onu seyrettim. Başını ar-

kaya attı ve kahkahalara boğuldu. "Marcie'nin yatak odasında arama yapıyordun."

"Hayır." Sanki bu duyduğum en saçma tahminmiş gibi, gözlerimi devirdim.

"Ne arıyordun?"

"Hiçbir şey." Patch'in şapkasını arka cebimden çıkarıp üzerine fırlattım. "Bu arada aptal şapkanı geri alabilirsin!"

"Oraya şapkam için mi girdin?"

"Koca bir ziyan olduğu belli."

Şapkayı başına yerleştirdi. "Atlayacak mısın?"

Sundurmadan aşağı huzursuz bir bakış atınca yer sanki altı metre daha uzaklaşmış gibi göründü. Cevap vermekten kaçınarak, "Neden aradın?" diye sordum.

"Seni içeride gözden kaybettim. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Sesi samimi geliyordu ama kusursuz bir yalancıydı. "Ya kirazlı kola?"

"Barış armağanı. Atlayacak mısın, atlamayacak mısın?"

Başka alternatif göremediğim için büyük bir temkinle sundurmanın kenarına kaydım. Midem ağzımdaydı. "Eğer beni düşürürsen..." diye uyardım.

Patch kollarını kaldırmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi bıraktım. Havanın vücudumu sardığını hissettim ve sonra kendimi Patch'in kolları arasında, ona demirlenmiş halde buldum. Orada bir an kaldım, kalbim hem düşüşün adrenalini hem de Patch'e yakın olmanın etkisiyle deli gibi çarpıyordu. Sıcak ve tanıdık gelmişti. Sağlam ve güvenli. Tişörtüne sımsıkı yapışmak, yüzümü boynunun ılık kıvrımına gömmek ve onu hiç bırakmamak istiyordum.

Patch buklelerimden birini kulağımın arkasına itti. "Partiye dönmek istiyor musun?" diye mırıldandı.

Başımı hayır der gibi salladım.

"Seni eve bırakayım." Jeep'i işaret etmek için çenesini kullandı zira henüz beni saran kollarını çözmemişti.

"Vee'yle birlikte geldim," dedim. "Onunla dönmem gerek."

"Vee eve dönüş yolunda sana Çin yemeği almayacak."

Çin yemeği. Teklif Patch'in yemek için çiftlik evine gelmesini de kapsıyordu. Annem evde yoktu ve bu, yalnız kalacağımız anlamına geliyordu...

Gardımın biraz daha düşmesine izin verdim. Büyük olasılıkla güvendeydik. Büyük olasılıkla baş melekler yakınlarda değildi. Patch endişeli görünmüyordu, dolayısıyla benim endişelenmem yersizdi. Üstelik sadece akşam yemeğiydi. Okulda uzun ve tatmin edici olmaktan uzak bir günü geride bırakmış ve spor salonunda geçirdiğim bir saatin ardından da acıkmıştım. Patch'le paket servis almak kulağa mükemmel geliyordu. Birlikte samimi bir yemek yemenin kime ne zararı olabilirdi ki? İnsanlar her zaman birlikte yemek yiyor ve işi daha ileri de götürmüyorlardı. Patch'ten çok kendimi ikna etmek için, "Sadece yemek," dedim.

Bana izci çocuk selamı verdi ama gülümsemesi aynı fikirde değildi. Tam bir kötü çocuk gülümsemesiydi. Bundan sadece iki akşam önce Marcie'yi öpmüş... ve büyük olasılıkla yemeğin bambaşka bir şeye dönüşmesi umuduyla birlikte bu akşam bana yemek yemeyi teklif eden bir adamın hınzır ve büyüleyici gülümsemesi. Kırgınlığımı gidermek için kalp eritici tek bir gülümsemenin yeterli olacağını sanıyordu. Marcie'yi öptüğünü unutturmak için.

Şimdiki zamana dönerken sarsıldım. Düşüncelerim bir anda yok olmuş, yerini Patch ya da pazar akşamıyla en ufak bir ilgisi olmayan ani ve güçlü bir huzursuzluk duygusuna bırakmıştı. Tüylerim diken diken olmuştu. Bakışlarımı çimenliği çevreleyen gölgelerde gezdirdim.

Patch, "Hımm?" diye mırıldandı. Endişemi hissetmiş, kolunu koruyucu bir tavırla bana daha sıkı sarmıştı.

Sonra onu bir kez daha hissettim. Havadaki değişikliği. Görünmez, tuhaf derecede ılık, alçakta ilerleyen bir sis; dört bir yandan bastırıyor, havada görünmeyen yüzlerce yılan varmış gibi zikzak çizerek yaklaşıyordu. Bu o kadar yıkıcı bir duyguydu ki Patch'in doğrudan hissedemese dahi, en azından bir şeylerin normal olmadığını fark etmediğine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Ne oldu Melek?" Sesi kısık ve meraklıydı.

"Güvende miyiz?"

"Fark eder mi?"

Bakışlarımı bahçenin etrafında dolaştırdım. Nedeninden emin değildim ama sürekli olarak, *Baş melekler. Buradalar*, diye düşünüp duruyordum. Kendimin bile güçlükle duyabileceği kadar cılız bir sesle, "Demek istediğim... Baş melekler," dedim. "Bizi izlemiyorlar mı?"

"Evet."

Geri çekilmeye yeltendim ama Patch buna izin vermedi. "Ne gördükleri umurumda değil. Bu oyundan sıkıldım." Yüzünü boynuma sürmekten vazgeçmişti, gözlerindeyse bariz bir şekilde acı çeken meydan okuma duygusunu gördüm.

Geri çekilmek için daha fazla mücadele ederek, "Bırak beni," dedim.

"Beni istemiyor musun?" Gülümsemesi kurnazcaydı.

"Mesele bu değil. Sana olacak herhangi bir şeyden sorumlu olmak istemiyorum. Bırak beni." Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Ondan kurtulmak için bahane arıyorlardı. Bana sarılırken görülmemeliydi.

Kollarımı okşuyordu ama ben uzaklaşmaya kalkışınca ellerimi tuttu. Sesi zihnime doldu. *Kuralları çiğneyebilirim. Şu anda dönüp giderim ve baş meleklerin kurallarına göre oynamaya son veririz.* Bunları o kadar kararlı bir tavırla ve öylesine kolayca söylemişti ki bunu ilk kez düşünmediğini anladım. Bu uzun, çok uzun zamandır hayalini kurduğu bir plandı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Dönüp gitmek mi? Kurallara göre oynamaya son vermek mi? "Sen neden bahsediyorsun?"

Hareket halinde olup sürekli saklanarak ve baş meleklerin beni bulmayacağını umut ederek yaşayabilirim.

"Ya bulurlarsa?"

Yargılanırım. Suçlu bulunurum ama bu bize onlar kararlarını verirken baş başa kalacağımız birkaç hafta kazandırır.

Yüzümdeki afallamış ifadeyi hissedebiliyordum. "Ya sonra?"

Beni cehenneme gönderirler. Duraksadı ve sakin bir inançla ekledi. *Cehennemden korkmuyorum. Başıma gelecekleri hak ediyorum. Yalan söyledim, kandırdım, aldattım. Masum insanların canını yaktım. Hatırlayamayacağım kadar çok hata yaptım. Öyle ya da böyle, varoluş zamanımın büyük kısmı o hataların bedelini ödeyerek geçti. Cehennem de daha farklı olmayacak.* Dudakları kısa, çarpık bir gülümsemeyle büküldü. *Ama baş meleklerin saklı birkaç kartı olduğundan eminim.* Gülümsemesi kayboldu ve bana çıplak bir dürüstlükle baktı. *Seninle olmak hiçbir zaman yanlış gelmedi. Doğru yaptığım tek şey buydu. Sen doğru yaptığım tek şeydin. Baş melekler*

umurumda değil. Bana ne yapmamı istediğini söyle. Kelimeyi söyle. Sen ne istersen onu yapacağım. Hemen şimdi gidebiliriz.

Sözlerinin anlamını idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Jeep'e baktım. Aramızdaki buzdan duvar yıkıldı. Duvarın orada olmasının tek nedeni baş meleklerdi. Onlar olmadan, Patch'le benim kavga ettiğimiz her şey anlamsızdı. Sorun *onlardı*. Onları ve her şeyi geride bırakıp Patch'le birlikte koşarak uzaklaşmak istiyordum. Hiçbir şeye aldırmamak, sadece burayı ve şu anı düşünmek istiyordum. Birbirimize sonuçları unutturabilirdik. Kurallara, sınırlara ve her şeyden önemlisi, yarına gülebilirdik. Sadece ben ve Patch olurduk; başka hiçbir şeyin önemi olmazdı.

O haftalar sona yaklaştığı zaman olacakların dışında hiçbir şey.

İki seçeneğim vardı ama cevap netti. Patch'i elimde tutmanın tek yolu onu bırakmaktı. Onunla hiçbir alakamın kalmamasıydı.

Patch başparmaklarını gözlerimin altında dolaştırana dek ağladığımı fark etmedim. "Şişşt," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek. Seni istiyorum. Şu anda yaptığımı yapmaya, yarım yaşamaya devam edemem."

Alt dudağımın titremesine mâni olamayarak, "Ama seni cehenneme gönderecekler," diye geveledim.

"Bu konuyla uzlaşmak için uzun zamanım oldu."

Patch'e bunun benim için ne kadar zor olduğunu göstermemekte kararlıydım ama boğazımın gerisine akan yaşlar nefesimi kesiyordu. Gözlerim nemli ve şişti; göğsüm sancıyordu. Hepsi benim suçumdu. Ben olmasaydım, Patch koruyucu melek olmazdı. Ben olmasaydım, baş melekler onu yok etmeye kararlı olmazlardı. Bu noktaya gelmesinden ben sorumluydum.

Nihayet, kendiminkinden çok bir yabancınınkini andıran güçsüz bir sesle, "Bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var," dedim. "Vee'ye eve yürüyeceğimi söyle. Yalnız kalmam gerek."

"Melek?" Patch elime uzandı ama silkinip kurtuldum. Yürüdüğümü, bir ayağımın diğerinin önüne geçerek adım attığımı hissediyordum. Zihnim uyuşmuş ve bütün faaliyetini vücuduma devretmiş gibi beni Patch'ten uzağa, daha uzağa taşıyorlardı.

13

Ertesi gün öğleden sonra Vee beni Enzo'nun Bistrosu'nun ön kapısına yakın bir yerde indirdi. İşveli ve profesyonel arasında gidip gelen ve içimdeki her şeyden çok daha iyimser görünen sarı, desenli bir elbise giymiştim. Bütün gece üstünde uyunduktan sonra bukleler halinde gevşeyen saçlarımı silkelemek için vitrinin önünde durdum ama bu hareket bile ruhtan yoksundu. Suratıma zoraki bir gülümseme yapıştırdım. Bu, sabahtan beri pratiğini yaptığım gülümsemeydi. Kenarları gergin ve arada kalan her yeri kırılganlık hissi uyandıran bir gülümseme. Vitrin camında sahte ve sığ görünüyordum. Ama tamamı ağlamakla geçmiş bir gecenin sabahında elimden ancak bu kadarı gelebiliyordu.

Önceki gece Marcie'lerden çıkıp evime kadar yürüdükten sonra yatağa kıvrılmış ama uyumamıştım. Geceyi yok edici düşüncelerin işkencesi altında geçirmiştim. Uyanık kaldıkça düşüncelerim baş döndürücü bir hızda gerçeklikten uzaklaşıyordu. Bir karara varmak istiyor ama bunun ne kadar etkili olacağına aldırmayacak kadar da çok acı çekiyordum. Aklıma bir düşünce, bütün hayatım boyunca hiç yüz vermediğim bir düşünce süzül-

müştü. Hayatıma son verecek olduğum takdirde baş melekler bunu görürlerdi. Pişmanlık hissetmelerini istiyordum. Modası geçmiş kanunlarından şüphe duymalarını. Hayatımı önce darmaduman ettikleri sonra da tamamen dağıttıkları için sorumlu tutulmalarını istiyordum.

Zihnim bütün gece boyunca bu tarz düşüncelerle kıvranıp durdu. Duygularım kalp kırıcı bir kayıptan, inkâra ve sonra da öfkeye geçiş yaptı. Bir noktada, Patch'le birlikte kaçmadığıma pişman oldum. Ne kadar kısa süreli olursa olsun, her tür mutluluk her sabah ona asla sahip olamayacağımı bilerek uyanmanın uzun ve içten içe büyüyen işkencesinden daha iyi geliyordu.

Buna karşın sabah güneşi gökyüzünde belirmeye yüz tuttuğunda bir karara vardım. Hayatıma devam etmek zorundaydım. Ya devam edecek ya da donuk bir depresyonun içine çekilecektim. Kendimi duş alıp giyinmeye zorladım ve okula hiç kimsenin tenimin altında yatanları görmesine izin vermeme kararlılığıyla gittim. Bütün vücudumu bir karıncalanma hissi sarmıştı ama en ufak bir kendine acıma belirtisi dahi sergilemeyi reddediyordum. Baş meleklerin kazanmasına izin vermeyecektim. Kendimi yeniden toplayacak, bir iş bulacak, hız cezamı ödeyecek, yaz okulunu en üst dereceyle tamamlayacak ve kendimi Patch'i sadece geceleri, düşüncelerimle baş başa kaldığımda ve başka şansım olmadığında düşünecek kadar meşgul edecektim.

Enzo'nun yerinde sağ ve sol tarafa doğru uzanan yarım daire biçimli iki balkonun yanı sıra, aşağıdaki ana yemek salonu ile ön tezgâha uzanan geniş basamaklı bir merdiven vardı. Balkonlar bana bir hendeğe bakan kıvrımlı iki platformu anımsatırdı. Oradaki masalar doluydu ama çukur alanda kahve eşliğinde sabah gazetesini okuyan birkaç müşteriden başka kimse kalmamıştı.

Derin bir nefes yardımıyla basamakları indim ve ön tezgâha yaklaştım.

Kasada oturan kadına, "Affedersiniz, *barista* aradığınızı duydum," dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile fazla duygusuz gelmişti ama düzeltmeyi deneyecek enerjiden yoksundum. İsim kartında ROBERTA yazan orta yaşlı, kızıl saçlı kadın başını kaldırdı. "Bir başvuru formu doldurmak istiyorum." Yarım bir gülümseme takınmayı başarmıştım ama inandırıcı olmanın yakınından bile geçmemesinden korkuyordum.

Roberta çilli ellerini bir beze sildi ve tezgâhın arkasından çıktı. "*Barista* mı? Artık aramıyoruz."

Ona nefesimi tutarak ve içimdeki bütün umudun söndüğünü hissederek uzun uzun baktım. Planım her şeyimdi. Tek bir adımının bile altımdan çekilip alınması halinde ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bir plana ihtiyacım vardı. Bu işe. Her dakikasının planlandığı, her duygunun bölmelere ayrıldığı ve özenle kontrol edildiği bir hayata ihtiyacım vardı.

"Ama hâlâ güvenilir bir tezgâh görevlisi arıyorum. Akşam vardiyası, altı ila on arası," dedi Roberta.

Dudaklarım şaşkınlıktan hafifçe titrerken gözlerimi kırpıştırdım. "Ah. Bu... iyi."

"Akşamları ışıkları kısar, *barista*'ları ortaya çıkarıp biraz caz çalar ve daha sofistike bir ortam yaratmaya çalışırız. Burası eskiden beşten sonra durgun olurdu ama artık kalabalıkları çekmeyi umuyoruz. Ekonomi zorluyor," diye açıkladı. "Müşterileri karşılamaktan, siparişlerini almaktan ve bunları mutfağa iletmekten sorumlu olacaksın. Yemekler hazır olunca masalara taşıyacaksın."

Ona bu işi ne kadar istediğimi göstermekte kararlı bir şekilde başımı hevesle sallayıp gülümserken dudaklarımdaki en ufak çatlakları bile hissetmiştim. Boğuk bir sesle, "Kulağa mükemmel geliyor," demeyi başardım.

"İş tecrüben var mı?"

Yoktu. Ama Vee'yle birlikte Enzo'nun yerine haftada en az üç kez gelirdik. Kendimi daha güçlü ve gerçek hissederek, "Menüyü ezbere biliyorum," dedim. Bir iş. Her şey buna bağlıydı. Yeni bir hayat kuracaktım.

"İşte bunu duyduğuma sevindim," dedi Roberta. "Ne zaman başlayabilirsin?"

"Bu akşam?" İşi bana verdiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Karşısında samimi bir gülümseme takınmaktan bile aciz halde duruyordum ama Roberta bunu görmezden geliyordu. Bana bir şans tanıyordu. Elini sıkmak için elimi uzattım ama titrediğini biraz geç fark ettim.

Uzattığım elimi görmezden gelerek başı hafifçe yana eğik halde –kendimi açıkta ve sıkılgan hissetmeme neden olacak bir ifadeyle– beni süzdü. "Her şey yolunda mı?"

İçime sessiz bir nefes çekip tuttum. "Evet, iyiyim."

Başını yavaşça salladı. "Altıya çeyrek kala burada ol, mesaiden önce sana bir üniforma ayarlayayım."

Sesim hâlâ şoke olmuş halde, "Çok teşekkür ederim," diyecek oldum ama Roberta yeniden tezgâhın arkasına yönelmişti bile.

Dışarı, kör edici güneşe çıkarken zihnimde hesaplar yaptım. Asgari ücret alacağımı varsayarsam önümüzdeki iki hafta boyunca her gece çalışmam halinde hız cezamı ödeyebilirdim. İki ay boyunca her akşam çalışırsam da bu, Patch'e kafa yoramayacak kadar işe gömülü olacağım altmış gün anlamına gelirdi. Yaz

tatilinin bitimine ve enerjimi yeniden okula yönlendireceğim döneme altmış gün daha yakın olacaktım. Programımı zorlu derslerle doldurmayı şimdiden kafaya koymuştum. Her biçim ve şekildeki ev ödeviyle baş edebilirdim ama kalp kırıklığı bambaşka bir şeydi.

Vee, Neon'la yanıma yaklaşırken, "Eee?" dedi. "Nasıl gitti?"

Yolcu koltuğuna yerleştim. "İşi aldım."

"İyi. İçeri girerken gerçekten gergin görünüyordun, bayılmak üzereymiş gibiydin ama artık endişelenmen için bir neden kalmadı. Resmen, toplumun çok çalışan üyelerinden birisin. Seninle gurur duyuyorum, bebek. Ne zaman başlıyorsun?"

Arabanın gösterge panelindeki saate baktım. "Dört saat sonra."

"Bu akşam uğrar ve senin bölümünde oturma talebinde bulunurum."

"Bahşiş bırakırsan iyi olur," derken mizah girişimim beni az kalsın gözyaşlarına boğacaktı.

"Ben senin şoförlüğünü yapıyorum. Bu, bahşişten daha iyi."

Altı buçuk saat sonra, Enzo'nun yeri duvarlarına kadar tıklım tıklım dolmuştu. İş üniformam beyaz, dar ve pilili bir gömlek, gri tüvit pantolon-yelek takım ve kasketten ibaretti. Kasket, göz önünden uzak tutulmayı reddeden saçlarımı zaptetmek konusunda pek başarılı sayılmazdı. Tam şu anda, başıboş buklelerin terden yüzümün iki tarafına yapıştığını hissedebiliyordum. Tamamen bunalmış olmama rağmen boyumu aşacak kadar işin içine boğulmak tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. Düşüncelerimi geçici bir süre için bile olsa Patch'e kaydıracak zamanım yoktu.

"Yeni kız!" Aşçılardan birisi –Fernando– bana sesleniyordu. Ocaklar mutfağın geri kalan kısmından ayıran kısa bir duvarın arkasında duruyor ve bir spatula sallıyordu. "Siparişin hazır."

Üç sandviç tabağı kaptım ve büyük bir özenle kolumun üstüne sıraladıktan sonra çift kanatlı kapıdan geri geri çıktım. Çukur bölüme ilerlerken hosteslerden birisiyle göz göze geldim. Çenesiyle balkona henüz yerleşmiş masayı işaret etti. Başımı hızlıca sallayarak yanıtladım. *Bir dakikaya kalmaz oradayım.*

Tabakları takım elbiseler içindeki üç işadamının önüne bırakırken, "Bir kaburgalı sandviç, bir salamlı sandviç ve bir fırınlanmış hindi," dedim. "Afiyet olsun."

Arka cebimden sipariş defterimi çıkararak çukur bölümden balkona çıkılan basamakları koşar adım tırmandım. Platformun yarı yolunda, adımlarım yavaşladı. Marcie Millar tam karşımda, en yeni masamda oturuyordu. Ayrıca Addyson Hales, Oakley Williams ve Ethan Tyler'ı da tanımıştım. Hepsi bizim okuldandı. Yüz seksen derecelik bir dönüş yapıp hostese masayı başka birisine –herhangi birisine– vermesini söylemeyi düşünürken Marcie başını kaldırdı ve o anda tuzağa düştüğümü anladım.

Dudaklarında granit sertliğinde bir gülümseme duruyordu.

Nefes alış verişim değişti. Günlüğünü aldığımı biliyor olma ihtimali var mıydı? Hâlâ bende olduğunu ancak dün gece eve yürüyüp yatağıma kıvrılınca hatırlamıştım. Hemen o anda iade edebilirdim ama aklımdaki en son şey buydu. Hem içimi hem de dışımı tırmalayan saf karmaşanın yanında, günlük son derece önemsiz kalmıştı. Defteri tam şu anda yatak odamın zemininde, dün gece çıkarıp attığım kıyafetlerin yanı başında, el sürülmemiş halde duruyordu.

Marcie önceden kaydedilmiş caz müzik eşliğinde, "Kıyafetin görüp göreceğim en şirin şey, değil mi?" dedi. "Ethan, geçen

seneki baloda böyle bir yelek giymemiş miydin? Sanırım Nora dolabına baskın yapmış."

Onlar kahkahalarla gülerken ben kalemimi sipariş defterime tuttum. "Size içecek bir şey getirebilir miyim? Bu akşamın spesiyalitesi Hindistan cevizli ve limonlu *smoothie*." Sesime yansıyan suçluluk hırıltısını herkes duyabiliyor muydu acaba? Konuşmaya yeniden başladığımda gergin tınının gitmiş olacağını umarak yutkundum.

"Buraya en son, annemin doğum günü için gelmiştim," dedi Marcie. Garsonumuz ona 'İyi Ki Doğdun' şarkısını söylemişti."

Ne demek istediğini kavramam tam üç saniyemi aldı. "Ah, Hayır. Demek istediğim, hayır. Ben garson değilim. Sadece servis görevlisiyim."

"Ne olduğun umurumda değil. Bana 'İyi Ki Doğdun' şarkısı söylemeni istiyorum."

Zihnim deli gibi bir kaçış yolu ararken taş kesilmiş halde duruyordum. Marcie'nin kendimi bu şekilde küçültmemi istediğine inanamıyordum. Bir dakika. Tabii ki kendimi küçültmemi istiyordu. Son on bir yıl boyunca ikimiz için gizli bir skor kartı tutmuştum. Şimdi onun da kendi skor kartını tuttuğundan emindim. Üste çıkma şansını yakalamak için yaşıyordu. Daha kötüsü, skorunun benimkini ikiye katladığını biliyor ve yine de puan toplamak için uğraşıyordu. Bu onu sadece bir zorba yapmakla kalmıyor, gösterişe meraklı olduğunu da gösteriyordu.

Elimi uzattım. "Kimliğini göreyim."

Marcie umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Unutmuşum."

İkimiz de ehliyetini unutmadığını biliyorduk. Tıpkı bugünün doğum günü olmadığını bildiğimiz gibi.

Özür diler gibi yapmacık bir tavır takınarak, "Bu gece gerçekten çok yoğunuz," dedim. "Müdürüm başka müşterilerin zamanından çalmamı istemez."

"Müdürün müşterilerini memnun etmeni ister. Şimdi, şarkıyı söyle."

Ethan, "Bu arada, hazır şarkıyı söylerken," diye şakıyarak araya girdi. "Şu beleş çikolatalı pastalardan da getir."

"Bütün pasta değil, tek bir dilim verebiliyoruz," dedim.

Addyson, "Tek bir dilim verebiliyoruz," diyerek taklidimi yaptı ve masa kahkahalara boğuldu.

Marcie çantasına uzandı ve bir Flip kamera çıkardı. Kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Lensi bana çevirdi. "Videoyu bütün okula yaymak için sabırsızlanıyorum. Neyse ki herkesin e-postasına ulaşabiliyorum. Ofis görevlisi olarak çalışmanın bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi?"

Günlüğü biliyordu. Biliyor olmalıydı. Bu da ödeşmeydi. Günlüğünü çaldığım için bana elli puan. Beni 'İyi ki doğdun, Marcie' diye şarkı söylerken gösteren videoyu bütün Coldwater Lisesi'ne gönderdiği için ona iki katı.

Omzumun üstünden mutfağı işaret ettim ve ağır ağır geri çekildim. "Dinle, siparişlerim birikiyor..."

"Ethan, git, şuradaki tatlı hostese müdürle konuşmak istediğimizi söyle. *Servis görevlimizin* huysuzluk ettiğini anlat," dedi Marcie.

Buna inanamıyordum. İşe başlayalı üç saatten az olmuştu ve Marcie beni kovduracaktı. Cezamı nasıl ödeyecektim? Ayrıca Volkswagen Cabriolet, güle güle sana. Daha da önemlisi bu işe zihnimi acı verici bir gerçekle –Patch hayatımdan çıkmıştı,

sonsuza dek– baş etmek için faydasız bir mücadele vermekten kendimi alıkoymak adına ihtiyacım vardı.

"Vakit doldu," dedi Marcie. "Ethan, müdürü çağır."

"Bekle," dedim. "Yapacağım."

Marcie neşeli bir çığlık atarak ellerini çırptı. "İyi ki pili değiştirmişim."

Bilinçaltı kaynaklı bir dürtüyle yüzümü örtmek için kasketimi aşağı çektim. Ağzımı açtım. "İyi ki doğdun..."

Hepsi birden, "Daha yüksek!" diye bağırdılar.

Sesimin korkutucu derecede donuk çıkıp çıkmadığını ayırt edemeyecek kadar utanmış halde ve daha yüksek sesle, "İyi ki doğdun," diye söylemeye devam ettim. "İyi ki doğdun, Marcie. Mutlu yıllar sana."

Hiç kimse tek kelime etmedi. Marcie kamerasını çantasına attı. "Pekâlâ, bu sıkıcıydı."

Ethan, "Kulağa... normal geliyordu," dedi.

Yüzümdeki kanın bir miktarı çekilmişti. Küçük, çarpık ve zafer dolu bir gülümseme takındım. Beş yüz puan. Solom en azından bu kadar ederdi. Marcie'nin beni tuzla buz etme darbesi buraya kadardı. Resmen öne geçmiştim. Şaşırtıcı derecede neşeli bir sesle, "Bir şey içmek isteyen?" diye sordum.

Siparişlerini karaladıktan sonra yeniden mutfağa dönüyordum ki Marcie, "Ah, Nora?" diye seslendi.

Olduğum yerde durdum. Üstesinden gelmem gereken bir sonraki engelin ne olacağını merak ederek derin bir nefes aldım. Ah, hayır. Beni ele veremezdi. Şu anda. Bütün bu insanların önünde. Ne kadar alçak ve acınası bir durumda olduğumu görmeleri için tüm dünyaya günlüğünü benim çaldığımı ilan edecekti.

Sözünü, "Siparişimizi hızlandırabilir misin?" diyerek tamamladı. "Yetişmemiz gereken bir parti var."

Aptal aptal, "Siparişinizi hızlandırmak mı?" diye tekrarladım. Yani bu, günlükten habersiz olduğu anlamına mı geliyordu?

"Delphic Sahili'nde Patch'le buluşacağız ve geç kalmak istemiyorum." Marcie elini hemen ağzına götürdü. "Özür dilerim. Düşünmeden konuştum. Patch'ten bahsetmemeliydim. Onu bir başkasıyla görmek çok zor olmalı."

Yüzümde gülümsemeye dair ne varsa kaybolmuştu. Ensemden yukarı bir sıcaklığın tırmandığını hissettim. Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki sersemlemiştim. Duvarlar içeri doğru bükülüyor ve Marcie'nin gaddar sırıtışı görüşümün odak noktasında bana kahkahalara gülüyordu. Demek her şey normale dönmüştü. Patch, Marcie'ye dönmüştü. Dün gece arkamı dönüp gitmemden sonra kaderin bize sunduğu anlaşmaya razı gelmişti. Bana sahip olamayacaksa Marcie'yle idare edecekti. Nasıl oluyor da o *ikisinin* bir ilişki yaşamasına izin veriliyordu? Baş melekler, Patch ve Marcie'ye göz kulak olmak söz konusu olduğunda neredeydiler? Ya onların öpüşmesi? Aralarındakinin ikisi için de bir anlam ifade etmediğini bildikleri için bunu görmezden mi geleceklerdi? Bütün bunların adaletsizliği karşısında kocaman bir çığlık atmak istiyordum. Marcie, Patch'i sevmemesine rağmen onunla birlikte olabiliyordu ama ben olamıyordum çünkü onu seviyordum ve baş melekler de bunu biliyordu. Bizim âşık olmamız neden bu kadar *yanlıştı*? Melekler ve insanlar gerçekten bu kadar farklı mıydılar?

Sesime bir miktar serinkanlılık katarak, "Sorun değil. Ben hayatıma devam ettim," dedim.

Marcie kamışını baştan çıkarıcı bir tavırla dişleyerek, "Aferin sana," derken bana zerre inanmadığı her halinden belliydi.

Mutfağa dönünce, Marcie'nin masasının siparişlerini aşçılara ilettim. "Özel pişirme talimatları" kısmını boş geçtim. Demek, Marcie'nin Delphic Sahili'nde Patch'i görmek için acelesi vardı. Çok kötü.

Bekleyen siparişimi aldım ve tepsiyi mutfaktan dışarı taşıdım. Scott'ı ön kapının yakınında hosteslerle konuşurken görünce şaşırdım. Düşük belli bir Levi's ve üzerine oturan bir tişörtle oldukça rahat görünümlü bir kılık içindeydi ve simsiyah giyimli iki hostesin beden dillerine bakılırsa, onunla flört ediyorlardı. Göz göze geldik ve eliyle beni tanıdığını gösteren bir selam verdi. Masa on beşin siparişlerini bıraktıktan sonra basamakları tırmandım.

Kasketimin ön kısmını aşağı çekerek, "Selam," dedim.

"Vee seni burada bulabileceğimi söylemişti."

"Vee mi?"

"Evet, bugün tesadüf eseri karşılaştık. Sen de mesajlarımdan hiçbirine cevap vermeyince..."

Kolumu alnıma sürtüp özgürlüklerini ilan eden birkaç saç telini yerlerine döndürdüm. "Cep telefonum arka tarafta. İşe geldiğimden beri bakma fırsatım olmadı. Neye ihtiyacın var?"

"İşten kaçta çıkıyorsun?"

"On. Neden?"

"Delphic Sahili'nde bir parti var. Yanımda sürükleyecek zavallı bir enayi arıyorum."

"Ne zaman birlikte takılsak kötü bir şeyler oluyor." Ne dediğimi anlamamış gibi bakıyordu. "Z'teki kavga," diye hatırlattım. "Şeytanın El Çantası'ndaki olay. İki seferde de eve başkalarıyla dönmek zorunda kaldım."

"Üç uğurlu bir rakamdır." Gülümsedi ve ilk kez bunun hoş bir gülümseme olduğunu fark ettim. Hatta çocuksu. Kişiliğini yumuşatan ve bana henüz görmediğim farklı bir yönü olabileceğini düşündürten bir gülümseme.

Bahsettiği şey büyük olasılıkla, Marcie'nin gitmeyi planladığı partiydi. Patch'in de orada olması beklenen parti. Bundan sadece bir buçuk hafta önce onunla birlikte gittiğim ve kusursuz bir hayat sürdürdüğümü ilan etmekte acele ettiğim sahilde. Bu kadar hızlı tersine döneceğini hayatta tahmin edemezdim.

Duygularımın hızlı bir dökümünü yaptım ama ne hissettiğimi çözebilmek için birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacım vardı. Patch'i görmek istiyordum –her zaman isteyecektim– ama asıl sorun bu değildi. Onu görmeye hazır olup olmadığıma karar vermem gerekiyordu. Onu Marcie'yle görmeyi kaldırabilir miydim? Özellikle de dün gece bana söylediği onca şeyden sonra...

Cevap vermemin fazla uzun sürdüğünü fark ederek Scott'a, "Bunu düşüneceğim," dedim.

"Saat onda uğrayıp seni almama ihtiyacın var mı?"

"Hayır, gelecek olursam Vee beni getirebilir." Mutfak kapısını işaret ettim. "Dinle, işe dönmem gerek."

Çıkmadan önce bana son kez sırıtarak, "Umarım görüşürüz," dedi.

Kapanış saatinde Vee'yi park alanında aylaklık ederken buldum. Yan koltuğa yerleşirken, "Beni almaya geldiğin için sağ ol," dedim. Bacaklarım ayakta dikilmekten ağrıyor, kulaklarımda tıklım tıklım dolu restoranın konuşma ve gülüşme sesleri çınlıyordu. Aşçı ve garsonların işimi düzeltme amaçlı seslenmelerini saymıyordum bile. En az iki yanlış sipariş servis etmiş ve birden fazla kez mutfağa yanlış kapıdan girmiştim. Her defasında da

kolları tabaklarla dolu bir garsona bindirmiştim. İyi haber şuydu ki, cebimde otuz dolarlık bahşiş duruyordu. Cezamı ödedikten sonra bütün bahşişlerim Cabriolet'ye yönelecekti. Beni oraya buraya götürmesi için Vee'ye bel bağlamak zorunda kalmayacağım günlerin hayaliyle yaşıyordum.

Ama bu, Patch'i unutacağım günün hayali kadar güçlü değildi.

Vee sırıttı. "Bu beleş bir hizmet değil. Aslında, bütün bu alıp bırakmalar, tüm bu 'sana borcum var' cümleleri bir gün geri dönüp sana musallat olacak."

"Ben ciddiyim, Vee. Sen tüm dünyadaki en iyi arkadaşsın. En iyinin de en iyisi."

"Şey, belki bu Hallmark anını dondurma için Skippy'nin Yeri'ne uğrayarak ölümsüzleştirmeliyiz. Biraz dondurma fena olmaz. Aslında biraz MSG[15] fena olmaz. Hiçbir şey beni eski dostum MSG'ye boğulmuş bir tepsi dolusu taze kızarmış *fast food* kadar mutlu edemiyor."

"Başka zamana ertelesek?" dedim. Hızlı hızlı, "Bu akşam Delphic Sahili'nde takılmak için bir davet aldım. Ve sen de gelirsen harika olur," diye ekledim. Sahile gitme kararını alırken en doğrusunu yaptığımdan emin değildim. Neden kendimi Patch'i bir kez daha görme işkencesine maruz bırakıyordum ki? Nedeninin yakınımda –o yakın yeterince yakın olmasa bile– olmasını istemem olduğunu adım gibi biliyordum. Daha güçlü ve cesur bir insan bütün bağları koparıp uzaklaşırdı. Daha güçlü bir insan, yumruğunu kaderin kapısına indirmezdi. Patch hayatımdan sonsuza dek çıkmıştı. Bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum ama bilmek ile yapmak arasında büyük bir fark vardı.

Vee, "Kimler gidiyor?" diye sordu.

15 Monosodium glutamate: Yemeklere lezzet veren bir tür gıda katkı maddesi. (ç.n.)

"Scott ve okuldan bir iki kişi daha." Marcie'nin adını anıp hızlı bir veto yemenin anlamı yoktu. İçimden bir ses, bu akşam Vee'nin desteğine ihtiyacım olacağını söylüyordu.

"Sanırım bir kenara kıvrılıp Rixon'la film seyretmeyi tercih ederim. Sana ayarlayabileceği başka arkadaşı var mı diye sorabilirim ama. Çifte randevu olayı yaparız. Patlamış mısır yiyip espriler yapar, öpüşürüz falan."

"Almayayım." Ben başkasını istemiyordum. Patch'i istiyordum.

Vee, Delphic Sahili'nin park alanına girdiğinde gökyüzü katran rengine dönmüştü. Bana Coldwater Lisesi'nin futbol sahasındakileri anımsatan yüksek güçlü ışıklar, atlıkarınca, oyun salonu ve mini golf pistine ev sahipliği yapan beyaz badanalı ahşap yapıların üstünde parlıyor ve alanın üstünde bir hale olmasına neden oluyordu. Kumsalın aşağı kısmında ya da çevredeki arazilerde elektrik olmadığı için burası kıyının kilometrelerce uzunluktaki bölümünde tek aydınlık nokta olarak göze çarpıyordu. Gecenin bu saatinde kimseyi hamburger alır ya da hava hokeyi oynarken bulacağımızı düşünmediğim için Vee'ye suya kadar inen ve demiryolu tahtalarından yapılma patikanın yakınında durmasını işaret ettim.

Arabadan indim ve dudaklarımla ona sessiz bir veda gönderdim. Vee, Rixon'la bulaşacakları yerin detaylarını kararlaştırdığı cep telefonu kulağına yapışık halde el sallayarak karşılık verdi.

Hava hâlâ gündüz güneşinin sıcağını taşıyordu ve tepedeki Delphic Seaport Eğlence Parkı'ndan aşağı kadar ulaşan gürültülü müzikten, kumları döven dalgaların hışırtısına kadar her tür sesle doluydu. Kıyıya bir çit misali paralel olarak uzanan yosun öbeklerinden ayrılıp koşar adımlarla yokuş aşağı indim

ve suyun en yüksek seviyesinde bile ulaşamadığı ince, kuru kum şeridi boyunca yürüdüm.

Cankurtaranlar gideli çok olmasına rağmen hâlâ dalgaların arasında zıplayarak ve okyanusun karanlığına atlayarak oyunlar oynamaya devam eden birkaç kişilik grupları geçtim. Gözlerim Patch, Scott, Marcie ya da tanıdığım herhangi bir kişiyi arıyordu. Biraz ötede, bir kumsal ateşinin turuncu alevleri göz kırparcasına karanlıkta dalgalanıyordu. Cep telefonumu çıkarıp Scott'ın numarasını çevirdim.

"Selam."

"Geldim," dedim. "Neredesin?"

"Ateşin güney tarafında. Ya sen?"

"Tam kuzeyinde."

"Seni bulurum."

İki dakika sonra Scott kuma, yanıma çöktü. "Bütün gece böyle kıyıda köşede mi takılacaksın?" diye sordu. Nefesi alkol kokuyordu.

"Bu partideki insanların yüzde doksanına bayıldığım söylenemez."

Anladığını göstermek ister gibi başını salladı ve bana çelik bir termos uzattı. "İzci sözü, mikrop saçmıyorum. İstediğin kadar iç."

İçeriğinin kokusunu almama yetecek kadar termosa eğildim. Kokusunun genzimi yaktığını hissederek derhâl geri çekildim. Öksürerek, "Bu da ne?" dedim. "Motor yağı falan mı?"

"Gizli tarifim. Söylersem seni öldürmek zorunda kalırım."

"Gerek yok. Bir yudum içmenin aynı etkiyi yaratacağından eminim."

Scott dirseklerini kuma dayayarak arkaya yaslandı. Üzerini değiştirmiş; kolları kesik bir Metallica tişörtü, haki bir şort ve parmak arası terlikler giymişti. Benim üstümdeyse kasket, yelek ve bluz hariç, iş üniformam vardı. Neyse ki işe gitmeden önce çantama askılı bir bluz atmıştım ama tüvit pantolonu değiştirecek bir şeyim yoktu.

"Anlat bakalım, Grey. Burada ne arıyorsun? İtiraf ediyorum, önümüzdeki haftanın ev ödevini bahane ederek beni ekersin sanmıştım."

Arkaya doğru yaslandım ve ondan tarafa bir bakış attım. "Bu pislik tavrı bayatlamaya başladı. Tamam, sıkıcıyım. Ne olmuş?"

Sırıttı. "Sıkıcı insanları severim. Sıkıcı ikinci sınıfı geçmeme yardım edecek. Özellikle İngilizceden."

Ah, Tanrım. "Bu bir soruysa, cevabım hayır. İngilizce ödevlerini yapmayacağım."

"Sen öyle san. Henüz Scott Cazibesi'ni devreye sokmadım."

Homurtu ile gülme arası bir ses çıkardım. Sırıtışı daha da genişledi. "Ne?" dedi. "Bana inanmıyor musun?"

"Sen ve cazibe kelimelerinin aynı cümleye ait olduğuna inanmıyorum."

"Hiçbir kız Cazibe'ye karşı koyamaz. Sana söylüyorum, onun için delirirler. Temel özellikler şunlar: Haftanın yedi günü, yirmi dört saat sarhoşum. Bir işte tutunamam. Temel matematikten bile geçemem ve günlerimi video oyunu oynayıp sızmakla geçiririm."

Başımı arkaya attım ve kahkahayla gülerken omuzlarımın sarsıldığını hissettim. Scott'ın sarhoş halini, ayık olanından daha çok sevdiğimi düşünmeye başlıyordum. Kendini küçülterek şakalar yapabileceğini kim tahmin ederdi?

Scott işveli bir tavırla çenemi yukarı iterken, "Ağzının sularını topla," dedi. "Başıma akacak."

Ona gevşek bir gülümsemeyle baktım. "Mustang kullanıyorsun. Sana en azından on puan kazandırıyordur."

"Muhteşem. On puan. Tehlikeli bölgeden çıkmak için tek ihtiyacım iki yüz puan daha."

"Neden içkiyi bırakmıyorsun?" diye önerdim.

"Bırakmak mı? Şaka mı yapıyorsun? Hayatım, sadece yarı farkında olduğum zaman bile berbat. İçkiyi bırakır ve gerçekten nasıl olduğunu görürsem büyük olasılıkla kendimi bir köprüden atarım."

Bir an sessiz kaldık.

"Sarhoş olduğum zaman kim olduğumu neredeyse unutabiliyorum," derken gülümsemesi hafifçe solmuştu. "Hâlâ oradayım biliyorum ama sadece ucundan. Bulunmak için iyi bir yer." Gözlerini tam karşımızdaki karanlık denize sabitleyerek termosu başına dikti.

"Evet, şey, benim hayatım da o kadar harika değil."

Elinin tersiyle üst dudağını silerken, "Baban mı?" diye tahminde bulundu. "Senin hatan değildi."

"Ve bu, durumu daha kötü yapıyor."

"Nasıl yani?"

"Benim hatam olsaydı bu, yüzüme gözüme bulaştırmış olduğum anlamına gelirdi. Uzunca bir süre kendimi suçlardım ama eninde sonunda aşabilirdim belki. Ama şimdi aynı soruyla yüz yüze takılıp kalıyorum: Neden *benim* babam?"

"Mantıklı," dedi Scott.

Yağmur usul usul yağmaya başlamıştı. Kocaman ılık damlaları her yere saçılan yaz yağmuru.

Marcie'nin kumsalın alt kısmında bulunan ateşin yakınından, "Bu da neyin nesi?" diye çıkıştığını duydum. İnsanlar ayaklanırlarken vücut hatlarına dikkatle baktım. Patch aralarında yoktu.

Scott gösterişli bir hareketle ayağa fırlarken, "Millet, benim eve!" diye seslendi. Yana doğru sendeledi ve dengesini son anda topladı. "72 Deacon Yolu, daire 32. Kapılar kilitli değil. Dolapta bol bol bira var. Ah, bu arada annemin bütün gece Bunco'da olacağını söylemiş miydim?"

Bir sevinç çığlığı yükseldi ve herkes ayakkabıları ile bir kenara bıraktıkları diğer kıyafetlerini toplayıp kumsaldan, park alanına doğru tırmanmaya başladı.

Scott terliğiyle bacağımı dürttü. "Seni götüreyim mi? Haydi, arabayı senin kullanmana bile izin veririm."

"Teklif için teşekkürler ama sanırım ben tamamım." Patch burada değildi. Gelmemin tek nedeni oydu ve birden gece gözüme sadece durgun değil, aynı zamanda boşa gitmiş bir kayıp gibi de göründü. Patch ve Marcie'yi bir arada görmediğim için rahatlamış olmam gerekirdi ama daha çok hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Yalnız ve pişman. Ve bitkin. Aklımdaki tek şey yatağıma emeklemek ve bugüne olabildiğince çabuk son vermekti.

Scott, "Arkadaşlar, arkadaşlarının sarhoş araba kullanmasına izin vermezler," dedi.

"Vicdanımı etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Anahtarları önümde salladı. "Hayatta bir kez ele geçecek 'Stang kullanma şansını nasıl geri çevirebilirsin ki?"

Ayağa kalktım ve pantolonumun arkasındaki kumları silkeledim. "'Stang'i otuz dolara bana satmaya ne dersin? Hatta nakit ödeyebilirim."

Kolunu omzuma atarken gülüyordu. "Sarhoşum ama o kadar sarhoş değilim, Grey."

14

Yeniden Coldwater şehir sınırlarına girince Mustang'i şehrin içinden geçirip Beech yolundan Dragon'a çıktım. Yağmur, kasvetli bir ahmakıslatan olarak yağmaya devam ediyordu. Yol dar ve dönemeçliydi; yaz kış yapraklarını dökmeyen ağaçlar kaldırımın kıyısına kadar uzanıyordu. Bir sonraki virajı dönünce Scott küçük balkonlu ve gri çatılı, Cape Cod tarzı binalardan oluşan bir siteyi işaret etti. Ön taraftaki yeşillikte hırpani bir tenis kortu vardı. Binalar yeni bir boya katmanına hayır demeyecek gibi görünüyordu.

Mustang'i boş bir park yerine soktum.

Scott kolunu koltuğumun arkasına uzatırken, "Getirdiğin için teşekkürler," dedi. Gözleri cam gibiydi ve gülümsemesi yüzünün bir tarafında tembelce yukarı kıvrılmıştı.

"İçeri girebilecek misin?" diye sordum.

Dili dolanarak, "İçeri gitmek istemiyorum," dedi. "Halı köpek idrarı kokuyor ve banyo tavanı küf içinde. Burada, seninle kalmak istiyorum."

Çünkü sarhoşsun. "Eve gitmem gerek. Geç oldu ve bugün daha annemi aramadım. Biraz daha aramazsam kafayı yiyecek." Üzerinden uzanıp yolcu kapısını iterek açtım.

Ben bunu yaparken bir tutam saçımı parmağına doladı. "Hoş."

Saçımı parmağından çözdüm. "Böyle bir şey olmayacak. Sen sarhoşsun."

Sırıttı. "Sadece birazcık."

"Bunu yarın hatırlamayacaksın."

"Kumsalda aramızda bir bağ kurulduğunu sanmıştım."

"Kuruldu. Ama aramızdaki bağın gideceği en uç nokta o kadardı. Ciddiyim. Seni dışarı atıyorum. İçeri git."

"Arabam ne olacak?"

"Bu akşam eve götüreceğim ve yarın öğleden sonra sana geri getireceğim."

Scott hoşnutlukla iç geçirdi ve koltuğuna iyice yayıldı. "İçeri gitmek ve Jimi Hendrix'le baş başa kalmak istiyorum. Herkese partinin bittiğini söyler misin?"

Gözlerimi devirdim. "Az önce altmış kişiyi evine çağırdın. İçeri gidip partinin iptal olduğunu söyleyecek değilim."

Scott kapıdan dışarı eğildi ve kustu.

Iyyk.

Tişörtünün arkasını sıkıca tuttum, onu arabanın içine çektim ve Mustang'e yarım metre kaymasına yetecek kadar gaz verdim. Sonra el frenini çekip dışarı çıktım. Scott'ın tarafına yürüdüm ve ayaklarımın boşalan midesinin içeriğine denk gelmesinden kaçınarak onu kollarından tutup arabanın dışına çektim. Kolunu

omzuma atınca tek yapabildiğim ağırlığı altında çökmemek için çabalamak oldu. "Hangi daire?" diye sordum.

"Otuz iki, en üst katta sağda."

En üst kat. Tabii ki? Neden şimdi işimin rast gitmesini bekliyordum ki?

Nefes nefese, Scott'ı merdivenlerde iki kat yukarı sürükledim ve beyin parçalarımın boşlukta sallandığını hissetmeme neden olacak kadar sesi açılmış *rap* eşliğinde kıvrılıp bükülen bir vücut kaosuyla capcanlı dairesinin açık kapısından içeri sendeleyerek girdim.

Scott kulağıma, "Yatak odası arka tarafta," diye mırıldandı.

Onu kalabalığın arasından iterek holün sonundaki kapıyı açtım ve Scott'ı köşedeki ranzanın alt katına bıraktım. Bitişik köşede küçük bir masa, katlanabilir bir bez sandalye, bir gitar standı ve birkaç ağırlık vardı. Duvarlar eskitilmiş beyaz renginde idi ve sadece *Baba III* filminin posteri ile bir New England Patriots flamasıyla süslenmişti.

Scott beni etrafı incelerken yakalayınca, "Odam," dedi. "Rahatına bak."

"İyi geceler, Scott."

Tam kapıyı kapatırken, "Bana içecek bir şey getirir misin?" dedi. "Su. Ağzımdaki şu tattan kurtulmam gerek."

Kendimi dışarı atmak için sabırsızlanıyordum ama Scott'a karşı giderek ciddileşen bir sempati duymamak elimde değildi. Şimdi çekip gidersem, yarın kendi kusmuk havuzunun ortasında uyanacaktı. Belki üstünü başını temizleyip bir ibuprofen[16] içirebilirdim.

16 Ağrı kesici bir ilaç. (ç.n.)

Apartmanın U biçimindeki küçük mutfağı, dans pistine dönüştürülmüş oturma odasına bakıyordu ve mutfağın girişini kapatan birbirine yapışık vücutların arasından bin bir güçlükle geçtikten sonra bardak bulmak için dolap kapaklarını açıp kapattım. Lavabonun üstüne istiflenmiş plastik bardaklar buldum ve musluğu açıp bardağı suyun altına tuttum. Tam suyu Scott'a götürmek üzere döndüğüm sırada kalbim yerinden oynadı. Patch bir iki metre uzağımda, buzdolabının karşısındaki dolaplara dayalı halde duruyordu. Sohbete açık olmadığının bir işareti olarak kendini kalabalıktan soyutlamış ve beyzbol şapkasını aşağı çekmişti. Duruşu sabırsızdı. Saatine baktı.

Tezgâha tırmanıp doğrudan oturma odasına geçmek dışında, ondan kaçınmanın bir yolunu göremediğim ve ona nezaket borçlu olduğum –ikimiz de bu işi olgunlukla ele alacak kadar büyük değil miydik?– için birden kum gibi kupkuru kesilen dudaklarımı ıslattım ve yanına yürüdüm. "Eğleniyor musun?"

Yüzünün sert hatları bir gülümsemeyle yumuşadı. "Buna tercih edeceğim en az bir şey sayabilirim."

Bu bir imaydı ve ben anlamazlıktan gelecektim. Bacaklarım kenardan sarkacak şekilde mutfak tezgâhına tırmandım. "Bütün gece kalacak mısın?"

"Bütün gece kalmam gerekecekse beni hemen vur."

Ellerimi iki yana açtım. "Üzgünüm, silahım yok."

Bana kusursuz bir kötü çocuk gülümsemesiyle baktı. "Seni alıkoyan tek şey bu mu?"

"Seni vurarak öldüremem," diye belirttim. "Ölümsüz olmanın olumsuz yanlarından biri."

Beyzbol şapkasının gölgesi altından ateşli bir gülümseme saçarak başını eğdi. "Ama elinden gelse yapardın öyle mi?"

Cevap vermeden önce duraksadım. "Senden nefret etmiyorum, Patch. Henüz."

"Nefret yeterince güçlü değil mi?" diye tahminde bulundu. "Peki daha derin bir şeyler?"

Gülümsedim ama bu, dişlerimi gösterecek bir gülümseme değildi.

İkimiz de bu sohbetten iyi bir şeyler çıkmayacağını hisseder gibiydik. Hele burada. Patch başını arkamızdaki kalabalığa doğru yatırarak ikimizi de kurtardı. "Ya sen? Uzun süre kalacak mısın?"

Tezgâhtan aşağı atladım. "Hayır. Scott'a su ve bulabilirsem ağız gargarası götüreceğim. Sonra çıkıyorum."

Dirseğimi yakaladı. "Beni vururdun ama Scott'ın sarhoşluğuna hemşirelik yapmaya gidiyorsun, öyle mi?"

"Scott kalbimi kırmadı."

Aramıza birkaç kalp atışlık sessizlik çöktü, ardından Patch kısık sesle, "Gidelim," dedi. Bakışı tam olarak neyi kastettiğini anlatıyordu. Onunla kaçmamı istiyordu. Baş meleklere meydan okumamı. Patch'i eninde sonunda bulacaklarını görmezden gelmemi.

Ona neler yapacaklarını korkudan üşümüş ve dehşetle donakalmış halde buza hapsolma gibi bir duyguya kapılmadan düşünemiyordum bile. Patch bana cehennemim nasıl bir yer olacağını hiç anlatmamıştı. Ama biliyordu ve bildiklerini bana anlatmaması, gözümün önünde oldukça net ve kasvetli bir görüntü çiziyordu.

Gözlerimi oturma odasından ayırmadan, "Scott'a bir bardak su götürme sözü verdim," dedim.

"Karanlık olarak niteleyeceğim bir adamla çok fazla vakit geçiriyorsun. Üstelik benim standartlarıma göre, bu çok zor kazanılan bir unvandır."

"Bir karanlıklar prensini ayırt etmek için onlardan birisi mi olmak gerekiyor?"

"Mizah duygunu kaybetmemene sevindim ama ben ciddiyim. Dikkatli ol."

Başımı hafifçe eğdim. "Endişeni takdir ediyorum ama ben ne yaptığımı biliyorum." Patch'in yanından geçtim ve bedenlerden oluşan duvarı yarıp oturma odasına girdim. Uzaklaşmam gerekiyordu. Ona fazla yakın duruyor ve o buzdan duvarın kalınlığı ile aşılmazlığını hissediyordum. Sadece bir kol boyu mesafede dursa da, istediğimiz şeye ikimizin de sahip olamayacağını biliyordum.

Kalabalığın yarısını aşmıştım ki birisi arkamdan bluzumun askısını çekiştirdi. Daha fazla görüş belirtmeye ya da daha korkuncu, beni öpme riskini almaya hazır bir Patch'le karşılaşmayı bekleyerek arkamı döndüm ama karşımdaki, bana tembel tembel sırıtan Scott'tan başkası değildi. Saçlarımı yüzümden itti ve öne eğilip dudaklarını dudaklarıma örttü. Naneli ağız gargarası ve yeni fırçalanmış diş macunu gibi bir tadı vardı. Geri çekilmeye yeltendim ama sonra Patch'in görmesinin neden umurumda olacağını düşündüm. Yaptığım şey, onun yapmadığı bir şey değildi. Benim de yeni bir şeylere geçmeye onun kadar hakkım vardı. O kalbindeki boşluğu doldurmak için Marcie'yi kullanıyordu ve şimdi de sıra bendeydi.

Ellerimi Scott'ın göğsünden yukarı kaydırdım ve ensesinde kenetledim. O da ipucunu aldı ve ellerini bel kemiğimden aşağı kaydırarak beni iyice kendine çekti. Demek bir başkasıyla öpüşmek böyle bir histi. Patch yavaş ve tecrübeli olup işi ağırdan alırken Scott oyunbaz bir heves içinde ve biraz özensizdi. Tamamen farklı ve yeniydi... Üstelik çok kötü olduğu da söylenemezdi.

Scott parmaklarını parmaklarıma kenetleyip beni koridora doğru çekerken kulağıma, "Odama," diye fısıldadı.

Bakışlarım Patch'i en son gördüğüm noktaya kaydı. Göz göze geldik. Eli kaskatıydı, derin düşüncelere dalmış ve beni Scott'la öpüşürken görünce donakalmış gibi ensesini tutuyordu.

Ona bakarak, *İşte aynen böyle hissettiriyor*, diye düşündüm.

Fakat bunu düşündükten sonra kendimi daha iyi hissetmedim. Üzgün, zayıf ve hoşnutsuz hissediyordum. Ben oyunlar oynayan ya da kendimi teselli etmek veya özgüvenimi şişirmek için aşağılıkça hilelere başvuran birisi değildim. Ama içimde hâlâ yanan açık bir yara vardı ve bu yüzden, Scott'ın beni içeri götürmesine izin verdim.

Scott yatak odasının kapısını ayağıyla itti. Işıkları söndürdü ve etrafımızı yumuşacık gölgeler sardı. Önce ranzanın alt katındaki küçük, tek kişilik yatağa, sonra da pencereye baktım. Camı çatlaktı. Panik dolu bir an, kendimi çatlağın arasından süzülüp gecenin içinde kaybolurken hayal ettim. Büyük ihtimalle bu, yapmak üzere olduğum şeyin kocaman bir hata olduğunun işaretiydi. Bunu sadece bir şeyi ispatlamak için mi yaşıyordum gerçekten? Patch'e öfkemin ve kırgınlığımın büyüklüğünü böyle mi göstermek istiyordum? Bu beni nasıl bir insan yapardı?

Scott beni omuzlarımdan tuttu ve daha sert öpmeye başladı. Zihnimde seçenekleri tarttım. Kendimi hasta hissettiğimi söyleyebilirdim. Fikrimi değiştirdiğimi. Ya da basitçe hayır diyebilirdim.

Scott tişörtünü çıkarıp kenara attı.

"Ah..." diye başlayacak oldum. Bir kaçış bulmak için bir kez daha etrafıma bakındım ve yatak odası kapısının açılmış olması gerektiğini, çünkü bir gölgenin koridordan içeri dolan ışığı gölgelediğini fark ettim. Gölge yana çekilip kapıyı kapattı ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

Patch, Scott'ın tişörtünü yüzüne gelecek şekilde fırlattı.

Scott tişörtü başından geçirip kendini örtmek için aşağı çekerken, "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Patch ona, "Fermuarın açık," dedi.

Scott fermuarını çekti. "Ne yapıyorsun? Buraya giremezsin. Meşgulüm ve burası benim odam."

Kan yanaklarıma hücum ederken Patch'e, "Sen delirdin mi?" dedim.

Patch gözlerini bana çevirdi. "Burada olmak istemezsin. Onunla."

"Buna sen karar veremezsin!"

Scott yanımdan geçti. "Bırak ben icabına bakayım."

Patch yumruğunu mide bulandırıcı bir çatırtı eşliğinde çenesine indirmeden önce, Scott en fazla yarım metre ilerleyebilmişti.

Patch'e, "*Ne yapıyorsun?*" diye bağırdım. "Çenesini mi kırdın?"

Scott yüzünün alt kısmını tutarak, "Ahh!" diye inledi.

"Kırmadım ama sana elini sürecek olursa kıracağım pek çok şeyden ilki çenesi olacak."

Parmağımla kapıyı işaret ederek Patch'e, "*Dışarı!*" diye emrettim.

Scott hâlâ işlediğinden emin olmak istercesine çenesini açıp kapatırken Patch'e, "Seni öldüreceğim!" diye kükredi.

Ancak Patch gitme mesajını almak yerine, üç adımda Scott'a ulaştı. Onu yüzü duvara gelecek şekilde çevirdi. Scott toparlanmaya çalıştı ama Patch onu biraz daha sersemletecek şekilde bir kez daha duvara çarptı. Kısık ve tehditkâr bir sesle Scott'ın kulağına, "Ona elini bir daha sürersen," dedi, "hayatının en büyük pişmanlığı olur."

Patch odadan ayrılmadan önce bakışlarını bana çevirdi. "Buna değmez." Duraksadı. "Ben de değmem."

Ağzımı açtım ama ileri sürecek bir tezim yoktu. Olmak istediğim için burada değildim. Patch'e bir ders vermek için buradaydım. Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Scott döndü ve duvarın dibine çöktü. Yüzünün alt kısmını ovalayarak, "Sarhoş olmasam onu haklardım," dedi. "Kim olduğunu sanıyor? Onu tanımıyorum bile. Sen tanıyor musun?"

Belli ki Scott, Patch'i Z'ten tanımamıştı ama o gece orada pek çok insan vardı. Scott'ın bütün yüzleri hatırlamasını bekleyemezdim. Patch'in biraz önce çıktığı kapıyı işaret ederek, "Bunun için üzgünüm," dedim. "Sen iyi misin?"

Yavaşça gülümsedi. "Hiç daha iyi olmamıştım." Bunu çenesine yayılan ve kamçı izini andıran bir morluk eşliğinde söylemişti.

"Kontrolden çıkmıştı."

Scott ağzının kenarından akan kanı silmek için elinin tersini kullanarak, "En iyisi," diye homurdandı.

"Gitmeliyim," dedim. "Mustang'i yarın okuldan sonra geri getiririm." Buradan Patch'i aşarak ve saygınlığımı bir nebze olsun koruyarak nasıl çıkacağımı merak ediyordum. Doğruca yanına gidip haklı olduğunu itiraf etsem de olurdu: Scott'ın peşinden onu incitmek için gitmiştim.

Scott parmağını tişörtümün altına takıp beni olduğum yerde tuttu. "Gitme, Nora. Henüz değil."

Parmağını tişörtümden kurtardım. "Scott."

"Fazla ileri gidiyorsam söyle," dedi tişörtünü ikinci kez başından yukarı çekerken. Teni karanlıkta parlıyordu. Spor salonunda çok vakit geçirdiği her halinden belliydi. Bu, kollarından aşağı uzanan kas çizgilerinde de kendini gösteriyordu.

"Fazla ileri gidiyorsun," dedim.

"Hiç ikna edici değildi." Saçlarımı boynumdan arkaya itti ve yüzünü oradaki girintiye sürttü.

Ellerimi aramıza koyarak, "Seninle bu şekilde ilgilenmiyorum," dedim. Yorgundum ve şakaklarımda arasında bir baş ağrısı belirmeye başlamıştı. Kendimden utanıyordum, bir an önce eve gitmek ve bu geceyi unutana dek uyumak, uyumak istiyordum.

"Nereden biliyorsun? Bu şeklimi hiç denemedin ki?"

Lambanın düğmesini çevirip odanın ışıkla dolmasını sağladım. Scott elini gözlerinin üstüne kapatarak arkaya doğru sendeledi.

"Gidiyorum..." Gözlerim Scott'ın göğsünün üst kısmında, meme ucu ile köprücük kemiği arasındaki bir deri parçasına takılınca durdum. Teni kabarık ve parlaktı. Zihnimin derinliklerinde bir yerde, bunun Scott'ın kan topluluğuna bağlılık yemini ettiği zaman edindiği damga olduğu bağlantısını kurdum ama bu, asıl dikkatimi çeken detayla karşılaştırılınca bulanık ve donuk bir düşünce olarak kaldı. Damga sıkılmış bir yumruk biçimindeydi. Zarfın içinden çıkan demir yüzüğün üstündeki kabarık mührün bire bir aynı biçim ve ölçüdeki ikiziydi.

Scott elini gözlerinin üstünden çekmeden inledi ve dengesini sağlamak için ranzanın kenarına tutundu.

Dilim damağım kurumuş halde, "Tenindeki o işaret ne?" diye sordum.

Scott anlık bir şaşkınlıktan sonra işareti eliyle kapattı. "Bir gece birkaç arkadaşımla itişip kakışıyorduk. Ciddi bir şey değil. Sadece bir yara izi."

Bu konuda yalan söyleyecek cürete mi sahipti? "Zarfı bana sen gönderdin." Cevap vermeyince daha büyük bir hararetle ekledim. "Kaldırım. Pastane. Demir yüzüklü zarf." Oda ürkütecek kadar

ıssız ve dışarıyı bangır bangır titreten bastan kopuk gelmeye başlamıştı. Bir anda, Scott'la birlikte arka odaya kapanmam güvenli olmaktan çıkmıştı.

Scott'ın gözleri kısıldı ve hâlâ canını yakar gibi görünen ışıkta gözlerini kısarak bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesi temkinli, düşmanca ve düzensizdi.

"Bunun *komik* olduğunu mu düşünüyorsun? Yüzüğü bana senin gönderdiğini biliyorum."

"Yüzük mü?"

"Göğsündeki bu işareti yapan yüzük!"

Başını sersemliğinden kurtulmak ister gibi, bir kez sertçe salladı. Sonra kolu bir kamçı gibi öne uzandı ve beni duvara itti. "Yüzüğü nereden biliyorsun?"

Öfkeyle, "Canımı yakıyorsun," dedim ama korkudan titriyordum. Scott'ın rol yapmadığını anlamıştım. Tahmin ettiğimden çok daha iyi bir oyuncu değilse, zarftan gerçekten haberi yoktu. Ama yüzüğü biliyordu.

"Nasıl birisiydi?" Bluzumu sımsıkı kavrayıp beni sarstı. "Sana yüzüğü veren adam neye benziyordu?"

"Ellerini üstümden çek," diye haykırarak onu geri ittim. Ancak Scott benden ağırdı, ayakları yere sabitlenmiş ve vücudu beni duvara hapsetmişti. "Onu görmedim. Bana başkasıyla gönderdi."

"Benim nerede olduğumu biliyor mu? Coldwater'da olduğumdan haberi var mı?"

"O mu?" diye çıkıştım. "O da kim? Neler oluyor?"

"Yüzüğü sana neden verdi?"

"Bilmiyorum! Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neden sen anlatmıyorsun?"

Onu etkisi altına almış gibi görünen ve giderek artan panikle titriyordu. "*Ne biliyorsun?*"

Gözlerimi Scott'ın gözlerine diktim ama boğazım öyle sert sıkılmıştı ki nefes almakta güçlük çekiyordum. "Yüzük, babamı Kara El'in öldürdüğünü ve bu yüzüğün ona ait olduğunu söyleyen bir notla birlikte zarfın içindeydi." Dudaklarımı yaladım. "Kara El sen misin?"

Scott'ın bakışlarında hâlâ derin bir güvensizlik hâkimdi ve gözleri bana inanmakla inanmamak arasında gidip geliyordu. "Kendi iyiliğin için bu konuşmayı yaptığımızı unut."

Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım ama beni tutmaya devam ediyordu.

"Çık dışarı," dedi. "Ve benden uzak dur." Bu defa beni kapıya doğru iterek serbest bıraktı.

Kapıda durdum. Terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim. "Bana Kara El'i anlatmadan olmaz."

Scott'ın daha da vahşi bir öfkeye kapılacağını sandım ama bana bir köpeğin bahçedeki çimenlere çömelirken yakaladığında atacağı türde bir bakış atmakla yetindi. Tişörtünü aldı ve yeniden başından geçirecekmiş gibi yaptı ama sonra dudaklarında tehditkâr bir gülümseme belirdi. Tişörtü yatağın üstüne attı. Kemerini gevşetti, fermuarını açtı ve şortunun içinden çıktı. Üzerinde dar, penye bir iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı. Belli ki gitmem için beni rahatsız etme çabası içinde, şoka uğratma faktörünü deniyordu. İkna konusunda bir hayli başarılıydı ama benden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim.

"Kara El'in yüzüğü derine damgalanmış," dedim. "Bu konuda, oraya nasıl ulaştığı da dâhil olmak üzere, hiçbir şey bilmediğine inanmamı bekleme."

Cevap vermedi.

"Buradan çıktığım anda polisi arayacağım. Benimle konuşmazsan da belki onlarla konuşmak istersin. Belki bu damgayı daha önce de görmüşlerdir. İyi bir şey olmadığını bakışta söyleyebilirim." Sesim sakindi ama koltuk altlarım ıslaktı. Sözlerim o kadar aptalca ve riskliydi ki. Scott gitmeme izin vermezse ne olacaktı? Kara El konusunda onu rahatsız edecek kadar bilgi sahibi olduğum ortadaydı. Çok şey bildiğimi mi düşünüyordu? Ya beni öldürür ve cesedimi bir çöp variline atarsa? Annem nerede olduğumu bilmiyordu ve beni Scott'ın dairesine girerken gören herkes sarhoştu. Yarın beni gördüğünü hatırlayan tek bir insan olacak mıydı acaba?

Paniklemekle öylesine meşguldüm ki Scott'ın yatağa oturduğunu fark etmemiştim bile. Yüzünü ellerinin arasına eğmişti. Sırtı titriyordu ve sessizce, hıçkırarak ağladığını fark ettim. Önce rol yaptığını, bunun bir tür tuzak olduğunu sandım ama göğsünden yükselen boğuk ve kısık sesler gerçekti. Sarhoştu, duygusal anlamda kontrolsüzdü ve bunun onu ne kadar güvenilir kıldığını bilmiyordum. Yaptığım tek bir hareketin patlamasına neden olmasından korkarak, hiç kıpırdamadan durdum.

"Portland'da yüklü miktarda kumar borcu yaptım," dedi. Sesi umutsuz ve bitkindi. "Bilardo salonundaki müdür bana göz açtırmıyor ve parasını istiyordu; evden her çıkışımda arkamı kollamak zorunda kalıyordum. Korku içinde, bir gün beni bulacağını ve kırık diz kapaklarıyla kurtulmam halinde şanslı sayılacağımı bilerek yaşıyordum.

"Bir gece işten eve dönerken birisi arkadan üstüme saldırdı, beni bir ambara sürükledi ve katlanabilir bir masaya bağladı. Adamı göremeyeceğim kadar karanlıktı ama onu müdürün gönderdiğini anlamıştım. Beni bıraktığı takdirde ne kadar isterse

ödeyeceğimi söyledim ama o güldü ve paramın peşinde olmadığını, aslında borcumu çoktan kapattığını söyledi. Ben bunun kötü bir şaka olduğu sonucuna varmadan Kara El olduğunu ve daha fazla paranın ihtiyacı olan son şey olduğunu söyledi.

"Bir Zippo'su vardı ve alevi sol elindeki yüzüğe tutup onu kızdırdı. Korkudan altıma edecektim. Ona ne isterse yapacağımı, sadece beni masadan kaldırmasını söyledim. Tişörtümü açtı ve yüzüğü göğsüme bastırdı. Tenim yanıyordu ve avazım çıktığı kadar haykırıyordum. Parmağımı büküp kemiği kırdı ve eğer çenemi kapatmazsam onunu birden kırana dek durmayacağını söyledi. Beni işaretlediğini söyledi." Scott'ın sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Altıma işedim. Orada, masanın üstünde. Ödüm bokuma karışmıştı. Onu bir daha görmemek için ne gerekiyorsa yaparım. Coldwater'a geri taşınmamız bu yüzdendi. Okula gitmeyi bırakmıştım ve bütün gün spor salonunda saklanıyor, yeniden peşime düşmesi ihtimaline karşılık vücut çalışıyordum. Beni bulduğu takdirde bu kez hazır olacaktım." Bu noktada durdu ve elinin tersiyle burnunu sildi.

Ona güvenebileceğimden emin değildim. Patch güvenmediğini açıkça ifade etmişti ama Scott titriyordu. Teni macun gibiydi, terle kaplanmıştı ve ellerini saçlarının arasına daldırıp uzun, titrek bir nefes bıraktı. Böyle bir hikâyeyi uydurabilir miydi? Bütün detaylar, Scott hakkında daha önceden bildiklerimle örtüşüyordu. Kumar bağımlılığı vardı. Portland'da geceleri açık olan bir markette çalışıyordu. Coldwater'a geçmişinden kaçmak için taşınmıştı. Göğsünde, onu oraya birisinin koyduğunun kanıtı olan bir damga vardı. İki adım ötemde oturup bana yaşadıkları hakkında yalan söylüyor olabilir miydi?

"Nasıl birisiydi?" diye sordum. "Kara El."

Başını salladı. "Karanlıktı. Uzun boyluydu, tek hatırladığım bu."

Scott ve babam arasında bağ kurmanın bir yolunu aradım; ikisi de Kara El'le bağlantılıydı. Kara El, Scott'ın peşine borca batmasından sonra düşmüştü. Scott'ın borcunu ödemesi karşılığında onu damgalamıştı. Babam da aynı şeyi mi yaşamıştı? Öldürülmesi, polisin öne sürdüğü gibi rastgele işlenmiş bir cinayet değil miydi? Kara El bir borcunu ödedikten sonra babam damgalanmaya karşı çıktığı için onu öldürmüş olabilir miydi? Hayır. Buna inanmıyordum. Babam kumar oynamaz ve borca batmazdı. O bir muhasebeciydi. Paranın kıymetini bilirdi. Onun durumunda Scott'la bağlantı kurulacak başka hiçbir şey yoktu. Başka bir şey olmalıydı.

"Şu Kara El, başka bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"O geceye dair hiçbir şey hatırlamamaya çabalıyorum." Yatağın altına uzandı ve plastik bir kül tablası ile sigara paketi çıkardı. Sigarasını yaktı ve dumanı yavaşça bırakırken gözlerini yumdu.

Zihnimde üç soru dönüp duruyordu. Babamı gerçekten Kara El mi öldürmüştü? Kara El kimdi? Onu nerede bulabilirdim?

Ayrıca bir yeni soru daha: Kara El, Nefilim kan topluluğunun lideri miydi? Nefilleri damgalayan o ise, bu mantıklı olabilirdi. Kovulmuş meleklerle mücadeleye aktif üye alımından sadece bir lider ya da otorite sahibi birisi sorumlu olabilirdi.

"Seni neden damgaladığını söyledi mi?" diye sordum. Bu damganın kan topluluğunun işareti olduğu ortadaydı ama belki daha fazlası da vardı. Sadece Nefil üyelerin bildiği bir şey.

Scott başını salladı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Sana hiçbir neden vermedi mi?"

Scott, "Hayır," dedi.

"O geceden sonra peşine düştüğü oldu mu?"

"Hayır." Gözlerindeki vahşi bakıştan, her zaman bu cevabı verememekten korktuğunu anlamıştım.

Yeniden Z'i düşündüm. Kırmızı tişörtlü Nefil. O da Scott'la aynı damgayı taşıyor muydu? Bundan neredeyse emindim. Bütün üyelerin aynı işareti taşımaları kulağa mantıklı geliyordu. Bu da Z'te Scott ve Nefil gibi kişilerin olduğu anlamına gelirdi. Her yerde, zorla alınmış ama hiçbir bilgiye sahip olmadıkları için gerçek güçten ya da amaçtan kopuk üyeler vardı. Kara El neyi bekliyordu? Üyelerini birleştirmeyi neden erteliyordu? Kovulmuş meleklerin neyin peşinde olduğunu öğrenmelerine engel olmak için mi?

Babam bu yüzden mi öldürülmüştü? Ölümünün bu kan topluluğuyla bir alakası var mıydı?

"Kara El'in damgasını hiç başka birisinde gördün mü?" Şansımı fazla zorladığımın farkındaydım ama Scott'ın ne kadarını bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

Scott cevap vermedi. Yatağına yığılmış ve sızmıştı. Ağzı aralıktı; nefesinde güçlü bir alkol ve sigara kokusu vardı.

Onu yavaşça sarstım. "Scott? Bana bu topluluk hakkında ne söyleyebilirsin?" Yanaklarını hafifçe tokatladım. "Scott, uyan. Kara El sana Nefil olduğunu söyledi mi? Bunun ne anlama geldiğini söyledi mi?"

Ancak Scott alkolün etkisiyle derin bir uykuya dalıp gitmişti bile.

Sigarasını söndürdüm, çarşafı omuzlarına kadar çektim ve odadan çıktım.

15

Telefon çalmaya başladığında bir rüyanın derinliklerindeydim. Tek kolumu yana uzattım ve elimi komodinin üstünde dolaştırıp cep telefonumu buldum. Ağzımın kenarından akan salyaları silerken, "Alo?" dedim.

Vee, "Hava Durumu Kanalı'nı dinledin mi?" diye sordu.

"Ne?" diye mırıldandım. Gözlerimi kırpıştırıp açmaya çalıştım ama hâlâ rüyanın içindeydiler. "Saat kaç?"

"Mavi gökyüzü, cızırtılı bir sıcaklık ve sıfır rüzgâr. Dersten sonra kesinlikle Old Orchard Sahili'ne gidiyoruz. Tam şu anda, Neon'a sörf tahtalarını yüklüyorum." *Grease*'den *Summer Nights* şarkısının ilk dörtlüğünü avaz avaz söylemeye başladı. Yüzümü buruşturdum ve telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Uykulu gözlerimi ovaladım ve saatin üstündeki bulanık rakamlara odaklanmaya çalıştım. Öndeki altı olamazdı, değil mi?

"Seksi, pembe bir saç bandı mı takmalıyım yoksa metalik dore rengi bir bikini mi giymeliyim? Bikininin sorunu şu ki, onu giymeden önce biraz yanmaya ihtiyacım olacak. Dore tenimi daha da soluk gösterir. Belki bu defa pembe giyer, tenimi birazcık bronzlaştırır ve..."

Uyku sersemliğinden sesimi biraz daha yükseltecek kadar sıyrılmaya çabalayarak, "Saatim neden altı yirmi beşi gösteriyor?" diye sordum.

"Bu hileli bir soru mu?"

"Vee!"

"Evvettt... Çok mu kızdın?"

Telefonu çarparak kapattım ve örtünün altına iyice gömüldüm. Aşağıda, mutfakta ev telefonu çalmaya başladı. Yastığı başımın üstüne katladım. Telesekreter devreye girdi ama Vee'den kurtulmak o kadar kolay değildi. Tekrar aradı. Tekrar. Tekrar.

Hızlı arama tuşuyla cep numarasını çevirdim. "*Ne?*"

"Altın rengi mi? Pembe mi? Önemli olmasa sormazdım. Ben sadece... Rixon orada olacak ve beni ilk kez mayolu görecek."

"Bir saniye. Plan üçümüzün birlikte gitmesini mi içeriyor? Old Orchard Sahili'ne kadar onca yolu dış kapının mandalı olmak için gidecek değilim!"

"Ben de bütün bir öğleden sonra ekşimik bir suratla evde oturmana izin verecek değilim!"

"Benim suratım ekşimik falan değil."

"Evet, ekşimik. Ve tam şu anda da öyle."

"Bu benim sıkkın ifadem. Beni sabahın altısında uyandırdın!"

Gökyüzü bir uçtan diğerine yaz mavisiydi. Neon'un camları açıktı ve sıcak rüzgâr Vee ile benim saçlarımızı dalgalandırırken tuzlu suyun baş döndürücü kokusu havayı kaplıyordu. Vee otobandan çıktı ve Old Orchard Sokağı'ndan aşağı, gözleri boş bir park yeri arayarak indi. Yolun iki şeridi de, yanlarından geçip şanslarını

kaybetmeden önce bir park yerinin boşalmasını umarak hız sınırının altında ağır ağır ilerleyen arabalarla doluydu.

Vee, "Burası tıklım tıklım dolu," diye yakındı. "Nereye park etmem bekleniyor?" Bir ara sokaktan aşağı saptı ve bir kitapçının arkasında durdu. "Burası iyi gibi. Bir yığın park yeri var."

"Tabelada sadece çalışanlar için yazıyor."

"Çalışan olmadığımızı nereden bilecekler? Neon ortama gayet uygun. Bütün bu arabalar düşük sınıf kokuyor."

"Tabela yabancı araçların çekileceğini söylüyor."

"Bunu senin ve benim gibi insanları korkutmak için söylerler. Boş bir tehdit. Endişelenecek bir şey yok."

Neon'u bir park yerine soktu ve el frenini çekti. Bagajdan şemsiye, şişe su, atıştırmalıklar, güneş kremi ve havlularla dolu çantayı kapıp Old Orchard Sokağı'ndan aşağı, kumsalla birleşen çıkmaz sokağa kadar yürüdük. Kumun üstü rengârenk şemsiyelerle beneklenmişti ve köpüklü dalgalar iskelenin ince bacaklarının altında ilerliyordu. Biraz ileride, aynı okula gittiğimiz ve yakında son sınıf olacak bir grubun *Ultimate Frizbi* oynadığını gördüm.

"Normalde gidip şu çocukları bir yoklayalım derdim," dedi Vee. "Ama Rixon o kadar seksi ki cazip bile gelmiyor."

"Bu arada, Rixon ne zaman burada olacak?"

"Dur bakalım, bu pek neşeli bir soru değildi. Hatta bana biraz şüpheci geldi."

Şemsiyeyi açmak için ideal bir yer bulmak adına elimi gözlerime siper ettim ve kısık gözlerle sahili taradım. "Sana daha önce de söyledim, dış kapının mandalı olmaktan nefret ediyorum." İhtiyaç duyduğum ya da istediğim en son şey, bütün bir öğleden sonra sıcak güneşin altında oturup Vee ve Rixon'ın oynaşmasını seyretmekti.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Rixon'ın halletmesi gereken birkaç işi var ama saat üçte burada olacağına söz verdi."

"Ne tür işler?"

"Kimbilir. Belki Patch onu bir iyilik yapmak zorunda bırakmıştır. Her zaman Rixon'ın bir koşu gidip halletmesine ihtiyaç duyduğu bir şeyi oluyor. Patch'in kendi işini halledeceğini sanırsın. Ya da en azından Rixon'dan yararlanıyor olmamak için karşılığını ödemesini beklersin. Sence güneş kremi sürmeli miyim? Bunca zahmete girip bir de bronzlaşmazsam gerçekten çok kızarım."

"Rixon insanların ondan istifade etmesine izin verecek bir tipe benzemiyor."

"İnsanlar mı? Hayır. Patch? Sanki ona tapıyor. Çok sıkıcı. Midemi kaynatıyor. Patch, erkek arkadaşımın yerinde olmak için can atmasını isteyeceğim birisi değil."

"Uzun bir geçmişleri var."

"Ben de öyle duydum. Vesaire vesaire. Patch büyük olasılıkla uyuşturucu satıyor. Hayır. Büyük olasılıkla silah satıyor ve Rixon'ı kurbanlık koyun olarak ortaya itiyor. Bedavaya silah kaçakçılığı yaptırıp riske atıyor."

Taklit Ray-Ban'lerimin arkasında gözlerimi devirdim. "Rixon'ın onunla olan ilişkisinden yana bir sorunu var mı?"

Vee asık bir suratla, "Hayır," dedi.

"O zaman ilişme."

Ama Vee'nin işin ucunu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Eğer Patch silah kaçakçılığı yapmıyorsa bu kadar parayı nereden buluyor?"

"Parayı nereden bulduğunu sen de biliyorsun."

Kollarını inatçı bir tavırla göğsünde kavuşturarak, "Haydi anlat," dedi. "Bana bunca parayı nereden bulduğunu *yüksek sesle* söyle."

"Rixon'ın kendi parasını bulduğu yerden."

"Ah-ha. Tam düşündüğüm gibi. Söylemeye utanıyorsun."

Ona sert bir bakış attım. "Lütfen. Bu duyduğum en salakça şey."

"Ah, öyle mi?" Vee kararlı adımlarla iki küçük çocuğuyla kumdan kale yapmakta olan bir kadının yanına yürüdü. "Affederseniz, bayan? Ufaklıklarla geçirdiğiniz hoş vakti kesintiye uğrattığım için özür dilerim ama buradaki arkadaşım eski erkek arkadaşının hayatını nasıl kazandığını size söylemek istiyor."

Vee'nin koluna yapıştım ve onu çekiştirerek uzaklaştırdım.

"Gördün mü?" dedi Vee. "Utanıyorsun. İçinin çürümeye başladığını hissetmeden yüksek sesle söyleyemiyorsun bile."

"Poker. *Bilardo*. İşte. Söyledim ve kuruyup ölmedim. Tatmin oldun mu? Bunun nesi bu kadar önemli anlamıyorum. Rixon da hayatını tamamen aynı yoldan kazanıyor."

Vee başını salladı. "Dünyadan fena halde bihabersin, kızım. Patch'in Bo'nun Oyun Salonu'nda kazandığı bahislerle satın aldığı kıyafetleri alman mümkün değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Patch sadece kot pantolon ve tişört giyer."

Vee elini kalçasına yasladı. "O kot pantolonların ne kadar ettiğini biliyor musun?"

"Hayır," derken kafam karışmıştı.

"Şöyle söyleyeyim, onun gibi kot pantolonları Coldwater'dan alamazsın. Büyük olasılıkla New York'tan göndertiyor. Tanesi dört yüz dolara."

"Yalan söylüyorsun."

"Yemin ederim. Geçen hafta üzerinde Mick Jagger'ın imzasını taşıyan bir Rolling Stones konser tişörtü giymişti. Rixon gerçek olduğunu söyledi. Patch ekstrelerini poker fişleriyle ödemiyor. Sen ve Patch Ayrılık Şehri'ne varmadan önce parayı gerçekten nereden bulduğunu ona hiç sordun mu? Ya o cici ve parlak Jeep'i nasıl aldığını?"

"Patch, Jeep'ini pokerde kazanmıştı," dedim. "Bir Jeep kazanmışsa, eminim dört yüz dolarlık kot pantolon alabilecek parayı da kazanabiliyordur. Belki de pokerde gerçekten çok iyidir."

"Sana Jeep'i kazandığını Patch söyledi. Rixon'ın hikâyesiyse bambaşka."

Saçlarımı omuzlarımdan arkaya iterek dediklerine inanmadığım için sohbetimizin gidişatı daha az umurumda olamazmış gibi görünmeye çalıştım. "Ah öyle mi? Neymiş o hikâye?"

"Bilmiyorum. Rixon anlatmıyor. Tek söylediği, 'Patch Jeep'i kazandığını düşünmenizi istiyor ama o arabayı almak için ellerini kirletti,' oldu."

"Belki yanlış duymuşsundur."

Vee alaycı bir tavırla, "Belki," dedi. "Ya da belki de Patch yasa dışı iş yürüten kaçığın tekidir."

Güneş kremini belki biraz fazla sertçe uzatarak, "Şunu sırtıma sür ve hiçbir noktayı atlama," dedim.

"Sanırım ben doğrudan yağa geçeceğim," dedi Vee güneş kremini sırtıma dökerken. "Biraz yanık, bütün günü kumsalda geçirip geldiğin zamanki kadar beyaz bir tenle dönmekten iyidir."

Başımı çevirip omzumdan arkaya baktım ama Vee'nin işini ne kadar eksiksiz yaptığını görmek imkânsızdı. "Askılarımın altına da sürdüğünden emin ol."

"Sence bikini üstümü çıkarırsam beni tutuklarlar mı? Beyaz çizgilerden nefret ediyorum."

Havlumu şemsiyenin altına serdim ve ayaklarımın güneşte kalmadığından emin olmak için ikinci kez kontrol ettikten sonra gölgesine kıvrıldım. Vee havlusunu birkaç metre öteye serdi ve bacaklarını bebek yağıyla kapladı. Zihnimin gerisinde doktorun muayenehanesinde gördüğüm cilt kanseri görüntüleri canlanmıştı.

"Patch'ten bahsetmişken," dedi Vee. "Son durum ne? Hâlâ Marcie'yle birlikte mi?"

Bu soruyu sormasının tek nedeninin beni daha fazla kışkırtmak olduğunu düşünerek kaskatı bir sesle, "En son duyduğumda öyleydi," dedim.

"Şey, fikrimi biliyorsun."

Biliyordum ama istesem de istemesem de bir kez daha dinlemek zorunda kalacaktım.

Vee saçlarının arasına Sun-In sıkarak havaya kimyasal limon kokusu saçarken, "Birbirlerini hak ediyorlar," dedi. "Tabii ki süreceğini sanmıyorum. Patch sıkılıp yoluna devam edecektir. Tıpkı daha önce..."

Gözlerimi sımsıkı yumup ensemi ovarken, "Patch'ten başka bir şey konuşabilir miyiz?" diyerek sözünü kestim.

"Bunu konuşmak istemediğinden emin misin? Aklında çok şey varmış gibi bir halin var."

Derin bir iç çektim. Saklamanın faydası yoktu. Sevimsiz olsun ya da olmasın, Vee benim en yakın arkadaşımdı ve gerçeği –söyleyebildiğim zamanlarda– hak ediyordu. "Önceki gece beni öptü. Şeytanın El Çantası'ndan sonra."

"Ne yaptı ne yaptı?"

Ayalarımı gözlerime bastırdım. "Yatak odamda." Vee'ye Patch'in beni rüyamın içinde öptüğünü anlatabileceğimi sanmıyordum. Önemli olan öpmesiydi. Mekân önemsizdi. Tabii bir de artık rüyalarıma girmeye başarabiliyor olmasının ne anlama geldiğini düşünmek dahi istememem vardı.

"Onu *içeri* mi aldın?"

"Tam olarak değil ama içeri girdi."

Vee, "Pekâlâ," derken geri zekâlılığıma düzgün bir cevap bulmak için çabalar gibiydi.

"Şöyle yapacağız. Kanımızın üstüne yemin edeceğiz. Bana öyle bakma, ciddiyim. Kanımızın üstüne yemin edersek sözüne bağlı kalmak zorunda kalırsın yoksa çok kötü bir şey olur; uyurken sıçanların ayağını kemirmesi gibi mesela. Ve uyandığında kendini kan revan içindeki bileklerle baş başa bulursun. Çakın var mı? Bir çakı bulalım ve ikimiz de avuçlarımızı kesip birbirine bastıralım. Sen Patch'le bir daha asla yalnız kalmayacağına yemin edeceksin. Böylece, cazip bir durum oluşsa bile seni alıkoyacak bir şey olacak."

Ona Patch'le yalnız kalmanın her zaman kendi seçimim olmadığını söylemeli miyim, diye düşündüm. Patch buhar gibi hareket ediyordu. Benimle baş başa zaman geçirmek isterse, bu isteğine ulaşırdı. Her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de, bu durumdan her zaman şikâyetçi olmuyordum.

"Kan üzerine edilen yeminden daha etkili bir şeye ihtiyacım var."

"Bebeğim, aklını başına topla. Bu ciddi bir konu. Umarım inanıyorsundur çünkü ben inanıyorum." Ayağa kalkmaya yeltenirken, "Hemen gidip bir bıçak bulacağım," dedi.

Onu aşağı çektim. "Marcie'nin günlüğü bende."

Vee tükürük saçarak, "*N-ne?*" dedi.

"Günlüğü aldım ama henüz okumadım."

"Ben bunu neden şimdi duyuyorum? Ve o bebeği aralaman neden bu kadar uzun sürdü acaba? Rixon'ı unut. Hemen şimdi eve gidelim ve günlüğü okuyalım. Marcie'nin Patch'ten bahsetmiş olacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

"O zaman neden erteliyorsun? Ortaya çıkacaklardan mı korkuyorsun? Çünkü istersen önce ben okuyabilir, kötü kısımları süzüp sana doğrudan cevapları verebilirim."

"Günlüğü okursam Patch'le bir daha asla konuşmayabilirim."

"Bu iyi bir şey!"

Vee'ye yan gözle baktım. "İstediğimin bu olduğundan emin değilim."

"Ah, bebek. Kendine bunu yapma. Bu durum beni öldürüyor. O aptal günlüğü oku ve kendine bu işe son noktayı koyma izni ver. Dışarıda başka çocuklar var. Bil diye söylüyorum, hiçbir zaman erkek sıkıntısı çekmezsin."

"Biliyorum," dedim ama bu bana ucuz bir yalan gibi geldi. Patch'ten önce kimse olmamıştı. Ondan sonra bir başkasının olacağını kendime nasıl söyleyebilirdim? "Günlüğü okumayacağım. Geri vereceğim. Marcie ve ben senelerdir saçma sapan bir didişme içindeyiz, artık miadı doluyor. Ben ileriye bakmak istiyorum."

Vee'nin ağzı açık kalmıştı. Biraz daha tükürük saçarak, "Önüne bakma olayı günlüğü okumanı bekleyemez mi? Ya da benim çabucak bir göz atmamı. Beş dakika, tek istediğim bu."

"Ben doğru yolu seçiyorum."

Vee bir of çekti. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Havlularımızın üstüne bir gölge düştü.

"Siz tatlı bayanlara katılmamın sakıncası var mı?"

Başımızı kaldırınca, Rixon'ı üzerinde bir mayo ve tişört, omzunda havluyla tepemizde dikilirken bulduk. Şaşırtıcı derecede sert ve esnek görünen uzun bir vücudu, atmacayı andıran bir burnu ve alnına dökülen simsiyah saçları vardı. Sol omzundaki bir çift siyah melek kanadı dövmesi, hafif kirli sakalıyla birleşince etrafa çete üyesi havası yayıyordu. Çekici, oyuncu ve hemen hemen kötü.

"Geldin demek!" derken gülümsemesi Vee'nin bütün yüzünü aydınlatmıştı.

Rixon dirseklerinin üstüne kuma, önümüze çöktü ve yanağını yumruğuna yasladı. "Ne kaçırdım?"

"Vee, kanımın üstüne yemin etmemi istiyor," dedim.

Rixon tek kaşını kaldırdı. "Ciddi görünüyor."

"Bunun Patch'i hayatımdan uzak tutacağını düşünüyor."

Rixon başını arkaya atıp güldü. "Bu konuda bol şans."

"Hey, durun bakalım," dedi Vee. "Kan üzerine yemin etmek ciddi bir şeydir."

Rixon elini Vee'nin bacağının üst kısmına koyup ona şefkatle sırıtınca göğsümün gıptayla sancıdığını hissettim. Haftalar önce olsa Patch de bana aynı şekilde dokunurdu. İşin ironik yanı, haftalar önce Patch ve benimle takılmak zorunda kaldığı zamanlarda büyük olasılıkla Vee de benim şu anda hissettiklerimi hissetmişti. Bunu bilmek kıskançlığı hazmetmemi kolaylaştırsa da acım derindi. Vee, Rixon'a karşılık olarak öne eğildi ve dudağına bir öpücük kondurdu. Bakışlarımı kaçırdım ama bu, boğazıma bir kaya gibi oturan gıpta hissini hafifletmeye yetmedi.

Rixon boğazını temizledi. Vee'yle ikisinin kendimi rahatsız hissetmeme neden olduklarını anlama duyarlılığını göstererek, "Neden gidip bize kola almıyorum?" dedi.

Vee ayağa kalkıp kalçasındaki kumları silkeleyerek, "İzin ver ben alayım," dedi. "Sanırım Nora seninle konuşmak istiyor, Rixon." "Konuşmak" kelimesini havaya tırnak işaretleri çizerek söylemişti. "Kalırdım ama sohbet konusunun meraklısı değilim."

Rahatsız bir tavırla, "Ah," derken Vee'nin neyi ima ettiğinden emin olmasam da hoşuma gitmeyeceğini kesin olarak biliyordum.

Rixon bana heyecanla gülümsedi.

Vee durumu netleştirmek için, "Patch," dedi ama bu sözü havanın olduğundan daha fazla ağırlaşmasına neden olmaktan öteye geçmedi. Bu bilgiyi aradan çıkarıp yanımızdan uzaklaştı.

Rixon çenesini sıvazladı. "Patch hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

Ağzımın içinde, "Pek sayılmaz. Ama Vee'yi bilirsin. Her zaman zaten zor olan bir durumu on kat kötüleştirmek için oradadır," diye geveledim.

Rixon güldü. "İşin iyi tarafı ben kolay kolay küçük düşmüyorum."

"Keşke aynı şeyi ben de söyleyebilseydim."

Aradaki buzu kırmaya çalışarak, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Patch'le mi, genel olarak mı?"

"Her ikisi de."

"Daha iyi gittiği oldu." Rixon'ın ağzımdan çıkan her kelimeyi Patch'e iletmesi olasılığının yüksek olduğunu fark ederek hızla ekledim: "Yükselişteyim. Bu arada özel bir soru sorabilir miyim? Patch hakkında ama cevap vermek konusunda rahat hissetmezsen benim için cidden sorun olmaz."

"Sor bakalım."

"Patch hâlâ koruyucu meleğim mi? Bir süre önce, bir kavganın ardından ona meleğim olmasını istemediğini söyledim. Ama tam olarak ne durumda olduğumuzu bilmiyorum. Ben istediğimin bu olduğunu söyledim diye, artık meleğim değil mi?"

"Patch hâlâ sana bağlı."

"Peki nasıl oluyor da artık hiç çevremde görünmüyor?"

Rixon'ın gözleri parladı. "Ondan ayrılan sendin, hatırlıyor musun? Onun için tuhaf bir durum. Pek çok erkek eski sevgilisinin etrafında gereğinden uzun süre takılmaktan haz etmez. Tabii bir de baş meleklerin soluğunu ensesinde hissettiğini söylemişti. Her şeyi tamamen profesyonel sınırlar içinde tutmak için geri çekilmek zorunda."

"Yani beni hâlâ koruyor mu?"

"Tabii ki. Sahne gerisinden."

"Onu bana bağlamaktan kim sorumluydu?"

Rixon omuz silkti. "Baş melekler."

"Onlara bir başkasına bağlanmak istediğimi bildirmenin bir yolu var mı? Pek iyi yürümüyor. En azından ayrılıktan bu yana." *Pek iyi yürümüyor* mu? Resmen içimi paramparça ediyordu. Bütün bu dokunup kaçmalar, onu görmeler ama sahip olamamalar yıkıcıydı.

Başparmağını dudağının üstünde dolaştırdı. "Sana bildiğimi söyleyebilirim ama bu bilginin süresinin geçmiş olması mümkün. Ben çemberden çıkalı uzun zaman oldu. İronik olacak ama –buna hazır mısın?– kanın üzerine yemin etmen gerek."

"Bu bir şaka mı?"

"Avucunu keser ve toprağa birkaç damla kan damlatırsın. Betona ya da halıya değil, toprağa. Sonra, cennete kendi kanını

dökmekten korkmadığını söyleyerek yemin edersin. Topraktan gelmişsindir ve toprağa döneceksindir. Yemini yerine getirerek koruyucu melek hakkından feragat eder ve cennetin yardımı olmaksızın kaderini kabullendiğini ilan edersin. Şunu aklından çıkarma, bunu savunmuyorum. Sana koruyucu bir melek verdiler ve bunun geçerli bir nedeni vardı. Yukarıda birisi tehlikede olduğunu düşünüyor. Bunu iç sesime dayanarak söylüyorum ama paranoyakça bir önseziden fazlası olduğunu düşünüyorum."

Yeni bir haber sayılmazdı. Karanlık bir şeyin dünyama baskı yaptığını ve onu karartmakla tehdit ettiğini hissediyordum. Babamın ortaya çıkıveren hayaletinin arkasındaki varlık gibi. Aklıma bir fikir gelmişti. Yavaşça, "Ya peşimdeki kişi aynı zamanda koruyucu meleğimse?" diye sordum.

Rixon kahkaha attı. "*Patch* mi?" Bunu olasılıktan bile saymıyor gibiydi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Rixon her şeyi Patch'in yanında yaşamıştı. Patch suçlu bile olsa, Rixon onun yanındaki yerini korurdu. Her şeyin üstündeki kör sadakat.

"Beni incitmeye çalışıyor olsa birilerinin haberi olur muydu?" diye sordum. "Baş meleklerin. Ölüm meleklerinin? Dabria insanların ölüme yaklaştıkları zamanı biliyordu. Başka bir ölüm meleği çok geç olmadan Patch'i durdurabilir mi?"

"Patch'ten şüphe duyuyorsan yanlış adamı yakalamışsın demektir." Ses tonu soğuklaşmıştı. "Onu senden iyi tanıyorum. Koruyuculuk görevini çok ciddiye alır."

Ama Patch beni öldürmek isterse kusursuz bir cinayet hazırlardı, değil mi? O benim koruyucu meleğimdi. Güvenliğimden sorumluydu. Ondan hiç kimse şüphelenmezdi. Ama daha önce beni öldürme fırsat eline geçmiş ve bunu kullanmamıştı. Hayatımı kurtarmak için, her şeyden çok istediği tek şeyi –insan bedenini– feda etmişti. Ölmemi isteseydi bunu yapmazdı.

Değil mi?

Şüphelerimden silkindim. Rixon haklıydı. Bu noktada Patch'ten şüphe duymak saçmaydı.

"Marcie'yle mutlu mu?" Çenemi sıkıca kapattım. Bu soruyu sormak gibi bir niyetim bile yoktu. Bir anda ağzımdan kaçıvermişti. Yanaklarım pembeleşti.

Rixon beni süzdü, belli ki cevabı düşünüyordu. "Patch benim için aile kavramına en yakın şeydir ve onu bir kardeş gibi severim. Ama o senin için doğru kişi değil. Ben bunu biliyorum, o da biliyor ve bence içten içe sen de biliyorsun. Belki bunu duymak istemiyorsun ama Marcie ve o birbirlerine benziyorlar. Kumaşları aynı. Patch'in biraz eğlenmeye izni olmalı. Ve eğlenebilir de; Marcie onu sevmiyor. Marcie'nin onun için hissettiği hiçbir şey baş melekleri uyarıcı bir etki yaratmaz. "

Sessizce otururken duygularımı derinlere itmek için mücadele veriyordum. Başka bir deyişle, baş melekleri ben uyarmıştım. Bizi ele veren şey Patch'e beslediğim duygular olmuştu. Onun yaptığı ya da söylediği bir şey değildi. Hep benim yüzümdendi. Rixon'ın açıklamasına bakılırsa Patch beni hiç sevmemişti. Aşkıma hiç karşılık vermemişti. Bunu kabullenmek istemiyordum. Patch'in de beni, benim onu önemsediğim kadar önemsemiş olmasını istiyordum. Eğlence ve oyalanma aracı olmaktan öteye geçmediğimi düşünmek istemiyordum.

Rixon'a sormayı deli gibi istediğim bir soru daha vardı. Patch ve ben hâlâ iyi geçiniyor olsak ona sorardım ama artık o günler geride kalmıştı. Bununla birlikte, Rixon da tıpkı Patch gibi tecrübeli ve görmüş geçirmişti. Başka insanların bilmediği şeyleri –özellikle kovulmuş melekler ve Nefilim konusunda– biliyordu ve bilmediklerini de öğrenebilirdi. Şu anda Kara El'i bulmak konusundaki en büyük umudum Rixon'dan geçiyordu.

Dudaklarımı nemlendirdim ve soruyu bir an önce sorup kurtulmaya karar verdim. "Kara El'i hiç duydun mu?"

Rixon yüzünü buruşturdu. Yüzünde muzip bir pırıltı belirmeden önce bir an beni sessizce süzdü. "Bu bir şaka mı? Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. Patch'in ona böyle hitap edilmesinden hoşlanmadığını sanıyordum. Demek sana bahsetti, ha?"

Ağır bir buz tabakasının kalbimi sardığını hissettim. Rixon'a demir yüzükten ve babamı Kara El'in öldürdüğünü iddia eden nottan bahsetmeme ramak kalmıştı ama kendimi farklı bir cevap ararken buldum. "Kara El, Patch'in takma adı mı?"

"Senelerdir bu adı kullanmıyor. Ben ona Patch dediğimden beri. Kara El'den hiçbir zaman hoşlanmadı." Çenesini kaşıdı. "Fransa kralı için ücretli asker olarak çalıştığımız dönemdi. On sekizinci yüzyıl kara operasyonları. Eğlenceli görev. İyi para."

Suratıma bir tokat yesem de olurdu. İçinde olduğum an dengesini tamamen kaybetmiş, âdeta yan yatmıştı. Rixon'ın sözcükleri, yabancı bir dil konuşuyormuş ve takip edemiyormuşum gibi üstümden bulanık bir su misali akıp geçmişti. Bir anda şüphe bombardımanına tutuldum. Patch olamazdı. Babamı o öldürmemişti. Herkes olabilirdi, ama o olmazdı.

Şüpheler ağır ağır devrilmeye ve yerini başka düşüncelere bırakmaya başladı. Kendimi gerçekleri didikler ve kanıt analizi yaparken buldum. Patch'e yüzüğümü verdiğim gece: Onu bana babamın verdiğini söylediğim anda ısrarla, neredeyse sertçe alamayacağını söylemişti. Sadece Kara El adı bile... uyuyordu. Hem de gereğinden fazla. Kendimi birkaç dakika daha dayanmaya ve duygularımı özenle kontrol etmeye zorlayarak kelimelerimi büyük bir dikkatle seçtim.

Sesimin olabildiğince duygusuz çıkmasına özen göstererek, "En çok neye pişmanım, biliyor musun?" dedim. "Çok aptalca,

büyük olasılıkla güleceksin." Hikâyemi daha ikna edici kılmak için içimde varlığından bile habersiz olduğum bir yerden gülünç bir kahkaha bulup çıkardım. "En sevdiğim *sweatshirt*'ümü Patch'in evinde bıraktım. Rüya okulum, Oxford'un *sweatshirt*'ü," diye açıkladım. "Babam bana onu İngiltere'ye gittiğinde almıştı; o yüzden benim için anlamı büyük."

"Patch'in evine mi gittin?" Sesinde samimi bir hayret vardı.

"Sadece bir kez. Annem evdeydi, bu yüzden film izlemek için onun evine gittik. *Sweatshirt*'ümü kanepenin üstünde bıraktım." Tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyordum; Patch'in eviyle ilgili detay verdikçe bir şeylerin örtüşmemesi ve uyduruk hikâyemin patlaması olasılığı artıyordu. Ancak diğer taraftan, aynı çizgilerde fazla belirsiz kalarak Rixon'ın yalanımı ortaya çıkarmasından da korkuyordum.

"Etkilendim. Ev adresini radardan uzak tutmayı sever."

Neden acaba, diye merak ettim. Sakladığı neydi? Patch'in sığınağına giriş izni olan tek insan neden Rixon'dı? Rixon'dan başka kimseyle paylaşamadığı neydi? Orada göreceğim bir şeyin gerçeği –babamın ölümünden onun sorumlu olduğunu– ortaya çıkaracağını bildiği için mi beni evine hiç kabul etmemişti?

"O *sweatshirt*'ü geri almanın benim için anlamı büyük," dedim. Bir şekilde kendimden uzaklaşmış ve Rixon'la yaptığımız konuşmayı birkaç metre öteden izliyormuşum gibi hissediyordum. Ağzımdan dökülen kelimeleri daha güçlü, akıllı ve kontrollü birisi söylüyordu. Bense ayaklarının altındaki kumlar gibi paramparça olduğunu hisseden kızdım.

"Yarın sabah ilk iş git. Patch erkenden çıkar ama altı otuz gibi orada olursan çıkmadan yakalarsın."

"Bunu yüz yüze yapmak zorunda kalmak istemem."

"Bir dahaki gidişimde *sweatshirt*'ünü benim almamı ister misin? Yarın akşam uğrayacağımdan eminim. En geç bu hafta sonu."

"Ne kadar çabuk alırsam o kadar iyi. Annem sorup duruyor. Patch bana bir anahtar verdi, eğer kilidi değiştirmediyse hâlâ içeri girebilirim. Sorun şu ki, gittiğimizde hava kararmıştı ve evine nasıl gideceğimi hatırlamıyorum. Dikkat etmedim çünkü ayrıldıktan sonra tek başıma gidip *sweatshirt*'ümü almak zorunda kalmayı planlamıyordum."

"Swathmore. Sanayi bölgesi yakınında."

Zihnim bu bilgiyi süzdü.

Evi sanayi bölgesi yakınındaysa, Old Town Coldwater kıyısındaki tuğla binalardan birinde yaşadığına bahse girebilirdim. Terk edilmiş fabrikalardan ya da nehrin kıyısındaki derbeder barakalardan birini mesken edinmediyse –ki bundan şüpheliydim– pek fazla seçenek yoktu.

Rahatlamış göründüğümü umarak gülümsedim. "Nehrin oralarda bir yerde olduğunu biliyordum." Rastgele atarak, "En üst kattı, değil mi?" diye sordum. Nedense Patch komşularının üstünde dolaşmalarını dinlemek istemezmiş gibi geliyordu.

"Evet," dedi Rixon. "Otuz dört numara."

"Sence Patch bu akşam evde olur mu? Burun buruna gelmek istemiyorum. Özellikle de Marcie'yle birlikteyken. Alacağımı alıp hemen çıkmak istiyorum."

Rixon yumruğuna öksürdü. "Ah, hayır, sorun olmaması gerek." Çenesini kaşıdı ve bana gergin, neredeyse acıyan bir bakış attı. "Vee ve ben, bu akşam film izlemek için Marcie ve Patch'le buluşuyoruz."

Omurgamın kasıldığını hissettim. Ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibiydi ve o anda... özenle kontrol ettiğim duygularımın elimden kaçtığı hissine kapılırken yeniden net bir sesle konuşmaya başladım. Buna mecburdum. "Vee biliyor mu?"

"Hâlâ ona haberi vermenin bir yolunu düşünüyorum."

"Hangi haberi?"

Vee elinde kâğıttan kola bardaklarının yerleştirildiği karton bir tepsiyle kumun üstüne çökünce Rixon ve ben aynı anda ona döndük.

"Ah, bir sürpriz," dedi Rixon. "Bu akşam için bir planım var."

Vee sırıttı. "İpucu! İpucu! Lütfeeen?"

Rixon'la bakıştık ama ben gözlerimi kaçırdım. Bu işin parçası olmak istemiyordum. Ayrıca olaydan çoktan kopmuştum. Düşüncelerim mekanik olarak bu yeni bilgiyi süzüyordu: Bu akşam. Patch ve Marcie. Bir randevu. Patch'in dairesi boş olacaktı.

İçeri girmek zorundaydım.

16

Üç saat sonra Vee'nin bacaklarının ön tarafı kızarmış, ayaklarının üst kısmı su toplamış ve yüzü sıcaktan şişmişti. Rixon bir saat kadar önce yanımızdan ayrılmıştı; Vee'yle birlikte şemsiye ve plaj çantasını, Old Orchard Sokağı'ndan yukarı doğru taşıyorduk.

"Çok tuhaf hissediyorum," dedi Vee. "Bayılacakmışım gibi. Belki de bebek yağı olayını bu kadar abartmamalıydım."

Benim de başım dönüyordu ve bunaltıcı bir sıcaklık hissediyordum ama bunun havayla hiçbir ilgisi yoktu. Kafatasımın ortasından aşağı keskin bir baş ağrısı iniyordu. Ağzımdaki kötü tattan yutkunarak kurtulmaya çalışıyordum ama bunu yaptıkça midem tuhaflaşıyordu. "Kara El" adı bütün dikkatimi ona vermemi ister gibi zihnimin içinde dönüp duruyor ve onu her yok saymayı deneyişimde tırnaklarını baş ağrıma geçiriyordu. Bunu yaptığım anda bin bir parçaya ayrılacağım öngörüsüne sahip olduğumdan şu anda Vee'nin önünde düşünemezdim. Acıyla bir süre daha hokkabazlık yapmalı, her yere düşme tehdidinde onu yeniden havaya fırlatmalıydım. Hissizleştirilmiş yıkımın güvenli kollarına sıkı sıkı tutunmuş, kaçınılmazı olabildiğince ötelemeye çalışıyordum. *Patch. Kara El. Olamazdı.*

Vee durdu. "Bu da ne?"

Kitapçının arkasındaki park alanında, Neon'a birkaç metre mesafede durmuştuk ve sol arka lastiğe tutturulmuş büyük metal parçasına bakıyorduk.

"Sanırım bir araba kilidi," dedim.

"Bunu görebiliyorum. Benim arabamın üstünde ne işi var?"

"Sanırım yabancı araçların çekileceğini söylerken bunu ima ediyorlardı."

"Bana ukalalık etme. Şimdi ne yapacağız?"

"Rixon'ı arasak?" diye öneride bulundum.

"Bunca yolu geri döneceğine çok sevinmeyecektir. Annene ne dersin? Şehre döndü mü?"

"Henüz değil. Ya seninkiler?"

Vee kaldırıma oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu kilidi söktürmek büyük olasılıkla bir servete mal olur. Bu bardağı taşıran son damla olacak. Annem beni bir manastıra kapatacak."

Yanına çöktüm ve birlikte seçeneklerimizi değerlendirmeye başladık.

Vee, "Başka arkadaşımız yok mu?" diye sordu. "Kendimizi çok suçlu hissetmeden bizi alması için arayabileceğimiz bir arkadaş? Marcie'nin buraya kadar gelmesi konusunda kendimi hiç suçlu hissetmezdim doğrusu ama bunu yapmayacağından adım gibi eminim. Bizim için yapmaz. Özellikle bizim için. Sen Scott'la arkadaşsın. Sence o bizi almaya gelir mi? Bir dakika... Şuradaki Patch'in Jeep'i değil mi?"

Vee'nin bakışını takip edip park alanının diğer ucuna baktım. Yol, Imperial Sokağı'na çıkıyordu ve Imperial'ın karşı tarafına

parlak, siyah bir Jeep Commander park edilmişti. Camları filmle kaplıydı ve güneş üzerinden geri yansıyordu.

Kalbim hızlandı. Patch'le karşılaşamazdım. Burada olmazdı. Henüz. Beni hıçkırıklara boğulmaktan alıkoyan tek şey dikkatle inşa edilmiş ve temeli her geçen saniye biraz daha çatlayan bir barajken.

Vee, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi. "Mesaj çek ve burada mahsur kaldığımızı söyle. Ondan hoşlanmayabilirim ama bizi eve bırakacaksa kendisinden istifade edebilirim."

"Patch'ten önce Marcie'ye masaj atarım." Vee'nin sesimdeki tuhaf, donuk stres ve nefreti algılamayacağını umuyordum. Kara El... Kara El... Patch olamazdı. Lütfen, Patch olmasın... Bir hata, bir açıklama. Vücudum, bu şekilde düşünmekten kendi iyiliğim için vazgeçmem gerektiği konusunda beni uyarıyormuş gibi, baş ağrısı beynimi dağlıyordu.

"Başka kimi arayabiliriz?" dedi Vee.

İkimiz de kimi arayabileceğimizi biliyorduk. Kesinlikle hiç kimseyi. Sıkıcı, arkadaşsız insanlardık. Kimsenin bize iyilik borcu yoktu. Yardımıma koşmak için her şeyi bırakacak tek insan yanımda oturuyordu. Vee için de bunun tam tersi geçerliydi.

Dikkatimi yeniden Jeep'e çevirdim. Nedensiz yere ayağa kalktım. "Jeep'i eve ben götüreceğim." Patch'e nasıl bir mesaj göndermek niyetinde olduğumdan emin değildim. Göze göz mü? Sen beni incittin, ben de seni incitirim mi? Ya da belki de, *Bu sadece bir başlangıç, eğer babamın ölümüyle bir ilgin varsa...*

Vee, "Patch, Jeep'ini çaldığını fark edince kızar mı?" diye sordu.

"Umurumda değil. Bütün gece burada oturacak değilim."

"İçimde kötü bir his var," dedi Vee. "Patch'ten normal bir günde bile hoşlanmıyorum. Sinirlendiği zamanı düşünmek istemiyorum."

"Macera duyguna ne oldu?" Güçlü bir arzu kontrolümü ele geçirmişti ve Jeep'i alıp Patch'e bir mesaj göndermekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Jeep'i bir ağaca tosladığımı hayal ettim. Hava yastıklarını devreye sokacak kadar değilse de, bir göçük bırakacak kadar sert. Benden küçük bir hatıra. Bir uyarı.

"Macera duygum, kamikaze intihar görevine gelince aniden fren yapıyor," dedi Vee. "Sen olduğunu fark ettiğinde yaşanacaklar hiç hoş olmayacak."

Zihnimdeki mantıklı ses bir an için bana geri çekilmemi söylemiş olabilirdi ama artık mantığım beni tamamen terk etmişti. Eğer aileme zarar verdiyse, eğer ailemi yok ettiyse, eğer bana yalan söylediyse...

Vee, "Hem sen bir arabaya nasıl düz kontak yapacağını biliyor musun ki?" diye sordu.

"Patch öğretmişti."

İkna olmuşa benzemiyordu. "Yani Patch'i araba çalarken gördüm demek istiyor ve şimdi de öğrendiklerini deneyebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Arkamda koşar adım bir Vee'yle ara sokaktan çıkıp Imperial Sokağı'na doğru yürüdüm. Trafiği kontrol edip Jeep'e geçtim. Kapı kolunu yokladım. Kilitliydi.

Vee içeri bakmak için ellerini pencereye yapıştırıp, "Evde kimse yok," dedi. "Bence dönüp gitmeliyiz. Haydi, Nora. Jeep'ten uzaklaş."

"Bir arabaya ihtiyacım var. Mahsur kaldık."

"Hâlâ biri sol, biri de sağ olmak üzere iki bacağımız var. Benimkiler egzersiz havasındalar. Uzun, güzel bir yürüyüşe hazırlar. *Sen delirdin mi?*" diye ciyakladı.

Elimdeki plaj şemsiyesinin sivri ucunu sürücü camına çevirmiş halde duruyordum. "Ne?" dedim. "İçeri girmemiz gerek."

"Şemsiyeyi hemen indir! Camı patlatırsan herkesin dikkatini çekeceksin. Sana ne oldu böyle?" derken beni vahşi gözlerle izliyordu.

Zihnimde bir görüntü belirip kayboldu. Patch'i elinde silahıyla babamın tepesinde dikilirken gördüm. Bir silah sesi sessizliği delip geçti.

Ellerimi dizlerime yaslayıp öne eğildim, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. Yer, mide bulandırıcı bir hızla dönmeye başladı. Yüzümün iki yanından ter damlaları süzülüyordu. Sanki havadaki bütün oksijen bir anda buharlaşmış gibi boğuluyordum. Nefes almaya çabaladıkça ciğerlerim daha beter felç oluyordu. Vee bana bağırıyordu ama bağırması su altında çıkan sesler gibi, çok uzaktan geliyordu.

Yer birdenbire durdu. Üç derin nefes aldım. Vee bana oturmamı emrediyor ve sıcak çarpmasıyla ilgili bir şeyler bağırıyordu. Elinden sıyrıldım.

Tekrar bana uzanınca elimi kaldırıp, "Ben iyiyim," dedim. "İyiyim."

İyi olduğumu göstermek adına çantamı almak için eğildim. Yere düşürmüş olmalıydım. O anda yerde altın gibi parlayan yedek anahtarı gördüm. Parti akşamı Marcie'nin yatak odasından çaldığım anahtar.

"Bende Jeep'in anahtarı var," derken kelimeler bana bile şaşırtıcı gelmişti.

Vee'nin kaşları çatıldı. "Patch anahtarını geri istemedi mi?"

"Hiç vermedi ki. Salı gecesi Marcie'nin odasında buldum."

"Vay canına."

Anahtarı kilide soktum, kapıyı açtım ve şoför koltuğuna oturdum. Sonra koltuğu öne çekip ayarladım, motoru çalıştırdım ve direksiyonu iki elimle kavradım. Sıcağa rağmen ellerim soğuk ve titrekti.

Vee yolcu koltuğunun kemerini bağlarken, "Bu şeyi eve götürmekten öte zarar vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Çünkü şakağındaki damar zonkluyor ve bunu son görüşüm, Şeytanın El Çantası'nda Marcie'nin çenesine yapışmandan hemen önceydi."

Aynı anda hem zımpara hem de kauçuk hissi veren dudaklarımı yaladım. "Marcie'ye Jeep'in yedek anahtarını vermiş. Bu şeyi okyanusta altı metre derine park etsem az."

"Belki de gerçekten iyi bir nedeni vardı," dedi Vee gergin bir sesle.

Hafifçe güldüm. "Seni bırakana kadar hiçbir şey yapmayacağım." Direksiyonu sola kırdım ve sokağa indim.

"Patch'e Jeep'ini neden çaldığını açıklarken itiraz ettiğimi ekleyeceğine yemin eder misin?"

"Ben Jeep'i çalmıyorum. Mahsur kaldık. Buna ödünç alma denir."

"Buna sen delisin denir." Vee'nin öfkem karşısında hayrete düştüğünü görebiliyordum. Bana bakışında, *akıl dışı* yazıyordu. Belki akıl dışı davranıyordum. Belki her şeyi fazla zorluyordum. Kendi kendimi ikna etmeye çalışarak, *İki insan aynı takma ada sahip olabilir,* diye düşündüm. Olabilir, olabilir, olabilir. Bunu

ne kadar çok söylersem inanmaya da o kadar yaklaşabilirdim, oysa kalbimde güvene ayırdığım yer bomboş geliyordu.

Vee bana karşı daha önce hiç kullanmadığı temkinli ve korkmuş bir sesle, "Buradan gidelim," dedi. "Evde limonata var. Sonra TV izleyebiliriz. Belki biraz şekerleme yaparız. Bu akşam çalışman gerekmiyor mu?"

Ona Roberta'nın bana o akşam için vardiya yazmadığını söylemek üzereyken frene asıldım. "Bu da ne?"

Vee bakışımı takip etti. Öne eğildi ve torpidodan pembe bir kumaş parçası çekti. Fransız tarzı bikini üstünü aramızda salladı.

Birbirimize baktık, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Marcie.

Burada, Patch'le birlikte olduğuna hiç şüphe yoktu. Tam şu anda. Kumsalda. Kumların üstünde yatar ve kimbilir daha başka neler yaparken...

İçimden vahşi ve hain bir öfke dalgası geçti. Patch'ten nefret ediyordum. Ayrıca önce baştan çıkardığı, sonra da ihanet ettiği kızlar listesine adımı eklettiğim için kendimden. Cehaletimi telafi etmek için duyduğum saf arzu beni etkisi altına almıştı. Sıradaki kız olmakla kalmayacaktım. Beni ortadan kaybedemezdi. Eğer o Kara El ise, bunu ortaya çıkaracaktım. Babamın ölümüyle *en ufak* bir ilgisi varsa ona bunu ödetecektim.

"Onu eve bırakacak birisini bulabilir," dedim titreyen çenemle. Yolda lastik izi bırakarak gaza asıldım.

Saatler sonra, açık buzdolabı kapısının önünde durmuş, akşam yemeği olarak sayılabilecek bir şey bulmak için içindekileri gözden geçiriyordum. Gözüme hiçbir şey takılmayınca buzdolabının yakındaki küçük erzak dolabına kaydım ve orada da aynı şeyi

yaptım. Bir paket fiyonk makarna ve bir kavanoz sosisli spagetti sosunda karar kıldım.

Ocağın saati ötünce makarnayı süzdüm, kendime bir kâse doldurdum ve sosu mikrodalgaya attım. Parmesanımız bitmişti, bu yüzden çedar rendeledim ve iyi olduğuna karar verdim. Mikrodalganın uyarı sinyali öttü ve makarnanın üstüne kaşıkla kat kat sos ve peynir döktüm. Tam her şeyi taşımak üzere arkamı dönüyordum ki Patch'i masaya yaslanmış halde buldum. Makarna kâsesi az kalsın parmaklarımın arasından kayacaktı.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Kapıyı kilitli tutmayı isteyebilirsin. Özellikle de evde yalnızken."

Duruşu rahattı ama gözleri için aynı şeyi söyleyemezdim. Siyah mermer rengi beni delip geçiyordu. Jeep'i benim çaldığımı bildiğinden hiç şüphem yoktu. Araba araç yolumda durduğuna göre, zaten bilmemesi tuhaf olurdu. Bir tarafı açık alan, diğer tarafı girilmez ormanlık araziyle çevrili bir evde Jeep'i saklayacak yer bulmak kolay değildi. Zaten Jeep'i araç yoluna çekerken saklamak aklımda yoktu. Mide bulandıran bir tiksinti ve şokun etkisi altındaydım. Her şey iyice belirginleşmişti: Akıcı konuşması, siyah, parıltılı gözleri, yalanlar ve kadınları baştan çıkarma konusundaki engin tecrübesi. Ben şeytana âşık olmuştum.

"Jeep'i almışsın," derken sakindi fakat mutlu görünmüyordu.

"Vee yasa dışı alana park etmişti ve arabasını kilitlediler. Eve dönmemiz gerekiyordu. İşte o anda yolun karşısında Jeep'ini gördüm." Avuçlarım terlemeye başlamıştı ama onları kurulamaya cesaretim yoktu. Patch'in önünde olmazdı. Bu akşam farklı görünüyordu. Daha ciddi, sertleşmiş gibi. Mutfak ışıklarının soluk yansıması elmacık kemiklerinin çizgilerini ve kumsalda geçen günün ardından dağılmış ve alnına –neredeyse müstehcen sayılacak kadar uzun kirpiklerine değecek şekilde– düşen siyah saçlarını aydınlatıyordu. Her zaman şehvetli bulduğum ağzı, yüzünün yarısını kaplayan alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Bu hiç de sevecen bir gülümseme değildi.

"Arayıp bana da haber veremez miydin?"

"Telefonum yanımda değildi."

"Ya Vee?"

"Telefonunda senin numaran yok. Hem zaten yeni numaranı da hatırlamıyordum. Sana ulaşmamızın yolu yoktu."

"Sende Jeep'in anahtarı yok. İçeri nasıl girdin?"

Elimden gelenin en iyisi ona hain bir bakış atmamaktı. "Senin yedek anahtarınla."

Bununla nereye varmaya çalıştığımı hesapladığını görebiliyordum. İkimiz de yedek anahtarı bana hiçbir zaman vermediğini biliyorduk. Marcie'nin anahtarından bahsettiğimi anladığına dair bir işaret bulmak için ona dikkatle baktım ama anladığını gösteren ışık gözlerine hiç yansımadı. Ona dair her şey kontrollü, içine girilmez ve okunmazdı.

"Hangi yedek anahtar?" diye sordu.

Bu beni daha fazla öfkelendirdi çünkü tam olarak hangi anahtardan bahsettiğimi bilmesi gerektiğini düşünüyordum. Kaç tane yedek anahtarı vardı? Daha kaç kız, çantasında Jeep'in yedek anahtarını saklıyordu? "Kız arkadaşındaki," dedim. "Yoksa bu yeterli bir açıklama olmadı mı?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Jeep'i Marcie'ye yedek anahtarı verdiğim için, benden intikam almak için çaldın."

Serinkanlı bir sesle, "Jeep'i Vee ile benim ihtiyacımız olduğu için çaldım," dedim. "Bir zamanlar sana ihtiyaç duyduğumda

yanımda olurdun. Belki bu hâlâ doğrudur diye düşündüm ama görünüşe bakılırsa yanılmışım."

Patch'in gözleri benimkileri bir an bile terk etmedi. "Bana bunun gerçekten neyle alakası olduğunu anlatmak ister misin?" Cevap alamayınca, mutfak masasının altına itilmiş sandalyelerden birini çekti. Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını rahat bir tavırla öne uzatarak oturdu. "Zamanım var."

Kara El. Bütün bunlar onunla alakalıydı. Öğrenebileceklerim ve onun nasıl tepki vereceğiyle. Ne kadarını bildiğimden kesinlikle habersiz olduğuna emindim. Onu Kara El olmakla itham edersem, geri dönüşü yoktu. Beni ruhuma kadar paramparça etme gücünü elinde tutan gerçekle yüzleşmem gerekecekti.

Patch kaşlarını kaldırdı. "Sessiz tepki, öyle mi?"

"Bütün bunlar gerçeği söylemekle alakalı," dedim. "Senin hiç yapmadığın bir şey." Eğer babamı öldürmüşse, bunca zaman gözlerimin içine bakıp ne kadar üzgün olduğunu nasıl söyleyebilmişti? Bana gerçeği nasıl olup da anlatmamıştı? Beni nasıl öpebilmiş, nasıl okşayabilmiş, kollarının arasına alıp kendine tahammül edebilmişti?

"Hiç yapmadığım bir şey mi? Tanıştığımız günden bu yana sana hiç yalan söylemedim. Söylediklerim her zaman hoşuna gitmedi ama ben hep dürüst oldum."

"Beni sevdiğine inandırdın. Al sana yalan!"

"Sana yalan gibi gelmesine üzüldüm." Üzgün falan değildi. Bakışında keskin bir hiddet vardı. Ona meydan okumamdan nefret ediyordu. Diğer kızlar gibi olmamı ve hiç sorun yaratmadan geçmişinde gözden kaybolmamı bekliyordu.

"Benim için bir şey hissetmiş olsaydın rekor hızla Marcie'ye koşmazdın."

"Sen de Scott'a rekor hızla koşmadın mı? Yarım bir adamı bana tercih etmedin mi?"

"Yarım bir adam mı? Scott bir insan."

"O bir Nefil." Patch eliyle ön kapıyı işaret etti. "O Jeep'in daha fazla değeri var."

"Belki o da siz melekler konusunda aynı şeyi hissediyordur."

Patch tembel ve küstah bir tavırla omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Biz olmasak ırkı varlığını sürdürmezdi."

"Frankenstein'ın canavarı onu sevmiyordu."

"Ve?"

"Nefilim ırkı daha şimdiden meleklerden intikam almanın peşinde. Belki bu sadece bir başlangıçtır."

Patch beyzbol şapkasını çıkardı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Yüzündeki bakıştan, durumun en başta inanmamı istediğinden çok daha tehlikeli olduğu intibasına kapıldım. Nefilim ırkı, kovulmuş meleklere üstünlük taslamaya ne kadar yakındı? Önümüzdeki Heşvan'a kadar olmayacağı kesindi. Patch beş aydan daha kısa bir süre içinde kovulmuş meleklerin on binlerce insanın bedenini ele geçirip kısa bir zaman içinde öldüreceklerini kastediyor olamazdı. Ama duruşundan bakışına kadar her şey, bizi bekleyen şeyin tam olarak bu olduğunu anlatıyordu.

Dehşete kapılmış halde, "Bu konuda sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kendim için doldurup masaya bıraktığım su bardağını aldı ve bir yudum içti. "Bu işin dışında kalmam söylendi."

"Baş melekler tarafından mı?"

"Nefilim ırkı kötü. Dünyada barınmalarına hiçbir zaman izin verilmemesi gerekiyordu. Varlıklarını kovulmuş meleklerin

gururu yüzünden sürdürüyorlar. Baş melekler onlara dair hiçbir şey istemiyor. Nefilim konusuna dâhil olmayacaklar."

"Ya ölecek onca insan?"

"Baş meleklerin kendince planları var. Bazen iyi şeylerin olabilmesi için kötü şeylerin olması gerek."

"Plan mı? Ne planı? Masum insanların ölümünü seyretmek mi?"

"Nefiller kendi kazdıkları kuyuya düşmek üzereler. Nefilim ırkını yok etmek için insanların ölmesi gerekiyorsa, baş melekler bu riski almaya mecburlar."

Kafa derim karıncalanıyordu. "Sen de onlarla hem fikirsin, öyle mi?"

"Ben artık bir koruyucu meleğim. Baş meleklere tabiyim." Gözlerinde ölümcül bir nefret ateşi parladı. Bir an için bu nefretin hedefinde olduğumu sandım. Dönüştüğü şey için beni suçluyordu sanki. Kendimi savunmaya geçerken öfkenin tüm bedenime yayıldığını hissettim. O geceye dair her şeyi unutmuş muydu? Ben onun için hayatımı feda etmiştim ve o reddetmişti. İçinde bulunduğu şartlar için birisini suçlamak istiyorsa, bu kişi ben değildim!

"Nefiller ne kadar güçlüler?" diye sordum.

"Yeterince." Sesi kaygıdan rahatsız edici derecede yoksundu.

"Kovulmuş melekleri bu Heşvan'da bile ele geçirebilirler, değil mi?"

Başını evet der gibi salladı.

İçimdeki derin ve ani ürpertiden korunmak için kollarımla kendimi sardım ama bu fizikselden ziyade, psikolojik bir ürpertiydi. "Bir şeyler yapmalısın."

Gözlerini yumdu.

Bu benim üzerime vazife değil, tavrını kırıp vicdanına ulaşmak için, "Kovulmuş melekler Nefillere sahip olamazlarsa insanlara yönelecekler," dedim. "Bunu sen söylemiştim. On binlerce insan. Belki Vee. Belki annem. Belki de ben."

Hâlâ tek kelime etmiyordu.

"Umurunda bile değil mi?"

Gözleri kolundaki saate çevrildi ve ayağa kalktı. "Bitmemiş bir işimiz varken aceleyle gitmekten nefret ediyorum ama geç kaldım." Jeep'in yedek anahtarı mutfak dolaplarından birinde, bir tabağın içinde duruyordu; alıp cebine attı. "Anahtar için teşekkürler. Jeep'i ödünç almanı hesabına eklerim."

Kapıyla arasına girip durdum. "Hesabıma mı?"

"Seni Z'ten eve getirdim. Marcie'nin çatısından indirdim ve şimdi de Jeep'imi kullanmana izin verdim. İyilikleri bedavaya dağıtmıyorum."

Şaka yapmadığından bir hayli emindim. Hatta, fena halde ciddi olduğundan adım gibi emindim.

"Her iyiliğin ardından ödeme yapacağın bir şey de ayarlayabiliriz ama ben hesap tutmanın daha kolay olacağına karar verdim." Gülümsemesi alaycıydı. Birinci sınıf pislik küstahlığı.

Gözlerimi kıstım. "Bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?"

"Günün birinde yaptığım iyiliklerin karşılığını tahsil etmeye geleceğim ve işte asıl o zaman keyif alacağım."

"Jeep'i bana sen ödünç vermedin," diye karşı çıktım. "Ben çaldım. Hem iyilik de değildi. Kendim zorla el koydum."

Saatine ikinci bir bakış attı. "Bunu daha sonra bitirmemiz gerekecek. Acele etmem gerek."

"Doğru ya," diye cevabı yapıştırdım. "Marcie'yle sinema. Benim dünyam böyle tehlike içindeyken sen git, eğlen." Kendime gitmesini istediğini söyledim. O, Marcie'yi hak ediyordu. Umurumda değildi. Arkasından bir şey fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Kapıyı arkasından çarpmayı düşündüm. Fakat bütün düşüncelerimi yakıp kavuran o soruyu sormadan gitmesine izin veremezdim. Sesimin beni ele vermesine mani olmak için dişlerimi yanağıma geçirdim. "Babamı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" Sesim soğuk ve kontrollü çıkmıştı, benimkine benzemiyordu. Parmak uçlarına kadar nefret, yıkım ve suçlamayla dolu birisinin sesiydi.

Patch sırtı bana dönük halde durdu.

"O gece neler oldu?" Sesimdeki çaresizliği saklama gereği bile duymamıştım.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Sanki bilebilirmişim gibi bana soruyorsun," dedi.

"Senin Kara El olduğunu biliyorum." Bütün bedenimin bir mide bulantısıyla sarsıldığını hissederek kısa bir an için gözlerimi yumdum.

Omzunun üstünden bana baktı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Demek doğru." Ellerim iki yanımda tir tir titreyen yumruklara dönmüştü. "Kara El sensin." Bir şekilde yalanlaması için dua ederek dikkate yüzüne baktım.

Holdeki sarkaçlı saat ağır, yankılı bir sesle saat başını vurdu.

"Defol," dedim. Onun önünde ağlamayacaktım. Bunu yapmayı reddediyordum. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Yüzü gölgeli ve soğuk, hafifçe şeytani bir görünümle olduğu yerde duruyordu.

Saat sessizliğin içinde sayıyordu. *Bir, iki, üç...*

"Sana bunu ödeteceğim," derken sesim kendime hâlâ tuhaf biçimde yabancı geliyordu.

Dört, beş.

"Bir yolunu bulacağım. Sen cehenneme gitmeyi hak ediyorsun. Beni üzecek tek şey, baş meleklerin ellerini benden çabuk tutmaları olur."

Gözlerinden sıcak, siyah bir ışık geçti.

"Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun," dedim. "Beni her öpüşünde, bana her sarılışında, babamın..." Boğazıma bir yumru oturdu ve arkamı döndüm. Buna en az lüksüm olduğu anda dağılmak üzereydim.

Altı.

"Git buradan," derken sesim sakindi ama titriyordu.

Patch'i gözlerimdeki nefret ve tiksintinin yoğunluğuyla yolcu etme niyetiyle başımı kaldırdım ama holde yalnızdım. Sadece görüş alanımdan çıkmış olduğunu umarak etrafıma bakındım ama orada değildi. Gölgelerin arasına tuhaf bir sessizlik çökmüştü, sarkaçlı saatin artık vurmadığını fark ettim.

Akrep ile yelkovan altı ve on ikinin üstünde donakalmış, Patch'in hayatımdan sonsuza dek çıktığı anda durmuştu.

17

Patch çıkınca, kumsal kıyafetimi koyu renk bir kot pantolon ve tişörtle değiştirip üzerime bir önceki yılın *eZine* Noel partisinde kazandığım siyah rüzgârlığı geçirdim. Her ne kadar düşüncesi bile midemin huzursuzlukla burulmasına neden olsa da, Patch'in dairesini aramak zorundaydım. Üstelik bunu çok geç olmadan, bu gece yapmaya mecburdum.

Patch'e Kara El olduğunu bildiğimi söylemem aptallıktı. Saldırganca bir temkinsizlik anında ağzımdan çıkıvermişti. Şaşırtma avantajımı kaybetmiştim. Beni gerçek bir tehdit olarak gördüğünden şüpheliydim –büyük olasılıkla onu cehenneme gönderme tehdidimi bir hayli eğlenceli bulmuştu– ama gizlemek için bariz bir çaba harcadığı bütün bilgilere sahiptim. Her şeyi bilen ve sürekli dikkat halinde olan baş melekler hakkında bildiklerime dayanarak, babamın öldürülmesi olayındaki payını onlardan saklamasının kolay olmaması gerektiğini düşünüyordum. Patch'i ben cehenneme gönderemezdim ama baş melekler gönderebilirlerdi. Onlarla temas kurmanın bir yolunu bulabilirsem, özenle sakladığı sırrı ortaya çıkardı. Baş melekler onu cehenneme sürmek için bahane arıyorlardı... ve benim bir nedenim vardı.

Gözlerim sulandı ve onları hızla kırpıştırıp gözyaşlarımın akmasını engelledim. Hayatımda, Patch'in babamı öldürmüş olabileceğine asla inanmayacağım bir dönem olmuştu. O zaman bu fikir gülünesi, saçma ve kırıcı gelirdi. Şimdiyse sadece beni ne kadar akıllıca ve eksiksiz bir şekilde kandırdığını gösteriyordu.

Her şey bana sırlarını Swathmore'daki dairede sakladığını söylüyordu. Orası tek zayıf noktasıydı. Rixon dışında hiç kimse o eve giremiyordu. Bugün Rixon'a oraya gittiğimi söylediğimde tepkisi gerçek bir şaşkınlık olmuştu. *"Ev adresini radardan uzak tutmayı sever,"* demişti. Acaba Patch evini baş meleklerin radarının dışında tutmayı da başarmış mıydı? Bu âdeta olasılık dışı, imkânsız olmanın sınırındaydı ama Patch yoluna çıkan her tür engeli aşmak konusunda oldukça başarılı olduğunu ispatlamıştı. Eğer baş meleklerin altını kazacak kaynağa ve zekâya sahip birisi varsa, o da Patch'ti. Dairesinde ne sakladığını merak ederken beklenmedik bir ürperti hissettim. Bel kemiğimden yukarı tırmanan tatsız bir duygu beni gitmemem için uyarıyordu ama katilini adaletin önüne çıkarmayı babama borçluydum.

Yatağımın altından bir el feneri buldum ve rüzgârlığımın yan cebine koyup fermuarı çektim. Ayağa kalkarken gözüme Marcie'nin günlüğü takıldı. Kitap rafımda, bir dizi kitabın arasında duruyordu. Vicdanımda bir deliğin açıldığını hissederek kısa bir an düşündüm. Sonra iç geçirerek günlüğü de el fenerinin yanına tıktım, kapıyı arkamdan kilitledim ve yayan olarak yola düştüm.

Beech'e kadar bir kilometre yürüdükten sonra, Herring Sokağı'na giden bir otobüse bindim. Keate'e üç blok yürüdüm, Clementine'e gitmek için bir otobüse daha bindim ve ardından Marcie'nin oturduğu –ve Coldwater'ın lükse en fazla yaklaşabildiği tek– mahalleye kıvrılarak çıkan, geniş manzaralı yolu tırmandım. Taze biçilmiş çimler ile ortancaların kokusu akşam

havasını sarmıştı ve trafik diye bir şey yoktu. Arabalar düzenli bir biçimde garajlara saklanmıştı; sokaklar daha geniş ve daha temiz görünüyordu. George dönemi tarzı beyaz evlerin camları, ağır ağır batmakta olan güneşi yansıtırken panjurların arkasında, geç bir akşam yemeği için masaların etrafına toplanmış aileleri hayal ettim. Telafisi imkânsız bir özlem duygusuyla sarsılarak dudağımı ısırdım. Benim ailem bir daha asla aynı masanın etrafında toplanamayacaktı. Haftanın üç gecesi yemeğimi tek başıma ya da Vee'lerde yiyordum. Annemin evde olduğu diğer dört geceyse genellikle kucağımızda tepsilerimizle TV karşısında yiyorduk.

Patch yüzünden.

Brenchley'e sapıp evleri sayarak Marcie'ninkine kadar ilerledim. Kırmızı Toyota 4Runner'ı araç yoluna park edilmişti ama evde olmadığını biliyordum. Patch sinemaya gitmek için onu Jeep'iyle almış olmalıydı. Günlüğü verandaya bırakma düşüncesiyle çimlerin arasından kestirme yapıp yürürken ön kapı açılıverdi.

Marcie çantası omzunda, anahtarları elinde dışarı çıkıyordu. Beni görünce eşikte donakaldı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama kelimelerin çıkması için aradan tam üç saniye geçti. "Ben... evde olacağını sanmıyordum."

Gözlerini kıstı. "Ama evdeyim."

"Ben sandım ki... sen ve Patch..." Saçmalıyordum. Günlük kollarımın arasında, orta yerdeydi. Marcie'nin görmesi an meselesiydi.

Üzerime vazife değilmiş gibi, "İptal etti," diye çıkıştı.

Onu duyacak durumda değildim. Günlüğü her an görebilirdi. Daha önce zamanı geri almayı hiç bu kadar istememiştim.

Buraya gelmeden önce adam gibi düşünmüş olmam gerekirdi. Evde olma ihtimalini hesaba katmalıydım. Gergin gözlerle, sanki birisi imdadıma koşabilirmiş gibi arkaya, sokağa baktım.

Marcie hızla dişlerinin arasından bir nefes alarak, "Günlüğüm sende ne arıyor?" diye sordu.

Başımı hızla ona çevirdiğim sırada yanaklarım alev alevdi.

Kararlı adımlarla verandadan aşağı indi. Günlüğü elimden kaptı ve hiç düşünmeden göğsüne bastırdı. "Sen... sen mi *aldın*?"

Ellerim işe yaramaz bir halde iki yanıma sarkmıştı. "Partinin olduğu gece aldım." Başımı salladım. "Aptalca bir şeydi. Özür dilerim."

"Okudun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Seni yalancı," diye tısladı. "Okudun, değil mi? Kim okumaz ki? Senden nefret ediyorum. Kendi hayatın gizlice benimkine dalacak kadar sıkıcı mı? Hepsini mi okudun, yoksa sadece seninle ilgili olan kısımları mı?"

Kapağını bile açmadığımı itiraf etmek üzereyken Marcie'nin kelimeleri düşüncelerimin durup geri sarmasına neden oldu. "Benimle mi? *Benim* hakkımda ne yazdın ki?"

Günlüğü arkasındaki verandaya attı ve sırtını dikleştirip omuzlarını kaldırdı. "Umurumda mı sanki?" deyip bana dik dik bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık gerçeği biliyorsun: Annenin başka insanların kocasını becerdiğini öğrenmek nasıl bir duygu?"

Gereğinden fazla öfke yüklü ve hayret dolu bir kahkaha attım. "*Anlamadım?*"

"Annenin bütün o geceler boyunca şehir dışında olduğuna gerçekten inanıyor muydun? Ha!"

Marcie'nin duruşunu taklit ederek, "Aslında inanıyorum," dedim. Ne ima etmeye çalışıyordu?

"Peki o zaman arabasının haftada bir gece sokağa park edilmesini nasıl açıklayacaksın?"

"Yanlış insandan bahsediyorsun," derken öfkemin yükseldiğini hissediyordum. Artık Marcie'nin nereye varmaya çalıştığını tam olarak bildiğimden emindim. Hangi *cüretle* annemi bir ilişki yaşamakla itham ediyordu? Üstelik bunca insan arasında, özellikle de onun babasıyla. Babası yeryüzündeki son erkek bile olsa, annem onunla hiçbir şekilde birlikte olmazdı. Ben Marcie'den nefret ediyordum ve annem de bunu biliyordu. Marcie'nin babasıyla yatmıyordu. Bana bunu asla yapmazdı. Bunu babama asla yapmazdı. Asla.

"Bej Taurus, plakası X4I24." Marcie'nin sesi kutuplardan geliyor gibiydi.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışarak birkaç saniye sonra, "Demek annemin plakasını biliyorsun," dedim. "Bu hiçbir şeyi ispatlamaz."

"Uyan, Nora. Ebeveynlerimiz birbirlerini liseden beri tanıyorlar. Senin annen ve benim babam. Birliktelermiş."

Başımı salladım. "Bu bir yalan. Annem bana babandan hiç bahsetmedi."

"Çünkü senin bilmeni istemiyor." Gözleri parlıyordu. "Çünkü hâlâ onunla birlikte. Babam onun küçük, kirli sırrı."

Kendimi kırık bir oyuncak bebek gibi hissederek başımı daha da sertçe salladım. "Annem babanı liseden tanıyor olabilir ama bu uzun zaman önceydi. Babamla tanışmasından önce. Yanlış insandan bahsediyorsun. Sokakta gördüğün başkasının arabası. Annem evde olmadığı zamanlarda iş için şehir dışında."

"Onları birlikte *gördüm*, Nora. Annendi, bu yüzden onun adına bahaneler uydurmayı bırak. O gün okula gittim ve dolabının kapağına sprey boyayla annene bir mesaj yazdım. Anlamıyor musun?" Sesi tiksinti dolu bir tıslamaya dönmüştü. "Birlikte oluyorlar. Bunca yıldır, bunu yapıyorlardı. Yani bu şu anlama geliyor: Benim babam senin baban olabilir. Sen de benim *kardeşim* olabilirsin."

Marcie'nin ağzından dökülen kelimeler aramıza bir bıçak gibi düşmüştü.

Kollarımı karnıma bastırdım ve kusacağımı hissederek arkamı döndüm. Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor, genzimi yakıyordu. Tek kelime etmeden Marcie'nin evinin yürüyüş yolundan aşağı indim. Arkamdan daha kötü bir şey haykırmasını bekledim ama söyleyebileceği daha kötü bir şey yoktu.

Patch'in evine gitmedim.

Otobüs durağı ile şehrin yüzme havuzunun yanından geçip Clementine yolunun tamamını yürümüş olmalıyım çünkü hatırladığım ilk şey, kendimi halk kütüphanesinin önünde uzanan çimenlikteki bir bankın üstünde otururken bulmamdı. Bir sokak lambasının ışığı tam üstüme düşüyordu. Ilık bir geceydi ama dizlerimi göğsüme çekmiş otururken vücudum titremelerle sarsılıyordu. Zihnimse uğursuz teorilerin savaş alanına dönmüştü.

Etrafıma çöken karanlığa baktım. Araba farları sokak boyunca ilerliyor, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Yolun karşısındaki açık pencereden tek tük komedi dizisi kahkahaları geliyordu. Serin hava, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Gündüz güneşiyle nemlenen çimlerin miski andıran baş döndürücü kokusu beni âdeta boğuyordu.

Banka sırtüstü uzanıp gözlerimi nokta halindeki yıldızlara kapattım. Titreyen ellerimi midemin üstünde kenetlerken parmaklarım donuk dal parçaları gibiydi. Hayatın bazen neden bu kadar berbat olması gerektiğini merak ediyordum. Beni en çok hayal kırıklığına uğratanların en sevdiğim insanlar mı olması gerekiyordu? Öfkemi en çok kime yöneltmek istediğimi –Marcie, babası ya da annem– bilmiyordum.

İçten içe, Marcie'nin yanılıyor olduğu umuduna sıkı sıkıya tutunmuştum ve bunu onun yüzüne vurabilmeyi umuyordum. Ancak içimde dolaşıp duran tatsız bir his, kendimi daha fazla hayal kırıklığına sürüklediğimi anlatır gibiydi.

Hafızamda tam olarak saptayamıyordum ama geçen yıldı sanırım. Belki babamın ölümünden kısa bir süre önce. Hayır, sonra... Ilık bir gündü, bahardı. Cenaze bitmiş, yas dönemim sona ermiş ve okula dönmüştüm. Vee beni dersi ekmeye ikna etmişti, o günlerde hiçbir şeye çok fazla direnç göstermiyordum. Kendimi hayatın akışına bırakmıştım. Öylesine yaşıyordum. Annemin işte olacağını düşünerek bizim eve yürümüştük. Oraya gitmemiz bütün yedinci dersi almış olmalıydı.

Çiftlik evi görüş alanımıza girince Vee beni yolun dışına çekmişti.

"Araç yolunuzda bir araba var," demişti.

"Kimin olabilir ki? Bir Toyota Land Cruiser'a benziyor."

"Annenin arabası değil."

"Sence bir dedektif olabilir mi?" Bir dedektifin altmış bin dolarlık bir cip kullanması pek olası değildi ama dedektiflerin uğramasına o kadar alışmıştım ki aklıma gelen ilk düşünce bu olmuştu.

"Haydi, yaklaşalım."

Neredeyse araç yoluna varmıştık ki ön kapı açıldı ve sesler duyuldu. Anneminki... ve daha derin bir ses. Bir erkek sesi.

Vee beni evin yan tarafına, görünmeyeceğimiz bir yere çekmişti.

Hank Millar'ın arabasına binip uzaklaşmasını seyretmiştik.

"Aman Tanrım," demişti Vee. "Normalde kötü kokular aldığımı söylerdim ama annen böyle konularda muhafazakâr. Her iddiasına girerim ona araba satmaya çalışıyordur."

"Bunca yolu onun için mi gelmiş?"

"Tabii ki bebeğim. Araba satıcıları çizgiyi nerede çekeceklerini bilmezler."

"Annemin zaten bir arabası var."

"Bir Ford'u var. Toyota'nın en kötü düşmanı sayılır. Marcie'nin babası şehirdeki herkes Toyota kullanmadan mutlu olmayacak."

Silkinerek bu anıdan kurtuldum. Ya o gün araba satmaya gelmemişse? Ya ikisinin –istem dışı yutkundum– bir ilişkisi varsa?

Şimdi nereye gitmem gerekiyordu? Eve mi? Çiftlik evi bana artık ev gibi gelmiyordu. Artık güvenli ve korunaklı değildi. Bir yalan kutusundan başka bir şey değildi. Annem ve babam bana sevgi, birliktelik ve aile üstüne kurulmuş bir hikâye satmışlardı. Ama eğer Marcie doğruyu söylüyorsa –ve en büyük korkum öyle olmasıydı– ailem kocaman bir şakaydı. Yalan. Hiç beklemediğim bir yalan. Ortalıkta uyarı işaretleri olması gerekmez miydi? En başından beri bundan şüphelendiğime ama inkâr etmeyi acı verici gerçeğe tercih ettiğime dair bir farkındalıkla sarsılmam gerekmez miydi? Bu, diğerlerine güvenmemin cezasıydı. Bu benim insanlarda iyiliği aramamın cezasıydı. Patch'ten ne kadar nefret etsem de, onu diğer herkesten ayıran soğuk kayıtsızlığına imreniyordum. İnsanlarda olabilecek en kötü şeyden şüpheleniyordu ve ne kadar derine gizlenmiş olursa olsun, darbenin gelişini her zaman görüyordu. Katılaşmış ve tecrübeliydi ama insanlar ona bu yüzden saygı duyuyorlardı.

Ona saygı duyuyor, bana yalan söylüyorlardı.

Bankta sırtımı dikleştirdim ve cep telefonumdan annemin numarasını tuşladım. Cevap verdiği zaman ne diyeceğimi bilmiyordum. Beni yönlendirme işini öfkeme ve ihanet duyguma bırakacaktım. Annemin telefonu açmasını beklerken yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülüyordu. Elimle sertçe sildim. Çenem titriyordu; vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Zihnime öfkeli, kin dolu kelimeler doluyordu. O kelimeleri anneme haykırdığımı ve kendini yeni yalanlarla savunmayı her deneyişinde sözünü kestiğimi hayal ettim. Eğer ağlarsa da... üzülmeyecektim. Yaptığı seçimlerin acısının her gramını hissetmeyi hak ediyordu. Telesekreteri devreye girince telefonu karanlığın ortasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Hemen sonra Vee'nin numarasını çevirdim.

"Hey, bebek. Önemli mi? Rixon'layım..."

"Evi terk ediyorum," dedim sesimin ağlamaklı çıkmasına aldırmadan. "Bir süre sizin evde kalabilir miyim? Nereye gideceğime karar verene kadar."

Vee'nin nefesi kulağımı doldurdu. "Sen ne diyorsun?"

"Annem cumartesi dönüyor. O dönmeden gitmiş olmak istiyorum. Haftanın geri kalanında sende kalabilir miyim?"

"Şey, bunu neden..."

"Hayır soramazsın."

"Tamam, peki." Vee yaşadığı şoku saklamaya çalışıyordu. "Kalabilirsin, hiç sorun olmaz. Hem de hiç. Hazır hissettiğin zaman bana neler olduğunu anlatırsın."

İçimde taze gözyaşların biriktiğini hissediyordum. Şu anda güvenebileceğim tek insan, Vee'ydi. Can sıkıcı, sinir edici ve tembel olabilirdi ama bana hiç yalan söylememişti.

Çiftlik evine saat dokuz gibi vardım ve üzerime pamuklu bir pijama geçirdim. Soğuk bir gece değildi ama hava rutubetliydi ve nem içime işleyip beni iliklerime kadar dondurmaya niyetli görünüyordu. Kendime bir fincan sıcak süt hazırladıktan sonra yatağıma çöktüm. Uyumak için henüz çok erkendi ama denesem bile bunu yapamazdım; düşüncelerim kendilerini bin bir parçaya ayırmakla meşguldü. Son on altı seneyi silip yeni bir başlangıç yapmayı deneyerek tavana baktım. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, Hank Millar'ı babam olarak düşünemiyordum.

Yataktan fırladım ve koridoru hızlı adımlarla aşıp annemin odasına daldım. Çeyiz sandığını sonuna kadar açıp lise yıllığını aramaya başladım. Yıllığının olup olmadığını bile bilmiyordum ama eğer varsa, bakmayı akıl edebileceğim tek yer burasıydı. O ve Hank Millar okula birlikte gitmişlerse fotoğrafları olurdu. Eğer birbirlerine âşık olmuşlarsa Hank Millar annemin yıllığını bunu ele verecek özel sözlerle imzalardı. Beş dakikanın sonunda bütün sandığı aramış olmama rağmen bir şey bulamamıştım.

Paytak adımlarla mutfağa gittim ve dolaplarda yiyecek bir şeyler aramaya başladım ama sonra iştahımın kaçtığını fark ettim. Ailemin ne büyük bir yalan olduğunu düşünerek yemek yiyemezdim. Gözlerimin ön kapıya kaydığını fark ettim. Ama nereye gidecektim ki? Bu evde kendimi kaybolmuş gibi hissediyor, bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordum ama kaçacak hiçbir yerim yoktu. Holde birkaç dakika dikildikten sonra yeniden odama çıktım. Yatağa uzandım, örtüyü çeneme kadar çekip gözlerimi yumdum ve zihnimden bir dizi fotoğrafın geçmesini

izledim. Marcie'nin, doğru dürüst tanımadığım ve yüzünü güçlükle canlandırabildiğim Hank Millar'ın, annem ile babamın. Görüntüler tuhaf bir delilik kolajında birbirine karışana dek gittikçe daha büyük bir hızla belirmeye başladı.

Birden görüntüler tersine sarmaya ve zamanda geriye gitmeye başladı. Geriye donuk bir siyah beyaz renk kalana dek makaranın bütün rengi çekildi. Başka bir âleme daldığımı ancak o zaman fark ettim.

Rüya görüyordum.

Ön bahçede ayakta duruyordum. Sert bir rüzgâr araç yolundaki yaprakları havalandırıp ayak bileklerimin etrafına savuruyordu. Yukarıda, gökyüzünde tuhaf bir hortum bulutu kıvrılıp bükülüyor ama darbesini indirmek için sırasını beklemekten hoşnutmuş gibi, yere inmek için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Patch verandanın korkuluğunda başı öne eğik, elleri dizlerinin arasında kenetlenmiş halde oturuyordu.

Rüzgârın üstünden, "Rüyamdan defol," diye bağırdım.

Başını salladı. "Sana neler olduğunu anlatmadan hiçbir yere gitmem."

Pijama üstüme daha sıkı sarındım. "Söyleyeceklerini duymak istemiyorum."

"Baş melekler bizi burada duyamaz."

Suçlayıcı bir kahkaha attım. "Beni gerçek hayatta manipüle etmen yetmiyormuş gibi, şimdi bir de buraya mı bulaştın?"

Başını kaldırdı. "Manipüle etmek mi? Ben sana olup bitenleri anlatmaya çalışıyorum."

"Sen rüyama zorla girmeye çalışıyorsun," diye kafa tuttum. "Bunu Şeytanın El Çantası'ndan sonra da yaptın, şimdi yine yapıyorsun."

Aramızda ani ve beni bir adım geri atmaya zorlayan bir rüzgâr çıktı. Ağaçların dalları çatırdayıp inledi. Yüzüme gelen saçlarımı arkaya ittim.

Patch, "Z'ten sonra, Jeep'te bana Marcie'nin babasıyla ilgili bir rüya gördüğünü söylemiştin. Sen o rüyayı gördüğün gece ben de onu düşünüyordum. Senin rüyanda gördüğün anıyı hatırlıyor ve sana gerçeği söylemenin bir yolu olmasını diliyordum. Seninle iletişim kurduğumu bilmiyordum."

"Yani o rüyayı görmemi sen mi sağladın?"

"Hayır, rüya değil. Bir hatıra."

Bunu sindirmeye çalıştım. Eğer rüya gerçekse, Hank Millar yüzlerce yıl önce İngiltere'de yaşamış demekti. Hafızam yeniden rüyaya kaydı. Hank, *"Bardaki adama yardım göndermesini söyle,"* demişti. *"Ona insan olmadığını söyle. Ona bunun bedenimi ele geçirmek ve ruhumu alıp götürmek isteyen şeytanın meleklerinden birisi olduğunu anlat."*

Yani Hank Millar bir Nefil miydi?

"Rüyana nasıl girdim bilmiyorum," dedi Patch. "Ama o zamandan beri seninle aynı yoldan iletişim kurmaya çalışıyorum. O gece, Şeytanın El Çantası'ndan sonra seni öptüğümde bunu başarmıştım ama şimdi duvarlara çarpıp duruyorum. Şu anda burada olduğum için şanslıyım. Sanırım sebep sensin, beni içeri almıyorsun."

"Çünkü seni kafamın içinde istemiyorum!"

Tırabzanın üstünden kayarak indi ve bahçeye, yanıma geldi. "Beni içeri almana ihtiyacım var."

Arkamı döndüm.

"Marcie'ye atanmıştım," dedi.

Taşların yerine oturması beş saniye sürdü. Marcie'nin evinden ayrıldığımdan beri hissettiğim o hastalıklı, sıcak duygu parmak uçlarıma kadar yayılmıştı. "Yani şimdi Marcie'nin koruyucu meleği misin?"

"Bundan çok keyif aldığım söylenemez."

"Bunu baş melekler mi yaptı?"

"Beni senin meleğin olarak görevlendirdiklerinde, senin çıkarlarını her şeyin önünde tutmam gerektiğini açıkça belirtmişlerdi. Ama seninle bir ilişkiye girmem, senin çıkarına değildi. Bunu biliyordum ama baş meleklerin özel hayatımda ne yapacağıma karışmalarından hoşlanmadım. Senin bana yüzüğü verdiğin gece bizi izliyorlardı."

Jeep'te. Ayrılmamızdan önceki gece. Hatırlıyordum.

"Bizi izlediklerini fark ettiğim anda oradan ayrıldım. Ama olan olmuştu. Yeni birisini buldukları anda görevden alınacağımı söylediler. Sonra da beni Marcie'ye atadılar. O gece Marcie'nin evine, yaptığım şeyle yüzleşmek için gittim."

"Neden Marcie?" dedim buruk bir sesle. "Beni cezalandırmak için mi?"

Elini ağzının üstüne kapatıp aşağı çekti. "Marcie'nin babası safkan, birinci nesil bir Nefil. Marcie artık on altı yaşında olduğu için kurban edilme tehlikesiyle karşı karşıya. İki ay önce, bir insan bedeni edinmek için seni kurban etmeyi denediğim ama sonunda hayatını kurtardığım zaman, oldukları şeyi değiştirebileceğine inanan pek fazla kovulmuş melek yoktu. Artık bir koruyucu meleğim. Bu hepsinin bildiği bir şey ve bunun seni ölümden kurtarmam sayesinde olduğunu öğrendiler. Pek çok kovulmuş melek kaderi kandırabileceğine inanır oldu. Bir insanı kurtarıp kanatlarını geri alarak," nefesini bıraktı, "ya da

Nefil aracılarını öldürüp bedenlerini kovulmuş meleklikten bir insanınkine dönüştürerek."

Kovulmuş melekler ve Nefiller hakkında bildiklerimi zihnimden geçirdim. Hanok Kitabı, Nefil aracısını –aracının soyundan gelen bir dişiyi kurban ederek–öldürdükten sonra insana dönüşen bir kovulmuş melekten bahsediyordu. İki ay önce, Patch aynı şeyi Chauncey'yi öldürmek için beni kullanarak denemişti. Eğer şimdi Hank Millar'ı bağlılık yemini etmeye zorlayan kovulmuş melek insana dönüşmek istiyorsa, o zaman yapması gereken...

Marcie'yi kurban etmekti.

"Yani senin görevin Hank Millar'ı bağlılık yemini etmeye zorlayan kovulmuş meleğin bir insan bedenine kavuşmak için Marcie'yi kurban etmesine izin vermemek."

Bir sonraki sorumu tahmin edecek kadar beni iyi tanıdığını düşünür gibi, "Marcie bilmiyor," dedi. "Tamamen bihaber."

Bunu konuşmak istemiyordum. Patch'i burada istemiyordum. Babamı öldürmüştü. Sevdiğim birisini benden sonsuza dek koparmıştı. Patch bir canavardı. Söyleyeceği hiçbir şey aksini hissetmemi sağlayamazdı.

Patch, "Nefilim kan topluluğunu Chauncey kurdu," dedi.

Dikkatim yeniden ona çevrildi. "Ne? Nereden biliyorsun?"

Cevap vermekte isteksiz gibiydi. "Birkaç hafızaya girdim. Başka insanların hafızalarına."

"Başka insanların hafızalarına mı?" Olmamam gerekirken şoke olmuştum. Yaptığı bütün bu korkunç şeyler karşısında kendini nasıl mazur gösterebilirdi? Nasıl buraya gelip bana insanların en mahrem ve özel düşüncelerini incelediğini anlatır ve bunun için ona hayran kalmamı beklerdi? Ya da onu dinlememi?

"Soyundan birisi Chauncey'nin kaldığı yerden devam ediyor. İsmi henüz öğrenemedim ama söylentiye göre Chauncey'nin ölümünden hoşnut değilmiş ki bu hiç mantıklı değil. Şimdi sorumluluk onda, bu bile Chauncey'nin ölümünden ötürü hissedebileceği her tür vicdan azabını silmeye yetmeliydi. Bu yüzden halefin Chauncey'nin yakın bir arkadaşı mı, yoksa bir akrabası mı olduğunu merak ediyorum."

Başımı salladım. "Bunu duymak istemiyorum."

"Halef, Chauncey'nin katili için ölüm emri vermiş." Tarafımdan gelecek her tür itiraz, daha biçimlenmeden kayboldu. Patch'le birbirimize baktık. "Katilin bedelini ödemesini istiyor."

Güç bela çıkan sesimle, "Yani benim," dedim.

"Chauncey'yi senin öldürdüğünü kimse bilmiyor. Chauncey ölümünden dakikalar öncesine kadar senin onun dişi halefi olduğunu bilmiyordu, bu yüzden başkasının biliyor olma ihtimali düşük. Chauncey'nin halefi, onun soyundan gelenlerin izini sürmek isteyebilir ama bu durumda ona bol şans diliyorum. Seni bulmam uzun zamanımı aldı." Bana doğru bir adım attı ama geri çekildim. "Uyandığın zaman beni yeniden koruyucu meleğin olarak istediğini söylemen gerek. Buna inanıyormuşsun gibi söyle ki baş melekler duysunlar. Dilerim talebine kulak verirler. Seni güvende tutmak için elimden geleni yapıyorum ama imkânlarım kısıtlı. Çevrendeki insanlara, senin duygularına ve dünyandaki her şeye daha kolay ulaşabilmeye ihtiyacım var."

Neler söylüyordu? Baş melekler sonunda bana yeni bir koruyucu melek mi bulmuşlardı? Bu gece rüyama zorla girmesi bu yüzden miydi? Benimle bağlantısı kesildiği ve artık bana istediği şekilde ulaşamadığı için mi?

Ellerinin kalçalarıma kaydığını ve beni koruyucu bir tavırla kendine çektiğini hissettim. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gerildim ve silkinerek ellerinden kurtuldum. Zihnim âdeta fırtınaya tutulmuştu. *Katilin bedelini ödemesini istiyor.* Bu düşünceden kurtulamıyordum. Dışarıda bir yerde beni öldürmek isteyen birisinin olması düşüncesiyle uyuşmuştum. Burada olmak istemiyordum. Bunları bilmek istemiyordum. Kendimi yeniden güvende hissetmek istiyordum.

Patch'in rüyamdan çıkmaya hiç niyeti olmadığını bildiğim için kendi hamlemi yaptım. Kendimi uyanmaya zorlayarak rüyanın görünmez bariyerleriyle savaşmaya başladım. Kendi kendime, *Aç gözlerini*, dedim. *Aç şu gözlerini!*

Patch dirseğimi yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

Daha bilinçli hale geldiğimi hissediyordum. Çarşaflarımın sıcaklığını, yastığımın yanağımdaki yumuşaklığını... Odamla ilintili tanıdık bütün kokular beni rahatlatıyordu.

"Sakın uyanma, Melek." Ellerini saçlarımın arasına sokup yüzümü esir aldı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bilmen gereken başka şeyler de var. Bu anıları görmen gerekmesinin çok önemli bir nedeni var. Sana başka hiçbir şekilde anlatamayacağım bazı şeyleri söylemeye çalışıyorum. Sana söylemeye çalıştıklarımı anlamana ihtiyacım var. Beni engellemeyi bırakmalısın."

Yüzümü hızla çevirip elinden kurtuldum. Ayaklarım çimenlerin üstünden yükselirken hareket halindeki hortum bulutuna doğru çekildim. Patch, ağzının içinde bir küfür savurarak bana uzandı ama tutuşu kuş tüyü ağırlığında ve hayalîydi.

Kendi kendime, *Uyan*, diye emrettim. *Uyan.*

Ve bulutun beni içine çekmesine izin verdim.

18

İçime keskin bir nefes çekerek uyandım. Odam gölgeler içindeydi ve ay pencerenin uzak köşesinde kristal bir küre gibi ışık saçıyordu. Sıcak ve nemli çarşafım bacağıma dolanmıştı. Saat dokuz otuzu gösteriyordu.

Kendimi yataktan dışarı attım ve banyoya gidip bir bardak soğuk su doldurdum. Suyu kana kana içtim, sonra duvara yaslandım. Yeniden uyuyamazdım. Ne yaparsam yapayım, Patch'in yeniden rüyama girmesine izin veremezdim. Üst katın holünde bir ileri bir geri gidip gelirken kendimi uyanık tutmak için delice bir mücadele vermeye başladım ama o kadar sinirliydim ki istesem bile uyuyabileceğimden şüpheliydim.

Birkaç dakika sonra, nabzım yavaşlamıştı ama zihnimin durulması o kadar kolay değildi. Kara El. Bu iki kelime kâbusum olmuştu; tarif edilmesi zor, tehditkâr ve alaycıydılar. Onlara bir türlü doğrudan bakamıyordum. Zaten çürük olan dünyam paramparça olmadan bakamıyordum. Kendimi utanç verici gerçekten –bir katile âşık olmuştum– korumak için baş meleklerin Patch'in Kara El ve babamın katili olduğunu anlamalarına izin vermenin bir yolunu bulmaktan kaçındığımın farkındaydım. Beni

öpmesine, bana yalan söylemesine, bana ihanet etmesine izin vermiştim. Rüyalarımda bana dokunduğu zaman bütün gücüm yerle bir oluyordu ve kendimi bir kez daha ağına dolanmış halde buluyordum. Kalbim hâlâ avuçlarındaydı ve bu, ihanetlerin en büyüğüydü. Kendi babamın katilini adalete teslim edemeyen ben, nasıl bir insandım böyle?

Patch, sadece yüksek sesle dile getirince baş meleklere onu tekrar koruyucu meleğim olarak istediğimi iletebileceğimi söylemişti. Bu durumda, "Patch babamı öldürdü!" diye haykırmam ve bu işi üstümden atmam mantıklı görünüyordu. Adalet yerini bulmuş olacaktı. Patch cehenneme gönderilirdi ve ben de yavaş yavaş da olsa hayatımı yeniden kurmaya başlardım. Ancak içimin derinliklerinde bir yere zincirlenmişler gibi, kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyordum.

Bir araya gelince anlam ifade etmeyen çok şey vardı. Bir melek olan Patch, Nefilim kan topluluğuna nasıl karışmıştı? Kara El o ise, topluluğa katılan yeni Nefilleri neden o damgalıyordu? Her şeyden önce onları topluluğa neden Patch alıyordu? Bu sadece tuhaf değil, mantıksızdı da. Nefilim ırkı meleklerden nefret ediyordu, melekler de onlardan. Ve eğer Kara El, Chauncey'nin halefi ve topluluğun yeni lideriyse... o kişi nasıl Patch olabilirdi?

Beynimin aynı soruları tekrar tekrar düşünmekten çatlayacağını hissederek burnumun üst kısmını sıktım. Nasıl oluyor da Kara El'i çevreleyen her şey kapı üstüne kapıdan oluşan sonsuz bir labirente benziyordu?

Şu anda, Kara El'le güvenilir tek bağlantım Scott'tı. Söylediklerinden daha fazlasını biliyordu, bundan emindim ama konuşamayacak kadar korkuyordu. Kara El'den bahsederken sesi panik yüklüydü. Bildiklerini anlatmasına ihtiyacım vardı ama geçmişinden kaçıyordu ve söyleyeceğim hiçbir şey, arkasına

bakıp onunla yüzleşmesini sağlamayacaktı. Alnımı avuçlarıma bastırıp doğru dürüst düşünmeye çalıştım.

Vee'yi aradım.

Ben konuşma fırsatı yakalayamadan, "İyi haber," dedi. "Babamı benimle birlikte kumsala gitmeye ve arabamı kurtaracak cezayı ödemeye razı ettim. Yeniden sahnelerdeyim."

"İyi çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Yardım benim ikinci adım."

Bana ikinci adının *kötü* olduğunu söylediğinden emindim ama fikrimi kendime sakladım. "Scott'ın odasını aramak için birisinin yardımına ihtiyacım var." Scott'ın Nefilim kan topluluğuyla ilgisini ortaya çıkaracak tek bir kanıt dahi barındırmıyor olması kuvvetle muhtemeldi ama başka alternatifim var mıydı? Geçmişte bana doğrudan cevaplar vermemek konusunda müthiş iyi iş çıkarmıştı ve en son karşılaşmamızın ardından bana temkinle yaklaşacağını biliyordum. Ne bildiğini öğrenmek istiyorsam, biraz ayak işi yapmaya mecburdum.

Vee biraz fazla hevesli bir sesle, "Görünüşe bakılırsa Patch çifte randevumuzu iptal etmiş, bu yüzden programım bomboş," dedi. Scott'ın odasında ne arayacağımızı sormasını beklerdim.

İkimizin aynı şeyden bahsettiğinden emin olmak için, "Scott'ın odasını aramak tehlikeli ya da heyecanlı olmayacak," dedim. "Tek yapman gereken dışarıda, evinin önünde Neon'da oturmak ve eve geldiğini gördüğün takdirde bana haber uçurmak. İçeri ben gireceğim."

"Casusluk kısmını benim yapmayacak olmam, heyecan verici olmayacağı anlamına gelmez. Film izlemek gibi. Sadece filmlerde iyi adamlar asla yakalanmazlar. Fakat bu gerçek hayat

ve yakalanma olasılığın yüksek. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Heyecan faktörü tavan yapıyor."

Şahsen, Vee'nin yakalandığımı görmek konusunda aşırı hevesli olduğunu düşünüyordum.

"Scott eve dönerse beni uyaracaksın, tamam mı?" dedim.

"Tabii ki uyaracağım, bebek. Arkanı kollayacağım."

Çevirdiğim bir sonraki numara Scott'ın ev telefonu oldu. Bayan Parnell cevapladı.

"Nora, sesini duymak ne güzel!" Suç ortağı edasıyla ekledi. "Scott aranızın iyi olduğunu anlattı," dedi.

"Şey, ben..."

"Her zaman Scott'ın buralı bir kızla evlenmesinin harika olacağını düşünmüşümdür. Onun yabancı bir ailenin damadı olması fikrinden pek hoşlanmıyorum. Ya aile kaçıklardan oluşuyorsa? Annen ve ben o kadar yakın arkadaşız ki... Birlikte bir düğün planlarken ne kadar eğleneceğimizi düşünebiliyor musun? Ama ben biraz acele ediyorum, değil mi? Ne derler bilirsin; her şey zamanında güzel."

Ah, Tanrım.

"Scott evde mi, Bayan Parnell? İlgisini çekeceğini düşündüğüm bazı haberlerim var."

Bir fincanın tabağına bırakıldığını duydum. Hemen arkasından da, "Scott, telefonu aç, Nora!" haykırışını.

Bir an sonra Scott hattaydı. "Kapatabilirsin, anne." Sesinde ihtiyat tınısı vardı.

"Açtığından emin olmak istedim, tatlım."

"Açtım."

"Nora'nın ilginç haberleri varmış," dedi Bayan Parnell.

"O zaman kapat da bana anlatabilsin."

Hayal kırıklığı dolu bir iç çekişin ardından bir klik sesi duyuldu.

"Sana benden uzak durmanı söylediğimi sanıyordum," dedi Scott.

Konuşmanın kontrolünü ele geçirmek ve telefonu yüzüme kapatmadan ilgisini çekmek umuduyla araya girdim. "Kendine bir grup buldun mu?"

Aynı temkinli şüpheyle, "Hayır," dedi.

"Bir arkadaşıma senin gitar çaldığından bahsettim..."

"Ben bas çalıyorum."

"... o da haberi sağa sola yaydı ve seni denemek isteyen bir grup buldu. Bu akşam."

"Grubun adı neymiş?"

Bu soruyu beklemiyordum. "Şey... Domuz Adamlar."

"1960'lardan çıkma bir şeye benziyor."

"Denenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ne zaman?"

"Onda. Şeytanın El Çantası'nda." Daha uzak bir depo bilseydim orayı söylerdim. Bu durumda işimi oraya gidip gelmesinin alacağı yirmi dakikalık sürede halletmem gerekecekti.

"İletişim kuracağım bir isim ve numaraya ihtiyacım olacak."

Bunu kesinlikle sormaması gerekiyordu.

"Arkadaşıma bu bilgiyi sana ileteceğimi söyledim ama gruptakilerin isimlerini ve numaralarını sormak aklıma gelmedi."

"Önce adamların kim oldukları, hangi tarzda ve nerede çaldıkları konusunda bilgi edinmeden akşamımı bir seçmeyle ziyan edecek değilim. *Punk* mı, *indie-pop* mu, metal mi?"

"Sen nesin?"

"*Punk.*"

"O zaman numaralarını bulup seni geri ararım."

Telefonu kapatıp derhâl Vee'yi aradım. "Scott'a bu akşam bir grup seçmesi ayarladığımı söyledim ama ne tür müzik çaldıklarını ve nerede çıktıklarını öğrenmek istiyor. Ona senin numaranı verirsem, gruptan birisinin kız arkadaşıymışsın gibi rol keser misin? Provadayken erkek arkadaşının telefonunu senin açtığını söyle, yeter. Daha derine girme. Gerçeklere bağlı kal: Grup *punk* müzik yapıyor ve çok havalılar ve seçmeye girmemesi aptallık olur."

"Bu casusluk olayını cidden sevmeye başladım," dedi Vee. "Normal hayatım sıkıcı bir hal almaya başlayınca tek yapmam gereken sana sokulmak."

Vee geldiğinde dizlerimi göğsüme çekmiş, verandada oturuyordum.

Ben arabaya binerken, "Bence bu işi yapmadan önce sosisli yemek için Skippy'nin Yeri'ne uğramalıyız," dedi. "Sosislide ne var bilmiyorum ama hızlı bir cesaret iğnesi etkisi veriyor. Bir sosisliyi mideye indirdikten sonra kendimi her şeyi yapabilecekmişim gibi hissediyorum."

"Çünkü o şeylerin içine pompaladıkları toksinler yüzünden kafan güzel oluyor."

"Dediğim gibi, Skippy'nin Yeri'ne uğramalıyız."

"Ben akşam yemeği olarak makarna yedim."

"Makarna çok doyurucu değildir."

"Makarna fazlasıyla doyurucudur."

"Evet ama hardal ve çeşnili sosun yerini tutamaz," diye karşı çıktı.

On beş dakika sonra iki ızgara sosisli, kocaman bir kutu kızarmış patates ve iki çilekli *milkshake*'le Skippy'nin Yeri'ndeki arabaya servis yolundan çıkıyorduk.

Yağın sosisliyi saran kâğıdı aşıp elime süzüldüğünü hissederek, "Bu tarz yemeklerden nefret ediyorum," dedim. "Çok sağlıksız."

"Patch'le bir ilişki de öyle ama bu seni durdurmadı."

Cevap vermedim.

Scott'ın oturduğu siteye yarım kilometre kala, Vee arabayı yolun kenarına çekti. Sorun olarak öngördüğüm tek şey konumuzdu. Deacon Yolu, sitenin hemen bitiminde son bulan bir çıkmazdı. Açıktaydık ve Scott arabasıyla yoldan geçip Vee'yi Neon'un içinde otururken bulursa bir şeyler döndüğünü hemen anlardı. Telefonda sesini tanımasından endişelenmemiştim ama yüzünü hatırlamasından korkuyordum. Bizi birkaç kez birlikte görmüştü ve Neon'la peşine düştüğümü de biliyordu. Vee benimle bir bağı olmasından ötürü suçluydu.

"Yoldan çıkıp şu çalıların arasına park etmen gerekecek," dedim.

Vee öne doğru eğilip karanlığa baktı. "Oradaki şey ben ve çalılıkların arasındaki bir çukur mu?"

"Çok derin değil. Bana güven, kolayca aşarız."

"Bana derin gibi geldi. Burada bir Neon'dan bahsediyoruz, Hummer'dan değil."

"Neon çok ağır değil. Sıkışırsak ben inip iterim."

Vee arabayı çalıştırdı ve emniyet şeridinin üstünden kaldırıma çıktı. Aşırı büyümüş yabani otlar arabanın altıyla birlikte sürüklendi.

"Biraz daha gaz." Taşlı bendin üstünde sıçrarken dişlerim birbirine vuruyordu. Araba öne doğru hamle yaparak çukura dalarken ön lastikler dibe çarpıp durdu.

Vee, Neon'a biraz daha gaz verirken, "Başarabileceğimizi sanmıyorum," dedi. Lastikler dönüyor ama çekiş gücünü yakalayamıyordu. "Bu salak çukura başka bir açıdan yaklaşmam gerek." Direksiyonu iyice sola kırdı ve gaza bir kez daha asıldı. Neon çukura dalıp öne doğru sarsılırken, "Böyle daha iyi," dedi.

"Kayaya dikkat et," diyecek oldum ama çok geçti.

Vee, Neon'u yarısı toprağa gömülü sivri bir kayanın üstüne sürmüştü. Frene bastı ve motoru durdurdu. İndik ve ön lastiğe baktık.

"Bir şeyler doğru görünmüyor," dedi Vee. "Lastiğin böyle mi görünmesi gerek?"

Başımı en yakındaki ağaç gövdesine vurdum.

"Patlak bir lastiğimiz oldu," dedi Vee. "Şimdi ne olacak?"

"Plana bağlı kalıyoruz. Ben Scott'ın odasını arayacağım, sen de etrafı kolaçan edeceksin. Sonra ben geri gelince Rixon'ı arayacaksın."

"Ve ne diyeceğim?"

"Bir geyik gördüğümüzü ve senin çarpmamak için direksiyonu kırdığını. Neon'u bir çukura sokup kayanın üstünden geçtiğini."

"Bu hikâyeyi sevdim. Beni bir hayvansever gibi gösterecek. Rixon bundan hoşlanacaktır."

"Başka soru?"

"Hayır. Anladım. Scott uzaklaşır uzaklaşmaz seni arıyorum. Geri dönerse seni yine arıyor ve oradan hemen çıkman için uyarıyorum." Vee bakışlarını ayakkabılarıma çevirdi. "Binaya tırmanıp camdan mı gireceksin? Eğer öyleyse, spor ayakkabı

giymen daha iyi olabilirdi. Babetlerin çok şirin ama pek kullanışlı değil."

"İçeriye ön kapıdan gireceğim."

"Scott'ın annesine ne diyeceksin?"

"Hiç fark etmez. Beni seviyor. Hemen içeri alacaktır." Buz kesmiş sosisli sandvicimi uzattım. "Bunu istiyor musun?"

"İmkânsız. Ona ihtiyacın olacak. Kötü bir şey olursa, bir ısırık al yeter. On saniye sonra içinin ısındığını ve mutlu olduğunu hissedeceksin."

Deacon'a giden yolun geri kalan kısmını, Scott'ın yaşadığı üçüncü kattaki dairenin aydınlık pencerelerinde ileri geri hareket eden bir gölge görür görmez ağaçların arasına sinerek koşar adımlarla yürüdüm. Görebildiğim kadarıyla Bayan Parnell mutfaktaydı, buzdolabı ve lavabo arasında gidip geliyordu. Büyük olasılıkla tatlı pişiriyor ya da atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Scott'ın yatak odasının ışığı da yanıyordu ama storlar inikti. Işık söndü ve bir an sonra Scott mutfağa girip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Scott elinde gitar kutusuna benzeyen bir şeyle ön kapıdan çıkana dek, beş dakika boyunca sivrisinek kovalayarak olduğum yerde durdum. Kutuyu Mustang'inin bagajına attı ve park yerinden geri geri çıktı.

Bir dakika sonra, cebimden Vee'nin telefon melodisi yükseldi.

"Kartal yuvadan uçtu."

"Biliyorum," dedim. "Olduğun yerde kal. İçeri giriyorum."

Ön kapıya çıktım ve zili çaldım. Kapı açıldı ve beni gördüğü anda Bayan Parnell'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Beni büyük bir sevecenlikle omuzlarımdan tutarak, "Nora!" dedi. "Scott'ı kıl payı kaçırdın. Grup seçmesine gitti. Bunu ayar-

lamak için onca zahmete girmenin onun için ne kadar anlamlı olduğunu ifade edemem. Diğer grup üyelerinin ağzını bir karış açık bırakacak. Bekle ve gör." Yanağımı şefkatle sıktı.

"Aslında, Scott az önce beni aradı. Nota kâğıtlarından birkaçını burada bırakmış ve benim alıp alamayacağımı sordu. Kendi de dönerdi ama seçmeye geç kalıp kötü bir intiba bırakmak istemedi."

"Ah, evet, tabii ki! İçeri gel. Hangisini istediğini söyledi mi?"

"Mesajla birkaç başlık göndermiş."

Kapıyı ardına kadar açtı. "Seni odasına götüreyim. Seçme istediği gibi geçmezse Scott çok üzülecek. Doğru parçaları yanına almak konusunda her zaman çok dikkatli davranır ama her şey çok kısa sürede oldu. Aklının başında olmadığından eminim, zavallıcık."

"Gerçekten çok üzülmüş gibiydi," diye onayladım. "Elimi olabildiğince çabuk tutacağım."

Bayan Parnell koridorda önden yürüyordu. Scott'ın odasının eşiğinden geçerken sahnenin tamamen değişmiş olduğunu fark ettim. Gözüme çarpan ilk şey duvarlardaki siyah boya oldu. Oysa son gelişimde beyazdı. *Baba* posteri ve New England Patriots flaması çıkarılmıştı. İçeride ağır bir boya ve oda spreyi kokusu vardı.

"Duvarlar için kusura bakma," dedi Bayan Parnell. "Scott bir tür bunalım geçiriyor. Taşınmak zor olabiliyor. Daha sık dışarı çıkması gerek." Bana manidar bir bakış attı. İmasını görmezden geldim.

Yerde duran bir kâğıt yığınını işaret ederek, "Nota kâğıtları bunlar mı?" dedim.

Bayan Parnell ellerini önlüğüne kuruladı. "Başlıkları bulmana yardım etmemi ister misin?"

"Sorun değil, gerçekten. Sizi tutmak istemem. Sadece bir saniyemi alır."

O çıkar çıkmaz kapıyı kapattım. Cep telefonum ile sosisliyi masanın üstüne bırakıp dolaba yaklaştım.

Yerdeki kot pantolon ve tişört yığınından bir çift beyaz spor ayakkabı çıkıyordu. Askılarda sadece üç adet oduncu gömleği kalmıştı. Bu gömlekleri Bayan Parnell mı almış acaba diye merak ettim, çünkü Scott'ı pazen içinde hayal bile edemiyordum.

Yatağın altında alüminyum bir sopa, beyzbol eldiveni ve saksı içinde bir bitki buldum. Vee'yi aradım.

"Marihuana neye benzer?"

"Beş yapraklı," dedi Vee.

"Scott burada marihuana yetiştiriyor. Yatağının altında."

"Şaşırdın mı?"

Şaşırmamıştım ama bu, oda spreyini açıklıyordu. Scott'ı ot içerken düşünebileceğimden emin değildim ama satma işini ondan beklediğimi söyleyebilirdim. Nakde deli gibi ihtiyacı vardı.

"Başka bir şey bulursam yine ararım," dedim. Cep telefonumu Scott'ın yatağına bıraktım ve odanın içinde bir çember çizerek ağır adımlarla ilerledim. Bir şeyler saklayacak pek bir yer yoktu. Masanın altı temiz, havalandırma ızgarasının delikleri boştu. Battaniyesinin içine dikilmiş herhangi bir şey yoktu. Tam pes etmek üzereyken dolabın içinde, üst kısımda gözüme bir şey takıldı. Duvarı zarar görmüştü.

Sandalyeyi dolabın önüne çekip üstüne tırmandım. Duvarda orta büyüklükte, kare bir delik açılmış ama orada değilmiş gibi görünsün diye üzeri alçıyla kapatılmıştı. Tel bir askı yardımıyla

olabildiğince yukarı uzandım ve kare biçimindeki alçıyı yerinden oynattım. Görebildiğim kadarıyla, boşluğa turuncu bir Nike ayakkabı kutusu tıkılmıştı. Askıyla çekiştirdim ama tek yaptığım kutuyu daha da ileri itmek oldu.

Yumuşak bir vızıltı dikkatimi dağıttı ve titreşim modundaki cep telefonumun çaldığını ve Scott'ın yatağındaki battaniyelerin sesi boğduğunu fark ettim.

Aşağı atladım. "Vee?"

Panik halinde kısık bir sesle, "Hemen oradan çık!" dedi. "Scott bir kez daha aradı ve deponun tarifini sordu. Ona hangi depoyu söylediğini bilmiyordum. Vakit kazanmaya çalışıp sadece kız arkadaş olduğumu ve grubun seçmeleri nerede yaptığını bilmediğimi söyledim. Provaları hangi depoda yaptıklarını sorunca onu da bilmediğimi söyledim. İyi haber, telefonu kapattı; böylece daha büyük bir yalan söylemek zorunda kalmadım. Kötü haber, eve dönüyor. Tam şu anda."

"Ne kadar zamanım var?"

"Yanımdan saatte yüz elli kilometre hızla geçip gittiğine göre, sanırım bir dakika. Ya da daha az."

"Vee!"

"Beni suçlama. Telefonunu açmayan sendin."

"Peşine düş ve onu oyala. İki dakikaya daha ihtiyacım var."

"Peşine mi düşeyim? Nora, Neon'un lastiği patlak."

"İki ayağınla düş demek istedim!"

"Yani egzersiz yap diyorsun."

Telefonumu çenemin altına kıstırıp çantamdan bir kâğıt parçası buldum ve Scott'ın masasında bir kalem aramaya koyuldum. "Yol yarım kilometre bile değil. Koşu pistinde *bir* tur eder. Haydi!"

"Onu yakalayınca ne diyeyim?"

"Casuslar her zaman doğaçlama yaparlar, işleri budur. Bir şey bulursun. Kapatmam gerek." Hattı kestim.

Kalemler hangi cehenneme gitmişti? Nasıl olur da Scott'ın tek bir tükenmez ya da kurşun kalemi olmayan bir masası olabilirdi? Nihayet çantamda bir kalem buldum ve çıkardığım kâğıt parçasına hızla bir not karaladım. Ardından notu sosislinin altına sıkıştırdım.

Dışarıdan, sitenin park alanına giren Mustang'in homurtusu geliyordu.

Dolaba yürüdüm ve tekrar tırmandım. Parmak uçlarımın üstünde yükselip askıyla kutuyu kurcalamaya başladım.

Ön kapı çarpıldı.

Bayan Parnell mutfaktan, "Scott?" diye seslendi. "Neden bu kadar çabuk döndün?"

Askının kancasını kapağın altına takmayı ve kutuyu delikten dışarı çekmeyi başarmıştım. Yarıya kadar çekince geri kalanını yer çekimi halletti. Kutu ellerimin arasına düştü. Tam onu çantamın içine tıkmış ve masaya çekmek üzere elimi sandalyenin arkasına koymuştum ki, yatak odasının kapısı ardına dek açıldı.

Scott'ın gözleri ilk iş ben buldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyordum," diye kekeledim.

"Seçme yalandı, değil mi?"

"Ben..."

"Beni evden çıkarmak istedin." Birkaç adımda yanıma ulaşmıştı. Kolumu tuttu ve beni sertçe sarstı. "Buraya gelmekle çok büyük bir hata yaptın."

Bayan Parnell kapıda belirdi. "Sorun ne, Scott? Tanrı aşkına, kızın kolunu bırak. Buraya unuttuğun nota kâğıtlarını almaya gelmiş."

"Yalan söylüyor. Ben nota kâğıdı falan unutmadım."

Bayan Parnell bana baktı. "Bu doğru mu?"

Titrek bir sesle, "Yalan söyledim," diye itiraf ettim. Sesime biraz sükûnet katma çabasıyla yutkundum. "Mesele şu ki Scott'ı Delphic'teki Yaz Dönencesi Partisi'ne davet etmek istiyordum ve bunu şahsen yapmayı bir türlü beceremedim. Bu gerçekten çok acayip oldu." Masaya yürüdüm ve ona sosisli sandviçle birlikte üzerine not karaladığım kâğıt parçasını uzattım.

Scott, "Sosis kafalılık yapma," diye okudu. "Benimle yaz dönencesine gel."

"Şey... ne diyorsun?" Gülümsemeye çalıştım. "Sosis kafalılık yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Scott bir nota, bir sosisliye, bir de bana baktı. "Ne?"

Bayan Parnell, "Ne şirin, değil mi?" diye şakıdı. "Sosis kafalılık yapmak istemezsin, değil mi Scott?"

"Bize bir dakika verir misin, anne?"

Bayan Parnell, "Yaz dönencesi, kostüm mecburiyeti olan bir parti mi?" diye sordu. "Dans gibi yani. Todd'ın Smokinleri'ne rezervasyon yaptırabilirim..."

"Anne."

"Ah, tamam. Ben mutfakta olacağım. Nora, hakkını vermem gerek. Buraya bir parti davetiyesi bırakmak için geldiğini hiç anlamadım. Gerçekten nota kâğıdı alacaksın sandım. Çok akıllıca." Göz kırptı ve geri çekilip kapıyı arkasından kapattı.

Scott'la baş başa kalınca, duyduğum rahatlama hissi paramparça oldu.

Scott dikkat çekecek kadar karanlık bir sesle, "Burada gerçekten ne arıyorsun?" diye tekrarladı.

"Söyledim ya..."

"Yutmadım." Gözleri benden ayrılıp odanın içinde dolaşmaya başladı. "Neyi elledin?"

"Yemin ederim, buraya sana sosisliyi vermeye geldim. Notu yazmak için masanda kalem aradım ama hepsi bu."

Scott masaya yürüdü, çekmeceleri tek tek açtı ve içindekilere göz attı. "Yalan söylediğini biliyorum."

Kapıya doğru geriledim. "Baksana. Sosisli sende kalsın ama Yaz Dönencesi Partisi'ni unut. Ben sadece kibarlık etmeye çalışıyordum. Önceki geceyi telafi etmeye... Çünkü dayak yediğin için kendimi suçlu hissediyordum. Söylediklerimi unut."

Sessizce beni süzdü. Rolümü yutup yutmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umurumda değildi. Zihnimden geçen tek düşünce kendimi dışarı atmaktı.

Sonunda irkilecek kadar tehditkâr bulduğum bir ses tonuyla, "Gözüm üstünde," dedi. Onu daha önce hiç böyle buz gibi bir düşmanca tavır içinde görmemiştim. "Bunu düşün. Kendini yalnız sandığın her an, bir daha düşün. Seni izliyorum. Seni bir kez daha odamda yakalarsam, kendini ölmüş bil. Anlaştık mı?"

Yutkundum. "Hem de nasıl."

Dışarı çıkarken elinde bir bardak buzlu çayla şöminenin yanında ayakta duran Bayan Parnell'ın yanından geçtim. Bir yudum alıp bardağı şöminenin üstüne bıraktı ve arkamdan geldi.

"Scott sıkı çocuk, değil mi?" dedi.

"Öyle de denebilir."

"Her iddiasına girerim, elini çabuk tutmazsan diğer kızların sıraya girmek için birbirini çiğneyeceğini bildiğin için onu erkenden davet etmişsindir."

Yaz Dönencesi Partisi ertesi akşamdı ve gidecek herkesin bir eşi vardı zaten. Bunu Bayan Parnell'a söyleyemeyeceğim için gülümsemekle yetindim. İstediği anlamı çıkarabilirdi.

"Bir smokin ayarlamam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Aslında bu daha çok gündelik bir parti. Kot pantolon ve tişört uygun," dedim. Birlikte gitmeyeceğimizi ona haber verme işini Scott'a bırakıyordum.

Yüzü hafifçe asıldı. "Şey, daha mezunlar gecesi var. Scott'ı o partiye davet etmek niyetinde değilsindir sanırım."

"Aslında henüz düşünmedim. Hem, her neyse, Scott benimle gitmek istemeyebilir."

"Saçmalama. Sizin Scott'la uzun bir geçmişiniz var. O senin için deli oluyor."

Ya da sadece delidir, nokta.

"Gitmeliyim, Bayan Parnell. Sizi yeniden görmek güzeldi."

Bayan Parnell arkamdan el sallarken, "Dikkatli git!" diye seslendi.

Vee'yle park yerinin dışında buluştum. Nefes nefese ve iki büklüm halde, yumruklarını dizlerine yaslamıştı. Sırtının arkasında kocaman bir ter lekesi vardı.

"İyi iş çıkardın."

Başını kaldırdığında, yüzü Noel jambonu gibi pembe pembeydi. "Sen hiç bir arabanın peşine düşmeyi denedin mi?" diye inledi.

"Seni solladım. Scott'a sosislimi verdim ve Yaz Dönencesi Partisi'ne benimle gelmek isteyip istemeyeceğini sordum."

"Sosislinin konuyla ne alakası var?"

"Benimle gelmezse sosis kafalılık etmiş olacağını söyledim."

Vee bir kahkaha patlattı. "Seni ona sosis kafalı derken göreceğimi bilsem, daha hızlı koşardım."

Kırk beş dakika sonra, Vee'nin babası araç yardım servisini aramış ve Neon'u yeniden yola çektirip beni çiftlik evinin önünde bırakmıştı. Hiç zaman kaybetmeden mutfak masasını temizledim ve Scott'ın kutusunu çantamdan çıkardım. Kutunun etrafı birkaç tur –kalınlığı neredeyse yarım santimi geçiyordu– bantla çevrilmişti. Scott'ın sakladığı şey her neyse, dünyanın geri kalan kısmının bunu bilmesini istemiyordu.

Bandı bir et bıçağıyla kestim. Kapağı çıkarıp kenara koydum ve kutunun içine baktım. Tabanında düz, beyaz bir çorap masum masum duruyordu.

Müthiş bir hayal kırıklığıyla çoraba baktım. Sonra kaşlarımı çattım. Çorabı, içini görebileceğim şekilde açtım. Dizlerimin bağı çözüldü.

İçinde bir yüzük vardı. Kara El'in yüzüklerinden biri.

19

Yüzüğe boş boş bakıyordum. Düşüncelerimi kontrol etmekte zorlanıyordum. *İki yüzük mü?* Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kara El'in birden fazla yüzüğü olduğu ortadaydı ama yüzüğün Scott'ta ne işi vardı? Ve yüzüğü duvardaki gizli bir bölmede saklama zahmetine neden girmişti?

Ayrıca göğsündeki damgadan bu kadar utanıyorsa, tahminen ona bunu yapan yüzüğü neden sıkı sıkı saklıyordu?

Yatak odamda çello kutumu dolaptan çıkardım ve Scott'ın yüzüğünü fermuarlı cebine, geçen hafta zarfla aldığım ikizinin yanına koydum. Buna nasıl bir anlam vereceğimi bilmiyordum. Scott'ın evine cevaplar bulmak için gitmiştim ama şimdi kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Yüzükler üzerinde biraz daha fazla düşünür, belki birkaç teori bulabilirdim ama tam ve mutlak bir kaybolmuşluk duygusu içindeydim.

Sarkaçlı saat geceyarısını vurunca, kapının kilidini son bir kez daha kontrol ettim ve yatağıma girdim. Yastıklarımı dikleştirip oturur pozisyona geçtim ve tırnaklarımı ojeyle gece mavisine boyadım. Ellerimden sonra ayak tırnaklarıma geçtim. iPod'umu

açtım. Kimya kitabımdan birkaç bölüm okudum. Sonsuza dek uyumadan duramayacağımı biliyordum ama elimden geldiğince ertelemekte kararlıydım. Uyuyakalmam halinde Patch'i diğer tarafta beni beklerken bulmaktan fena halde korkuyordum.

Tuhaf bir kazıma sesiyle uyanana kadar uyuyakaldığımın farkında bile değildim. Sesi yeniden duymak ve ne olduğunu anlamak için kulak kesilerek hareket etmeden olduğum yerde yattım. Perdeler çekili, oda gölgeliydi. Yataktan kaydım ve perdenin arasından bakma cesaretini gösterdim. Arka bahçe hareketsizdi. Boş. Aldatıcı bir huzur içinde.

Alt kattan hafif bir gıcırtı duyuldu. Komodinin üstünden cep telefonumu aldım ve yatak odamın kapısını dışarıya göz atmama yetecek kadar araladım. Koridor boştu, usulca çıktım. Kalbim kaburgalarım arasında öylesine büyük bir hızla çarpıyordu ki göğüs kafesim çatlayacak sandım. Üst basamaklara yaklaşırken hafif bir klik sesi, ön kapının tokmağının döndüğünü haber verdi.

Kapı açıldı ve bir karaltı, temkinli bir şekilde hole adım attı. Scott evimdeydi ve merdivenlerin altında, sadece beş metre ötemdeydi. Terden kayganlaşan cep telefonumu daha sıkı kavradım.

Aşağıya, "Burada ne arıyorsun?" diye seslendim.

İrkilerek başını kaldırdı. Zararsız olduğunu göstermek ister gibi, ellerini omuz hizasına kaldırdı. "Konuşmamız gerek."

"Kapı kilitliydi. İçeri nasıl girdin?" Sesim yüksek ve titrek çıkmıştı.

Cevap vermedi ama vermesine gerek yoktu. Scott bir Nefil'di ve ürkütücü bir güce sahipti. Sürgüyü kontrol etmek için aşağıya inmem halinde, onu hasar görmüş bir şekilde bulacağımdan adım gibi emindim.

"Bir yere izinsiz ve zorla girmek kanuna aykırıdır."

"Hırsızlık da öyle. Bana ait olan bir şeyi çaldın."

Dudaklarımı ıslattım. "Sende Kara El'in yüzüğü var."

"Benim değil. Onu... çaldım." Tereddüdü, yalan söylediğini düşünmeme sebep oldu. "Yüzüğü bana geri ver, Nora."

"Sen bana her şeyi anlatmadan olmaz."

"İstersen bu işi zor yoldan da halledebiliriz." İlk basamağı tırmandı.

Cep telefonumdan 911'i tuşlamaya uğraşarak, "Sakın kıpırdama!" diye bağırdım. "Bir adım daha atarsan polis çağırırım."

"Polisin buraya gelmesi yirmi dakika sürer."

"Bu doğru değil." Ama doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk.

İkinci basamağa ilerledi.

"*Dur!*" diye emrettim. "Ara tuşuna basarım, yemin ederim bunu yaparım."

"Peki onlara ne diyeceksin? Evime zorla girdiğini mi? Kıymetli mücevherimi çaldığını mı?"

Gergin bir sesle, "Beni içeri annen aldı," dedim.

"Hırsızlık yapacağını bilseydi almazdı." Bir adım daha attı. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Onu daha yukarı çıkmaktan alıkoymanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bir taraftan da bir kez olsun bana doğruyu söylemesi için onu ikna etmek istiyordum. "Bana Kara El konusunda yalan söyledin. O gece yatak odanda, vay canına, amma sıkı roldü. Gözyaşların neredeyse ikna ediciydi."

Zihninin hızla işlediğini, ne kadarını bildiğimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Sonunda, "Yalan söyledim," dedi. "Seni olayların merkezinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Kara El'le muhatap olmak istemezsin."

"Çok geç. Babamı o öldürdü."

"Baban, Kara El'in ölüsünü istediği tek insan değil. Beni de öldürmek istiyor, Nora. Yüzüğe ihtiyacım var."

Ölü mü? Kara El, Scott'ı öldüremezdi. O ölümsüzdü. Scott bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Ayrıca yüzüğü almak konusunda neden bu kadar istekliydi? O damgadan nefret ettiğini sanıyordum. Aklıma yeni bir bilgi parçası geldi. "Kara El seni damgalanmaya mecbur etmedi, değil mi?" dedim. "Bunu sen istedin. Topluluğa katılmak istedin. Bağlılık yemini etmek. Yüzüğü bu yüzden sakladın. Kutsal bir armağan, değil mi? Yoksa Kara El seni damgaladıktan sonra yüzüğü sana mı verdi?"

Eli tırabzanı kavradı. "Hayır. Mecbur bırakıldım."

"Sana inanmıyorum."

Gözlerini kıstı. "Sence bir psikopatın kızgın haldeki sıcak bir yüzüğü göğsüme bastırmasına izin verir miyim? Damgamdan o kadar gurur duyuyor olsam, neden sürekli saklamaya çalışayım?"

"Çünkü bu *gizli* bir topluluk. Damgalanmanın, güçlü bir topluluğun parçası olmanın sağlayacağı çıkarların yanında minik bir bedel olduğunu düşündüğünden eminim."

"Çıkar mı? Kara El benim için en ufak bir şey yapar mı sanıyorsun?" Sesi öfkeyle sertleşmişti. "O Ölüm. Ondan kaçışım yok. Ayrıca bana güven, bunu denedim. Sayamayacağım kadar çok kez."

Bu bilgiyi sindirirken Scott'ı yeni bir yalanın içinde yakalamıştım. Düşüncelerimi yüksek sesle ifade ederek, "Yine geldi," dedim. "Seni damgaladıktan sonra. Seni görmeye bir daha hiç gelmediğini söylerken de yalan söylüyordun."

Scott, "Tabii ki geldi!" diye çıkıştı. "Gece geç saatte arıyor, işten eve dönerken yüzünde bir kar maskesiyle sinsice yoluma çıkıyordu. Her zaman oradaydı."

"Ne istiyordu?"

Bakışlarıyla beni tarttı. "Konuşursam yüzüğü bana geri verecek misin?"

"Gerçeği söylediğini düşünüp düşünmememe bağlı."

Scott parmak boğumlarını öfkeli bir hareketle başına sürttü. "Onu ilk kez on dördüncü yaş günümde gördüm. İnsan olmadığımı söyledi. Onun gibi, bir Nefil olduğumu. Onun da bağlı olduğu bir gruba girmem gerektiğini söyledi. Bütün Nefillerin bir araya gelmesi gerektiğini anlattı. Kendimizi kovulmuş meleklerden kurtarmanın başka yolu olmadığını." Scott merdivenlerden yukarı, bana doğru bakıyordu ama gözlerinde sanki deli olduğunu düşünebilirmişim gibi, temkinli bir gölge vardı. "Aklını kaçırmış olduğunu sandım. Halüsinasyon gördüğünü. Ondan kaçmayı sürdürdüm ama hep geri geldi. Beni tehdit etmeye başladı. On altı yaşımı doldurduğumda kovulmuş meleklerin peşime düşeceklerini söyledi. Her yerdeydi; okuldan sonra ve işte. Arkamı kolladığını ve bunun için minnet duymam gerektiğini söyledi. Sonra kumar borçlarımı öğrendi. Bunu bir iyilik olarak göreceğimi ve grubuna katılmak isteyeceğimi düşünerek borçlarımı ödedi. Ama anlamıyordu, ben sadece başımdan gitmesini istiyordum. Babamın onun için bir uzaklaştırma emri çıkaracağını söylediğimde beni depoya götürdü, bağladı ve damgaladı. Bunun beni güvende tutmasının tek yolu olduğunu söyledi. Günün birinde anlayacağımı ve ona teşekkür edeceğimi." Scott'ın ses tonu o günün asla gelmeyeceğini söylüyordu.

"Seni saplantı haline getirmişe benziyor."

Scott başını salladı. "Ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Annem ve ben buraya ondan uzaklaşmak için taşındık. Annem Nefil olayından ve damgalamadan habersiz, onu sadece peşime düşmüş bir sapık sanıyor. Taşındık ama beni elinden kaçırmak istemiyor. Özellikle de çenemi açıp gizli mezhebinin foyasını meydana çıkarırsam diye."

"Coldwater'da olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Yüzüğe de bu yüzden ihtiyacım var. Beni damgaladıktan sonra, yüzüğü bana verdi. Saklamam ve yeni üyeler bulmam gerektiğini söyledi. Kaybetmememi tembihledi. Kaybedersem kötü bir şey olacağını söyledi." Scott'ın sesi hafifçe titriyordu. "O delinin teki, Nora. Bana her şeyi yapabilir."

"Onu bulmama yardım etmelisin."

İki basamak daha yaklaştı. "Unut gitsin. Onu aramaya hiç niyetim yok." Elini uzattı. "Şimdi yüzüğü bana ver. Beni oyalamayı bırak. Burada olduğunu biliyorum."

İçgüdülerim dışında hiçbir sebebim yokken dönüp koşmaya başladım. Banyo kapısını arkamdan çarparak kapadım ve kilidi çevirdim.

"Bu iş uzamaya başladı," dedi Scott kapının diğer tarafından. "Aç kapıyı." Bekledi. "Bu kapının beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Sanmıyordum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Sırtımı banyo duvarına yaslamıştım ki o anda tezgâhın üstünde duran meyve soyma bıçağını gördüm. Bıçağı kozmetik eşya paketlerini açmak ve elbiselerimin etiketlerinden kolayca kurtulmak için banyoda tutuyordum. Bıçağı aldım ve sivri ucunu ileri doğru tuttum.

Scott kapıya bindirince kapı bir anda açılıp duvara çarptı.

Yüz yüze duruyorduk, bıçağımı ona çevirmiştim.

Scott yanıma geldi, bıçağı elimden çekip aldı ve bu kez o bana çevirdi. "Şimdi söz hakkı kimde?" diye tısladı.

Scott'ın arkasındaki koridor karanlıktı ve banyonun ışığı, holün çiçek desenli soluk duvar kâğıdını aydınlatıyordu. Bir gölge duvar kâğıdının önünden o kadar hızlı geçti ki neredeyse fark edemiyordum. Rixon, elinde annemin girişteki sehpanın üstünde tuttuğu pirinç lambayla Scott'ın arkasında belirdi. Lambayı Scott'ın kafatasına indirdi.

Scott, "Ahh!" diye haykırıp sendeleyerek ona neyin vurduğunu görmek üzere arkasına döndü. Ardından refleksi andıran bir hareketle bıçağı kaldırdı ve rastgele savurdu.

Bıçak ıskaladı ve Rixon lambayı Scott'ın koluna indirdikten sonra onu duvara doğru yıkıp bıçağın elinden düşmesini sağladı. Sonra bıçağı koridordan aşağı, ulaşılamayacak bir mesafeye tekmeledi. Yumruğunu Scott'ın suratına indirdi. Duvara kan sıçradı. Rixon ikinci bir yumruk attı ve Scott sırtı duvara yapışık bir halde yere yığıldı. Rixon, Scott'ın yakasına yapıştı ve üçüncü yumruğu indirmek üzere doğruldu. Scott'ın gözleri başının gerisine doğru kaydı.

"Rixon!"

Vee'nin isterik çığlığıyla kendime geldim. Daha hızlı olabilmek için tırabzandan güç alarak merdivenleri tırmanıyordu. "Dur, Rixon! Onu öldüreceksin!"

Rixon, Scott'ın yakasını bırakıp geri çekildi. "Bunu yapmasam, Patch beni öldürürdü." Dikkatini bana çevirdi. "Sen iyi misin?"

Scott'ın yüzü kan içindeydi ve midemi ağzıma getirmişti. Uyuşmuş gibi, "İyiyim," dedim.

"Emin misin? İçecek bir şeye ihtiyacın var mı? Bir battaniye? Uzanmak ister misin?"

Bir Rixon'a, bir de Vee'ye baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

Rixon cep telefonunun kapağını açıp kulağına götürürken, "Patch'i arayacağım," dedi. "Burada olmak isteyecektir."

Aksini tartışamayacak kadar şoktaydım.

Vee, "Polisi arayabiliriz," dedi. Scott'ın baygın ve hırpalanmış bedenine baktı. "Onu bağlamalı mıyız? Ya uyanıp kaçmaya kalkışırsa?"

"Bu konuşmayı yapar yapmaz onu kamyonetin arkasına bağlayacağım," dedi Rixon.

Vee beni kollarının arasına çekerek, "Buraya gel, bebeğim," dedi. Kolu omzumdayken beni merdivenlerden aşağı indirdi. "Sen iyi misin?"

Sersemlemiş halim sürerken otomatik olarak, "Evet," dedim. "Siz buraya nasıl geldiniz?"

"Rixon bana gelmişti ve yatak odamda takılırken içime sana bakmamızı söyleyen tuhaf bir his doğdu. Geldiğimizde Scott'ın Mustang'i sizin araç yolundaydı. Burada olmasının iyiye işaret olmayacağını düşündüm; hele daha bu akşam odasını karıştırmışken. Rixon'a bir sorun olduğunu söyledim, o da arabada kalmamı söyledi. Daha kötüsü olmadan geldiğimize memnunum. Lanet olası! Sana bıçak çekerken aklından ne geçiyordu acaba?"

Ona bıçağı ilk benim çektiğimi söyleme fırsatı bulamadan, Rixon koşar adımlarla aşağı indi ve holde bize katıldı. "Patch'e mesaj bıraktım," dedi. "Birazdan burada olur. Ayrıca polisi de aradım."

Yirmi dakika sonra, Dedektif Basso arabasının tepesinde yanıp sönen devriye lambası eşliğinde araç yolumuza girdi. Scott

yavaş yavaş kendine geliyor ve Rixon'ın kamyonetinin arkasında inleyip kıvranıyordu. Yüzü şişmişti, berbat bir haldeydi ve elleri arkasında bağlıydı. Dedektif Basso onu dışarı sürükledi ve ipi çözüp yerine kelepçe taktı.

Scott kan ve doku karışımı bir yaban mersinini andıran dudaklarıyla, "Ben bir şey yapmadım," dedi.

Dedektif Basso, "Haneye zorla girmek bir şeyden sayılmıyor mu?" diye tekrarladı. "Komik, kanun seninle hemfikir değil."

Scott çenesiyle benim olduğum yönü işaret etti. "Benden bir şey çaldı. Ona sorun. Bu akşam benim odamdaydı."

"Ne çaldı?"

"Bu... bundan bahsedemem."

Dedektif Basso onay almak için bana baktı.

Vee hızla araya girdi. "Bütün akşam bizimleydi, öyle değil mi Rixon?"

"Kesinlikle," dedi Rixon.

Scott beni bir ihanet bakışıyla olduğum yere çiviledi. "O kadar da erdem timsali değilmişsin, değil mi?"

Dedektif Basso onu duymazdan geldi. "Çektiğin şu bıçaktan bahsedelim."

"Önce o çekti!"

"Evime zorla girdin," dedim. "Nefsi müdafaa!"

Scott, "Bir avukat istiyorum," dedi.

Dedektif Basso gülümsedi ama gülümsemesi sabırdan yoksundu. "Avukat mı? Suçlu gibi konuştun, Scott? Neden onu bıçaklamaya çalıştın?"

"Onu bıçaklamaya çalışmadım. Bıçağı elinden aldım. Beni bıçaklamaya çalışan oydu."

"Hakkını vermek gerek, sıkı yalancı," dedi Rixon.

Dedektif Basso, Scott'ı devriye arabasının arka koltuğuna doğru sürüklerken başına bastırarak, "Tutuklusun, Scott Parnell," dedi. "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir."

Scott'ın ifadesi düşmancaydı ama bütün o kesiklerin ve morlukların altında solgun görünüyordu. "Büyük bir hata yapıyorsun," derken doğrudan bana bakıyordu. "Hapse girersem kafesteki sıçana dönerim. Beni bulur ve öldürür. Kara El bunu yapar."

Gerçekten korkmuşa benziyordu ve onu başarıyla sergilediği bu rol için sessizce kutlamak ile bir Nefil olarak nelere muktedir olduğundan gerçekten bihaber olduğunu düşünmek arasında kalmıştım. Bir Nefil'in kan topluluğuna alınması ama buna rağmen ölümsüz olduğundan habersiz olması mümkün müydü? Topluluk ona bundan bahsetmeyi nasıl atlayabilirdi?

Scott gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Yalvaran bir ses tonu takındıktan sonra, "Bu kadar, Nora," dedi. "Buradan gidersem ölü sayılırım."

Dedektif Basso kapıyı sertçe kapatırken, "Evet, evet," dedi. Bana döndü. "Sence gecenin kalan kısmında beladan uzak durabilir misin?"

20

Yatak odamın penceresini kaldırdım ve pervaza oturup düşünmeye başladım. Serinletici bir esinti ve böceklerin gece korosu bana eşlik ediyordu. Arazinin karşı ucundaki evlerden birinde bir ışık göz kırptı. Bu saatte hâlâ uyanık olan tek insanın ben olmadığımı bilmek, tuhaf biçimde bana güven vermişti.

Dedektif Basso, Scott'la birlikte uzaklaşınca Vee ve Rixon kapının kilidini incelemişlerdi.

Vee ezilmiş kapıya boş boş bakarken, "Vay canına," dedi. "Scott sürgüyü bu hale getirmeyi nasıl başarmış olabilir? Alev tabancasıyla falan mı?"

Rixon ve ben birbirimize bakmakla yetindik.

"Yarın uğrar, yeni bir kilit takarım," dedi.

Bu olayın üstünden iki saat geçmiş, Vee ile Rixon beni düşüncelerimle baş başa bırakarak gideli uzun zaman olmuştu. Scott'ı düşünmek istemiyor ama zihnimi bir şekilde ona kayarken buluyordum. Aşırı tepki mi gösteriyordu, yoksa yarın nezarette esrarengiz bir şekilde hırpalandığı haberini mi alacaktım? Her iki durumda da ölmeyecekti. Belki birkaç morluk olabilirdi ama

ölüm söz konusu değildi. Kendime Kara El'in işi bundan öteye götürebileceğini düşünme izni vermiyordum; tabii eğer gerçekten bir tehdit oluşturuyorsa. Scott, Kara El'in onun Coldwater'da olduğunu bildiğinden bile emin değildi.

Kendime bu noktada yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim. Scott zorla evime girmiş ve bana bıçak çekmişti. Parmaklıklar ardında olmasından kendisi sorumluydu. O kilit altındaydı, bense güvendeydim. İşin ironik yanı, bu akşam hapiste olmayı asıl ben isterdim. Eğer Scott, Kara El için bir yemse, onunla ilk ve son kez yüzleşmek için orada olmayı dilerdim.

Uyku ihtiyacı konsantrasyonumu donuklaştırmıştı ama elimdeki bilgileri bir düzene sokmak için kendimi zorluyordum. Scott, bir Nefil olan Kara El tarafından damgalanmıştı. Rixon, Patch'in Kara El olduğunu söylemişti. Yani bir melekti. Neredeyse, aynı adı taşıyan iki farklı kişiyi arar gibiydim.

Saat geceyarısını çoktan geçmişti ama uyumak istemiyordum. Kendimi Patch'e açıp ağının etrafımı sararak kelimeleri ve ipeksi dokunuşuyla aklımı olduğundan daha fazla karıştırmasına izin verme ihtimali varken uyuyamazdım. Uykudan çok, cevap istiyordum. Patch'in dairesine henüz gitmemiştim ve cevapların orada olduğundan her zamankinden daha fazla emindim.

Dar, koyu renk kot pantolonumu ve üzerime oturan siyah tişörtümü giydim. Hava durumu yağmur uyarısı verdiği için spor ayakkabılarımda ve yağmur geçirmeyen rüzgârlığımda karar kıldım.

Coldwater'ın doğu kıyısına gitmek üzere bir taksiye bindim. Nehir, kalın, siyah bir yılan gibi parlıyordu. Nehrin ötesinde kalan fabrika bacalarının silüetleri, gece vakti zihnime oyunlar oynuyor ve göz ucuyla baktığım zaman bana devasa canavarları düşündürüyordu. Sanayi bölgesinin kapı numaraları beş yüzle

başlayan bloğuna yürüyünce her ikisi de üç katlı olan iki bina buldum. Kendimi ilk binanın lobisine attım. İçerisi o kadar sakindi ki, bütün sakinlerinin derin uykuda oldukları sonucuna vardım. Arka taraftaki posta kutularına göz attım ama içlerinde Cipriano adı yoktu. Patch'in adresini saklamak için bunca zahmete girerken arkada ismini bırakacak kadar temkinsiz olacağını düşünüyor değildim. En üst kata çıktım. Burada 3A, B ve C numaralı daireler vardı. 34 numaralı bir daire yoktu. Basamakları koşar adım inip yarım blok öteye yürüdüm ve ikinci binayı denedim.

Ana girişin arkasında, aşınmış yer karoları ile kırmızı ve siyah duvar yazılarını zar zor kapatan ince boya tabakasıyla harap bir lobi uzanıyordu. Bir önceki binada olduğu gibi, burada da posta kutuları arka tarafta bir sıra halinde uzanıyordu. Ön tarafta bir klima homurdanarak çalışırken eski, kapısı kafesli asansörün kapısı, beni yutmaya hazır bir Jaws gibi açık duruyordu. Asansörü es geçip merdivenlere yöneldim. Binaya bir yalnızlık ve terk edilmişlik duygusu hâkimdi. Komşuların kendi işlerine baktıkları bir yerdi. Kimsenin kimseyi tanımadığı, sırların kolayca saklandığı bir yer.

Üçüncü katta ölüm sessizliği vardı. 31, 32 ve 33 no'lu daireleri geçtim. Holün arka tarafında 34 no'lu daireyi buldum. Birden, Patch evdeyse ne yaparım, diye düşündüm. Şu noktada tek umudum evde olmamasıydı. Kapıyı çaldım ama cevap yoktu. Kapı kolunu yokladım, beni şaşırtarak dönüverdi. Karanlıkta içeri baktım. Bir hareket var mı diye kulak kesilerek kıpırdamadan durdum.

Kapının hemen iç tarafında kalan elektrik düğmesine bastım ama ya ampuller yanıktı ya da elektrik kapalıydı. Yağmurluğumun cebinden el fenerimi çıkarıp içeri girdim ve kapıyı kapadım.

Acımtırak, bozuk yemek kokusu beni fena çarpmıştı. El fenerini mutfağa çevirdim. Tezgâhın üstünde birkaç gün öncesinden kalma bir yumurta tavası ve şişme derecesinde ekşimiş, kısmen dolu bir süt kutusu duruyordu. Burası Patch'in ev olarak benimseyeceğini hayal ettiğim türde bir yer değildi ama bu sadece hakkında ne kadar az şey bildiğimi kanıtlıyordu.

Anahtarlarım ile çantamı tezgâhın üstüne bıraktım ve pis kokuyu engelleme gayretiyle tişörtümü burnumun üstüne kadar çektim. Duvarlar boş, mobilyalar tek tüktü. Oturma odasında antenli, eski model –ve büyük olasılıkla siyah beyaz– bir TV ve pejmürde bir kanepe duruyordu. İkisi de üzerine kraft kâğıdı bantlanmış pencereden uzaktaydı.

El fenerini alçakta tutarak koridordan banyoya doğru ilerledim. Büyük olasılıkla hayatına beyaz olarak başlamış bej perde ve bir çubuğa asılı rengi soluk otel havlusu dışında içerisi bomboştu. Ortada ne bir sabun ne jilet ne de tıraş köpüğü vardı. Muşamba zemin köşelerden soyuluyordu ve lavabonun üstündeki ilaç dolabı boştu.

Yatak odasına doğru yoluma devam ettim. Tokmağı çevirip kapıyı içe doğru ittim. Ekşi ter ve yıkanmamış yatak örtüsü kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Işıklar kapalı olduğu için storları kaldırmanın sorun olmayacağını düşündüm ve içeri temiz hava girmesi için camı açtım. Sokak lambasından yayılan ışık odaya puslu bir grilik kattı.

Komodinin üstünde, içlerindeki yemek artıkları kurumuş tabaklar vardı. Yatakta çarşaf olmamasının yanı sıra, temiz bir görüntüden de yoksundu. Hatta kokuya bakılırsa, aylardır çamaşır makinesi yüzü görmemişlerdi. Köşede, üzerinde bilgisayar monitörü duran bir masa vardı. Bilgisayarın kendisi gitmişti

ama Patch'in geride kendinden en ufak bir iz bırakmamak için özen gösterdiğini biliyordum.

Masanın önünde çömeldim ve çekmeceleri açıp kapattım. Bana sıradışı gelen hiçbir şey yoktu. Kalemler, bir Sarı Sayfalar Rehberi. Tam kapıyı kapatmak üzereyken masanın altında duran küçük, siyah bir mücevher kutusu dikkatimi çekti. Elimi masanın altında dolaştırdım ve kutuyu masaya sabitleyen bandı bakmadan sıyırdım ve kapağı kaldırdım. Ardından ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu.

Kutuda tam altı tane Kara El yüzüğü duruyordu.

Koridorun ucundaki kapı gıcırdayarak açıldı.

Ayağa fırladım. Patch geri mi dönmüştü? Beni bulmasına izin veremezdim. Tam da dairesindeki Kara El yüzüklerini bulduğum anda bu olamazdı.

Saklanacak bir yer bulmak için etrafıma bakındım. Dolapla aramda iki kişilik yatak duruyordu. Yatağın etrafını dolaşmaya kalkıştığım takdirde kapıdan görülme riskim vardı. Üstünden tırmanırsam da yatak örtüsünü hışırdatabilirdim.

Ön kapı yumuşak bir klik sesiyle kapandı. Sert ayak sesleri mutfaktaki muşambanın üstünde yankılandı. Başka bir seçenek göremeyerek pencere pervazına çıktım, ayaklarımı aşağı sarkıttım ve olabildiğince sessiz bir şekilde yangın çıkışına indim. Pencereyi arkamdan kapatmayı denedim ama sürgüsü sıkışmıştı ve yerinden bir milim oynamamakta direniyordu. Gözlerimi pencerenin alt kısmına sabitleyip dairenin içine diktim.

Koridor duvarında gittikçe yaklaşan bir gölge belirdi. Görülmemek için başımı eğdim.

Sonumun gelmiş olmasından, yakalanacağımdan korkarken ayak sesleri uzaklaştı. Bir dakikadan az bir süre sonra ön kapı

açıldı ve tekrar kapandı. Ardından dairenin üstüne bir kez daha ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Usulca ayağa kalktım. Bir dakika kadar o şekilde durdum ve dairenin gerçekten boş olduğundan emin olunca, yeniden içeri girdim. Birden kendimi fazla ortada ve saldırıya açık hissederek koridorda ilerledim. Düşüncelerimi toparlayabileceğim sessiz bir yere gitmeye ihtiyacım vardı. Neyi atlıyordum? Patch'in Kara El olduğu belliydi ama Nefilim kan topluluğuyla ilgisi neydi? Rolü neydi? Neler oluyordu? Çantamı omzuma attım ve çıkışa yöneldim.

Elimi kapı koluna attığım anda düşüncelerimin arasına garip bir ses süzüldü. Bir saat. Bir saatin yumuşak, ritmik tik-tak sesi. Kaşlarımı çatarak mutfağa döndüm. İçeri ilk girdiğimde ses yoktu. En azından olmadığını sanıyordum. Dikkatle dinleyerek boğuk sesi takip ettim. Mutfak lavabosunun altındaki dolabın önünde çömeldim.

Gittikçe artan bir heyecanla dolabı açtım. Bütün o panik ve karmaşa arasında, dizlerimden birkaç santim ötede duran aygıta bir anlam verebilmiştim. Dinamit lokumları. Yapışkan bant. Beyaz, mavi, sarı teller.

Ayağa fırladım ve ön kapıya koştum. Ayaklarım basamaklardan öylesine büyük bir hızla iniyordu ki düşmemek için tırabzana tutunmak zorunda kaldım. Aşağı inince kendimi sokağa attım ve koşmaya devam ettim. Başımı arkaya çevirdiğimde, üçüncü katın pencerelerinden alevler fışkırmadan önce anlık bir ışığın parladığını gördüm. Binadan dumanlar yükseliyordu. Alevlerle turuncu bir renk alan tuğla ve ahşap parçaları sokağın üstüne yağıyordu.

Uzaktan gelen siren sesleri çevredeki binalarda yankılanırken yürüyüşümü hızlandırıp bir sonraki bloğa yöneldim. Dikkat çek-

mekten korkuyordum ama olay yerinden kaçmayı düşünemeyecek kadar aklım başımdan gitmemişti. Köşeyi dönünce var gücümle koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Nabzım tüm vücudumda atıyor, düşüncelerim birbirine karışıyordu. O dairede birkaç dakika daha kalmış olsam, ölecektim.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Burnum akıyor, karnıma kramplar giriyordu. Gözlerimi elimin tersiyle sildim ve karanlıkta önüme fırlayan şekillere odaklandım. Sokak tabelaları, park halindeki arabalar, kaldırım, pencerelerde titreşen aldatıcı ışıklar. Birkaç saniye içinde, dünya kafa karıştırıcı bir labirent halini almıştı. Gerçek hem oradaydı hem de değildi. Ayaklarımın altından kayıyor, tam gözünün içine bakmayı denediğim anda ortadan kayboluyordu.

Birisi dairede kalan kanıtları havaya uçurmaya mı çalışmıştı? Kara El'in yüzükleri gibi mesela? Sorumlusu Patch miydi?

Görüş alanıma biraz ötedeki bir benzin istasyonu girmişti. Yalpalayarak dışarıdaki tuvaletine girdim ve kendimi içeri kilitledim. Bacaklarım tutmuyor ve ellerim musluğu ancak güçlükle açabileceğim kadar çok titriyordu. Kendimi şoka girmekten alıkoymak için yüzüme soğuk su çarptım. Kollarımı lavaboya yaslayıp kesik kesik ve hızlı soluklar aldım.

21

Perşembe gecesi Patch'in rüyamda benimle buluştuğu kısa süreli uykuyu saymazsak, otuz altı saati aşkın süredir uyumuyordum.

Gece uyanık kalmak ciddi bir mücadele gerektirmemişti; gözlerimin kapanacak gibi olduğunu hissettiğim anda patlama zihnimde yeniden belirmiş ve beni yerimden sıçratmıştı. Uyuyamamış, geceyi Patch'i düşünerek geçirmiştim.

Rixon bana Patch'in Kara El olduğunu söylediğinde, içime tomurcuklanıp çiçek açan ve ona duyduğum güveni yerle bir eden bir şüphe tohumu ekmişti ama bu şüphe nefesimi tamamen kesmemişti. Henüz. Bir yanım hâlâ Patch'in babamı öldürmüş olması karşısında ağlayıp başımı inatçı bir tavırla sallamak istiyordu. Dudaklarımı parmağıyla okşadığı ya da kulağımın kıvrımını öptüğü bütün o zamanları hatırlamak yerine, dudağımı sertçe ısırıp acısına konsantre oluyordum. O tür şeyleri düşünemezdim.

Yaz okulu için saat yedide yataktan kalkma zahmetine girmemiştim. Sabah –daha sonra öğleden sonra ve akşam– Dedektif Basso'ya bir dizi mesaj bırakmış ve her saat başı aramıştım ama hiçbirine cevap vermemişti. Kendime Scott'ı kontrol etmek için

aradığımı söylüyordum ama içten içe polisin yakınımda olduğunu bilmek istediğimden şüpheleniyordum. Dedektif Basso'dan hoşlanmasam da benden bir telefon uzakta olduğuna inanınca kendimi bir nebze daha güvende hissediyordum. Çünkü içimden bir ses, önceki gecenin sadece kanıt yok etmekle alakalı olmadığını söylüyordu.

Ya birisi beni öldürmeye çalışmışsa?

Önceki geceki beyin fırtınası esnasında, sahip olduğum bilgi parçalarını karıştırmış ve ortaya sağlam bir şey çıkarmaya çalışmıştım. Dönüp dolaşıp geldiğim en net parça, Nefilim kan topluluğuydu. Patch, Chauncey'nin halefinin intikam almak istediğini söylemişti. Patch hiç kimsenin Chauncey'nin ölümüyle aramda bir bağ kuramayacağına yemin etmişti ama aksinden korkmaya başlıyordum. Halefin benden haberi varsa, dün gece intikam yolundaki ilk hamlesi olabilirdi.

Önceki gece o kadar geç saatte birisinin beni Patch'in evine kadar takip etmiş olması pek olası görünmüyordu ama Nefiller konusunda bildiğim bir şey varsa, o da olası olmayanı yapmadaki başarılarıydı.

Telefonum cebimde çalmaya başladı, daha ilk çalışı bitmeden aceleyle açtım.

"Alo?"

"Haydi, Yaz Dönencesi Partisi'ne gidelim," dedi Vee. "Biraz pamuk şeker yer, bir şeylere biner, belki hipnotize olur ve *Girls Gone Wild*'ı[17] uslu gösterecek bir şeyler yaparız."

Ağzıma kadar gelen yüreğim, eski yerine inmişti. Demek arayan Dedektif Basso değildi. "Selam."

17 Cinsel içerikli bir video serisi. (ç.n.)

"Ne dersin? Biraz aksiyon havasında mısın? Delphic havasında?"

Dürüst olmak gerekirse, değildim. Birine karşılık verene kadar altmış dakika arayla Dedektif Basso'yu aramayı planlıyordum.

"Dünyadan bebeğe."

"Pek iyi hissetmiyorum."

"Nasıl iyi hissetmiyorsun? Mide ağrısı? Baş ağrısı? Kramp? Gıda zehirlenmesi? Delphic hemen hepsi için şifa demek."

"Sanmıyorum, yine de sağ ol."

"Scott yüzünden mi? Zira o hapiste. Sana ulaşamaz. Gel, eğlen. Seni rahatsız eden buysa, Rixon ve ben senin önünde öpüşmeyeceğiz."

"Pijamalarımı giyip bir film seyredeceğim."

"Bir filmin benden daha eğlenceli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu akşam öyle."

"Hah. Al sana film. Gelene kadar seni taciz etmekten vazgeçmeyeceğim."

"Biliyorum."

"Bu yüzden işimi kolaylaştır ve evet de."

İç geçirdim. Bütün gece evde oturup Dedektif Basso'nun aramalarıma dönmesini bekleyebilir ya da küçük bir mola verip geri döndüğüm zaman yeniden işe koyulabilirdim. Ayrıca Dedektif Basso cep telefonumu biliyordu ve bana her yerden ulaşabilirdi.

"Tamam," dedim Vee'ye. "Bana on dakika ver."

Yatak odama gittim ve üzerime dar bir kot pantolon, önü baskılı tişört ve bir hırka geçirip kıyafetimi süet makosenlerimle tamamladım. Saçlarımı omzumdan aşağı sarkacak şekilde yandan, ensemde atkuyruğu yaptım. Bir günü aşkın süredir

uyumadığım için gözlerimin etrafı koyu halkalarla çevrilmişti. Biraz rimel, gümüş rengi göz farı ve dudak parlatıcısı sürdüm ve hissettiğimden daha toparlanmış bir halde göründüğümü umdum. Tezgâhın üstüne anneme Delphic'teki Yaz Dönencesi Partisi'ne gittiğimi haber veren nazik bir not bıraktım. Plana göre yarın akşamdan önce gelmemesi gerekiyordu ama sıklıkla erken dönerek beni şaşırtırdı. Bu akşam dönecek olursa, hayatında ilk kez seyahatini uzatmış olmayı dileyecekti. Ona söyleyeceklerimi prova etmiştim. Ne yaparsam yapayım, ona Hank'le yasak ilişkisini bildiğimi söylerken göz temasını kesemezdim. Ayrıca ona evden taşınacağımı söylemeden önce tek bir kelime etme fırsatını da veremezdim. Prova yaptığım kadarıyla, o noktada dönüp çıkmayı planlıyordum. Ona konuşmak için artık çok geç olduğu mesajını vermek istiyordum. Bana gerçeği söylemek için on altı yılı olmuştu. Artık çok geçti.

Kapıyı kilitledim ve Vee'yle buluşmak için aşağı koştum.

Bir saat sonra Vee, Neon'u her iki taraftan da bizim park alanımıza taşan kocaman iki kamyonetin arasındaki daracık boşluğa sıkıştırmıştı. Camları kapadık ve kapıları açıp boyayı çizmemek için aralıkta sıkışarak geri geri çıktık. Park alanını geçtik ve giriş ücretini ödeyip kapıdan girdik. Park, yaz gün dönümü –yılın en uzun günü– yüzünden her zamankinden kalabalıktı. Okuldan birkaç simayı hemen tanımıştım ama genel olarak kendimi bir yabancı denizinin ortasında durur gibi hissediyordum. Kalabalıktakilerin çoğu yüzlerinin yarısını gizleyen, değerli taşların farklı tonlarında kelebek maskeleri takmıştı. Stantlardan biri indirimli fiyata satıyor olsa gerekti.

"Nereden başlasak?" dedi Vee. "Oyun salonu? Eğlence Evi? Yiyecek stantları? Ben şahsen yemeklerden başlamalıyız diyorum. Böylece daha az yeriz."

"Mantığın?"

"Eğer yiyecek stantlarına en son gidersek, iştahımız iyice kabarmış olur. İştahım açılınca her zaman daha fazla yerim."

Nereden başladığımız umurumda değildi. Buraya sadece kafamı birkaç saatliğine de olsa dağıtmaya gelmiştim. Cep telefonuma baktım ama cevapsız çağrı yoktu. Dedektif Basso'nun bir aramaya dönmesi ne kadar sürüyordu? Yoksa başına bir şey mi gelmişti? Zihnimin gerisinde siyah bir bulut asılıydı ve verdiği huzursuzluk hiç hoşuma gitmiyordu.

"Solgun görünüyorsun," dedi Vee.

"Söyledim ya, harika hissetmiyorum."

"Yeterince yemediğin için. Otur. Bize biraz pamuk şeker ve sosisli sandviç alayım. Bütün o sosları ve hardalı düşün. Seni bilmem ama zihnimin açıldığını ve nabzımın yavaşladığını şimdiden hissedebiliyorum."

"Aç değilim, Vee."

"Tabii ki açsın. Herkes acıkır. Bunca satıcı bu yüzden var ya zaten." Onu durdurmama fırsat vermeden kalabalığın arasına daldı.

Kaldırımda bir ileri bir geri yürüyerek Vee'yi beklerken cep telefonum çaldı. Ekranda Dedektif Basso'nun adı belirdi.

Telefonu açarken, "*Nihayet*," diyerek nefes aldım.

Daha açtığım anda, "Nora, neredesin?" dedi. Hızlı hızlı konuşuyordu ve sinirli olduğu belliydi. "Scott kaçtı. Onu kaybettik. Bütün polis birimlerini peşine taktık ama ondan uzak durmanı istiyorum. Bu olay yatışana dek seni almaya geliyorum. Şu anda sizin eve giden yoldayım."

Boğazım kurudu ve kelimeleri sarf etmekte zorlanarak, "*Ne?*" dedim. "Nasıl kaçtı?"

Dedektif Basso cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hücresindeki parmaklıkları bükmüş."

Tabii ki bükmüştü. O bir Nefil'di. İki ay önce Chauncey'yi cep telefonumu sadece eliyle sıkarak hurdaya çevirirken seyretmiştim. Scott'ın hapisten kaçmak için Nefil gücünü kullandığını hayal etmek çok gerçek dışı olmazdı.

"Evde değilim," dedim. "Delphic Seaport Eğlence Parkı'ndayım." Bakışlarım, Scott'ı aramak üzere istemsizce kalabalığa çevrildi. Ama burada olduğumu bilmesi imkânsızdı. Hapisten kaçınca beni orada bulmayı bekleyeceği için büyük olasılıkla ilk iş bizim eve gitmek olmuştu. Bu akşam beni dışarı sürüklediği için Vee'ye inanılmaz derecede minnettardım. Büyük olasılıkla Scott tam şu anda evimdeydi ve...

Cep telefonu elimden kayar gibi oldu. Not. Tezgâhın üstündeki. Anneme bıraktığım ve ona Delphic'e geldiğimi haber verdiğim not.

İlk panik kıpırtısını hissederek Dedektif Basso'ya, "Sanırım nerede olduğumu biliyor," dedim. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsiniz?"

"Delphic'e mi? Otuz dakika. Güvenliğe git. Ne yaparsan yap telefonunu yanından ayırma. Scott'ı görürsen beni hemen ara."

"Delphic'te güvenlik yok," derken ağzımın içi kupkuruydu. Parkın güvenlik görevlisi bulundurmadığı herkesçe biliniyordu; annemin buraya gelmemden hoşlanmaması da bu yüzdendi.

Dedektif Basso, "O zaman oradan hemen uzaklaş," diye çıkıştı. "Coldwater'a dön ve benimle merkezde buluş. Bunu yapabilir misin?"

Evet, bunu yapabilirdim. Vee beni götürürdü. Daha şimdiden gözlerimle kalabalığı tarayarak Vee'nin uzaklaştığı istikamete doğru yürümeye başlamıştım.

Dedektif Basso nefesini bıraktı. "İyi olacaksın. Sadece... buraya dönmek için elini çabuk tut. Ekibin geri kalan kısmını Scott'ın peşine düşmeleri için Delphic'e göndereceğim. Onu bulacağız." Sesindeki kaygı beni yatıştırmamıştı.

Telefonu kapadım. Scott dışarıdaydı. Polis yoldaydı ve bu olay iyi bir şekilde bitecekti... Eğer hemen buradan uzaklaşırsam. Çabucak bir plan tasarladım. Önce Vee'yi bulmam gerekiyordu. Ayrıca açık alandan uzaklaşmalıydım. Scott tam şu anda çıkageldiği takdirde beni görürdü.

Yiyecek stantlarına doğru koşar adım yürürken arkadan kaburgalarıma bir dirsek darbesi aldım. Dirseklemenin kuvveti bana bunun kazadan öte bir şey olduğunu söylüyordu. Arkama döndüm ancak daha dönüşümü tamamlamadan, beynim tanıdık bir yüzü algılayarak karıncalanmıştı. Gözüme çarpan ilk şey kulağındaki gümüş halkadan yansıyan ışık oldu. İkincisiyse yüzünün nasıl harap bir durumda olduğu. Burnu kırılmıştı; çarpılmış ve morarmıştı. Morluk koyu menekşe rengine çalarak gözlerinin altına kadar yayılıyordu.

Farkına vardığım bir sonraki şey Scott'ın beni dirseğimden tutup yürüyüş yoluna yönlendirmesi oldu.

Ona direnmeye çalışarak, "Ellerini üstümden çek," dedim. Ama Scott benden güçlüydü ve tutuşu sıkıydı.

"Tabii Nora, sen bana nerede olduğunu söyledikten sonra."

Agresif bir tonla, "Ne nerede?" diye sordum.

Mizahtan yoksun bir gülüş kopardı.

İfademi olabildiğince düz tutmaya çalışıyordum ama düşüncelerim son hızla işliyordu. Ona yüzüğün evde olduğunu söylersem eğlence parkından ayrılır ve büyük olasılıkla beni de beraberinde sürüklerdi. Polis geldiğinde ikimizi de bulamazdı. Scott tepemde dikilirken Dedektif Basso'yu arayıp bizim evin yolunda olduğumuzu söyleyemezdim ya. Hayır, onu burada, parkta tutmalıydım.

"Vee'nin erkek arkadaşına mı verdin? Onu benden koruyabileceğini mi düşündün?" Scott'ın bakışlarında aynı korku dolu belirsizlik vardı. "Başka insanların yapamadığı şeyleri yaptığını biliyorum."

"Senin gibi mi?"

Scott bana dik dik baktı. "O benim gibi değil. Aynı değil. Bu kadarını söyleyebilirim. Canını yakmayacağım, Nora. Tek ihtiyacım o yüzük. Onu bana verirsen beni bir daha asla görmezsin."

Yalan söylüyordu. Canımı yakacaktı. Hapisten kaçacak kadar çaresizdi. Onun için şu anda hiçbir şey aşırı değildi. Bedeli ne olursa olsun, yüzüğü geri alacaktı. Bacaklarıma adrenalin pompalanıyordu, net düşünemiyordum. Fakat zihnimin gerisinde bir yerde, hayatta kalma dürtüm durumdan istifade etmem gerektiğini söylüyordu. Kendimi Scott'tan ayırmanın bir yolunu bulmalıydım. İçgüdülerimi körlemesine takip ederek, "Yüzük bende," dedim.

"Sende olduğunu biliyorum," dedi sabırsız bir sesle. "Nerede?"

"Burada. Yanımda getirdim."

Beni bir an süzdü, sonra çantamı kolumdan çekip aldı ve ağzını açıp aramaya koyuldu.

Başımı salladım. "Bir yere attım."

Çantayı bana geri attı. Yakalayıp göğsüme bastırdım. "Nereye?" diye sordu.

Otomatik olarak, "Girişin yakınında bir çöp kutusuna," dedim. "Kadınlar tuvaletinin içindekilerden birine."

"Bana göster."

Yürüyüş yolu boyunca ilerlerken kendi kendime bir sonraki hamlemi kestirene kadar sakin kalmam gerektiğini söylüyordum. Kaçabilir miydim? Hayır. Scott beni yakalardı. Kadınlar tuvaletindeki kabinlerden birine saklanabilir miydim? Sonsuza kadar değil, hayır. Scott utangaç birisi değildi ve istediğini elde etmek anlamına geldiği sürece peşime düşmekte bir sıkıntı duymazdı. Bununla birlikte, cep telefonum hâlâ bendeydi. Kadınlar tuvaletinden Dedektif Basso'yu arayabilirdim.

Barakalardan birini işaret ederek, "Bu," dedim. Kadınlar tuvaletinin girişi tam karşıda, eğimli bir beton yolun aşağı kısmındaydı. Erkekler tuvaleti biraz daha arkada kalıyordu.

Scott beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Bana yalan söyleme. O yüzüğü kaybedersem beni öldürecekler. Eğer yalan söylüyorsan..." Kendini tuttu ama ben ne demek üzere olduğunu biliyordum. *Eğer yalan söylüyorsan seni öldürürüm.*

Ona güvence vermekten çok kendimi bunu yapabileceğime ikna etmek için, "Tuvalette," dedim. "Gidip alayım. Sonra beni rahat bırakacaksın, değil mi?"

Scott cevap vermek yerine elini uzattı ve beni göbeğimden yakaladı. "Cep telefonun."

Kalbim yerinden oynadı. Başka bir seçenek göremeyerek telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Elim hafifçe titriyordu ama bir planım olduğunu ya da az önce o planı yerle bir ettiğini anlamasına izin vermeyi reddederek titremeyi durdurdum.

"Bir dakikan var. Aptalca bir şey yapmayı deneme bile."

Tuvalete girince hızlı bir yoklama yaptım. Bir duvarda beş lavabo, tam karşılarında da beş kabin vardı. Üniversiteye gidecek yaştaki iki kız elleri köpük içinde lavabo başındaydı. Karşı duvarda küçük bir pencere vardı ve aralıktı. Daha fazla zaman kaybetmeden en sondaki lavaboya tırmandım ve ayağa kalktım. Pencere dirsek hizamdaydı ve beni engelleyecek bir sinekliği olmasa da içinden geçmem zor olacaktı. Bütün gözleri üstümde hissediyordum ama onları görmezden geldim ve kuş pisliklerinin ya da örümcek ağlarının neredeyse farkına bile varmadan kendimi pervaza çektim.

Açık camı ittiğim zaman hemen menteşelerinden kurtuldu ve bir şangırtı eşliğinde dışarı, yere düştü. Scott'ın duymuş olacağını düşünerek derin bir nefes aldım ama yürüyüş yollarındaki kalabalık sesi bastırmıştı. Midemi pencerenin kenarına yaslayarak sol bacağımı kaldırdım ve pencereden dışarı atmayı başarana dek vücuduma yapıştırdım. Geçişin kalan kısmını kıvrılıp bükülerek tamamladım; en sona sağ bacağım kalmıştı. Parmaklarımla pencerenin kenarına asıldım ve sonra kaldırıma atladım. Scott'ın binanın arka tarafına gelmesini bekleyerek bir süre çömeldiğim yerde kaldım.

Ardından parkın ana yürüyüş yoluna koştum ve insan selinin arasına karıştım.

22

Karanlık gökyüzünde uzanıyor, ufuktaki solgun ve ince ışık şeritlerini bastırıyordu. Aceleyle parkın çıkışına yürüdüm. İleride kapıları görebiliyordum. Az kalmıştı. Kalabalığın arasında yolumu açmaya çalışırken olduğum yerde durdum. Scott, elli metreden az bir mesafede, kapının önünde bir ileri bir geri yürüyor, gözleriyle kapıdan girip çıkan insanları tarıyordu. Tuvaletten kaçtığımı anlamış ve parkın tek çıkış yolunu tutmuştu. Parkın etrafını üst kısmına dikenli tel çekilmiş yüksek bir tel çit çevreliyordu. Buradan çıkmamın tek yolu o kapılardı ve Scott bunu biliyordu.

Bir anda döndüm ve Scott'ın beni fark etmediğinden emin olmak için birkaç saniyede bir arkamı kollayarak kalabalığın arasına karıştım.

Scott'ı gördüğüm son yerin kapılar olmasından ve oradan olabildiğince uzaklaşmamın yararıma olacağından yola çıkarak parkın içlerine doğru ilerledim. Polis gelene kadar Eğlence Evi'nin karanlığında saklanabilir ya da parkın üstünde hız trenine binip Scott'ı aşağıda göz hapsinde tutabilirdim. Başını kaldırmadığı

sürece sorun olmazdı. Tabii görmesi halinde turun sonunda beni bekleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Hareket halinde ve insan trafiğinin en yoğun olduğu yerlerde kalmaya ve beklemeye karar verdim.

Yürüyüş yolu dönme dolapta ikiye ayrılıyordu. Bir kolu su oyunlarına diğeriyse Melekler Treni'ne uzanıyordu. İkincisine saptığım anda Scott'ı gördüm. O da beni görmüştü. Birbirine paralel yürüyüş yollarındaydık ve aramızda teleski vardı. Genç bir çift tam hareket etmeden önce teleskide yerlerini aldılar ve göz temasımızı bir an için kestiler. Kaçmak için o anı fırsat bildim.

Kalabalığın arasında insanları iterek yolumu açmaya çalıştım ama kaldırım tıklım tıklımdı ve bu durum, hızımın dur kalktan öteye geçmesini engelliyordu. Daha da kötüsü, parkın bu kısmındaki yürüyüş yollarının iki yanında çalılıklar yükseldiği için trafik labirentin kıvrıldığı noktalarda ve dönüşlerde sıkışıyordu. Arkama bakmaya cesaret edemiyor ama Scott'ın çok uzakta olmayacağını biliyordum. Bu kadar insanın önünde herhangi bir girişimde bulunmazdı, değil mi? Bu düşünceden kurtulmak için başımı salladım ve nereye gideceğime konsantre oldum. Daha önce Delphic'e sadece üç ya da dört kez ve hep gece gelmiştim, planını çok iyi bilmiyordum. İçeri girerken bir harita almadığım için kendimi pataklayabilirdim. Otuz saniye önce çıkıştan kaçarken, şimdi oraya ulaşmanın aklımdaki tek şey olması ironikti.

"Hey, dikkat et!"

Nefes nefese, "Affedersiniz," dedim. "Çıkış ne tarafta?"

"Yangın nerede, adamım?"

Kalabalığı iterek yolumu açtım. "Affedersiniz, geçmem gerek... Affedersiniz..." Çalılıkların üstünde lunapark araçlarının ışıkları gecenin içinde parlıyordu. Yönümü kestirmeye çalışarak bir kavşakta duraksadım. Sol mu sağ mı? Beni çıkışa hangisi daha kolay ulaştırırdı?

"Demek buradasın." Scott'ın nefesi kulağımı ısıttı. Elini enseme yerleştirdi ve iliklerime kadar işleyen bir ürpertinin vücuduma yayılmasına neden oldu.

İçgüdüsel olarak, "İmdat!" diye bağırdım. "Biri bana yardım etsin!"

Scott dikkatlerini bize çevirecek kadar kısa bir süre duraksayan birkaç kişiye, "Kız arkadaşım," dedi. "Bu oynadığımız bir oyun."

Panik halinde, "Kız arkadaşı değilim," diye bağırdım. "Ellerini üstümden çek!"

"Buraya gel, tatlım." Scott beni kollarının arasına alıp kendine yasladı. Kulağıma, "Sana yalan söylememeni tembihlemiştim," dedi. "Yüzüğe ihtiyacım var. Sana zarar vermek istemiyorum, Nora ama beni mecbur edersen bunu yaparım."

Kulak veren birisi olursa diye, "Bu adamı üstümden çekin!" diye bağırdım.

Scott kolumu arkaya doğru büktü. Acıyla savaşmaya çalışarak dişlerim arasından, "Sen deli misin?" dedim. "Yüzük bende değil. Polise verdim. Dün gece. Git onlardan al."

"Yalan söylemeyi bırak!" diye homurdandı.

"Git kendin al. Gerçek bu. Yüzüğü onlara verdim. Bende değil." Bana inanması ve kolumu bırakması için dua ederek gözlerimi yumdum.

"Bu durumda geri almama yardım edeceksin."

"Bana geri vermezler. O bir kanıt. Senin yüzüğün olduğunu söyledim."

Scott yürürken kafasında bir plan kuruyormuş gibi ağır ağır, "Verecekler," dedi. "Seni yüzükle değiş tokuş edersem verirler."

Her şey yerli yerine oturmuştu. "Beni rehin mi alacaksın? Beni yüzükle değiş tokuş mu edeceksin? İmdat!" diye çığlık attım. "Biri beni bu adamdan kurtarsın!"

Çevredeki insanlardan birisi *güldü*.

"Bu bir şaka değil!" diye bağırırken kanın boynumdan yukarı tırmandığını, korku ve çaresizliğin içimi kemirdiğini hissediyordum. "Onu üstümden..."

Scott elini ağzımın üstüne kapattı ama ben ayağımı kaldırıp bacağına bir tekme attım. Acı dolu bir homurtu çıkardı ve iki büklüm oldu.

Saldırının şaşkınlığıyla kolları hafifçe gevşedi ve onu iterek kurtuldum. Bir adım geri sendeledim ve yüzünün acıyla büküldüğünü gördüm. Sonra döndüm ve son hızla, zaman zaman kalabalığın arasından lunapark araçlarını görerek koşmaya başladım. Tek yapmam gereken kendimi dışarı atmaktı. Polis yaklaşmış olmalıydı. O zaman güvende olacaktım. *Güvende*. Bu kelimeyi aklımı başımda tutmak ve paniğe kapılmamak adına kendimi motive etmek için deli gibi tekrarlıyordum. Solda, gökyüzünün batısında hafif bir aydınlık vardı ve bu ışığı kuzeye doğru yolumu bulmak için kullandım. Kuzey yönünde devam ettim. Yürüyüş yolu beni eninde sonunda kapılara ulaştıracaktı.

Bir patlama sesi kulağımı parçaladı. Beni öylesine sersemletmişti ki ayağım takıldı ve dizlerimin üstüne çöktüm. Ya da belki de refleks sonucu hareket etmiştim çünkü etrafımda benimle

birlikte kaldırıma eğilmiş başkaları da vardı. Tüyleri diken diken eden anlık bir sessizlik oldu, ardından herkes çığlık atmaya ve dört bir yana koşmaya başladı.

"Silahı var!" Kelimeler, çok uzaktan geliyormuş gibi kulağıma güç bela ulaşmıştı.

Her ne kadar bunu hiç mi hiç istemesem de, kendimi arkama dönerken buldum. Scott yan tarafını tutuyordu ve gömleğinin altından parlak kırmızı bir leke beliriyordu. Ağzı açıktı, gözleri şokla fal taşı gibi açılmıştı.

Tek dizinin üstüne çökünce elinde silahla birkaç metre arkasında duran adamı gördüm. Rixon. Vee de elini ağzının üstüne örtmüş halde, kâğıt gibi bembeyaz bir suratla yanında duruyordu.

Kaotik bir ayak ve uzuv kaçışması ile panik dolu, ürpertici çığlıklar arasında çiğnenmemek için kendimi yolun kenarına çektim.

Vee'nin, "Kaçıyor!" diyen çığlığını duydum. "Biri onu yakalasın!"

Rixon birkaç el daha ateş etti ama bu kez yere eğilen olmadı. Hatta uzaklaşma telaşı iyice artmıştı. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve Rixon ile Vee'yi en son gördüğüm yere baktım. Silah seslerinin yankısı hâlâ kulaklarımdaydı ama Rixon'ın dudaklarını okuyabildim. *Bu tarafa*. Kolunu havada sallıyordu. Bana ağır çekim gibi gelen bir hızla, insan selinin arasından ona koştum.

Vee, "Neler oluyor?" diye bağırıyordu. "Onu neden vurdun, Rixon?"

"Vatandaş tutuklaması," dedi. "Tabii bir de Patch bana öyle yapmamı söyledi."

"Sırf Patch istedi diye insanları vuramazsın!" Vee'nin gözleri vahşileşmişti. "Tutuklanacaksın. Şimdi ne yapacağız?" diye inledi.

"Polis yolda," dedim. "Scott'tan haberleri var."

"Buradan hemen gitmeliyiz!" Vee isterik bir halde kollarını sallamaya devam ederek birkaç adım yürüdü ve bir anda hızla dönüp başladığı noktaya geldi. "Ben Nora'yı merkeze götürürüm. Rixon sen git, Scott'ı yakala ama sakın bir daha vurma. Geçen seferki gibi bağla."

"Nora kapıları kullanamaz," dedi Rixon. "Bunu yapmasını bekleyecektir. Başka bir çıkış yolu biliyorum. Vee, sen Neon'u al ve bizimle parkın güney ucunda, çöp konteynerlerinin yanında buluş."

"Siz nasıl çıkacaksınız?" Vee bilmek istiyordu.

"Yer altı tünellerinden."

"Delphic'te tünel mi var?" dedi Vee.

Rixon onu alnından öptü. "Acele et, aşkım."

Kalabalık, yürüyüş yolunu bırakarak dört bir yana saçılmıştı. Panik dolu çığlık ve haykırışların yankısını hâlâ duyabiliyordum ama dünyanın öbür ucundan gelir gibiydiler. Vee bir an tereddüt ettikten sonra kararlı bir tavırla başını eğdi. "Elini çabuk tut, tamam mı?"

Karşı yöne doğru son hızla yürürken Rixon, "Eğlence Evi'nin bodrumunda bir kontrol odası var," dedi. "Oradan Delphic'in altındaki tünellere bir kapı açılıyor. Scott tünelleri duymuş olabilir ama nereye gittiğimizi çözüp peşimize düşse bile bizi bulması imkânsız. Aşağısı labirent gibi ve kilometreler boyunca sürüyor." Gergin bir gülümsemeyle ekledi: "Endişelenme. Delp-

hic kovulmuş melekler tarafından inşa edildi. Özellikle benim tarafımdan değil ama arkadaşlarımın birkaçı yardım etmişti. Yolları ezbere biliyorum. Şey, çoğunu..."

23

Eğlence Evi'nin içine açılan sırıtan palyaço kafasına yaklaşırken uzaktan gelen çığlıklar yerini, bir müzik kutusundan yükselen ve evin derinliklerinde çınlayan, ürkütücü bir karnaval müziğine bırakmıştı. Kapıdan geçtim ve yer bir anda kaydı. Dengemi sağlamak için uzandım ama duvarlar hareket ediyor, ellerimin altında dönüyordu. Gözlerim arkamda kalan palyaçonun ağzından süzülen ışık hüzmelerine alışırken sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen ve sürekli kendi etrafında dönen bir fıçının içinde olduğumu gördüm. Fıçı sürekli değişen kırmızı ve beyaz çizgilere boyanmıştı ve çizgiler dönerek bir araya gelince sersemletici bir pembeye dönüşüyordu.

Rixon fıçının içinde bana rehberlik ederek, "Bu taraftan," dedi.

İleri doğru kayıp devrilerek, tek ayağımı diğerinin önüne attım. Sonunda sağlam bir zemine ulaşmıştım fakat bu kez de yerden buz gibi bir hava püskürdü. Soğuk tenimi yaladı ve şaşkınlık dolu bir çığlıkla yana sıçradım.

Rixon beni, "Gerçek değil," diyerek rahatlattı. "Yola devam etmeliyiz. Scott tünelleri aramaya karar verdiği takdirde içeriye ondan önce varmalıyız."

Hava basık ve nemliydi, pas kokuyordu. Palyaço kafası artık uzak bir anıydı. Odadaki tek ışık, bir mağaranınkini andıran tavanda sallanan ve bir iskeleti, zombiyi ya da tabutundan kalkan bir vampiri ortaya çıkaracak kadar kısa bir süre için yanan kırmızı ampullerden geliyordu.

Dört bir yanda yankılanan siren, kahkaha ve feryatların biçimsizleştirilmiş kakofonisinin arasından Rixon'a, "Daha ne kadar var?" diye sordum.

"Kontrol odası tam karşıda. Sonrasında tünellere inmiş olacağız. Scott hızla kan kaybediyordu. Ölmeyecek –Patch sana Nefilim olayını anlatmıştı, değil mi?– ama kan kaybından bayılabilir. Şansımız yaver giderse, tünellerin girişini bizden önce bulamaz. Sen ne olduğunu anlamadan tekrar yerin üstüne çıkmış olacağız." Özgüveni biraz şişirilmiş ve fazla iyimser geliyordu.

Yolumuza devam ederken takip ediliyormuşuz gibi ürkütücü bir hisse kapıldım. Hızla arkama döndüm ama etraf zifiri karanlıktı. Orada, geride birisi varsa bile göremezdim.

Sesimi kısık tutarak Rixon'a, "Sence Scott bizi takip etmiş olabilir mi?" diye sordum.

Rixon durdu ve arkasına döndü. Dinledi. Bir an sonra emin olarak, "Orada kimse yok," dedi.

Kontrol odasına doğru telaşlı yürüyüşümüze devam ederken bir kez daha arkamda bir şeyin olduğunu hissettim. Kafa derim karıncalanıyordu, omzumun üstünden arkama baktım. Bu defa karanlığın içinde bir yüzün hatları belirdi. Neredeyse çığlık atacaktım ama hemen sonra çizgiler belirgin ve tanıdık bir yüze dönüştü.

Babama.

Sarı saçları karanlıkta parlıyor, gözleri ışık saçıyordu ama hüzünlüydü. *Seni seviyorum.*

"Baba?" diye fısıldadım. Ama geriye doğru temkinli bir adım attım. Kendime daha önce yaşananları anımsattım. Bu bir hileydi. Bir yalan.

Seni ve anneni bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm.

Kaybolmasını diledim. O gerçek değildi. Bir tehditti. Bana zarar vermek istiyordu. Deponun yakınındaki evde kolumu pencereden içeri nasıl çektiğini ve beni nasıl kesmeye çalıştığını hatırlıyordum. Beni kütüphane nasıl takip ettiğini...

Ancak sesi onu ilk kez duyduğumda kullandığı yumuşacık tınıya sahipti. Daha sonra yerini alan sert ve keskin sesle ilgisi yoktu. *Onun* sesiydi.

Seni seviyorum, Nora. Ne olursa olsun, bunu hatırlayacağına söz ver. Hayatıma nasıl ya da neden girdiğinin bir önemi yok, önemli olan tek şey girmiş olman. Her yanlışımı hatırlamıyorum. Sadece doğru yaptıklarımı hatırlıyorum. Seni. Sen hayatıma anlam kattın. Hayatımı özelleştirdin.

Sesinden kurtulmak için başımı sallarken Rixon'ın neden bir şey söylemediğini merak ediyordum. Babamı göremiyor muydu? Gitmesini sağlamak için yapabileceğimiz bir şey yok muydu? Ancak işin aslı, sesinin durmasını istemiyordum. Gitmesini de. Gerçek olmasını istiyordum. Kollarını bana sarmasına ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Ama en çok, eve gelmesinin hasretini çekiyordum.

Hatırlayacağına söz ver.

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu. Beni duyamayacağını bilmeme rağmen, *Söz veriyorum*, diye düşündüm.

Ölüm meleği, buraya seni görmeye gelmeme yardım etti. Bizim için zamanı durduruyor, Nora. Zihnine konuşmama izin veriyor. Sana söylemem gereken önemli bir şey var ama çok fazla vaktim kalmadı. Birazdan geri dönmem gerekiyor ve beni dikkatle dinlemen gerek.

"Hayır," diye inlerken sesim boğulur gibi çıkmıştı. "Seninle geliyorum. Beni burada bırakma. Seninle geliyorum! Beni yine terk edemezsin!"

Kalamam, bebeğim. Artık başka bir yere aidim.

Kalbimin şişmesine engel olabilirmişim gibi yumruklarımı göğsüme bastırarak, "Lütfen, gitme," diye hıçkırdım. Yeniden gideceğini düşününce her yanımı çaresizlik dolu bir panik kaplamıştı. Terk edilme duygum diğer her şeyden ağır basıyordu. Beni burada bırakacaktı. Eğlence Evi'nde. Karanlıkta, Rixon'dan başka yardım edecek kimsem olmadan. "Neden beni bir kez daha terk ediyorsun? Sana ihtiyacım var!"

Rixon'ın yara izlerine dokun. Gerçek orada.

Babamın yüzü karanlıkta geri çekildi. Ona dokunmak için uzandım ama yüzü, dokunuşumla bir sis şeridine dönüşüverdi. Gümüşi beyaz iplikler karanlığın içinde çözülüp kayboldu.

"Nora?"

Rixon'ın sesiyle irkildim. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, "Acele etmeliyiz," dedi. "Scott'la tünelin bütün girişlerinin birleştiği dış halkasında karşılaşmak istemeyiz."

Babam gitmişti. Nasıl olduğunu açıklayamıyordum ama onu son kez gördüğümü biliyordum. Acı ve kayıp hissi dayanılmazdı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, korkmuş ve kaybolmuş halde tünellere doğru ilerlerken beni bütün bunlarla baş başa bırakmıştı.

Gözlerimi kurulayarak düşüncelerimi tek bir amaca –tünellere ulaşmak ve Vee'yle diğer uçta buluşmak– odaklama çabasının bunaltıcı sürecinde debelenirken, "Nereye gittiğimi göremiyorum," diye inledim. "Tutunacak bir şeye ihtiyacım var."

Rixon sabırsız bir tavırla gömleğinin ucunu elime tutuşturdu. "Gömleğimin arkasını tut ve beni takip et. Yetişmeye çalış. Çok fazla vaktimiz yok."

Yıpranmış kumaşı parmaklarımın arasına sıkıştırdım, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Sırtının çıplak teni sadece birkaç santim ötedeydi. Babam yara izlerine dokunmamı söylemişti, artık bu kolaydı. Tek yapmam gereken elimi kaydırmak ve...

Beni bir bütün halinde içine hapsedecek o karanlık çekiş gücüne teslim olmak.

Patch'in yara izlerine dokunduğum zamanları ve nasıl kısa bir süre için hafızasının içine çekildiğimi hatırladım. Rixon'ın yara izlerine dokunmanın aynı şeyi yapacağını hiç şüphesiz biliyordum.

Gitmek istemiyordum. Zeminin ayaklarımın altında kalmasını, tünellere ulaşmayı, Delphic'ten çıkmayı istiyordum.

Ama babam bana, gerçeği nerede bulacağımı söylemek için geri dönmüştü. Rixon'ın geçmişinde her ne göreceksem, bu önemli olmalıydı. Babamın beni burada bıraktığını bilmek ne kadar acı verici olsa da, ona güvenmek zorundaydım. Bana söylemek için her şeyi riske attığına güvenmek zorundaydım.

Elimi Rixon'ın gömleğinden yukarı kaydırdım. Pürüzsüz tenini hissetim, ardından yaralı dokunun kabarıklığı geldi. Tuhaf ve yabancı bir dünyaya çekilmeyi bekleyerek elimi açıp yara izine yerleştirdim.

Sokak sessiz ve karanlıktı. Yolun iki tarafına sıralanmış evler harap ve köhneydi. Bahçeleri küçük ve çitlerle çevriliydi. Pencereler ya tahtalarla kapatılmıştı ya da parmaklıklıydı. Keskin bir soğuk dişlerini tenime geçiriyordu.

İki gürültülü patlama sessizliği delip geçti. Yüzümü yolun karşısındaki eve çevirdim. Panik halinde, *Silah sesi mi?* diye düşündüm. 911'i arama niyetiyle telefonumu bulmak için ceplerimi yoklarken Rixon'ın hafızasına tıkılıp kalmış olduğumu fark ettim. Gördüğüm her şey, geçmişte olmuştu. Artık hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Koşan ayak sesleri gecede yankılandı ve şok içinde, babamın kendini yolun karşısındaki evden dışarı atıp yan bahçede kaybolmasını izledim. Bir an bile beklemeden peşinden koştum.

Kendimi tutamayarak, "Baba!" diye bağırdım. "Oraya sakın dönme!" Üzerinde öldürüldüğü gece dışarı çıkarken giydiği kıyafetler vardı. Kapıyı ittim ve evin arka köşesinde ona yetiştim. Hıçkırarak kollarımı boynuna doladım. "Geri dönmeliyiz. Buradan çıkmalıyız. Korkunç bir şey olacak."

Babam kollarımın arasından sıyrıldı ve binanın yan tarafında uzanan küçük taş duvara doğru yürüdü. Duvarın yanına çömeldi ve gözlerini evin arka kapısına sabitledi. Başımı binanın cephe kaplamasına yasladım ve ağladım. Bunu görmek istemiyordum. Babam neden Rixon'ın yara izine dokunmamı istemişti? Bunu istemiyordum. Zaten ne kadar çok acıya maruz kaldığımı bilmiyor muydu?

"Son şans." Kelimeler evin içinde söylenmiş ve açık arka kapıdan dışarı süzülmüştü.

"Cehenneme git."

Bir patlama sesi daha yükseldi ve dizlerimin üstüne yığılıp anının bir an önce bitmesini dileyerek duvar kaplamasına iyice yaslandım.

"Nerede o?" Soru o kadar sakin ve kısık bir sesle sorulmuştu ki kendi ağlama gürültümden az kalsın duyamayacaktım.

Gözümün ucuyla babamın hareket ettiğini gördüm. Bahçe boyunca iki büklüm halde ilerleyerek kapıya yaklaştı. Elinde bir silah vardı ve onu havaya kaldırmış, nişan almıştı. Ona koştum, ellerine yapıştım ve silahı elinden almak için, onu gölgelerin arasına geri itmek için çırpınmaya başladım. Ama bu bir hayaleti hareket ettirmek gibiydi. Ellerim babamın içinden geçiyordu.

Babam tetiği çekti. Silah sesi geceyi yırttı ve sessizlik ortadan ikiye ayrıldı. Tekrar ve tekrar ateş etti. Hiç istemesem de yüzümü eve çevirdim ve babamın arkadan ateş ettiği adamın uzun bedenini gördüm. Onun arkasında, yere çökmüş ve sırtı bir kanepeye dayalı halde oturan başka bir adam daha vardı. Kanıyordu, yüzü acı ve korkuyla buruşmuştu.

Akıl karışıklığının zihnimi gölgelediği bir anda, adamın Hank Millar olduğunu fark ettim.

Babama, "Koş!" diye bağırdı. "Beni bırak! Kaç, kendini kurtar!"

Babam kaçmadı. Silahını havada tuttu ve açık kapıdan içeri mermi yağdırarak üst üste ateş etti. Oysa mavi şapkalı adam kurşungeçirmez gibiydi. Ardından, yüzünü ağır ağır babama çevirdi.

24

Rixon bileğimi tuttu ve sertçe sıktı. "Burnunu kimin işine soktuğuna dikkat et." Çenesi öfkeyle gerilmiş, burun delikleri hafifçe açılmıştı. "Belki Patch'le öyle değildir ama hiç kimse benim yara izlerime dokunamaz." Kaşlarını manidar bir tavırla kaldırdı.

Mideme öylesine büyük bir düğüm oturmuştu ki az kalsın iki büklüm olacaktım. Dehşetten sarsılmış halde, "Babamın öldüğünü gördüm," deyiverdim.

Rixon beni şimdiki zamana geri çekmek için bileğimi sarsarak, "Katili gördün mü?" diye sordu.

"Patch'i arkadan gördüm," diye inledim. "Başında beyzbol şapkası vardı."

Gördüklerimi geri almanın imkânsız olduğunu kabul eder gibi başını salladı. "Gerçeği senden saklamak istemiyordu ama sana söylediği takdirde seni kaybedeceğini biliyordu. Bu seni tanımasından önce olmuştu."

"Ne zaman olduğu umurumda değil," derken sesim cırtlak ve titrekti. "Adalete teslim edilmesi gerek."

"Sen onu adalete teslim edemezsin. O, Patch. Şikâyet etsen bile polislerin onu içeri tıkmasına izin verir mi sanıyorsun?"

Hayır, sanmıyordum. Polis, Patch için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onu sadece baş melekler durdurabilirdi. "Anlamadığım tek bir şey var. Anıda sadece üç kişi vardı. Babam, Patch ve Hank Millar. Olanları üçü gördü. O zaman nasıl oluyor da bunu senin anın olarak görüyorum?"

Rixon hiçbir şey söylemedi ama ağzını çevreleyen çizgiler gerilmişti.

Üzerime dehşet verici yeni bir düşünce çöktü. Babamın katilinin kim olduğuna emin olduğum duygusu bir anda buharlaştı. Katili arkadan görmüş ve beyzbol şapkası yüzünden Patch olduğu sonucuna varmıştım. Ama anı üzerinde ne kadar düşünürsem, katilin Patch olmak için fazla uzun, omuzlarınınsa fazla köşeli olduğundan o kadar emin oluyordum.

Aslında katil fazlasıyla...

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadım. "O sendin. Başında Patch'in şapkası vardı." Anın şoku yerini hızla tiksinti ve buz gibi bir korkuya bırakıyordu. "Babamı sen öldürdün."

Rixon'ın gözlerindeki bütün nezaket ve sempati hızla kayboldu. "Pekâlâ, bu çok tuhaf."

"O gece Patch'in şapkasını takmıştın. Ondan ödünç aldın, değil mi? Babamı başka bir kimliğe bürünmeden öldüremezdin." Birinci sınıftaki psikoloji dersinden hatırladığım ne varsa ona tutunarak, "Bunu, kendini bu durumdan uzaklaştırmadan yapamazdın," dedim. "Hayır, bekle. Sebep bu değil. Patch'mişsin gibi yaptın çünkü onun yerinde olmak istiyordun. Onu kıskanıyorsun. Öyle değil mi? O olmayı..."

Rixon elini ağzıma kapatarak beni susmaya zorladı. "Kapa çeneni."

Sıktığı yerlerde hissettiğim keskin acıyla geri çekildim. Üzerine atılmak, ona var gücümle vurmak istiyordum ama sakin kalmam gerektiğini biliyordum. Olabildiğince fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Rixon'ın beni bu tünellere kaçışıma yardımcı olmak için getirmediğine inanmaya başlıyordum. Daha kötüsü, beni yeniden yukarı çıkarmak gibi bir niyetinin olmadığını da düşünür olmuştum.

Acımasız bir sesle, "Onu kıskanmak mı?" dedi. "Tabii ki kıskanıyorum. Cehenneme gidecekler sıralamasında o yok. Bu işte birlikteydik ve şimdi o gidip kanatlarını geri kazandı." Gözlerini tiksintiyle üstümde dolaştırdı. "Senin yüzünden."

Dediğini yutmayarak başımı salladım. "Babamı benim kim olduğumu öğrenmeden önce öldürdün."

Güldü ama bu mizah duygusundan uzak bir gülüştü. "Dışarıda bir yerde olduğunu biliyor ve seni arıyordum."

"Neden?"

Rixon gömleğinin altındaki silahı çekti ve Eğlence Evi'nin derinliklerini işaret etti. "Yürümeye devam et."

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi.

"Polisler yolda."

"Polisin canı cehenneme," dedi Rixon. "Onlar buraya gelmeden işimi bitirmiş olurum."

İşini bitirmiş mi?

Kendi kendime, *Sakin ol*, dedim. *Vakit kazan*. "Şimdi artık gerçeği bildiğim için beni öldürecek misin? Babamı senin öldürdüğünü bildiğim için..."

"Harrison Grey senin baban değildi."

Ağzımı açtım ama şimşek hızıyla beklediğim itiraz bir türlü gelmedi. Zihnimin perdesine yansıyan tek görüntü, verandasında durup bana Hank Millar'ın babam olabileceğini söyleyen Marcie'ydi. Karnımın burulduğunu hissettim. Bu, Marcie'nin gerçeği söylediği anlamına mı geliyordu? Ailemin arkasındaki gerçek konusunda on altı yıl boyunca uyutulmuş muydum? Babamın, *gerçek* babamı bilip bilmediğini merak ettim. Harrison Grey. Beni büyüten ve seven adam. Beni terk eden biyolojik babam değil. Cehenneme kadar yolu olan Hank Millar değil.

"Baban Barnabas adında bir Nefil," dedi Rixon. "Son zamanlarda Hank Millar olarak tanınıyor."

Hayır.

Gerçekle sersemlemiş halde yana doğru sendeledim. Rüya. Patch'in rüyası. Gerçek bir anıydı. Yalan söylemiyordu. Barnabas –Hank Millar– bir Nefil'di.

Ve benim babamdı.

Dünyam başıma yıkılmak üzereydi ama kendimi bu an içinde biraz daha kalmaya zorladım. Zihnimin uzak bir köşesinde hafızamı tarıyor, Barnabas adını daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Çıkaramıyordum ama o adı ilk duyuşum olmadığını biliyordum. Unutmak için fazla sıradışıydı. *Barnabas, Barnabas, Barnabas...*

İki kopuk ucu birbirine bağlamak için uğraşıyordum. Rixon bana bunları neden anlatıyordu? Biyolojik babam hakkındaki bilgilere neden sahipti? Neden umurundaydı? Sonra aklım başıma geldi. Patch'in yara izlerine dokunup hafızasına süzüldüğüm bir sefer, Nefil aracısı Chauncey Langeais'den bahsettiğini duymuştum. Ayrıca Rixon'ın aracısı Barnabas'tan da bahsetmişti.

"Hayır," kelimesi dudaklarımın arasından koptu.

"Evet."

Umutsuzca kaçmak istiyordum ama bacaklarım tahtadan farksızdı; iki sopa gibi kaskatı kesilmişti.

"Hank anneni hamile bıraktığında, Hanok Kitabı hakkında bebeğin peşine düşeceğimden endişelenecek kadar çok söylenti duymuştu. Özellikle de kız olması halinde. Bu yüzden, yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu sakladı. Seni. Hank, dostu Harrison Grey'e annenin başının belada olduğunu söyleyince onunla evlenmeyi ve sana kendi kızıymış gibi davranmayı kabul etti."

Hayır, hayır, hayır. "Ama ben Chauncey'nin soyundanım. Baba tarafımdan. Harrison Grey tarafından. Bileğimde bunu ispatlayacak bir işaret var."

"Evet, var. Yüzyıllarca önce, Chauncey naif bir çiftlik kızıyla gönül eğlendirdi. Kızın bir oğlu oldu. Çağlar boyunca hiç kimse çocuk, onun oğulları ya da onların oğulları hakkında özel bir şey düşünmedi. Ta ki oğullardan birisi, kadının tekiyle evlilik dışı bir birliktelik kurana dek. Atası Langeais Dükü'nün soylu Nefil kanını başka bir soya geçirmiş oldu. Zaman içinde Barnabas ya da son zamanda tercih eder göründüğü adıyla Hank'i dünyaya getiren soy." Rixon sabırsız bir tavırla, iki ile ikiyi toplamam için işaret ediyordu. Bunu zaten yapmıştım.

"Hem Harrison hem de Hank'in Chauncey'nin Nefilim kanını taşıdığını söylüyorsun," dedim. Safkan birinci nesil bir Nefil olan Hank, ölümsüzdü. Diğer taraftan Nefil kanı benimki gibi yüzyıllar içinde sulanan babam ölümsüz değildi. Hank, neredeyse hiç tanımadığım ve tanıdığımdan daha az saygı duyduğum adam sonsuza dek yaşayabilirdi.

Oysa babam sonsuza dek gitmişti.

"Öyle, aşkım."

"Bana aşkım deme."

"Yoksa Melek'i mi tercih ederdin?"

Benimle alay ediyordu. Benimle oynuyordu çünkü beni istediği yere çekmeyi başarmıştı. Bunu daha önce bir kez Patch'le de yaşamıştım ve sırada neyin olduğunu biliyordum. Hank Millar benim babam ve Rixon'ın Nefil aracısıydı. Rixon, Hank Millar'ı öldürmek ve bir insan bedenine sahip olmak için beni öldürecekti.

Korkuma rağmen, sesimde meydan okumaya kaçan bir tınıyla, "Bazı son dakika cevapları almam mümkün mü?" diye sordum.

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Ben sadece safkan birinci nesil Nefillerin bağlılık yemini edebildiklerini sanıyordum. Hank'in ilk nesil olması için anne ve babasından birinin insan soylu, diğerininse kovulmuş bir melek olması gerek. Ama babası kovulmuş bir melek değildi. Chauncey'nin erkek torunlarından birisiydi."

"Erkeklerin dişi kovulmuş meleklerle ilişki yaşayabilecekleri gerçeğini atlıyorsun."

Başımı salladım. "Kovulmuş meleklerin insan bedenleri yok. Dişiler doğum yapamıyor. Patch söylemişti."

"Ama Heşvan sırasında dişi bir insan bedenini ele geçiren kovulmuş bir melek bebek yapabilir. İnsan soylu, bebeği Heşvan'dan uzun zaman sonra da doğurabilir ama bebek lekelidir. Kovulmuş bir melek tarafından peydahlanmıştır."

"Bu mide bulandırıcı."

Hafif bir gülümsemeyle, "Katılıyorum," dedi.

"Sırf meraktan soruyorum. Beni kurban ettiğin zaman senin bedenin mi insana dönüşüyor yoksa başka bir insan soylunun bedenini mi ele geçiriyorsun?"

"Ben insana dönüşüyorum." Dudakları hafifçe büküldü. "Yani mezardan dönüp bana musallat falan olacaksan benim yakışıklı suratımı arayacağını bil."

Güçlü olmaya çalışmama rağmen vücudumun her bir uzvundaki katlanılmaz titremeyi durdurmayı başaramayarak, "Patch her an gelip seni durdurabilir," dedim.

Gözleri bana gülüyordu. "İşim oldukça zordu ama ikinizin arasındaki uyumu olabildiğince bozmayı başardım. Sen ondan ayrılarak topu yuvarlamış oldun. Ben daha iyisini planlayamazdım. Sonra daimi bir kavga vardı, senin Marcie'yi kıskanman ve yeni bir güvensizlik tohumu ekmek için Patch'in ilaçladığım kartı. Yüzüğü Barnabas'tan çaldığım ve pastaneye gönderdiğim zaman Patch'in koşup gideceğin son insan olacağından hiç şüphem yoktu. Gururunu ayaklar altına alıp yardımını istemek mi? Hele de Marcie'yle bir ilişkisi olduğunu düşünürken. Hiç ihtimal yoktu. Bana onun Kara El olup olmadığını sorarak doğrudan avucuma düştün. Evet, öyle, diye cevaplayarak aleyhine delilleri iyice güçlendirmiş oldum. Sonra sohbetimizin saptığı yönden Barnabas'ın güvenli Nefilim evlerinden birinden Patch'in evi olarak bahsetmek için faydalandım. Oraya gizlice gideceğinden ve büyük olasılıkla Kara El'den hatıralar bulacağından emindim. Dün geceki sinema planlarını Patch değil, ben iptal ettim. Sen o dairede tek başınayken bir sinema salonuna tıkılıp kalmak istemedim. Seni takip etmem gerekiyordu. Sen içeri girince, seni kurban etmeyi umarak dinamiti yerleştirdim ama kurtuldun."

"Çok etkilendim, Rixon. Bir bomba. Ayrıntılar üstünde ne kadar da uğraşmışsın. Neden olayı basit tutarak bir gece yatak odama dalıp alnımın ortasına bir kurşun sıkmadın sanki?"

Ellerini iki yana açtı. "Bu benim için büyük bir an, Nora. Biraz süslemek istediğim için beni suçlayabilir misin? Seni yakınıma

çekmek için Harrison'ın hayaleti olarak görünmeyi denedim. Seni mezarına katilinin kendi baban olduğunu düşünerek göndermenin ne kadar harika olacağını düşündüm ama sen bana güvenmedin. Kaçmaya devam ettin." Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Sen bir psikopatsın."

"Yaratıcıyı tercih ederim."

"Başka ne yalandı? Kumsalda, Patch'in hâlâ koruyucu meleğim olduğunu mu söylemiştin?"

"Seni sahte bir güvenlik duygusuna çekmek için mi? Evet."

"Ya kan üzerine edilen yemin?"

"O anın getirdiği bir yalandı. Olaylara ilginçlik katmak için."

"Kısacası, ağzından çıkan hiçbir şeyin doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Seni kurban etme kısmı hariç. Bu konuda deli gibi ciddiydim. Haydi, şu işi halledelim." Tabancayı kullanarak beni Eğlence Evi'nin derinliklerine itti. Bu kaba itekleme beni tökezletti ve dengemi sağlamak için yana doğru adım atınca ayağım aşağı yukarı dalgalanan bir zemine denk geldi. Rixon'ın beni durdurmak için bileğimi yakaladığını hissettim ama yolunda gitmeyen bir şey vardı. Eli benimkinin üstünden kaydı. Vücudunun yumuşak bir sesle yere çarptığını duydum. Ses doğrudan aşağıdan gelmiş gibiydi. Zihnimden bir düşünce –Eğlence Evi'nin zeminine serpiştirilmiş sayısız kapakların birinden düştüğü– geçti ama tahminimin doğru olup olmadığını görecek kadar uzun süre oyalanmadım.

Palyaço kafasının izini sürerek geldiğimiz yönde yıldırım hızıyla koşmaya başladım. Önümde bir karaltı belirdi ve tepede parlayan ışık, sakallı bir korsanın başına saplanmış kan içindeki

baltayı aydınlattı. Gözleri başının içine doğru kaymadan ve ışık sönmeden önce bir an bana dik dik baktı.

Kendime bunun sadece bir oyun olduğunu söyleyerek birkaç derin nefes aldım ama yer ayakkabılarımın altında titreyip kayarken dengemi koruyamadım. Dizlerimin üstüne çöktüm, avuçlarıma batan kir ve kumların üstünde, yerle birlikte eğilip bükülür gibi olan başımı sakinleştirmeye çalışarak emekledim. Rixon'ın kapaktan çıkmanın bir yolunu bulmasına izin verecek kadar uzaklaşmadan durmak istemediğim için ilerlemeye devam ettim.

"Nora!" Rixon'ın haykırışı bana kadar ulaştı.

Duvarlardan destek alarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım ama duvarlar ellerime yapışan bir balçıkla kaplıydı. Yukarıda bir yerden kahkaha duyuldu, ardından bir kıkırdamaya dönüşerek duyulmaz oldu. Balçıktan kurtulmak için ellerimi sertçe silkeledim. Sonra önümde uzanan saf siyahlığın içine daldım. Kaybolmuştum. *Kaybolmuştum. Kaybolmuştum.*

İleri doğru birkaç adım koştum, bir köşeyi döndüm ve yolun birkaç metre aşağısındaki cılız turuncu ışığa gözlerimi kısarak baktım. Bu, palyaçonun kafası değildi ama ışık vaadine bir pervane misali çekilmiştim. Ona ulaştığımda Cadılar Bayramı havasındaki pejmürde ışık, KASVET TÜNELİ kelimelerini aydınlatıyordu. Bir iskeledeydim. Etrafımda dip dibe duran küçük plastik botlar vardı ve kanalın suyu botların yan taraflarını dövüyordu.

Arkamdaki yolda ayak sesleri duydum. Tereddüt etmek için zamanım yoktu, en yakınımda duran bota atladım. Bot harekete geçip beni bank işlevi gören ahşap pervazın üstüne oturtacak şekilde sendelettiğinde, dengemi yeni sağlamıştım. Botlar tek sıra halinde ilerliyor, aşağıdaki raylar botları ileride uzanan

tünele yönlendirirken takırdıyordu. Çift kanatlı bir kapı açıldı ve botumu tünelin içine doğru yuttu.

Botun ön kısmına el yordamıyla ilerleyerek emniyet çubuğuna, oradan da pruvaya tırmandım. Orada bir elimle bota sıkıca tutunarak, diğer elimle de öndeki botun arka çubuğunu yakalamak için ileri doğru uzanarak bir süre olduğum yerde durdum. Sadece birkaç santim uzaktım. Atlamam gerekecekti. Pruvanın en ucuna kadar kaydım. Bacaklarımı altıma toplayıp sıçradım. Öndeki botun arka tarafına ulaşmayı başarmıştım.

Kendime anlık bir rahatlama izni verdikten sonra yeniden işe koyuldum. Turun sonuna kadar bir bottan diğerine zıplayarak ilerleme niyetiyle, bir kez daha pruvaya geçtim. Rixon benden daha iri ve daha hızlıydı, üstelik bir tabancası vardı. Tek hayatta kalma umudum hareket etmeye devam etmek ve beni yakalama süresini uzatmaktı.

Bir sonraki bota geçmiş, atlamaya hazırlanırken bir siren sesi duyuldu ve tepedeki kırmızı ışığın aniden yanması gözümü aldı. Tünelin tavanından bir iskelet düşüp bana çarptı. Dengemi kaybettim ve botun üstünden yana devrilirken bir baş dönmesi hissiyle doldum. Buz gibi su giysilerimden içeri dolup beni içine çekti. Ayaklarımı hemen yere çarpıp yeniden yüzeye çıktım ve göğüs hizasındaki suda bota doğru yürümeye koyuldum. Soğuk yüzünden dişlerimi sıkarak botun emniyet çubuğuna tutundum ve kendimi içine çektim.

Tünelin içinde peş peşe silah sesleri duyuldu; mermilerden biri vınlayarak kulağımın yanından geçmişti. Rixon'ın kahkahası birkaç bot geriden bana kadar ulaşırken botun içinde yere eğildim. "An meselesi," diye seslendi.

Tepede yeni ışıklar yanıp sönüyordu ve yandığı sırada, Rixon'ın botları aşarak bana doğru yaklaştığını görebiliyordum.

İleride bir yerden hafif bir gürültü duyuldu. Zemin altımdan kaydı. Dikkatimin Rixon'dan havaya püskürtülen neme kaydığını hissettim. Kalbim saniyenin yarısı kadar süre için durdu ve sonra çok daha hızlı çarpmaya başladı.

Metal barı kavrayarak kendimi düşüşe hazırladım. Botun ön tarafı aşağı doğru eğildi ve şelaleden aşağı daldı. Bot iki yana sular sıçratarak hızla zemine çarptı. Çoktan sırılsıklam ve titrer bir halde olmasam, su soğuk gelebilirdi. Gözlerimi kuruladım ve tam o anda sağ tarafımda, tünelin duvarına oyulmuş küçük onarım platformunu gördüm. Platformun hemen arkasında, üzerinde TEHLİKE: YÜKSEK VOLTAJ yazılı bir kapı vardı.

Başımı çevirip şelaleye baktım. Rixon'ın botu henüz düşmemişti ve bu işe ayıracak sayılı saniyem olduğu için riskli bir karar aldım. Botun yan tarafından atlayarak suyun içinden platforma olabildiğince hızlı yürüdüm. Kendimi yukarı çektim ve kapıyı yokladım. Kapı makinelerin gürültülü tıslama ve tangırtılarını, öğüten ve çiğneyen yüzlerce dişlinin sesini özgür bırakmıştı. Eğlence Evi'nin teknik kalbini ve yer altı tünellerinin girişini bulmuştum.

Kapıyı arkamdan, sadece dışarısını görebileceğim bir aralık bırakacak şekilde çektim.

Tek gözümü aralığa yaklaştırarak bir sonraki botun şelaleden aşağı uçmasını izledim. Rixon bottaydı. Yandaki metal çubuktan aşağı sarkmış, suyu tarıyordu. Atladığımı görmüş müydü? Beni mi arıyordu? Botu yoluna devam ederken, Rixon ayaklarını sarkıtıp kolayca indi. Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için ellerini kullanarak suyun karanlık yüzeyini tarıyordu. İşte o zaman ellerinin boş olduğunu fark ettim. Aradığı ben değildim. Düşüş sırasında silahını düşürmüştü ve onu arıyordu.

Tünel karanlıktı ve Rixon'ın kanalın dibine kadar her yeri görebildiğine inanmak bana imkânsız geliyordu. Bu da silahı el yordamıyla bulmak zorunda kalacağını gösteriyordu. Bu zaman alacaktı. Tabii benim zamandan fazlasına ihtiyacım vardı. Bana inanılmaz bir şans gerekiyordu. Polis şu ana kadar parkı taramaya başlamış olmalıydı ama Eğlence Evi'nin altına bakmayı çok geç olmadan düşünebilecekler miydi?

İçeride bir kilit bulmayı umarak kapıyı yavaşça kapattım ama yoktu. Birden saklanmak için geri dönmek yerine, tünelin çıkışına Rixon'dan önce ulaşmayı denemiş olmayı diledim. Rixon bu servis odasına girerse köşeye sıkışacaktım.

Sol tarafımdan, bir elektrik kutusunun arkasından hırıltılı bir nefes duydum.

Hızla, gözlerimle karanlığı delip geçerek arkama döndüm. "Kim var orada?"

"Sence kim olabilir?"

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım. "Scott?" Geriye doğru birkaç gergin adım attım.

"Tünellerde kayboldum. Bir kapı buldum ve buraya çıktım."

"Hâlâ kan kaybediyor musun?"

"Evet. Şaşırtıcı ama henüz tamamen tükenmedim." Kelimeleri kopuk kopuktu. Konuşmak için enerji sarf ettiğini anlamak zor değildi.

"Bir doktora ihtiyacın var."

Bitkin bir gülüşle, "Yüzüğe ihtiyacım var," dedi.

Bu noktada, Scott'ın yüzüğü geri almak konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Acıdan bitmiş durumdaydı ve beni rehin almak için buradan dışarı sürükleyemeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Vurulmak onu zayıf düşürmüştü ama o bir

Nefil'di. Bundan sağ çıkacaktı. Birlikte hareket edersek, dışarı çıkma şansımız olabilirdi. Ama onu Rixon'dan kaçmama yardım etmeye ikna etmeden önce, bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

Elektrik kutusuna yürüdüm ve yanında diz çöktüm. Kan akışını durdurmak için tek elini yan tarafına, göğüs kafesinin hemen altına bastırmıştı. Yüzü mısır nişastası rengindeydi ve gözlerindeki bitkin bakış zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Çok acı çekiyordu. "O yüzüğü topluluğa yeni üyeler almak için kullanacağına inanmıyorum," dedim yavaşça. "Başka insanları bu topluluğa girmeye zorlamayacaksın."

Scott benimle hemfikir olduğunu göstermek ister gibi başını salladı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Hani babanın vurulduğu gece çalıştığımı söylemiştim ya?"

Babamın öldürüldüğü haberini aldığı sırada işte olduğunu söylediğini şöyle böyle hatırlıyordum. Tereddüt ederek, "Bu iş nereye varacak?" diye sordum.

"Sadece birkaç blok ötedeki Quickies adında bir markette çalışıyordum." Önemli bir sonuca varmamı bekler gibi duraksadı. "O gece babanı takip etmem gerekiyordu. Kara El bunu yapmamı söylemişti. Babanın bir görüşmeye gittiğini ve güvenliğini sağlamam gerektiğini söylemişti."

"Sen ne diyorsun?" derken sesim tebeşir kadar kuruydu.

"Onu takip etmedim." Scott yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kara El'e bana her istediğini yaptıramayacağını göstermek istiyordum. Onun topluluğunun parçası olmayacağımı. Bu yüzden işte kaldım. Bir yere ayrılmadım ve babanın peşinden gitmedim. O öldü. Benim yüzümden öldü."

Sırtımı duvardan aşağı kaydırarak yere, yanına oturdum. Doğru kelimeler benden kaçıyordu.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Babamı sen öldürmedin," dedim uyuşmuş gibi. "Bu senin hatan değildi."

"Başının belada olduğunu biliyordum. Aksi halde Kara El, o görüşmeye sapasağlam gittiğinden neden emin olmak istesin ki? Gitmem gerekirdi. Eğer Kara El'in talimatlarını dinleseydim, baban hayatta olacaktı."

Bu bilginin Scott'ı suçlamama neden olmasına izin vermemeye çalışarak, "Geçmişte kaldı," diye fısıldadım. Yardımına ihtiyacım vardı. Birlikte buradan çıkabilirdik. Onunla birlikte hareket etmeliydim. Ona güvenmeye, onun da bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Geçmişte kalmış olması, kolay unutulacağı anlamına gelmez. Babanın peşine düşmem gereken saatin üstünden bir saat geçmeden babam arayıp haberi verdi."

Elimde olmadan hafif, ağlamaklı bir ses çıkardım.

"Sonra Kara El markete geldi. Yüzünde bir maske vardı ama sesini tanıdım." Scott titriyordu. "O sesi asla unutamam. Bana bir silah verdi ve bir daha asla ortaya çıkmasına izin vermememi tembihledi. O silah babanın silahıydı. Polis raporuna babanın masum ve silahsız bir adam olarak öldüğünün yazılmasını istediğini söyledi. Ailene o gece gerçekte yaşananları bilme acısını ve kafa karışıklığını yaşatmak istemiyordu. Hiç kimsenin babanın onun gibi suçlularla bir ilgisinin olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bunun rastgele işlenmiş bir cinayet gibi görünmesini istiyordu.

"Silahı nehre atmam gerekiyordu ama sakladım. Topluluktan çıkmak istiyordum. Bunu sağlamamın tek yolunun elimde Kara El'e şantaj yapabileceğim bir şey bulundurmak olarak görüyordum. Bu yüzden silahı sakladım. Annemle birlikte buraya taşınırken Kara El'e bir mesaj bıraktım. Peşime düşmesi halinde, Harrison Grey'in tabancasının polisin eline geçmesini sağlayacağımı söyledim. Bütün dünyanın, Harrison Grey'in Kara El'le bağlantısı olduğunu öğrenmesini sağlayacaktım. Hayatımı geri almak pahasına, babanın adını ne kadar gerekirse o kadar çok çamura bulayacaktım. Tabanca hâlâ bende." Ellerini açtı ve tabanca dizlerinin arasından düşüp betona çarptı. "Hâlâ bende."

İçimden donuk ve öfkeli bir acı geçti.

"Yakınında olmak çok zordu," derken Scott'ın sesi kırılgandı. "Benden nefret etmeni istedim. Tanrı biliyor, ben kendimden nefret ediyordum. Seni her gördüğümde, aklıma sadece nasıl korkaklık ettiğim geliyordu. Babanın hayatını kurtarabilirdim." Çatlak bir sesle, "Üzgünüm," diye ekledi.

Scott kadar kendim için de, "Sorun değil," dedim. "Her şey yoluna girecek." Ama bu, bugüne dek söylediğim en kötü yalan gibiydi.

Scott silahı alıp parmaklarının arasına yerleştirdi. Daha ben olup bitenlere bir anlam veremeden, silahı başına kaldırdığını gördüm. "Yaşamayı hak etmiyorum," dedi.

Kalbim bir buz tabakasıyla kaplandı. "Scott," diye başladım.

"Ailen bunu hak ediyor. Artık sizin yüzünüze bakamam. Kendi yüzüme bakamam." Parmağı tetiğe kaydı.

Düşünecek zaman yoktu. "Babamı sen öldürmedin," dedim. "Rixon öldürdü. Vee'nin erkek arkadaşı. O bir kovulmuş melek. Hepsi gerçek. Sen bir Nefil'sin, Scott. Kendini öldüremezsin. Bu şekilde değil. Sen ölümsüzsün ve hiçbir zaman ölmeyeceksin. Babamın ölümünden ötürü hissettiğin suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorsan, buradan çıkmama yardım et. Rixon şu

kapının diğer tarafında ve beni öldürecek. Hayatta kalmamın tek yolu, senin bana yardım etmen."

Scott bana tek kelime etmeden baktı. O daha cevap veremeden servis odasının kapısı açıldı ve Rixon aralıkta belirdi. Saçlarını alnından geriye atıp gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Kendimi koruma dürtüsüyle, Scott'a iyice sokuldum.

Rixon'ın bakışları benden Scott'a kaydı.

Scott sol kolunu üzerime uzatıp ağırlığını vücudumu koruyacak şekilde kaydırarak, "Ona ulaşmak için önce beni aşman gerek," dedi. Hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Sorun değil." Rixon silahını kaldırdı ve Scott'a birkaç el ateş etti. Scott üzerime devrildi, vücudu gevşeyivermişti.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyordu. "Dur," diye fısıldadım.

"Ağlama, aşkım. Ölmedi. Şundan emin ol, kendine gelirken müthiş bir ıstırap çekecek ama bir insan bedeni için bu bedeli ödemek gerek. Ayağa kalk ve buraya gel."

"Canın cehenneme." Cesaretimin nereden geldiğini bilmiyordum ama eğer öleceksem, bu mücadele etmeden olmayacaktı. "Sen babamı öldürdün. Senin için hiçbir şey yapmayacağım. Beni istiyorsan kendin gelip alırsın."

Rixon başparmağını ağzına sürttü. "Bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Teknik olarak, Harrison senin baban değildi."

Dışarı çıkmak için içimi kemiren oldukça keskin ve iç parçalayıcı öfkeyle Rixon'ın gözlerinin içine bakarak, "Sen babamı öldürdün," diye tekrarladım.

"Harrison Grey kendi kendini öldürdü. Bu olayın dışında kalması gerekirdi."

"Başka bir adamın hayatını kurtarmaya çalışıyordu."

"Adam mı?" Rixon gömleğinin ıslak kollarını dirseklerine kadar sıvarken bir homurtu çıkardı. "Ben olsam Hank Millar'a adam demezdim. O bir Nefil. Hayvanlık ona daha çok uyuyor."

Güldüm, gerçekten güldüm çünkü kahkaham boğazımda bir balon gibi şişmişti ve beni boğuyordu. "Biliyor musun? Neredeyse sana acıyacağım."

"Komik. Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim."

"Şimdi beni öldüreceksin, değil mi?" Bunu idrak etmenin içimde yeni bir korkuyu uyandırmasını bekledim ama korkum tükenmişti. Mutlak bir donuk sükûnet içindeydim. Zaman yavaşlamıyordu ama hızlanmıyordu da. Rixon'ın şimdi bana doğrulttuğu tabanca gibi soğuk ve duygusuz bir şekilde, gözümün içine bakıyordu.

"Hayır, öldürmek değil. Seni kurban edeceğim." Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Arada büyük fark var."

Kaçmaya yeltendim ama yakıcı ateş patladı ve vücudum arkaya, duvara savruldu. Acı her yerdeydi ve çığlık atmak için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Görünmez bir battaniye beni katlarının altında boğuyordu. Battaniyeyi boş yere çekiştirmeye çalışırken görüş alanımda Rixon'ın gülümsemesinin bir belirginleşip bir silikleşmesini izledim. Ciğerlerim genişlemişti, patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve tam buna daha fazla dayanamayacağımı düşünürken göğsüm yumuşayıverdi. Rixon'ın omzunun üstünden, Patch'in kapıdan girdiğini gördüm.

Ona seslenmeye çalıştım ama umutsuzca hava alma ihtiyacım kayboldu.

Bitmişti.

25

"Nora?"

Gözlerimi açmaya çalıştım ama beynim mesajı iletse de, bedenim dinlemiyordu. Bir ses karmaşası yaklaşıp uzaklaşıyordu. Zihnimin gerisinde, akşam havasının ılık olduğunu biliyor ama soğuk terle yıkanmış gibi hissediyordum. Ayrıca bir şey daha hissediyordum. Kan.

Benim kanım.

Ben boğuk bir sesle çığlık atarken Dedektif Basso, "İyisin," dedi. "Yanındayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Benimle kal, Nora. Her şey yoluna girecek."

Başımı sallamaya çalıştım ama hâlâ bedenimin dışında bir yerdeymişim gibi hissediyordum.

"İlk yardım ekibi seni acile götürüyor. Seni bir sedyeye yerleştirdiler. Şu anda Delphic'ten çıkıyoruz."

Yanaklarımdan birkaç damla sıcak gözyaşı süzüldü ve gözlerimi kırpıştırarak açtım. "Rixon." Dilim kaygan gibiydi ve kelimeler ağzımdan geveleme şeklinde dökülüyordu. "Rixon nerede?"

Dedektif Basso'nun ağzı büzüldü. "Şişşt. Konuşma. Mermi koluna isabet etmiş. Sıyrık. Şanslısın. Her şey yoluna girecek."

"Scott?" Şimdi hatırlamıştım. Kalkmaya çalıştım ama sedyeye bağlanmış olduğumu fark ettim. "Scott'ı çıkardınız mı?"

"Scott yanında mıydı?"

"Elektrik kutusunun arkasında. Yaralı. Rixon onu da vurdu."

Dedektif Basso ambulansın yan tarafında duran üniformalı memurlardan birisine seslenince memur canlandı ve hızla yanımıza geldi. "Evet, efendim?"

"Scott Parnell'ın servis odasında olduğunu söylüyor."

Memur başını salladı. "Odayı aradık. İçeride başka kimse yoktu."

"O zaman tekrar arayın!" Dedektif Basso kollarını kapıya doğru sallayarak bağırmıştı. Sonra bana döndü. "Rixon da kimin nesi?"

Rixon. Polis kontrol odasında başka kimseyi bulmamışsa kaçmış demekti. Dışarıda bir yerde, büyük olasılıkla bana ulaşmak için ikinci şansını bekleyerek bizi uzaktan izliyordu. Dedektif Basso'nun eline yapıştım. "Beni yalnız bırakmayın!"

"Kimse seni yalnız bırakmayacak. Bana Rixon hakkında ne söyleyebilirsin?"

Sedye park alanına varmıştı ve ilk yardım görevlileri beni ambulansın arka tarafına kaldırdılar. Dedektif Basso kendini yukarı çekti ve yanımda bir yere oturdu. Ama bunu neredeyse fark etmiyordum bile, zira dikkatim bambaşka bir yöne kaymıştı. Patch'le konuşmalıydım. Ona Rixon'dan bahsetmeliydim.

"Neye benziyor?"

Dedektif Basso'nun sesi beni yeniden kendime getirdi. "Oradaydı. Dün gece. Scott'ı kamyonetinin arkasına bağlamıştı."

"Seni o adam mı vurdu?" Dedektif Basso telsizine konuştu: "Şüphelinin adı Rixon. Uzun boylu, sıska, siyah saçlı. Atmaca burunlu. Yaş yirmi civarı."

"Beni nasıl buldunuz?" Hafızam kendini yavaş yavaş tamir ediyordu ve Patch'in servis odasının kapısından içeri girdiğini gördüğümü hatırlıyordum. Sadece kısacık bir andı ama oradaydı. Bundan emindim. Şimdi neredeydi? Rixon neredeydi?

"İsimsiz ihbar. Arayan seni Kasvet Tüneli'nin altındaki servis odasında bulacağımı söyledi. Uydurma gibiydi ama görmezden gelemezdim. Ayrıca seni vuran adamın icabına bakacağını da söyledi. Ben Scott'tan bahsettiğini sanmıştım ama sen bana sorumlunun Rixon olduğunu söylüyorsun. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Arkanı kollayan şu adamın adından ve onu nerede bulacağımdan başlayarak..."

Saatler sonra, Dedektif Basso çiftlik evinin önündeki kaldırımın kenarında yavaşladı. Saat sabahın ikisine yaklaşıyor ve pencereler yıldızsız gökyüzünü yansıtıyordu. Yaram temizlenip bandajlandıktan sonra acil servisten taburcu edilmiştim. Hastane personeli telefonda annemle konuşmuştu ama ben konuşmamıştım. Onunla eninde sonunda konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama hastanenin hareketli ortamı doğru yer gibi gelmemişti ve telefonu bana uzatan hemşireye hayır der gibi başımı sallamıştım.

Ayrıca polise ifade de vermiştim. Dedektif Basso'nun Scott'ı servis odasında görmemin halüsinasyondan başka bir şey olmadığını düşündüğünden emindim. Ayrıca Rixon konusunda da bir şeyler sakladığımı düşünüyordu. İkinci konuda haklıydı ama Dedektif Basso'ya her şeyi anlatsam bile, Rixon'ı bulmayacaktı. Belli ki Patch onu bulmuştu ya da en azından planının bu olduğunu ilan etmişti. Ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordum.

Delphic'ten yüreğim ağzımda, Patch'in nerede olduğunu ve bayılmamın ardından neler yaşandığını merak ederek ayrılmıştım.

Arabadan indik, Dedektif Basso benimle kapıya kadar yürüdü.

"Teşekkürler," dedim. "Her şey için."

"Bana ihtiyacın olursa ara."

İçeri girince ışıkları yaktım. Banyoda kıyafetlerimi çıkardım. Kolumun üst kısmının bandajlı olması hareketlerimi yavaşlatıyordu. Korku ve panik kokusu kıyafetlerime sinmişti, onları bir yığın halinde yerde bıraktım. Bandajımı naylonla sardıktan sonra sıcak duşun buharına girdim.

Sıcak su üstümden akarken önceki gecenin görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Su hepsini alıp götürebilirmiş, yaşadığım her şeyi giderden aşağı gönderebilirmiş gibi davranıyordum. Bitmişti. Hepsi. Ama yıkayıp kurtulamayacağım tek bir şey vardı. Kara El.

Eğer Kara El Patch değilse, kimdi? Ayrıca kovulmuş bir melek olan Rixon onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyordu?

Yirmi dakika sonra kurulandım ve ev telefonundaki mesajları kontrol ettim. Enzo'nun yerinden bu akşam mesai yapıp yapamayacağımı bilmek isteyen bir mesaj. Vee'den nerede olduğumu soran öfkeli bir arama. Polis onu park alanından kovalamış ve eğlence parkını kapatmıştı ama bunu yapmadan önce Vee'yi iyi olduğum konusunda bizzat temin etmiş, evine dönmesini ve orada kalmasını rica etmişlerdi. Vee mesajını, "Gerçekten büyük bir aksiyon kaçırdıysam ciddi anlamda öfkeleneceğim!" şeklinde bitiriyordu.

Üçüncü mesaj bilinmeyen bir numaradandı ama konuşmaya başladığı anda Scott'ın sesini tanıdım. "Polise bu mesajdan bahsedersen onlar izimi süremeden çoktan gitmiş olacağım. Üzgün

olduğumu bir kez daha söylemek istedim." Duraksadı ve sesine yansıyan gülümsemeyi görür gibi oldum. "Benim için fena halde endişelendiğini bildiğim için iyileştiğimi ve kısa zamanda hiç olmadığım kadar iyi olacağımı söylemek istedim. Şey... sağlığım konusundaki ipucu için teşekkürler."

İçimde minik bir gülümseme belirirken üstümden bilinmezin ağırlığı kalkmıştı. Sonuç olarak Scott iyiydi.

"Seni tanımak güzeldi, Nora Grey. Kimbilir, belki de bu benden son haber alışın değildir. Belki gelecekte yollarımız yine kesişir." Bir duraksama daha. "Bir şey daha var. Mustang'i sattım. Oldukça göze batıyordu. Fazla heyecanlanma ama elimde kalan fazla nakitle sana küçük bir şey aldım. Bir Volkswagen'i gözüne kestirdiğini duymuştum. Sahibi arabayı yarın bırakacak. Depoyu tamamen doldurması için para vermiştim, bu yüzden dolu olduğuna emin ol."

Mesaj sona ermişti ama ben telefona bakakalmıştım. Volkswagen mi? *Benim* için mi? Sevinç ve allak bullak bir şaşkınlık arasında sersemlemiştim. Bir araba. Scott bana bir araba almıştı. İyiliğine karşılık verme niyetiyle mesajı sildim. Böylece aradığına dair hiçbir kanıt kalmamış oldu. Polis, Scott'ı bulsa bile bu benim yüzümden olmayacaktı. Bir şekilde, bulabileceklerini de sanmıyordum zaten.

Telefon elimdeyken annemi aradım. Bu olayı daha fazla ertelemeyecektim. Bu akşam ölümün kıyısına gelmiştim. Hayatımı düzenliyor, temizleyip taze bir başlangıç yapıyordum. Hem de hemen, şimdi. Yolumdaki son engel de bu telefondu.

Panik dolu bir sesle, "Nora?" diye açtı. "Dedektifin mesajını aldım. Şu anda eve doğru geliyorum. Sen iyi misin? Bana iyi olduğunu söyle."

Titrek bir nefes aldım. "Artık iyiyim."

"Ah, bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye hıçkırdı.

"Gerçeği biliyorum."

Sessizlik.

Daha açıkça, "On altı yıl önce olanlar hakkında gerçeği biliyorum," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun? Eve geldim sayılır. Dedektifle konuştuğumdan beri titrememi durduramıyorum. Enkaz halindeyim, tam bir enkaz. Bu Rixon denen adamın kim olduğu konusunda bir fikirleri var mı? Senden ne istiyormuş? Bu işe nasıl bulaştığını anlamıyorum."

Gözlerimde yaşlarla, "Neden bana söyleyemedin?" diye fısıldadım.

"Bebeğim?"

"Nora." Ben artık küçük bir kız değilim. "Bunca sene bana yalan söyledin. Marcie'yle her ters düşüşümde. Millar'ların aptal, zengin ve patavatsız oluşlarına her gülüşümüzde..." Sesim boğazımda tıkanmıştı.

Daha önce öfkeden köpürüyordum ama şimdi nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Üzgün mü? Yorgun mu? Kaybolmuş ve allak bullak bir halde mi? Annem ve babam bu işe Hank Millar'a bir iyilik etmek için girmiş ve belli ki zaman içinde birbirlerine ve... bana âşık olmuşlardı. Bu işin sürmesini sağlamıştık. Mutlu olmuştuk. Babam artık yoktu ama beni hâlâ düşünüyordu. Beni hâlâ önemsiyordu. Annemden kaçmak yerine, ailemden geri kalanı bir arada tutmamı isterdi.

Benim istediğim de buydu.

İçime biraz hava çektim. "Eve geldiğin zaman, Hank Millar konusunu konuşmamız gerekecek."

Mikrodalgada bir fincan sıcak çikolata hazırlayıp odama götürdüm. İlk tepkim, Rixon'ın ortalıkta elini kolunu sallayarak dolaşıyor olabileceğini bildiğim için çiftlik evinde bir başıma olmaktan korkmak oldu. İkinci tepkimse sessiz bir sükûnetti. Nedenini açıklayamıyordum ama bir şekilde artık güvende olduğumu biliyordum. Bilincimi kaybetmemden saniyeler önce servis odasında neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Patch içeri girmişti ve...

Ve sonra bir boşluğa çekilmiştim. Bunaltıcıydı çünkü daha fazlasını hatırlıyor gibiydim. Zihnimin ulaşamayacağı bir yerde duruyordu ama önemli olduğunu biliyordum.

Bir süre sonra hafızamı geri kazanmaya çalışmaktan vazgeçtim ve düşüncelerim keskin ve tehlikeli bir yöne saptı. Biyolojik babam hayattaydı. Hank Millar bana hayat vermiş, sonra beni korumak için benden vazgeçmişti. Şu anda onunla iletişim kurmak için en ufak bir istek duymuyordum. Ona yaklaşmayı düşünmek bile fazla acı vericiydi. Bu onun babam olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve bunu istemiyordum. Gerçek babamın yüzünü hafızamda korumak yeterince zordu zaten. Bu resmin yerine başka bir resim koymak ya da onu şimdikinden daha büyük bir hızla soldurmak istemiyordum. Hayır, Hank Millar'ı olduğu yerde, belli bir mesafede bırakacaktım. Bir gün fikrimi değiştirir miyim diye merak ettim ama bunun ihtimali bile beni dehşete düşürdü. Sadece bir yerlerde saklanmış bambaşka bir hayatımın olması gerçeği değil, onu ortaya çıkardığım anda halihazırdakinin sonsuza dek değişecek olması gerçeği de dehşet vericiydi.

Hank meselesine daha fazla kafa yormak istemiyordum ama hâlâ aklımın yatmadığı bir şey vardı. Hank kız olduğum için beni Rixon'dan korumak amacıyla bir bebek olarak saklamıştı. Ama

ya Marcie? Benim... kız kardeşim. O da Hank'in kanını en az benim kadar taşıyordu. O zaman onu neden saklamamıştı? Bu duruma zihnimde bir anlam vermeye çalıştım ama cevabım yoktu.

Tam battaniyenin altına kıvrılmıştım ki kapı vuruldu. Sıcak çikolata fincanımı komodinin üstüne koydum. Bu geç saatte uğrayacak pek fazla kimse yoktu. Paytak adımlarla alt kata indim ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Ama kapının diğer tarafında kimin durduğunu bilmek için buna ihtiyacım yoktu. Kalbimin istikrarlı bir ritim tutturamamasından kapıdakinin Patch olduğunu anlamıştım.

Kapıyı açtım. "Dedektif Basso'ya beni nerede bulacağını söyledin. Rixon'ın beni vurmasına engel oldun."

Patch'in koyu renk gözleri beni süzdü. Bir an için, gözlerinden bir duygu akışının geçtiğini gördüğümü sandım. Yorgunluk, kaygı, rahatlama. Pas, bayat pamuk şeker ve pis su kokuyordu ve Dedektif Basso beni Eğlence Evi'nin kalbinde bulduğunda yakınımda olduğunu anladım. Bütün o zaman boyunca, güvende olduğumdan emin olmak için orada durmuştu.

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca tutup kendine çekti. "Çok geç kaldım sandım. Öldün sandım."

Ellerimi kıvırıp tişörtünün ön kısmına yasladım ve başımı göğsüne eğdim. Ağlıyor olmam umurumda değildi. Güvendeydim ve Patch buradaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Rixon olduğunu bir süredir düşünüyordum," dedi sessizce. "Ama emin olmam gerekiyordu."

Başımı kaldırdım. "Rixon'ın beni öldürmek istediğini biliyor muydun?"

"İpuçlarını yakalayıp duruyordum ama inanmak istemedim. Rixon ve ben... dosttuk." Patch'in sesi titredi. "Bana karşı geleceğine inanmak istemedim. Koruyucu meleğinken birisinin seni öldürmeye çalıştığını anlamıştım. Kim olduğunu bilmiyordum çünkü dikkatli hareket ediyorlardı. Zihinlerinde seni öldürmeyi aktif olarak kurmadıkları için nasıl bir şey olduğuna dair çok fazla bilgi edinemiyordum. Ama bir insanın düşüncelerini o kadar kolay gizleyemeyeceğini biliyordum. İnsanlar düşüncelerinin meleklere her tür bilgiyi aktardığını bilmez. Arada sırada bir içgörü parlaması yaşıyordum. Küçük şeyler, istemesem bile beni Rixon'a bakmaya itiyordu. Onu daha yakından izleyebilmek için Vee'yle ikisini ayarladım. Ayrıca peşinde olduğum izlenimini yaratmak istemiyordum. Seni sadece bir insan bedeni için öldürmek isteyeceğini biliyordum; bu yüzden Barnabas'ın geçmişini kurcalamaya başladım. Gerçeği o zaman çözdüm. Rixon benden iki adım öndeydi ama ben geçen sene senin izini sürüp okula kaydolduktan sonra bunu öğrenmiş olmalıydı. Seni kurban etmeyi en az benim kadar istiyordu. Beni Hanok Kitabı'ndan vazgeçmeye ikna etmek için –seni ben değil kendisi öldürebilsin diye– elinden geleni yaptı."

"Beni öldürmeye çalıştığını bana neden söylemedin?"

"Söyleyemezdim. Beni koruyucu melekliğinden kovmuştun. Güvenliğin söz konusu olduğu için hayatına fiziksel olarak müdahale edemezdim. Baş melekler her girişimimde beni engellediler. Ama onları aşmanın bir yolunu buldum. Sana hatıralarımı uykunda yansıtabileceğimi anladım. Sana, Hank Millar'ın biyolojik baban ve Rixon'ın Nefil aracısı olduğunu çözmen için ihtiyaç duyacağın bilgiyi vermeye çalıştım. Bana en çok ihtiyaç duyduğun anda terk ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama seni Rixon konusunda uyarmanın bir yolunu aramaktan hiç vazgeç-

medim." Ağzı hafifçe yana büküldü ama bu yorgun bir jestti. "Beni engelleyip durduğun zamanlarda bile."

Nefesimi tuttuğumu fark edip yavaşça bıraktım. "Rixon şimdi nerede?"

"Onu cehenneme gönderdim. Bir daha asla geri gelmeyecek." Patch sert ancak öfkeden uzak gözlerle tam karşısına bakıyordu. Belki hayal kırıklığıydı gözlerindeki. Olayların başka türlü bitmesini dilemişti. Ama hepsinin altında, belli ettiğinden çok daha fazla acı çektiğinden şüpheleniyordum. En yakın dostunu ve her anında yanında olmuş tek insanı sonsuz bir karanlıkla yüzleşmeye göndermişti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Bir süre, her ikimiz de zihnimizde Rixon'ın önünde uzanan kaderine dair kendi görüntülerimizi canlandırarak sessizce oturduk. İlk başta görememiştim ama kafamda canlandırdığım görüntü içimi ürpertecek kadar korkunç ve iğrençti.

Nihayet Patch düşüncelerime, *Başıma buyruk hareket ettim, Nora. Baş melekler bunu öğrendikleri zaman peşime düşecekler. Sen haklıydın, kuralları çiğnemek gerçekten umurumda değil,* dedi.

Patch'i kapıdan iterek çıkarmak için delice bir istekle dolmuştum. Sözleri zihnimde yankılanıyordu. Başına buyruk mu? Baş meleklerin onu arayacakları ilk yer burasıydı. Bilerek mi dikkatsiz davranmıştı? "Sen deli misin?" dedim.

"Senin için deliriyorum."

"Patch!"

"Endişelenme, vaktimiz var."

"Nereden biliyorsun?"

Eli kalbinin üstünde arkaya doğru bir adım attı. "Bu inanç eksikliğin beni incitiyor."

Ona daha ciddi bir bakış attım. "Bunu ne zaman yaptın? Ne zaman başına buyruk davrandın?"

Bu akşamın erken saatlerinde. Güvende olduğundan emin olmak için buraya uğradım. Rixon'ın Delphic'te olduğunu biliyordum ve tezgâhın üstünde nereye gittiğini haber veren notu görünce harekete geçeceğini anladım. Baş meleklerden ayrılıp senin peşinden geldim. Onlardan ayrılmasam, Melek, fiziksel olarak devreye giremezdim. Rixon kazanırdı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Patch bana daha sıkı sarıldı. Kollarının arasında kalmak, güçlü ve sağlam bedeninin verdiği his dışında her şeyi yok saymak istiyordum ama bekleyemeyecek sorular vardı.

"Yani bu artık Marcie'nin koruyucu meleği olmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Patch'in gülümsediğini hissettim. "Artık özel çalışıyorum. Müşterilerimi kendim seçerim, onlar beni değil."

"Hank neden Marcie'yi değil de beni sakladı?" Gözlerimi görmesin diye yüzümü tişörtüne çevirdim. Hank umurumda değildi. Hem de hiç. Benim için bir hiçti ama içimdeki gizli bir yer, beni de Marcie kadar sevmesini istiyordu. Ben de onun kızıydım. Ama tek görebildiğim, Marcie'yi bana tercih etmiş olduğuydu. Beni uzağa göndermiş, onu sevgiye boğmuştu.

"Bilmiyorum." O kadar sessizdi ki nefes alıp verişini duyabiliyordum. "Marcie'de sendeki işaret yok. Hank'de var, Chauncey'de de vardı. Bunun bir rastlantı olduğunu hiç sanmıyorum, Melek."

Gözlerim bileğimin iç kısmına, insanların sıkça yara izi sandıkları koyu renkli lekeye çevrildi. Her zaman bu doğum

lekesinin eşsiz olduğunu düşünmüştüm. Chauncey'yle tanışana kadar. Şimdiyse Hank'le. İçimden bir ses, bu işaretin arkasındaki anlamın beni Chauncey'nin soyuna bağlamaktan öteye uzandığını söylüyordu. Bu korkutucu bir düşünceydi.

"Benim yanımda güvendesin," dedi Patch kollarımı okşarken.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bizim durumumuz ne olacak?" diye sordum.

"Birlikteyiz." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve şans diler gibi parmaklarını çaprazladı.

"Çok kavga ediyoruz," dedim.

"Ama çok da barışıyoruz." Patch elime uzandı ve babamın yüzüğünü parmağından çıkarıp avucuma koydu ve parmaklarımı üstüne kapattı. "Bunu daha önce geri verecektim ama işim bitmemişti."

Avucumu açtım ve yüzüğü havaya kaldırdım. İç kısmında aynı kalp duruyordu ama şimdi kalbin yanlarına iki isim kazınmıştı: NORA ve JEV.

Başımı kaldırdım. "Jev mi? Bu senin gerçek adın mı?"

"Uzun süredir kimse bana bu isimle hitap etmedi." Parmağını dudağımın üstünde dolaştırırken yumuşak, siyah gözleriyle beni süzüyordu.

İçimde sıcak ve ani bir arzu eriyip geçti.

Görünüşe göre aynı hissi taşıyan Patch, kapıyı kapatıp kilidi çevirdi. Işığı söndürdü ve oda, perdelerin arasından süzülen ay ışığı dışında karanlığa gömüldü. Bakışlarımız aynı anda kanepeye kaydı.

"Annem birazdan gelecek," dedim. "Senin evine gitsek iyi olur."

Patch elini çenesindeki kirli sakalda dolaştırdı. "Evime kimi götürdüğüm konusunda bazı kurallarım var."

Bu cevaptan gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

Sinirlenme dürtümle mücadele ederek, "Evini gösterirsen beni öldürmek zorunda mı kalırsın?" diye sordum. "İçeri bir kez girersem bir daha hiç çıkamaz mıyım?"

Patch beni bir an süzdü. Sonra cebine uzandı, anahtarlığından bir anahtar çıkardı ve pijamamın ön cebine yerleştirdi.

"İçeri bir kez girersen, hep geri gelmen gerekir."

Kırk dakika sonra anahtarın hangi kapıyı açtığını keşfetmiştim. Patch, Jeep'ini Delphic Seaport Eğlence Parkı'nın boş park alanına soktu. Otoparkı el ele geçerken serin yaz esintisi saçlarımı yüzüme savuruyordu. Patch kapıyı bir gıcırtı eşliğinde açtı ve geçmem için açık tuttu.

Gürültü ve karnaval ışıklarının yokluğunda Delphic bambaşka bir görüntüye bürünmüştü. Sessiz, perili ve sihirli bir yer. Boş bir kola kutusu, esintiyle birlikte kaldırımda sürükleniyordu. Yürüyüş yolunda ilerlerken gözlerim karanlık göğe yükselen Melekler Treni'nin koyu renkli iskeletine sabitlenmişti. Havada yağmur kokusu vardı. Uzaktan, fırtına gürültüsü yaklaşıyordu.

Melekler Treni'nin hemen kuzeyinde, Patch beni yoldan dışarı çekti. Bir malzeme barakasının basamaklarını tırmandık. Tam yağmurun ilk damlacıkları düşüp kaldırımda dans etmeye başlarken kilidi açtı. Kapı bizi fırtınalı bir karanlığa gömerek arkamdan kapandı. Park, çatıya vuran yağmurun düzenli *tıp tıp tıp* sesi dışında ürkütücü derecede sessizdi. Patch'in arkamda hareket ettiğini hissettim; elleri belimde, yumuşacık sesi kulağımdaydı.

"Delphic kovulmuş melekler tarafından inşa edilmişti ve burası baş meleklerin asla yaklaşmayacakları tek yer. Bu gece sadece sen ve ben varız, Melek."

Bedeninin sıcaklığını emerek ona döndüm. Patch çenemi yukarı kaldırıp beni öptü. Öpüşü sıcaktı ve içimden bir ürpertinin geçmesine neden olmuştu. Saçlarım yağmurla nemlenmişti ve belli belirsiz bir sabun kokusu alıyordum. Dudaklarımız birbirinin üstüne kayarken tenimiz alçak tavandan damlayan ve üzerimize küçük, serin iğnecikler düşüren yağmurla kayganlaşmıştı. Patch'in kolları arasındaydım ve beni, vücudumu mümkün olduğunca onunkine yaklaştırma isteği uyandıran bir yoğunlukla sarmalamıştı.

Alt dudağımdan yağmur suyunun bir kısmını emerken dudaklarının benimkinin üstünde gülümsediğini hissettim. Saçımı yana attı ve köprücük kemiğimin hemen üstünü öptü. Kulağımı dişledi ve sonra dişlerini omzuma geçirdi.

Parmak uçlarımı pantolonunun beline takıp onu iyice kendime çektim.

Patch yüzünü omuz boşluğuma gömerken elleri sırtımda dolaşıyordu. Alçak bir inlemeyle saçlarımın arasına, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

"Ne kadar dokunaklı." Barakanın en karanlık köşesinden boğuk bir ses yükseldi. "Meleği yakalayın."

Nefil oldukları hiç şüphe götürmeyen bir avuç aşırı uzun boylu adam gölgelerin arasından çıkıp Patch'in etrafını sardı ve kollarını arkasına büktü. Patch beni şaşırtarak en ufak bir direniş dahi göstermemişti.

Patch düşüncelerime, *Ben kavgaya başlayınca kaç*, diye fısıldadı. İşte o zaman mücadeleyi benimle konuşabilmek, buradan kurtulabilmeme yardım etmek için ertelediğini anladım. *Ben onları oyalarım. Sen kaç. Jeep'i al. Nasıl düz kontak yaptıracağını hatırlıyor musun? Eve gitme. Ben seni bulana dek Jeep'te kal...*

Barakanın arka tarafında durup diğerlerine emir veren adam öne çıktı ve barakanın sayısız çatlağından süzülen puslu ışığın altında durdu. Uzun boylu, ince, yakışıklı ve yaşına göre doğaüstü genç bir görünüşe sahipti. Üzerinde şehir kulübünün beyaz polo tişörtü ve pamuklu bir pantolon vardı.

"Bay Millar," diye fısıldadım. Ona hitap edecek başka bir isim bilmiyordum. Hank fazla gayriresmî, baba ise tiksinti uyandıracak kadar samimiydi.

"Kendimi doğru düzgün tanıtayım," dedi. "Adım Kara El. Baban Harrison'ı iyi tanırdım. Şimdi burada olup şeytanın evlatlarından birisiyle değerini düşürdüğünü görmediği için seviniyorum." Başını salladı. "Olacağını düşündüğüm kız değilsin, Nora. Düşmanla yakınlaşmak, kendi soyunu küçük düşürmektir. Hatta dün gece, güvenli Nefilim evlerimden birini havaya uçurduğunu bile düşünüyorum. Ama önemi yok. *Bunu* affedebilirim." Anlamlı bir şekilde duraksadı. "Söylesene, Nora. Sevgili dostum Chauncey Langeais'yi öldüren sen miydin?"